

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

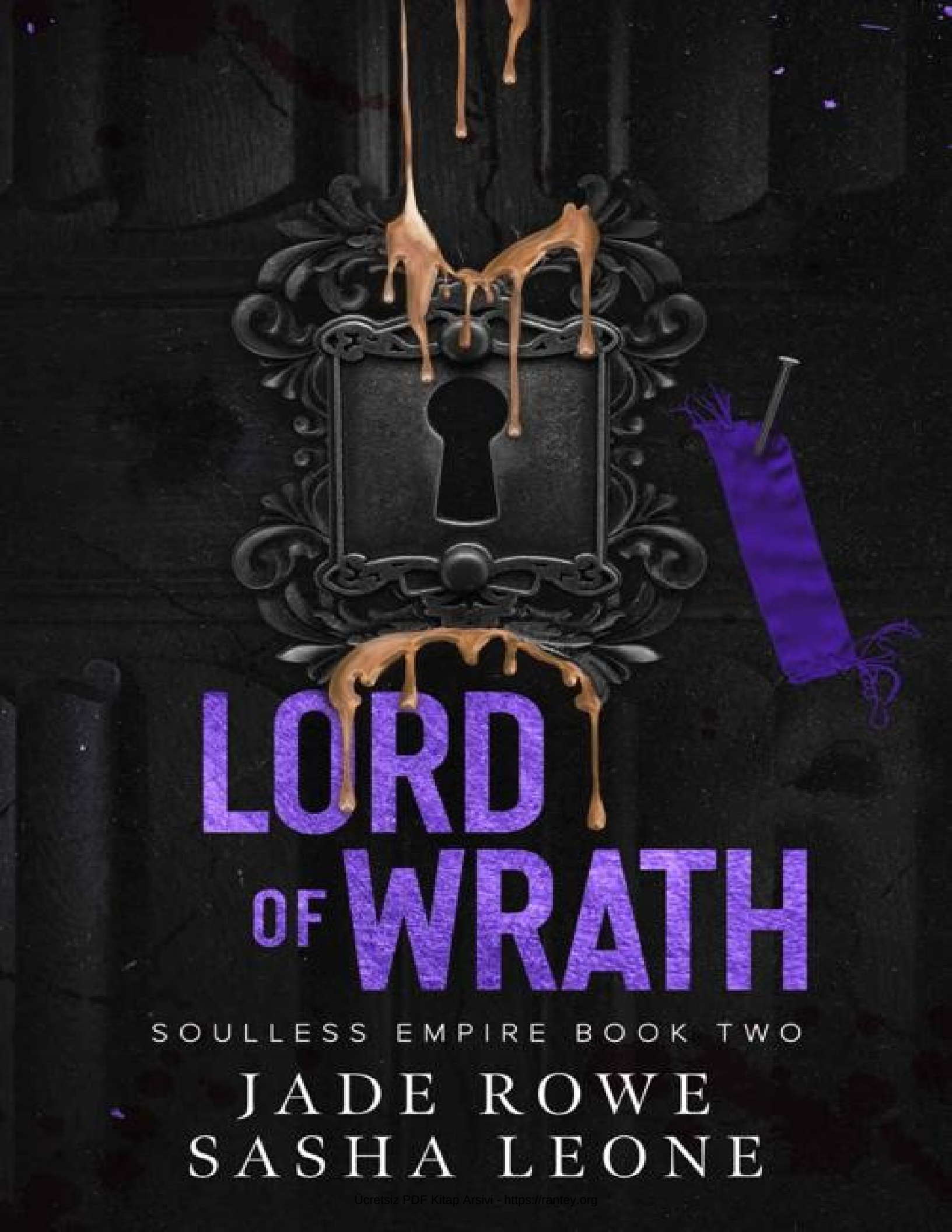
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LORD OF WRATH

SOULLESS EMPIRE BOOK TWO

JADE ROWE
SASHA LEONE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KIYAMETİN EFENDİSİ

RUHSUZ İMPARATORLUK KİTAP 2

JADE ROWE SASHA
LEONE

Copyright© 2022 by Jade Rowe & Sasha Leone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Epilog

YELENA

İzleniyorum.

Tekrar.

Kim olduğunu göremiyorum ama düşmanca bakışları hissedebiliyorum. Paranoyamı bir çılgınlığa dönüştürüyorlar.

Paranoya. Kahretsin. Şu anda yapabileceğim son şey bu.

Bugün çok önemli.

Tüm hayatım önümüzdeki yetmiş iki saatin nasıl geçeceğine bağlı. Yine de tüm içgüdülerim bana dönüp kaçmamı söylüyor.

Bunun yerine ayaklarımı yere basıp gözlerimi dikerek ilerliyorum. Her zamanki gibi inatçıyım.

Bu hattın hareket etmesi
gerekıyor. Şimdi. Peki neden
kımıldamıyor?

Chicago'nun dışında sözde bir huzur vahası olan Sweetwater Resort'taki gürültü yüzünden bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

-Etrafımda bir dalga gibi yükseliyor, beni boğmak ve sağduyunun kayalarına çarpmakla tehdit ediyor.

Normalde kendimi toparlamakta daha iyiyimdir. Ama çok uzun zamandır bu çizgideyim ve omzumun üzerinden süzülen soğuk dallardan kurtulamıyorum.

Biri beni izliyor.

Aptalca, biliyorum. Bir moda konferansı için buradayım. Tabii ki, muhtemelen izleniyordumdur. Herkes izleniyor. Mesele de bu zaten.

Ama buradaki herkes benim geçirdiğim yılı geçirmedi. Geçirmiş olsalardı, belki onlar da gergin olurlardı.

"Reddediyorum," diyor sümüklü ve genizden gelen bir ses, gürültünün dokusunu yırtarak, sıranın en önünden, "o odayı almayı reddediyorum. Sen kapıcısın, bir şeyler yap."

Kapıcının yanıtını duyamıyorum ama olduğu kadın herkesi ayakta tutuyor, ayrıcalığın yüz­süz sesi.

Arkamda biri sivri uçlar ve eski moda halk dayağını geri getirmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Normalde bunu komik bulurdum. Ancak bu şekilde açıkta olmanın, savunmasız ve savunmasız hissetmenin verdiği rahatsızlık, haftalardır yaşadığım paranoyayla birleşince, durumdaki her türlü mizahı ediyor.

Yelena, takip edilmiyorsun. Kimse seni takip etmiyor. Bunu çoktan hallettin. Boş ver gitsin.

Sanki bir yanıtmış gibi, bir ürperti kemiklerimi titretiyor. Bakışlarım tam zamanında omzumun üzerinden kayıyor ve geniş şapkalı bir adamın lobinin diğer tarafından başını eğdiğini görüyorum.

Nefesim kesiliyor.

Beni izliyor muydu? Beni izliyormuş gibi hissettim. Siktir et.

Portföyümü elimde evirip çevirerek aceleyle çantalarım­dan birine yerleştiriyorum. Sıra hâlâ hareket etmeyi reddediyor. Ön taraftaki genizden gelen ses sabırsızlıkla artıyor, giderek yükselen bir tonla "*Kim olduğumu bilmiyor musun?*" diye bağırıyor. Buna konsantre olmaya çalışıyorum.

Onun yerine bakışlarım tekrar adama kayıyor.

Hâlâ orada. Çenesi eğik. Siyah şapkası gözlerini saklıyor.

Kalbim hızlı atıyor. Sert. Ne kadar mantıksız olursa olsun.

Sonra başı biraz yükseliyor ve gözlerimiz birleşiyor.

Onu tanımıyorum.

Doğuştan ya da bariz bir tanıma yok. Yine de bakışları, sıcak ve keskin bir bıçak gibi içime işliyor.

Gözlerimi kapattım.

Tekrar açtığımda, o gitmişti. Hayal

gücünün bir ürünü.

Ama öyle değil.

I Biliyorum O. Hayır Madde nasıl Kötü bir şekilde I
dene için ikna etmek Kendimi başka türlü.

Bir kız Bratva'nın gölgesinde büyüüp bazı şeyleri fark edemez.
Mesela ne zaman izlendiğini.

Bir kız Milano'da yaşadıklarını yaşayıp da av olarak seçilmenin nasıl
bir şey olduğunu öğrenmeden edemez.

Takip edildim. Av.

İşte böyle .

Tüm bunlara teslim olmak, üzerine paranoya gibi bir etiket yapıştırmak
ve bir gün aramak kolay olurdu. Ben de umutsuzca bunu yapmaya
çalışıyordum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

İçimdeki her şey yüksek alarmda.

Tekrar ürperiyorum, sağıma dönüyorum ve bu sefer midemde farklı bir
sıcaklık alevleniyor, sanki başka biri de bana bakıyormuş gibi. Onları
görmüyorum, sadece farkındalığın o yavaş ritmini hissediyorum, deriden
ve kemikten kayarak duyularınızın derinliklerine yerleşen türden bir his.

Titreyen bir elimi kaldırarak sıcak yanağımdan bir tutam saç itiyorum.

Sonra, aynen böyle, gizemli bakışlar uzaklaşıyor. Sanki tüm bunlar
aşırı bir paranoya nöbetiymiş gibi hislerim yatışıyor.

Kahretsin.

Çaresiz ve Paranoyak. Belki de yeni moda markamı bu şekilde
oluştururum.

Topla kendini, diyorum kendime.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve tanıdık bir doluluk mesanemi
dolduruyor. Çifte bok. Neredeyse unutuyordum.

İşte buradayım, kendi kendime konuşuyorum, görünmez
düşmanlarla ve takipçilerle savaşıyorum, hareketsiz bir çizgide kapana
kısılmış ve açığa çıkmış durumdayım.

Ve tüm bunların ötesinde, umutsuzca altıma işemeye yaklaşıyorum.

bir dikkat dağınıklığı daha.

Şu anda kariyerim uçurumun kenarında sallanıyor ve bir kartopu
kadar aksilikten sonra bu konferansın iyi geçmesine ihtiyacım var. Ya
yaparsın ya bozarsın zamanı.

Yanlış insanların beni takip etmesine izin veremem. Yanlış insanların beni takip edebileceğini düşünemem bile. Çünkü o zaman tam olarak kim olabileceğini düşünmeye başlarım. Ve düşünülmesi gereken çok fazla suçlu var. Derin, karanlık bir çukurda kaybolabilir ve asla çıkamayabilirim.

Tabii...

Nefes alıyorum.

Valentin.

En iyi arkadaşımın muhteşem koruması. Mafya babası kocasının ikinci adamı.

Bir Rus şaheseri.

Günahın vücut bulmuş

hali.

Başımı sallayarak temizliyorum.

Hayır. O değil. Mesajlarını görmezden geldim. Aramalarını sesli mesaja bıraktım. Ve bu tehlikeli, güzel, sinir bozucu adamı tanımlamak için aklıma gelen tüm küfürlere rağmen, onun *olmadığı* tek şey artık arayan bir köpek.

Bir kadını takip ederken yakalanmazdı. Herhangi bir kadının. Onun gibi bir adam bunu aşar.

Eğer gerçekten takip ediliyorsam, bu onun tarafından değil. Peki neden öyle olmasını umuyorum?

Çünkü bir parçan hâlâ Milan'dan önceki o aptal, naif küçük kız olmak istiyor, diye düşünürken yakalıyorum kendimi. *O senin dünyana ilk adım attığında olduğun kız.*

Hayır. Milan'ı düşünmeyi bırak.

Ben artık o aptal kız değilim.

Milano'dan önce de Yelena vardı, şimdi de Yelena var. Payetli, couture bir yaşam tarzı olmadan yeniden inşa etmeye çalışıyorum. Yıkılan hayallerimin parçalarını toplamaya çalışıyorum. Ve bunu tek başıma yapmam *gerekiyor*.

Erkeklerle ayıracak vaktim yok. Ne kadar cazip olurlarsa olsunlar.

Sadece benim kariyerim var.

Sadece. Benim. Kariyer.

Birden içimden bir ürperti daha geçiyor. Bunu aynı ürpertici farkındalık takip ediyor. Yine izleniyorum. Ama baktığımda

Soluma döndüğümde, bana bakan kimseyi göremiyorum. Tam kenarlı siyah şapka da ortalıkta görünmüyor.

Kafamın içinde. Her şey kafamın içinde.

Lanet olsun. Valentin'in yanıma yaklaşmasına izin verdiğim için bunlar geldi. O bir suçlu. Rus mafyasının adamı. Onunla en ufak bir ilişkim bile beni paranoyak yapmalı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun. En son ailemden biri Bratva'ya yaklaştığında sonu ölüm oldu.

Harika. Şimdi üzgün ve paranoyak oldum. Oh, ve hala işemem gerekiyor.

"Lanet ," diye mırıldanıyorum, sıranın önüne doğru bakarak. "O kadının kapatması gerekiyor."

"Bu kadın Gia Ramone," diyor arkamdan yumuşak bir kadın sesi. "Fabric'in sevgilisi."

Bir şekilde . Eski nesil için Vogue neyse Fabric dergisi de odur. En son modanın, yeni evlerin ve tasarımcıların özeti.

Gia Ramone konferansın "o" kadını. Etkilemesi gereken kişi, neredeyse imkansız bir başarı.

"Kumaşın ve modanın sevgilisi, belki. Ama şu anda? Canavarlaşıyor." Dönerken sesimi alçak tutuyorum.

Beni karşılayan kız o kadar güzel ki, rahat bir nefes alma isteğime direnmek zorundayım. Çünkü tabii ki insanlar bakıyordu. Bana değil. Ona bakıyorlardı.

Gülüyor, parlak siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor. "Cesur sözler."

"Geri getirmek isteyen sendin... neydi o? Kamusal saldırı mı?"

Omuz silkiyor. "Elimden . Beklemekten nefret ediyorum." "Ben de öyle. Özellikle de dolu bir mesaneyle."

Kadın başını eğiyor ve gülümsüyor. Yirmili yaşlarının başında, benim yaşlarımda olmalı, ama benim aksime, üst düzey bir güzelliği var. Eminim neden burada olduğunu tahmin edebilirim.

"Hat hiçbir yere gitmiyor ve bu konferansla birlikte check-in işlemi biraz zaman alacak."

İç çektim. "Konferans için buradayım. Check-in ve kayıt ve..." Bir elimi uzattım. "Yelena Laskin."

"Kira Arendelle." Elim sıkıyor, sonra suçlayıcı bir parmakla beni işaret etmek için elimi geri çekiyor. "Dükkânın olduğu zamanki elbiselerinden biri bende. Çok iyi bir terzi ve tasarımcı. Sen-"

"Öyleydi," diye düzeltiyorum . Onların adı duymak istediğim son şey. Zaten yeterince görüyorum. "Artık kendi işimi yapıyorum. Sokak modasıyla couture'ün buluşması gibi." İnce, zarif hatlarına bakıyorum, şimdiden ona kıyafet uyduruyorum. Yüzü ve vücuduyla... "Sen bir model olmalısın."

"Ne kadar gurur verici," diye gülüyor. "Ama hayır. Ben Chicago Daily'de çalışan bir gazeteciyim. Konferansı takip etmek ve umarım bir sonraki büyük şey hakkında yazmak için buradayım."

Kanımı bir heyecan kaplıyor ve bir anlığına hiçbir şeyin bana dokunamadığı ve dünyanın parmaklarımın ucunda gibi görüldüğü zamanlara geri dönüyorum.

"Dinle, tuvalete gidebilmen için senin yerini tutabilirim. Gia hakkında duyduklarıma göre bir süre daha orada kalacak. Ve şimdi ayrılrsa bile, bu sırada onun gibi birkaç kişi daha olacak."

Dudağımı ısırarak tereddüt ediyorum. Cazip bir teklif ama paranoyanın yarattığı bulanıklık dağılmıyor. Muhtemelen kalabalık bir bölgede kalmak en iyisi, sadece güvende olmak için. Otel odamdaki tuvalete gidebilirim. Kapıyı kilitledikten sonra.

"Bilmiyorum..."

"Karar senin, ama teklif orada." Omuz silkiyor, bakışları odanın içinde geziniyor. Sonra gözleri tekrar bana dikildi. "Sen

- " Kira ellerini şık pantolonunun önünden aşağı doğru indirirken bir yandan da ayağını yere vuruyor. "Tamam, tasarımlarınızı gerçekten çok seviyorum."

Bir kahkaha attım. Ondan hoşlanıyorum, bana en iyi arkadaşım Nat'i hatırlatan bir tatlılığı var.

Oh, Natalya.

bir kurt düşüyor.

Acaba Kira da yakın zamanda Rus mafyasının başıyla evlendi mi?

Hayır. Bunu düşünme. En iyi arkadaşın Natalya'yı ya da Bratva'yı ya da onun acımasız kocası Andrei'yi ya da onların muhteşem güvenlik şefini düşünme. Zaten yanlışlıkla olduğundan daha fazla bulaşma. Önemli olan şeyi düşün. Konferansı. Tasarımlarınızı. Bağlantılar kurmayı.

"görmedin," diyorum Kira'yla konudan uzaklaşmamaya çalışarak.

"Bunu kolayca ayarlayabiliriz." Kira hayali bir kötü adam bıyığının ucunu döndürüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Yani, korkunç olabilirler." "Bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Hayır, Bayan Muhabir, beni eski işverenim hakkında konuşurken yakalayamazsınız."

"Dang." Parmaklarını şıklatır. "Çok yakın." Gözleri parıldıyor ve ben bu kızın ne kadar güzel olduğuna bir kez daha şaşıyorum.

Moda sektöründe olmak beni pek çok güzel insanla tanıştırıyor. Ama onda farklı bir şey var. Daha doğal bir şey.

"Eğer o türden bir haber arıyorsanız, burada sıkılabilirsiniz," diyorum çantamı omzuma düzgünce atarken. "Moda etkinlikleri genellikle sadece en üst ilgisini çeker. Benim içinse," diye iç geçiriyorum. "Bu daha çok fark edilmeye çalışmak için çamurda bir kavga."

"İtibarınızla mı?"

İrkildim, değil. O da bunu fark edecek kadar iyi. Fark biliyorum. O kahverengi gözler biraz daralıyor.

"Burada geçmişimden bir şey yok." Parmaklarım çantanın askısında sıkışıyor, "Yeni etiketim Dark One Eight'in kendi başına ayakta durabileceğini umuyorum."

Bir an için tek kelime etmiyor ve Gia'nın sesi öfkeyle gürleyerek gürültüyü kesiyor. Neredeyse odadaki herkesin ona doğru kaydığını hissedebiliyorum ve buna minnettarım. Bu şekilde, eğer biri izliyorsa, o zaman.

Ne yaparlardı? Öne mi çıkacaklardı? Diğer tarafa mı bakacaklar? İkisi de benim için sorun değil.

Kira'nın kedi gibi gözleri Gia'ya odaklanıyor ve sesini alçaltarak bana doğru eğiliyor. "Bu iyi," diyor. "Ama beladan uzak dur."

İrili ufaklı pek çok evin kötü niyetli gruplar tarafından finanse edildiğini söylüyorlar. Hatta bazıları kara para aklamak için kullanılıyormuş."

Kıyafetleri temizlemek için çamaşır yıkamanın normal olduğuna dair bir espri ama yapmıyorum çünkü şimdi ona biraz daha yakından bakıyorum.

Kira gerçekten ne biliyor?

Muhtemelen yarısı kadar bile değildir.

Yine de sessiz bir şekilde "Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum" diye cevap veriyorum.

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor," diye yarı gülümsüyor Kira. "Aslında bu yüzden bu işi kabul ettim. Söylentiler."

"Söylentiler mi?"

"Suçlular." Neredeyse titriyor.

"Her yerde devam eden genel suçluluğu mu kastediyorsun?" Kendimi sormaya zorluyorum. "Suç örgütleri şık B ve E için yeni elbiseler mi istiyor?"

Gülüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Sadece dikkatli ol," diye fısıldıyor Kira, eğilerek. "Şaka yapmıyorum. Dediğim gibi, burada olma sebeplerimden biri de bu. Yüzeyin altında fokurdayan bir şey var. Bunu ortaya çıkaracağım. Söylentilere göre mafya olabilir. Rus mafyası. Belki burada daha fazla yol arıyorlardır. Bu büyük bir hikaye olur."

Valentin.

Sikeyim.

İrkildim ve bir gülümseme yapıştırdım. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"İyi misin?"

"Evet!" Sesimin bir oktav yükseldiğinden eminim. "Sadece gerçekten işemem lazım."

"O zaman git! Eşyalarını çalmayacağıma söz veriyorum, yoksa bana güvenmiyor musun?"

Şaka yapıyor ama yine de kötü hissediyorum. Belki bu kadar paranoyak olmasaydım.

Sanki bir işaretmiş gibi, sıra nihayet bir santim ileri kayıyor. Başımı sallıyorum. "Tutabilirim."

"Eğer eminseniz."

Kira'nın söyledikleri ya da mesanem dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ama her iki görevin de imkansız olduğu kanıtlandı. Çeteden bahsetti. Bu Valentin'in burada olduğu anlamına geliyor olabilir mi?

Hayır. Siyah şapkalı olan o değildi. "İyi misin? Solgunsun, Yelena."

Kira'nın yumuşak sesi beni tekrar içeri çekiyor ve lobinin gürültüsü biraz daha sınırlarımı zorlamaya başlıyor.

"Sadece şeytanların çok şapka taktığını düşünüyorum." "Ama dikiş dikebiliyorlar mı?"

Ona keskin bir bakış attım. Yakından izliyor. Artık onun bir muhabir olduğunu bildiğime göre, daha net olamazdı.

"Yani," diye ekliyor, "büyük bir isim için çalıştınız ve hiçbir dev şirket temiz değildir."

"Ben mafya değilim."

Ellerini kaldırdı. "Öyle düşünmüyorum. Sadece... şey, çıkış hikayemi bulmaya çalışıyorum ve düşündüm ki eğer bir şeyler biliyorsan, belki konuşabiliriz? Tasarımların konusunda ciddiym. Yeni serinizi görmeyi gerçekten çok isterim."

"Eğer istediğim gibi çalışırsa." Yardım almadan.

Beni hem korkutan hem de nabzımın olması gerekenden daha hızlı atmasına neden olan inanılmaz derecede yakışıklı bir adam şeklinde bir müdahale olmadan.

Valentin'in tehlikeli olduğunu kendime tekrar hatırlatıyorum. Çok tehlikeli.

Mesajlarına ya da aramalarına cevap vermememin bir numaralı nedeni.

Tam o sırada elimdeki telefon çalışıyor.

Ekranı görebilmek için çeviriyorum ve yeterince eminim... KIRMIZI SICAK TEHLİKESİ

Hemen ekranı geri çeviriyorum. Babanın günahları bu kız tarafından tekrarlanmayacak. Tehlikeli bölge ne kadar acımasızca muhteşem olsun.

Kafamı kaldırdığımda Kira'nın da dikkatinin telefonu ile dağılmış olduğunu görüyorum. Bir şeyler yazıyor ve ben de bir an etrafıma bakıyorum.

Tüm iyi niyetime rağmen, tek arayabildiğim tanıdık bir yüz.

Valentin ara sıra mesaj atıyor ve arıyor, ama bu hafta aramalar ve mesajlar günde birkaç taneye düştü.

Onu suçlamama gerek yok. Onun işi korumak ve onun gözünde ben muhtemelen büyük, karanlık bir dünyada tek başına dolaşan kırılgan küçük bir geyik yavrusuyum; patronunun yeni karısının en iyi arkadaşı. Herkesi mutlu etmek için benim de hesaba katılmam gerekiyor.

Ama bundan daha fazlası var.

Bana bakışı. Davranışları.

Adam sesli mesajıma mesaj bırakmıyor ve mesajları *Yelena*'dan oluşuyor. Ve *Şimdi Ara*. Görünüşe göre Cary Grant cazibesi onun kaptan köşkünde değil.

O cazibeyi istediğimden değil.

Ama çekici biri, kabul ediyorum. Kendi tarzında. Balyoz tarzı.

"Ooh, oğlum, adı ne ve bir kardeşi var mı?" Kira sırtarak beni ve telefonumu işaret ediyor.

"Ne?"

"Sen bir bak."

"Benim bir bakışım yok." "Bakıyorsun."

Kahretsin, gerçekten çok dikkatli.

Yer değiştiriyorum, ayaklarım ağrımaya başlıyor. "Kıçımdaki ağrıyı düşünüyorum."

Akıllıca başını sallıyor, ama başka bir şey söyleyemeden telefonu çalıyor. "Kahretsin," diye mırıldanır. "Buna bakmam lazım. Yerimi tutabilir misin?"

"Tabii ki."

Kira aceleyle uzaklaşıyor ve ben de yeni bir arkadaş edindiğim düşüncesiyle kendimi teskin etmeye çalışıyorum. Kariyerimi doğru şekilde ilerletmeme yardımcı olabilecek biri.

Küçük bir makale Valentin gibi birinin arkamda bırakacağı para ve güçle aynı etkiyi yaratmaz ama daha güvenlidir.

Ayrıca, Valentin'in birinin beni hâlâ takip ediyor olabileceğini bilmesini istemiyorum. Bu yüzden Natalya'ya bu konuyu bir daha açmadım.

O akıllı biri. İş çözecek ve çaresiz olduğumu anlayacak. O öyle bir adam ki tam avantaj elde eder. Ben alındım

Yeterince avantaj. Benden bu kadar.

Tekrar titremeye başladığında telefonumu bir kenara iterek tanıdık bir yüz arıyorum. Ama o siyah şapkayı göremiyorum ya da gölgeli gözleri hissedemiyorum. Sadece bu kadar açıkta durmanın getirdiği, çok yaygın olan hafif bir tedirginlik hissi.

Ancak bu paranoya bile hızla başka bir duyguya yenik düşüyor.

Lanet olsun, işemem lazım.

Kira daha sessiz olan ön kapıya doğru ilerliyor ve mesanem sıkışmaya başladığında teklifini kabul etmediğim için sessizce lanet ediyorum - o geri döndüğünde yapacağım. Ya da belki sadece bana katılmasını isterim. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyor.

Kira'nın başını sallamasını, adım atmasını, tekrar başını sallamasını ve sonra aniden geri dönüp eşyalarını almasını artan bir sabırsızlıkla izliyorum.

"Teşekkürler," diyor kaşlarını çatarak bir şeyler aramaya başlarken. Bir kart çıkardı ve bana doğru itti. O eğlenceli ve güneşli kadın gitmiş. Bu kadın daha karanlık, daha bulanık ve ağzından endişe akıyor. Milyonlarca soru sormak istiyorum ama kartı alırken sadece bir tanesi çıkıyor.

"İyi misin?"

"Tamam." Bu ses tonunu bilirim. Bu, kişinin hiç de iyi olmadığını söyleyen bir cümledir. "Ben sadece..."

"Kira?"

"Hmm?" Başını sallıyor. "Ben sana-" Bakışları düşüyor. "Kartınız var mı? Belki daha sonra bağlantı kurabiliriz? Bir röportaj yaparız?"

Başımı sallayarak benimkilerden birini ona veriyorum. O da çantasına tikiştiriyor. "Harika. Üzgünüm, gitmem gerek."

Cevap vermemi beklemiyor. Ben daha hiçbir şey anlamadan Kira dönüp gidiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Belki kişisel bir şeydir. İşle ilgili mi? Onu aramak için bir not aldım. Sadece görüşme için değil, kontrol etmek için de... Kahretsin. Banyoyu sormadım.

Kahretsin.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca acı çekiyorum. Sonra, daha fazla acı çekemiyorum.

Lobiye son bir kez sertçe bakarak, açık ve mevcut tehlike işaretleri arıyorum. Vücudum hâlâ gergin olsa da hiçbir tehlike işareti yok - ya da belki de bu sadece mesanemden kaynaklanıyordur.

Siktir . Hat hala hareket etmiyor.

Tedirginliğimi bastırarak bavullarımı yüklüyorum ve arkamda tekerlekli çantalarımıla beceriksizce tuvaletlere doğru .

En yakınındakinde de uzun bir kuyruk var ve bu daha güvenli hale getirse de artık bekleyemeyecek durumdayım.

İleride, havuzun olduğu yere giden başka bir tabela görüyorum. Havuzların yanında her zaman tuvalet vardır. Şansımı denerim.

Ama lobiden hava daha da yoğunlaşıyor. Geveze gürültü kaybolur. Ortalık sessizleşiyor.

Çok sessiz.

Onu bastırmak için en iyi niyetime rağmen, paranoyam tüm gücüyle geri dönüyor. Bundan kurtulamıyorum. Yanlış bir şeyler var. İzleniyorum. Her nasılsa, bu artık bir soru değil. Bu bir kesinlik.

Lobiye dönmem gerek. altıma işeyeceğim. Nefes alarak beceriksizce 180 derece dönüyorum.

Sonra, donuyorum.

Çünkü lobiye giden tek bir yol var. Ve birisi onu engelliyor.

Siyah şapkalı adam. O benim hayalimde değildi. Beni takip ediyor.

Ve hızlı kazanıyor.

YELENA

Zihnim boşalıyor. Düşünecek zaman yok, sadece tepki veriyorum. Kalbim çarpıyor, çantalarımı bırakıyorum ve tökezliyorum, kendimi düşmekten zor kurtarıyorum.

O zaman koşuyorum.

Tuvaletleri geçip bir köşeden aşağı iniyorum, sonra bir tane daha. Kompleksin içinde kayboluyor olmalıyım, çünkü çarpmamak için havlu ve çarşaf yüklü birkaç arabanın etrafından dolanmam . İleride, aşağı inen bir dizi merdiven ve büyük, kullanışlı bir asansör var. Hava ezici bir deterjan kokusuyla doluyor.

Tekrar omzumun üzerinden bakıyorum ve bunların hepsinin kafamda olması için dua ediyorum.

Ama adam hala orada. Hala beni takip ediyor. Sessizce. Şapkasını indirmiş, bir elinde de bir şey tutuyor.

Ne haltlar burada? Kim bu?

İyice bakmak için duracak halim yok. Ama solgun olduğunu ve yüzünün terden parladığını görecektedir kadarını yakalayabiliyorum. Yüzünü kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki beni ölçüp .

Çarpık bir gülümseme ağzını böler.

Lanet olsun. Öldürmek için içeri giren bir şeyin bakışı.

Panik beni pençelerken bir çığlığı yutuyorum ve koridorda hızla ilerlemeye başlıyorum. Ağır ayak sesleri arkamdaki ağır ve nemli havayı dolduruyor.

Bir kapıya, başka bir merdiven boşluğuna, bir insana ihtiyacım var. Bu ateşli kâbusu sona erdirebilecek herhangi bir şey. Bunun yerine, sadece sonsuz bir koridor ve el arabası labirentiyle karşılaşıyorum.

Nefesim kesilmeye başladı. Bir erkekler tuvaletinin geçiyorum ve daha iyi düşünmeden önce neredeyse oraya saklanmak için duruyorum. Kapana kısılmış olurdum.

Koşmaya devam ediyorum, son köşeyi dönene kadar sonsuz koridorlarda dönüp duruyorum.

Sonra gördüğüm şey beni durduruyor.

Boş bir duvar. Kapı yok. Merdiven yok. Dönecek bir yer yok. Çıkmaz sokak.

Korku içimi doldururken, arkamdaki koridoru dolduran yüksek sesli bir homurtu duyuyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve koridorda yankılanan gürültüyle başımı kapatıyorum. Dudağımı ısııyorum ve en kötüsüne hazırlanıyorum.

Sonra, hiçbir şey.

O kadar uzun süre bekliyorum ki, sessizlik kulakları sağır edecek kadar yüksek olana kadar her şeyin bile fark etmiyorum.

"Alo?"

Yukarı baktım. Siyah şapka beni selamlamıyor. Açgözlü gözler ya da terli bir cilt yok. O kadar sessiz ki çarpan kalbimi duyabiliyorum.

Seçeneklerimi düşündüğümde bu vuruş daha da ağırlaşıyor. Ya sadece takip ediliyordum ya da tüm bunları hayal etmiştim.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

"Alo?" Bu sefer daha yüksek sesle .

Kimse cevap vermiyor.

Bacaklarım titreyerek elimi duvara koyuyorum ve temkinli bir şekilde geldiğim yöne doğru ilerliyorum. En yakın köşeden kafamı uzattığımda midem .

Hiçbir

şey.

Hiç

kimse.

Derin, titrek bir nefesle tavana bakıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Etrafta cevap verecek kimse yok.

Hızla atan kalbim yavaş yavaş durulmaya başlıyor. Koridora bakıyorum. Düşürdüğüm çantaları düşündüğümde nabzım hızlanıyor. Hayır.

Aklım nerede olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var. O çantaları geri istiyorum.

Bu inatçı kararlılık adımlarımı takip ederken beni koridorda sürüklüyor. Tekrar erkekler tuvaletine ulaşmam uzun sürmüyor. İşte o zaman yine duruyorum.

Kapı hala sallanıyor, sanki biri içeri girmiş... ya da dışarı çıkmış gibi.

Koridora koyu ve yapışkan bir şey sızıyor, ayaklarımın dibinde birikiyor. Kana benziyor.

Kan gibi de kokuyor.

Kafamı dolduran çığlığın ağızımdan çıkıp çıkmadığından emin değilim ama önemli değil. Bildiğim bir sonraki şey, lobiye geri koştüğüm.

Çantalarımıyla karşılaştığımda neredeyse hiç durmuyorum.

Bıraktığım yerde düzgünce duruyorlar. Hepsini topladığımdan emin olmak için durmadan onları süpürüyorum ve kalabalık lobiye doğru yola çıkıyorum. Zihnim karmakarışık, içinde. Bir polise ihtiyacım var, Tanrım. Polis mi?

Kira'nın bana ne söylediğini hatırlıyorum. Burada hiç polis var mı, yoksa sadece sahte üniformalı Bratva fedailerini mi bulacağım?

Nefes alıyorum. Sakinleşmeliyim. Düşüncesizce bir şey yaparsam, kariyerim -hayatımdan bahsetmiyorum bile- biter.

Ama kan...

Bu senin sorunun değil, diyorum kendime. Birileri o pisliği bulacaktır. Sen sadece kontrol et ve ne yapacağını düşün.

Tuvalete gitmek gibi.

Hâlâ işemem gerekiyor ama eskisi gibi değil. Ve nihayet lobiye geri döndüğümde, kuyruğun aslında bir kişiye kadar azaldığını görüyorum. Gia almış olmalı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kendimi zor kontrol ediyorum.

Akılsız bir kap gibi yerimden kıpırdanıyorum, gözlerim hâlâ inanamamaktan faltaşı gibi açılmış. Aklımda, yapabileceğim başka bir şey yok. Bu benim belirleyici anım. Kimsenin bunu benden almasına izin veremem.

Gözlerimi kapatıyorum ve banyodan sızan kanı hayal ediyorum.

Aklımda binlerce soru uçuşuyor. Ama gözlerimi açtığımda, kapıcıya gitme sırası bana geliyor. Ben de öyle yapıyorum.

Eğer özellikle dağınık göründüğümü düşünüyorsa, bunu belli etmez.

"Hoş geldiniz, ."

"Ben... Ben giriş yapıyorum." Titreyen parmaklarımla kimliğimi uzatıyorum. Aldı ve bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı.

Ancak o zaman kaşlarını çatıyor.

"Üzgünüm Bayan Laskin, ancak kayıtlarımız rezervasyonunuzu iptal ettiğinizi gösteriyor."

Hızla atan kalbim . "Ne? Ne zaman?"

"Üç gün önce, ."

Sıcak yüzüme soğuk bir tokat gibi. "O zaman başka bir oda tutacağım."

Başını sallıyor. "Konferans nedeniyle hepimiz doluyuz. Ama şurada alternatif seçeneklerin bir listesi var." Lamine edilmiş bir sayfayı işaret ediyor ve benden uzaklaşıyor.

Birdenbire korkum kül oldu. Yerini öfke aldı. Yaşadığım onca şeyden sonra.

Tükürmeye hazırım. Öldürmeye hazırım.

Tüm vücudum titremeye başladı. Sanki evren bana karşı komplo kuruyor. Sanki...

Histerimi bastırıyorum. Ve sonra her şey durgunlaşıyor.

Kapıcı omzumun üzerinden bakarken gözleri irileşiyor. Titremeyi bıraktım. Sırtıma boğucu bir sıcaklık yayılıyor.

"Sen."

Dönmemeye gerek yok. kimin olduğunu zaten biliyorum.

Yine de dönüyorum.

Beni hemen sert, koyu mavi gözler karşılıyor. Gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı.

"Şanslı tahmin," diye gülümsüyor

Valentin. "Ben... sen..."

Kapıcıya bakıyor, sonra tekrar bana. "Kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?"

Nefes alamıyorum. Sesi kaba ipek gibi karanlık ve ağır.
Bakışları benden ayrılmıyor. Gülümsemesi genişliyor.

Göğsüm
cırpınıyor. O
gülümseme.

Bela dolu... çok fazla bela. Daha önce de dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim, ama bu sefer kendimi bundan kurtarıyorum ve cazibesinin ardındaki gerçeğe bakmaya zorluyorum.

Koyu renk saçları dağınık, sanki biri panikle elleriyle tutmuş gibi. İri elleri kıpkırmızı lekelerle kaplanmış. Parmak eklemleri açıkça sıyrılmış.

Ayaklarım sallanıyor.

Baharat ve ud kokusunun ötesinde şiddetin bakır kokusu var. Tertemiz bir gömlek yerine, onunki ince bir kan izi taşıyor. Tam manşetlerinde.

Oh. Tanrım. O...

Görüşüm bulanıklaşıyor, sonra omzuna asılı çantaya yeniden odaklanıyorum.

Bu benimkilerden biri.

Tabii ki öyle yaptı.

O inanılmaz mavilikteki gözlere tekrar bakıyorum; paramparça olmuş gümüş parçaları ilk kez fark etmiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" diyor, kalın dudaklarında o gülümseme oynuyor.

Nefes almaya çalışıyorum. Çenemi yukarı kaldırmaya zorlayarak kalçalarımın üzerinde yumuşatıyorum. "Sanırım beni takip ediyorsun."

Valentin'in gülümsemesi gevşiyor. Başını usulca sallıyor.

"Hayır, meleğim. Daha yeni . Mesajlarıma cevap vermiyordun. Endişelendim." Alaycı, samimi ve sevgi dolu ses tonu içimi tırmalıyor. "Bu yüzden gelip güvende olduğundan emin olmalıydım."

"Sen-" Onu yüksek sesle suçlamadan önce kendimi durduruyorum. Ellerindeki kan benim için bariz olabilir, ama kapıcının bilerek başka tarafa baktığına bahse girerim.

"Doğru," diye başını sallıyor, imayı anlıyor. Büyük elini bavulumun üzerine koyuyor ve tezgâhın üzerinden bakıyor. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Ben araya giriyorum. "Hayır. Yapmayacaksın."

Valentin gözünü kırpmadan, "Yapacağım," diye yanıtlıyor. O masmavi gözler yıpranmış yanaklarımı inceliyor. "Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Yüzünün her yerinde bu yazıyor, meleğim. Bir yardım eline ve sıcak bir yatağa ihtiyacın var. Şanslısın ki bende ikisi de var. Ve paylaşmaya hazırım."

VALENTIN

Bu lanet kadın.

"Rüyanda görürsün, koca oğlan." diye mırıldanırken bakışları daralıyor. Ve sonra dönüyor.

Arkasını döner ve .

Onu ve buradaki diğer her şeyi içeri alıyorum. Pusuda bekleyen şüpheli insanlar yok artık. Adamlarım alarmda. Ve ben buradayım, onun yanında, hak iddia ediyorum.

Andrei Zherdev için güvenliğe giderken, cüsseme rağmen nasıl ortama karışacağımı ya da kendimi nasıl sessizce belli edeceğimi çok iyi biliyorum. Ve bu küçük kuşla, ikincisini yapacağıma emin olabilirsiniz.

Sessiz stresi görmezden gelerek resepsiyona bir bakış fırlatıyorum. Başka kimseyle ilgilenmiyorum. Sadece muhtemelen değerinden daha fazla sorun aykırı küçük bir melek ile ilgileniyorum.

"Yelena?"

Duyduğunu bilmeme rağmen beni görmezden gelmeye devam ediyor. "Yelena. Laskin"

Tereddüt ediyor, sonra kapıcıya tekrar el sallıyor.

Bir açıdan çok etkilendim. Beni kasıtlı olarak görmezden gelen pek yok. Aslında hiç kimse. Bratva olduğumu bilmeseler bile, beni fark etmemeleri zor ve beni görmezden gelmiyorlar.

Nefes almayı seven hiç kimse beni görmezden gelmez. Bu kız hariç.

Pervasisiz hareketinin heyecanı daha yüksek vites geçiyor.

Ama... yerler... zamanlar.

"Seni kaldırıp buradan götürmek zorunda bırakma beni," diye uyarıyorum. "Yapamazsın."

". Daha fazlasını da yapardım. Eğer isteseydim. O yüzden beni test etme. Arkanı dön."

Yelena bana bakıyor, o iri gözleri soğuk bir ateşle parıltıyor.

Bu fırsatı değerlendirip onu masadan uzaklaştırıyorum ve lanet lobiyi daha iyi bir açıdan izleyebileceğim bir köşeye çekiyorum. Gösterişli dış cephesine rağmen burası tam bir rezalet. Yelena şanslı ki onu takip ederken bulduğum sidikli özel dedektif o kadar burnu havada ve beceriksizdi ki bir aptal bile onun geldiğini görebilirdi.

Ve ben aptal değilim.

kaybetmememin tek nedeni bu. Burada neler döndüğünü, bu olayın ne olduğunu ve Yelena gibi biri için ne anlama geldiğini biliyorum.

Sikeyim.

Yelena Laskin.

Onun adı bile dile tatlı geliyor ve bir şekilde çok da acı.

"Kimse seni sınamıyor," diyor, sesi küçümseme ve Sibirya rüzgârlarıyla damlıyor. "Düşünebilseydin, goril kafan bunu yapabilseydi, belki de bazen bir kadının seni görmezden gelmesinin zoru oynamak, aptal kas gücün için yalvarmak ya da siz aptal haydut tiplerinin yaptığı her neyse, onu yapmak olmadığını anlardın. Belki de senden hoşlanmadığı için seni görmezden geliyordur."

Ona bakıyorum. Gor- bekle, gerçekten bana goril mi dedi? Gülmeye başladım.

"Ah , çok yanlış yoldasın." ve çok istediğim için elini elime alıp göğsüme koyuyorum, sonra yavaşça aşağı indiriyorum, tam kemerimde duruyorum. "İşaret hemen şuranın altında. Gözden kaçıramazsın."

Eli titriyor, sözlerimin ardındaki anlam karşısında gözleri açılıyor. Ama bir anlığına çekilmiyor.

İlginç.

Elbette edep, güzel bayanı serbest bırakmamı söylüyor. Ben onun iki katıym ve benden daha iri silahlı adamları alt edebilirim; ince, silahsız bir kadının hiç şansı yok. Ama artık bunu aştık.

Bıktım artık. Benden çok uzun zamandır kaçıyor.

Ve şimdi onun hayatını kurtarmak zorunda kaldım?

Kahretsin. Hoşuna gitse de gitmese de benimle gelecek. Edebi sikeyim.

Yelena'yı döndürüp en yakın duvara götürüyorum. Onu orada sabitliyorum. O küçük, sıkı beden benim ağırlığım karşısında sertleşiyor ve ben onun zahmetsizce süründüğü portakal çiçeği ve kakulenin tatlı baharatını yakalıyorum.

Bu beni tavşan deliğine daha da sürüklüyor.

Hiç düşünmeden dudaklarımı boğazında gezdiriyor, şahdamarına ve ardından kulağına doğru nefes almak için duruyorum.

Aramızdaki sıcaklık üç haneli rakamlara çıkıyor.

"Bu goril donuna girmek için burada değil... henüz. Buradayım çünkü sen değerli bir malsın. Patronun karısının en iyi arkadaşısin. Benim işim senin güvende olduğundan emin olmak. Ve güvende olmanızın tek sebebi benim çıkmış olmam."

"Senin yanında kendimi güvende hissetmiyorum."

"Güzel. Hissetmemelisin."

"Bırak."

Onu görmezden geliyorum. "Hayır. Kalacak bir yere ihtiyacın var. O yüzden benimle geliyorsun."

"Adam kaçırma yasadışıdır."

"Umurumda olmadığını gayet iyi biliyorsun."

"Şu anda senden nefret ediyorum olmam umurunda mı?"

"Nefesindeki yalanın kokusunu alabiliyorum meleğim. Ama merak etme, ben de yalan söyledim. Sadece seni güvende tutmak için burada değilim."

Şakalaşmamızı özlemişim. Bunu bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi.

Yavaşça sırtıyorum, elini tutup aşağıya, sikimin üzerine kaydırıyorum.

Nefesi müzik gibi, işkence gibi. "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Tanıştığımız günden beri ikimizin de yapmak istediği şey tam olarak buydu." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Şimdi yalvarıyorsun... diz çöküyorsun, işte bunu görmek isterdim."

Çenesini kaldırıp küçümsemeye çalışıyor, nefesi kesilmese ve memeleri bu kadar sert ve hızlı inip kalkmasa daha çok işe yarayacak.

"Rüyada görürsün," diye tükürüyor Yelena.

Her zaman, neredeyse söyleyecektim ama kendimi tuttum. O benim kanımda, evet, derinlerde, kemiğimi deliyor, ama bu kadar saplantılı olduğumu bilmesine gerek yok. Tıpkı ona olan ilgimin arttığını bilmesine gerek olmadığı gibi.

Terfi ettim. Ve bu terfi kaçınılmaz tavizleri de beraberinde getiriyor.

Evlilik tektir.

Mesele şu ki, uzlaşmayı bozmayı severim. Çünkü eğer bir çizgide , bunu kendi şartlarımla ve kendi yolumla yaparım.

Ve Yelena...

Bir olasılık.

Karşılık verme şeklini seviyorum.

"Burada olmam gerekiyor. Odanın parasını ben ödedim." Yelena oflayıp pufluyor, gözlerini kaçırıyor.

"Hayır," dedim, ". Oda iptal edildi." Gözleri geri çekildi. "Sen ."

"Ben mi?" Bir bacağımı onunkinin arasına kaydırırken omzumu kaldırıyorum. Yelena küçük bir ses çıkarıyor. İstekli sikime sıcak kan hücum ediyor.

"Evet."

Tekrar gülüyorum, bu sefer ağzımı kulağına götürüyorum, dudaklarım neredeyse etine değecek. "Angel, kapıcı sana söylediğinde tam orada duruyordum."

"O zaman sen-"

"Ne?" Saçının bir teline üfledim ve titredi. "Ayarladın mı? Burada kalmayacağından emin olmak isteseydim, kapıdan içeri adımını atmazdın."

"I..."

"Şehirde boş bir otel kalmayacak. Böyle şeyler hep taşar."

Geri çekiliyorum ve Yelena etrafına bakınıyor, stresli bakışları kelepçelerimdeki kana düşüyor.

"Şehir dışındaki yerleri arayacağım," diye mırıldanıyor. Ama direncinin eridiğini hissedebiliyorum. Başka seçenek olmayacağını biliyor. "Ama sanırım gitmek zorunda kalırsam, çantalarımı getirebilirsin."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "O zaman ben de seninle geliyorum?" "Sana beni sonsuza kadar yalnız bırakmanı söylesem, bırakır mıydın?"

Onu takip ederken yakaladığım adamı hatırlıyorum. Alt kattaki banyoda öldürdüğüm adamı.

"O gemi çoktan kalktı."

Çenesini gıcırdatıyor ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor.

"O zaman ben de o büyük kolları kullanabilirim."

VALENTIN

Doğam gereği, kurallara uyan biri değilim. Bu, bana uygun olduğunda yapmayacağım anlamına gelmiyor. Beni bir yerlere getirdiğinde. Yapılacak en akıllıca şey olduğunda.

Akıllı olmak önemli bir kelime.

Yelena bana güvenmiyor. Çekime karşı koyuyor.

Bunu sevecek kadar götün tekiyim.

Genellikle kadınlar kendilerini bana doğru atarlar. Kim ve ne olduğumu bilenler ise kendilerini daha sert atarlar.

Bu çok sıkıcı.

Ama bu kız... o sıkıcı olmaktan çok uzak.

Omzumun üzerinden otelin camlı ön kapısına bakıyorum. Arabam ve adamlarım tam orada, onlara vermeye hiç niyetim olmayan bir işareti bekliyorlar.

Sırtını hâlâ duvara dayamış olan Yelena, konsiyerjin listesindeki tüm yerleri aramaya başlar. Hiçbir şey bulamaz.

Bu sadece benim için iyi bir haber değil. Onun için de en iyisi bu. Bir canavar olabilirim ama onu koruyacağım. Ve görünüşe göre buralarda avlanan tek büyük kötü kurt ben değilim.

Özel dedektifin kanı hâlâ tenime yapışıyor, kurudukça etimi sıkıyor.

Hayatına son vermeden önce domuzun bana verdiği isim neydi?

Onu işe alan adamın adı Alex

Civati'ydi.

Evet, bu .

İçimde bir öfke patlaması oldu.

Bütün oyuncularını tanıyorum ve bu isim hiç tanıdık . Ama yakında onu bulacağım. Kimsenin Yelena'nın peşinden gitmesine izin yok. Benden başka kimse. Sanırım bunu yeterince açık ifade edemedim.

Yine de sanırım bizim ilişkimiz de tam olarak net değil. Belki de ortada bir ilişki olmadığı içindir.

Bunu değiştireceğim.

"Sana iyi şanslar," diye alay ediyorum.

Yelena kapıcıyı tekrar aşağı indirmeye çalışırken beni görmezden geliyor. İkimiz de umutsuz olduğumuzu biliyoruz. Ama o inatçı.

Başımı eğerek kendi telefonumu çıkardım ve Alex Civati'nin adını kişisel veritabanımda arattım. Şehirdeki ve çevresindeki tüm suç örgütlerini içeriyor. İtalyanlar, İrlandalıları, Japonlar, aklınıza ne gelirse. Bu telefonda binlerce isim ve sıralama kayıtlı.

Ama Alex Civati yok.

Ne garip.

Neden bu isim özel dedektifin son nefesi oldu?

Yelena'ya sormam , tabii sakinleştikten sonra. "Allah kahretsin!"

Konuşma . ve Şeytan. O atar ve Liste üzerinde ve Yerde, neredeyse öfkeli.

"Sorun mu var?"

Ellerini kalçalarına koyarak yukarı doğru bakıyor ve sonra benim bile yakalayabildiğim bir iç çekişle listeyi alıp cebine sokuyor.

"Tanrıya şükür Noel değil ya da hamileyim çünkü görünüşe göre buranın bin mil yakınında hiç oda kalmamış ve dünyanın ikinci bir gelişe hazır olduğundan emin değilim."

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun, Mary?"

"Bu," dudağını ısırtıyor. "Neden buradasın?" "Endişe."

"Takip."

İnkâr etmiyorum. O benim kafamın içinde ve terfi ettiğimden beri daha da kötüleşti. Çünkü yeni statümdeki biri sonsuza kadar bekâr kalamaz. Artık sorumluluklarım var ve buna imparatorluğumun geleceğini güvence altına almak da dahil.

Bir kadın. Bir eş. Bir varis.

Ama sıradan olmaya dayanamıyorum. Ortağım da öyle. Bir meydan okumaya ihtiyacım var.

Bu anlamda, Yelena mükemmel. Ayrıca patronumun eşi Natalya'nın en yakın arkadaşı olması da cabası.

Ancak Natalya'nın aksine -ki kendi babası son hükümdar Bratva'nın lideriydi- Yelena'nın Rus kanına rağmen yeraltı dünyasıyla derin bir bağı yok.

O farklı biri. Ve onu bu kadar ilginç yapan da tam olarak bu.

"Beni görmezden geliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu moda konferansı büyük, biliyorum. Ama bu bir mazeret değil. Neyse ki tam zamanında geldim." Çatlamış eklemlerime bakarak en çekici gülümsememi sunuyorum. "Peki, gereksiz yere direnmeyi bırakıp benim çatı katımda kalmaya ne dersin? Büyük bir yer. Güvenli. Uyuyabileceğin bir yatağım var."

"İyi denemeydi. Seninle seks yapmayacağım."

"İlginç, sevişmemizden hiç bahsetmemiştim." "Göt herif."

"Meleğim, bu hiç hoş değil." Zihinsel olarak geri adım atıyorum.

Daha önce biraz sinirli davranmış olabilirim. Ama hâlâ yeni bir adrenalini üzerimdeydi.

Derin bir nefes alarak öfkemi bastırmaya ve önemli olana odaklanmaya çalışıyorum.

Onunla.

"Ben iyi biri değilim."

"Evet, öylesin," diyorum, ön masayı işaret ederek. "Ve senin gibi hoş, dünyevi, başarılı bir kadın orada olup biten saçmalıkları hak etmiyor. Gürültüyü, sıkıntıyı. Benimle kal, benim çatı katımda. Yepyeni bir yer. Hâlâ inşa ediyorlar ama hafta sonu için çalışmaları durduracağım. Seni getirecek özel bir araban olacak ve içinde hareket edebileceğin çok daha fazla odan olacak. Biraz huzur ve sessizlik istemez misin?"

Beni istemiyor musun?

"Şey..."

İhtiyacım olan tek cevap bu tereddüt.

Bileğinden tutup Yelena'yı otelin şeffaf cam kapılarından geçiriyorum ve arabamı işaret ediyorum. Siyah, güçlendirilmiş bir limuzin hızla yanaşıyor ve adamlarımdan biri olan şoför inip aceleyle yanımızdan geçerek otele geri dönüyor. Bir süre sonra elinde Yelena'nın çantalarıyla geri döndü. Ben arka kapıyı açıp Yelena'ya içeri girmesi için işaret ederken o da çantaları bagaja yüklüyor.

"mi?"

Yelena yerinde duramıyor.

Arka koltuk büyük ve bu ucuz bir parti limuzini olmasa da, yine de boş yer var. Benim sahnem değil ama ihtiyacım olan her şeyi kullanırım. Ona bir bardak beyaz bordo uzatıyorum; pahalı ama şampanya kadar zorlayıcı değil.

Neredeyse sıçrayacaktı. "Sadece bir içki."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Her şeyi satın almışsın."

"Çok zenginim, eğer sorduğun buysa."

". "

"Ne kadar çok bilersen o kadar iyi." Çatı katında çalışan olmadığından emin olmak için bir mesaj gönderiyorum, sonra da telefonumu kaldırıyorum. "Çatı katında bir misafir odası var ama orası da darmadağın. Yani benim yatağımda uyuyacaksın."

"Seninle yatmıyorum."

"Böyle devam edersen kalçalarını kafama dolamak için sabırsızlandığını düşüneceğim."

"Valentin. Dur."

İçimi çektim ve arkama yaslandım. "Benim lanet odamı al. Dinlenmen gerek. Arkadaşın Natalya yeni mimarlık şirketiyle mülklerimizde büyük değişiklikler yapıyor. Paramızı temizlemek ve her yerde meşru bir varlık yaratmak için faydalı olacak ama tüm bu inşaat çok yorucu olabilir. İnşaat ekibi burada."

Bana . "İnşaat ekibi mi?"

"Bina bana ait. Tadilat bitene kadar orada kalacağım. Ondan sonra çatı katı kiralanacak." İndirilmiş göz kapaklarının altından onu izliyorum. "Bratva zamanla birlikte hareket eder, sevgilim."

Bratva'dan, suçtan ve aklamadan bahsederken ondan beklediğim gibi irkilmiyor ama orada bir şey var.

Alex Civatı sorusu tekrar geliyor ama zorlamıyorum. İçerideyken yeterince zamanımız var.

Çatı katına yaklaşırken bakışları ellerime bulaşan kanda. Yakınlardaki bir tepenin üzerinde, tatil köyüne tepeden bakan, az katlı, gösterişli bir bina. Oldukça güzel bir manzara ama Yelena pek fark etmemiş gibi görünüyor. Tek odaklandığı şey kan.

Masumiyetinin bir işareti.

Bu beni neredeyse suçlu hissettiriyor.

Neredeyse.

"Al."

Kapıyı açtığımda Yelena'nın yaptığı ilk şey misafir banyosuna koşmak oluyor. Kapı arkasından çarparak kapandı. Beş dakika sonra tekrar açıldı.

Şimdiden daha az gergin görünüyor, ama tek kelime etmiyorum. Onun yerine, ona etrafı gezdiriyorum. Tur ana yatak odasında sona eriyor.

İşte o zaman tekrar sertleşmeye karar veriyor.

"Ben... bak, teşekkür ederim, Valentin. Ama o misafir odasında yatmana izin veremem," diyor, daha önce önünden geçtiğimiz bitmemiş beton kutuyu kastederek. "Bu çok fazla-"

"Yelena, bana hakaret etme. Delicesine meşgulüm. Uyumak için zamanım yok. Ayrıca, bir kanepem var."

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Kanepeye sıkışmaya çalışırkenki resmim gülünç.

"Valentin."

" sakla. Yiyecek bir şeyler alacağım. Eğer açsan bana katılabilirsin." Bununla birlikte, döndüm ve dışarı çıktım.

Yelena inatçıdır, ama o bile uzun ve zor bir günün ardından yemek kokusuna karşı koyacak kadar inatçı değildir.

Bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Mutfağa gelmesi otuz dakika bile sürmüyor.

Daha tek kelime etmeden orada olduğunu biliyorum. Artıkları tabağa koyarken, ikinci bir kadeh beyaz bordo dolduruyorum.

"Sonunda."

"Güzel kokuyor," diye sessizce itiraf ettiğini duyuyorum.

"Al." Ona bir tabak ve bir bardak vermek için dönüyorum.

Parmaklarımız sürtünüyor. İçime enerjik bir sıcaklık yayılıyor.

O da kesinlikle bunu hissediyor ve o güzel gözlerindeki sıkıntılı ışık bana bununla savaştığını söylüyor.

Sonra sanki korkunç bir şey hatırlıyormuş gibi geri adım atıyor.

Bakışları tekrar ellerime düşüyor. Kanı hatırlıyorum. Özel dedektifi. Onun küçük, tombul gözlerinden hayatı nasıl çaldığını.

"Ona ne oldu?" diye soruyor. Masumiyeti geri geldi. Düşündüğü gibi olmamasını umduğunu söyleyebilirim.

"Kim?" Geri çekilmesi için ona bir şans vererek soruyorum. Ama yapmadı. Cesur kız.

"Beni takip eden adam."

Masal anlatabilirim. Mafyada cesur detayları bilmek istemeyen bir sürü eş ve sevgili var.

Ama bunu kaldıracabilecek birini istiyorum. Beni idare edebilecek birini. Ben de Yelena'yı zorladım.

"Onu ben öldürdüm. Boğazını kestim, kan kaybından ölmesine izin verdim. Ama onu konuşturmadan önce değil. Çünkü hata yapma, o senin için oradaydı."

"Kimdi o?"

"Serseri bir özel dedektif."

Yutkunuyor, bardağını kaldırıyor, bakıyor ve yere bırakıyor. "Onu az önce öldürdün mü?"

"Evet."

"Ama-"

"Ama ne?" Ona doğru bir adım atıyorum. "Özel dedektifleri öldürmeye karşı özel bir kural mı var? Böyle adamlar genellikle başka işler yaparlar. Tatsız işler. Ve biri onu seni takip etmesi için tutmuş. Seni ihbar etmesi için."

"Kim?"

"Alex Civatı'yi tanıyor musun?"

"Siktir!"

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Korkmuyor, o... Oh, kahretsin.

"Yelena?"

Şarabı alır ve bakışlarını dikmeden önce bir dikişte içer. "O pislik."

"Aydınlat."

"O benim eski erkek arkadaşım." Şişeyi süpürüyor ve kendisi dolduruyor.

Eli biraz titriyor. "Onun ölmesini mi istiyorsun?"

Homurdanıyor. "Bu her şeyin cevabı değil. O moda endüstrisiyle derin bağları olan bir tröst milyarderi ve..." Durdu, nefes aldı. "Alex onunla çıkmam için beni yıprattı ve... ve zor olmadı, yakışıklı biri, ama ayrıldığımızda takıntı haline getirdi. Gerçekten takıntılı gibi."

"Anlıyorum."

Tabii ki anlıyorum. Ona olan takıntıyı anlıyorum, bir erkeğin kafasına, damarlarına giriyor. Ama orada, sözlerinin altında, duraklamasında, büyük öfkesinde kalan başka bir şey var. Bana bir şey söylemiyor ve bu titreyen elindeki korkuyla bağlantılı.

Ne saklıyorsun meleğim?

Bir yolunu bulacağım. Eninde sonunda. Ama şu anda onu zorlamaktan daha iyisini biliyorum.

Şimdiden çok yorucu bir gün geçirdi. Ben de bıraktım.

Ama bu Alex denen herifin kurtaracağı anlamına gelmiyor.

Parmaklarımı hafifçe yumruk yaparak Yelena'nın hafifçe başını sallamasını ve açık mutfaktan dışarı adım atmasını izliyorum. Duvara yaslanmış, pencereden yarı inşa edilmiş balkona bakıyor. Şu anda oraya çıkabiliriz. Ama üstü kapalı değil ve korkuluk da doğru değil. Yani burası bittiğinde içeri girecek olan yumuşak ışık yerine, kirişler mutfığı ve oturma odasını karanlık kesiklerle kaplıyor.

"Burası biraz ürkütücü," diye fısıldıyor.

"Henüz bitmedi."

Yelena dönüyor. "Neredeyse iki dünya karşılaşmış gibi, kibar olan ve altındaki çirkin kemikler."

"Hayat için bir metafor, değil mi?" Başımı sallıyorum, onun farklı yönlerine kez daha vuruluyorum.

Kendini savunmasız ve bunalmış hissediyor, farkındayım.

"Yelena." Mutfığa geçip elinden şarabı alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç karşı koymadı. "Yorgunsun. Dinlen. Burada güvendesin."

"Bu gece bir etkinliğim var."

Ona yatak odasını gösteriyorum.

"Boş ver onu. Yatağa git ve yarın başla."

Gözleri parlıyor. "Gerçek dünyada işler böyle yürümez.

Bu bir buluşma ve selamlaşma, ki bu önemli. Hazırlanmalıyım."

"Eğer gerçek dünyada işler böyle yürüyorsa," diye takılıyorum, sonra da doğruluyorum. "Pekâlâ. İyi o zaman. Eğer istediğin buysa. Hadi o zaman. Seni zamanında balona götüreceğiz."

evin içinde, valizlerinin yerde beklediği ana yatak odasına götürüyorum.

"Kahretsin, saatin kaç olduğunu fark etmemiştim."

Telefonuna baktığında sesinde panik yükseliyor. "Acele etsen iyi olur o zaman."

Kapı aralığında durup, tunç ve altın rengi elbisesini, ayakkabılarını, külotunu, sütyenini ve tuvalet malzemelerini çıkarışını izliyorum.

Bunu yaparken, sabit bir pembe, boğazından yanaklarına doğru sürünüyor ve ortaya konan her öğeyle daha da derinleşiyor.

Bana bakmadan kıyafetleri aldı ve koşarak banyoya girdi. Bir saniye sonra duş açıldı.

Bir elimi yüzümde gezdirip kendimi nefes almaya zorluyorum.

Hay . Kendimi tutmaya alışkın bir adam değilim.

Benim onu istediğim gibi o da beni istiyor. Bundan eminim. İsteksizlik ve saçmalık bir yana, o orada. Aramızda kıvılcımlar saçıyor ve yanıyor. Elimdeki şarabı bırakıp onu takip etmek çok kolay olurdu.

Kapı tamamen kapalı bile değil. Tek yapmam gereken onu dürtmek ve Yelena'nın ağız sulandıran tüm sırları benim olacak. Beni nasıl durdurabilir ki? Neden durmak istesin ki?

Orada olduğumu bilmesine bile gerek yok. O soyunup duş alırken kapıdaki yarığın arkasından gösterinin tadını çıkarabilirim. I

Vücudunu nasıl yağladığını, elini kalçalarının arasına nasıl soktuğunu ve belki de, sadece belki, benim dikkatli bakışlarım altında tatlı küçük amını benim için çalıştırmaya başlayabilir.

Sikeyim. Zaten kaya gibi sertim.

Cazibesi karşı konulamaz sınırdadır - en azından daha küçük bir adam için öyle olurdu. Ama röntgencilığe etmeyeceğim.

Yelena kapıyı bir davet gibi açık bırakmadı. Birinci sınıf ön koltuk biletleri sağlamayı da planlamamıştı.

yine de kilitlemedi.

Belki bir şaka, belki de bir hata. Fark etmez. Bu bir davet değil.

Eninde sonunda ona ulaşacağım. Ama bu gece o gece değil.

Kanı aletimden uzaklaştırmaya çalışarak dilimi ısıırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Eski sevgilisi hakkında daha fazla şey öğrenmenin zamanı gelmişti.

Alex Civati.

Gördüğüm şey hemen hoşuma gitmiyor.

Suç veritabanımda olmamasına şaşmamalı. Günahları beyaz yaka türünden.

Benim ve türümün tam tersi. Zayıf. Tüm yanlış nedenlerle kendi yoluna alışmış. Elde ettiklerini hak etmek için bir saniye bile harcamadı. Ve sanırım bu yüzden Yelena'ya bu kadar düşkün.

Ama kendi kariyerini ilerletmek için onunla çıkacak kadar paralı asker miydi gerçekten? Belki masum onun için doğru kelime değildir. Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil.

Aç olmanın ve savaşmaya istekli olmanın, iyi yaşamak ve ilerlemek için yapmanız gerekeni yapmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bir bakıma Yelena da benden farklı değil.

İkimiz de başarıya ulaştık.

Ama Alexa Civati gibi bir adam bunu anlayamaz. O zenginliğin içinde doğdu.

Onun bir fotoğrafını çekiyorum.

O yumuşak ve korkak. Hepsı yüzünde. O gözler.

Aramızdaki fark çok açık. Paranın her şeyi hak ettiği anlamına geldiğini düşünüyor. Onu hak ettiğini.

Her şeyi hak ettiğimi düşünüyorum çünkü bunun için çalıştım.
Çünkü onun için çalışacağım.

Yelena'nın şarabını içiyorum.

"Susadın mı?"

Sesi omzumun üzerinden süzülüyor.

"Şarap için mi?" Kadehi bitirerek geri dönüyorum. "Yoksa başka bir şey için mi?"

"Dikkat."

Arkamı dönüyorum ve çenem neredeyse yere çarpıyor. Az önce arkasında duş aldığı kapıya bu kadar yakın durmamdan rahatsız olduğu belli. Ama beni kızdıran bu değil.

Elbise yüzünden.

Muhteşem görünüyor. Ölümüne. Bunu yüzüne karşı söyleyecek değilim.

"Ne teklif ettiğinize bağlı mı?" Onun yerine ben söylerim.

Bir an için ateşi yükseliyor, sonra bakışları donuklaşıyor, sanki perdeleri indirmiş gibi.

"Yok bir şey." Beni iterek geçmeye çalışmak gibi ölümcül bir hata yapıyor ve aniden ikimiz de odasının o küçük kapı aralığında, neredeyse birbirimize değecek şekilde duruyoruz.

Elbise güzel, ince ve kışkırtıcı. Tatlı ve taze kokuyor. Duşun sıcaklığı hâlâ teninde. Göz kapaklarım ilkel bir arzuyla çırpınıyor.

Bardağı yan masaya koyarken ikimiz de biraz dengesiz nefes .

Yelena kaçmıyor.

Ve gözleri - aniden, artık o kadar donuk ve perdeli değiller. Hayır. Onun yerine, ışık ve duygu fırtınası gibiler. Ve bakışlarımız buluştuğunda, sıcaklık omurgamı ve ensemdeki saçları yakıyor.

Elini tuttum.

Yutkunuyor. "Ne yapıyorsun?"

Ağızına bakıyorum ve dudakları ayrılıyor. Onu yakınımaya çekiyorum. "İlk tanıştığımızda yapmam gereken şeyi."

"Biraz uygunsuz."

"Edebin canı cehenneme, Yelena."

Elini çekmiyor, onun yerine eli gömleğimin üzerinde kıvrılıyor ve göğüsleri gömleğime sürtünerek bana doğru sallanıyor.

Sikim kabarıyor. Kalbim çarpıyor.

"Beni o zaman da şimdi de istemediğini söyle meleğim." "Seni zar zor fark ettim."

Yalan söylediği için onun cezası benim ödülüm. Hızlı bir küçümsemeyle boğazının kenarından yukarı doğru bir yol yalıyorum. "Yalancı. Senin gibi bir kız benim gibi bir adamı görmezden gelemes. O zaman da yapmadın, şimdi de yapamazsın."

İnliyor. "I..." Yüzü . "Bak, senden hoşlanmadığımdan değil, sadece..." Başını kaldırıp bakıyor ve mavi gözlerindeki keder elimi biraz gevşetmemi neden oluyor. "Karmaşık bir durum."

Tam bu basit arzunun nasıl bu kadar karmaşık olabileceğini soracaktım ki telefonum çılgınca çalmaya başladı. Ve Rusça yemin ettim. Bu numarayı sadece birkaç kişi biliyor. Her kimse ve her neyse önemli olacak ve benim işimde bu genellikle ölüm kalım anlamına geliyor.

"Zil kurtardı." Homurdanıyorum. Geri adım atıyorum, kendimi belden aşağı ayarlarken saklamaya çalışmıyorum, çünkü lanet olsun, onu kollarıma çektiğimde sertleştiğimi hissetmiş olmalı. "Bunu almam lazım ama ben söyleyene kadar gitme. Bu gece sana eşlik edeceğim."

"Eskorta ihtiyacım yok."

Telefonum hâlâ çalıyor. "Daha önce olanlardan sonra sen yaparsın. Yeni bir takım elbise giyeceğim. Saçımı yaparım. Aitmişim gibi görünmek için ne gerekiyorsa yaparım. Bana randevun, güvenliğin de, siktir et, görmezden gel, ben de mesafemi koruyayım. Ama ben gidiyorum. Senin güvenliğin için."

"Öylece yürüyebileceğimi sanmıyorum." Bardağı kaptığı gibi mutfığa doğru yürüdü. "Ben orada olacağım. Şarabını içiyor olacağım."

Dönüyor ve gidiyor.

Telefona cevap verirken dişlerimi sıkarak gidişini izliyorum. "Ne?" diye bağırlıyorum.

"Valentin."

Sinirimi yatıştırıyorum.

Bu böyle bir adam değil.

Patronum arıyor. Andrei Zherdev. Yeraltı dünyasının kralı. Rus mafyasının Pakhan'ı. Bratva'nın lideri. Yelena'nın en iyi arkadaşının kocası. Ve hayatım pahasına korumaya yemin ettiğim adam.

Onu o kadar iyi tanıyorum ki, midem ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Bu ses tonu. Ciddi bir var. "Ne oldu?"

"Lanet olası bir sorunumuz var."

YELENA

Banyosu onun gibi kokuyordu.

Sabun, şampuan.

Yıkanırken tenime fısıldayan o güçlü, misk kokusu, sabununu alıp onu ya da şampuanını kullanmayı çok cazip hale getirdi.

Ben .

Tabii ki yapmadım.

Böyle bir şey çok samimi ve daha fazla aptallık yapmama gerek yok. Özellikle Valentin gibi bir adamla. Bunu kazanılmış bir savaş olarak kabul edecektir.

Çünkü burada bir savaş var, havada uğulduyor, beni içine çeken bir savaşın habercisi gibi. Beni istiyor, bu çok açık ve bana mesaj da, bana baktığında gözlerinde parıldamasa da ilgisi belli.

Şarabı kadehime doldururken mermer adada acele etmiyorum, kendimi bu sıradan işe gömüyorum. Ama bir kaba içki akıtmak uzun sürmüyor ve bittiğinde, dönen kafamda geriye kalan tek şey o oluyor.

Kahretsin.

Şarabımı yudumluyorum ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Savaş ya da muharebe yok, sadece bir adamın kendi banyosu gibi kullandığı bir banyo var. Hepsi bu. Son birkaç ay yüzünden gerginim. Otelde olanlar.

Valentin'in kıyafetlerindeki kan.

Güzel giyiniyor, ancak açıklanamaz cazibesinin ardında saklanan vahşi, kaba ve ölümcül adamı karıştırmak mümkün değil.

Yine de banyodan çıktığımda ona gerçeği söyledim. Ondan etkilenmediğimden değil. Etkilendim. Bunu asla inkar edemem. Sahip olduğu etki çok güçlü, türlü davranmak için çok elektrikli. İstemediğimden değil. Yapamam. Yapmayacağım.

Ondan asla kurtulamazdım.

Valentin bütününü yutulacak türden bir adam. Her şeyi hayatına hükmeden girdabın içine çeker. Eski sevgilimle bunun olmasına izin verdim ve zar zor kurtuldum. Bu adamla mı? Hiç şansım yok.

Kariyerimi yeniden inşa etmeye, bir hayat kurmaya odaklanmalıyım. Peki ya Valentin'in dünyası?

Kan, şiddet ve ölüm damlıyor.

Giysiler böyle lekelenir. *Ben* de böyle lekeleniyorum. Sonsuza kadar.

Korunuyor olsam bile Nat gibi olmak istemiyorum. Elbette, olağanüstü bir mimar olarak kendi hayatını inşa ediyor, ama bu kocasının dünyasının kozasında. Uyum sağlamak zorunda. Ortada bir buluşma yok. Var mı?

Başımı sallayarak çantamı aldım ve telefonumu çıkardım. Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Valentin'in şaşırtıcı derecede nefis şarabını yudumlarken, arkamda volta atan iri, yakışıklı Rus'u görmezden gelerek sosyal medya hesaplarımdaki haber akışlarına göz gezdiriyorum. Hâlâ telefonda, diğer odadan hızlı hızlı konuşuyor. Alçak sesle konuştuğu Rus hırıltısını anlamıyorum ve duymak da istemiyorum. Duymamam gereken şeyleri duymamak en iyisi. Böylesi çok daha güvenli.

Odağımı yayına kaydırarak konferansla ilgili bir başlık buluyorum ve yıldızlarla dolu davetli listesini gözden geçirerek gece için hedeflerimi seçiyorum. Sonunda Valentin'den başka bir şey konsantre olabiliyorum. bile bir kenara koydum. Tam zamanında.

Çünkü bir saniye sonra karnımın alt kısmı yere çarpıyor. Ellerim titremeye başlıyor.

Konferansın yıldızlarla dolu davetli listesinin en altında, bu gece dünyada görmek isteyeceğim son kişinin resmi var.

Milyon dolarlık gülümsemesi, keskin ve podyuma hazır ısmarlama bordo takımıyla birlikte beni selamlıyor

kolunda saçlı model.

Alex.

Başparmağım seğiriyor, yanlışıyla resmin üzerine tıklıyorum. Onun sayfasına geldim.

En kötü korkularımın doğru olduğu hemen anlaşıldı.

Sweetwater'da.

Konferansa geliyor.

Hayır. Daha da kötüsü. Şu anda orada.

Lanet olsun.

Keskin bir nefes alıyorum ve zıplayan, karıncalanan sinirlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

O neden...? Mermer adanın kenarına tutunup diğer elimi karnıma götürüyorum, şarap bağırsaklarımda sirkeye dönüşüyor. Mide bulantısı beni sarsıyor, ağızma sıcak, acı, yakıcı safra gönderiyor.

Yutkunarak adanın etrafında dikkatlice yürüyorum ve şık buzdolabının yanındaki dolaptan bir bardak çıkarıyorum. hala bir etiket var. Kristalden yapıldığını gümüşle ilan eden süslü bir isim ve buzdolabının üzerindeki su sebilinin altına itip dolduruyorum.

Yanmayı yatıştırmak ve midemi rahatlatmak için içindikileri geri deviriyorum.

İşe yaramıyor.

Alex'in bu etkinlikte ne işi var? Orada olacağımı biliyor mu?

Bu aptalca bir soru. Tabii ki biliyor. Peşime lanet bir özel dedektif gönderdi.

Alex bilmek istediği her şeyi biliyor ve ben şu anda... bok gibiyim. Onun için ne olduğumu ve neler olduğunu düşünmek istemiyorum.

Sonuç olarak Alex istediğini elde etmeye alışkın. Ve eğer alamazsa, tehlikeli bir öfke nöbeti geçirmekten çekinmez.

Benden istediğini alamadı. O yüzden hayatımı mahvedecek.

Gideceğimi biliyor, o yüzden o da orada. Hazır. Bekliyor.

Milan'da olanlardan haberi var mı? Tanrım.

Elimi yüzüme silerek acı dolu bir inilti çıkardım. Bu gece gitmemezlik edemem.

İçimdeki her içgüdü dön ve kaç diye bağırırsa da gitmeliyim. Orada olmam gerekiyor. Geleceğim şu anda pamuk ipliğine bağlı ve eğer gidip iyi bir izlenim bırakmazsam bu ip kopacak.

Alex'i görmezden gelmeliyim. Bir yıldız olmalıyım.

Lanet geçim kaynağım buna bağlı. Bu gece başarılı olmama. Başarılı olursam, Milano'da yüzüme kapanan tüm kapıları açacağım. Umutsuzca ihtiyacım olan bağlantıları kuracağım.

Hayalim için tekrar bir şansım olacak.

Gözlerimi kapatıp yavaş ve sabit nefes alıyorum. Ölçülü.

Tek ses nefesimin sessizliği.

Yine de Valentin mutfağa girdiği anda anladım. "İyi misin?"

Gözlerimi açtığımda, yontulmuş şeytanın şişeden kendine bir bardak kehribar rengi bir şey doldurmasını izliyorum.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Çünkü açıkça öyle değil.

Büyüleyici gülümsemesi derin bir kaş çatmaya dönüştü ve kan lekeli gömleği daha temiz bir şeyle değiştirildi. Yeni bir takım elbise. Üç parça, grilerin en koyusu, gömlek kar beyazı, kravat kömür siyahı ipekten yumuşak bir parlaklık.

Hay .

Çok etkileyici.

Kaşları çatıkken, elinde yeni arkadaşımı gibi bir şişe içki tutarken bile tehlikeli derecede muhteşem.

Ama aniden, sanki artık yokmuşum gibi. İçkisinden hızlıca bir yudum alıyor, sonra telefonunu çıkarıp şimşek hızında bir mesaj gönderiyor.

Onu neyin rahatsız ettiğini sormak istiyorum ama bundan daha iyisini biliyorum.

Bağlanma.

Yine de, mavi gözleri nihayet bana döndüğünde kalbim titriyor.

"Yelena." Sesinin pürüzlü ipeği sarmak istediğim bir şey, çünkü tek bir kelime yetecek ve Valentin beni her şeyden koruyacak. Ama bu ses tehlikeli bir siren şarkısı,

ve sıcak konforunun bir bedeli var. Valentin ve onun benim için yaptığı ve yapacağı her şeyin ödemeye hazır olmadığım bir bedeli var.

"Ben iyiyim."

Ağzında yarım bir gülümseme belirir. "Yalan söyleme meleğim. Bu kadar güzel bir şey için çok çirkin. Seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey."

Gülümsemesi devam ediyor ama yüzünde bir sertlik var, bu işin peşini bırakmayacağını söyleyen çelik bir astar. "Bu işin peşini bırakmayacağımı artık çok iyi biliyorsun."

Ona Alex'ten istemiyorum ama bunu saklamanın bir anlamı olmadığını da biliyorum. Valentin eninde sonunda öğrenecek. Her zaman öğrenir.

"Eski sevgilimi hatırlıyor musun?"

". Sana zarar veren vakıf fonu milyarder. Evet." Gülümseme gitti.

O bana odaklanırken elimdeki boş bardağı çeviriyorum. "Onun ölmesini mi istiyorsun? Tek kelime, Yelena."

"Hayır!" Gözlerinin kısılması üzerine öne çıktım, bardağı adaya bıraktım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Sadece... sonu iyi bitmedi - muhtemelen özel dedektiften de tahmin edebileceğin gibi - ama o çok güçlü Valentin ve bu gece orada olacak. Benim için her şeyi mahvedebilir."

Acı içkisinden büyük bir yudum daha alırken öfkesini bastırdığını görebiliyorum.

"Harabe. Seni tehdit mi etti? Sana zarar verdi mi, Yelena? İstemediğin bir şey mi yaptı?"

Yutkunuyorum. "Onun gücü var, Valentin. Ve bu sektörde nüfuz çok şey ifade eder. O..." Kahretsin, bunu nasıl söylesem? "Eğer top oynamazsam kariyerimi bitireceğini söyledi."

"Peki ya sen?"

"Hayır."

Öfke hızlı ve şiddetli. Valentin elini mermere vuruyor ve ağzı granitten yapılmış, gözleri o kadar sert ve acımasız ki döktüğü tüm kanı görebiliyorum... ve daha fazlasını dökme ihtiyacını.

Özellikle Alex'in.

"Ben tek , yani o..." Bunu tam olarak bitiremiyorum. "Seni incitmek mi? Öldürmek mi? Seni yok etmeye çalışmak mı?"

"Valentin, bırak onu. Benim halletmem gerek. Hepsi bu kadar. Uslu dur."

Öfkeli canavar yumruklarını sıkarak tezgâhın üzerine indiriyor. "Bu etkinlikte mesafemi koruyacağımı söylediğimi hatırlıyor musun? Eğer istersen?"

"Evet." Başımı salladım ve biraz rahatladım. "Teşekkür . Bu-"

"Pekala meleşim, artık sana böyle bir seçenek sunmuyorum. Her saniye yanımda olacaksın."

"Bunu yapamazsın."

Bu sefer gülümsediğinde karanlık ve yanlış türden vaatlerle dolu. "İzle beni."

"Valentin."

"Hayır." Gülümseme kaybolur. "Gerçek bir erkek bir kadını böyle korkutmaz ya da tehdit etmez. Benimle birlikte olacaksın. Sanki tekmişiz gibi. Ya sonra? Bu Alex denen herifle birkaç kelime konuşacağım."

Dehşet içime buz gibi yayıldı. Tatil köyündeki banyo kapısının altından sızan kan. Valentin, kelepçeleri kırmızıya boyanmış, parmak eklemlerinde kırmızı kan ve bana bakarken bakışlarındaki o bilmiş ışık.

İstediği her şeyi yapacağını, yasaların onu ilgilendirmediğini söyleyen kişi. Korumak için öldüreceğini.

Alex'i

öldürecek.

Bunu

biliyorum.

Bak, Alex'i sevmiyorum. Aslında, ondan nefret ediyorum. İşlediği suçlar, bana ve muhtemelen diğer kadınlara yaptığı muameleler için cezalandırılmasını istiyorum. Yoluna çıkan ve ezmek, oynamak, yok etmek için yeterince küçük gördüğü her kim olursa olsun.

Ama Alex öldü?

Bunu istemiyorum. Buna sahip olamam.

Ruhumun kanla lekelenmesini istemiyorum. Bratva hayatımı yeterince mahvetti. Geleceğimi de almasına izin veremem.

"Lütfen ." Uysalca fısıldıyorum.

Valentin yanıt olarak omuzlarını yuvarlar ve ellerini çözer. "Ne istersem onu yaparım ve kimi onu korumayı seçerim."

"Lütfen, yalvarırım ona zarar vermeyin."

Bir an için öfkeli canavar sessizliğe büründü, karanlık kafası eğildi ve tertemiz gömleğinin manşetleriyle uğraşmaya başladı.

ince siyah ve gümüş bağlantıları ayarlıyor. Ve tamamen bana odaklanmış durumda. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır! Ben sadece..." Bakışları kalkıyor ve benimkilere ulaşıyor, o mavi gözler çok edici derecede karanlık ve sıcak. "Bunu üzerimde istemiyorum."

"Bu senin suçun değil, tatlı meleğim. Onun suçu. Bana anlattığından daha fazlası var. Aptal değilim ve hayatımı insanları okuyarak geçirdim. Bana göre, sen açık bir kitap olabilirsin. Seni incitti. Bu göz ardı edemeyeceğim bir şey. Daha da kötüsü, seni yine incitecek, elinde ne varsa kafana geçirecek. Seninle oyun oynar." İki avucunu da tezgâhın üzerine koyar. "Bu kaba bir bölge değil, bir ölüm cezası."

"Valentin!"

"Bunu yapacağımı söylemedim Yelena, sadece suçuna uygun cezayı bildiğimi belirttim." Sonra bakışlarını yavaşça üzerimde gezdiriyor. "Belki konuştuğumuzda onu biraz hırpalarım. Sadece birazcık."

Acele edip koluna giriyorum. Sıcak ve güçlü, mükemmel takım elbisesinin ince kumaşının altında çelik gibi kasları var. Biraz sallanıyorum. Ona bu kadar yakın olmak içimde özel bir tür vızıltı yaratıyor. Misk kokusu her zamankinden daha güçlü. Baharat ve ud kokusu da var ve tıpkı duşta olduğu gibi tenimi sarıyor ve-

Onu bırakıyorum ve biraz geriye kayıyorum. "Senden ona zarar vermemeni istemiştin.

Hem de hiç."

"Yelena-"

"Lütfen?" Söylediklerime dikkat etmem gerekiyor çünkü çaresizliğimin derinliklerini bilmesini istemiyorum.

yaparsam, Bratva'dan bir borç senedi istemekle eşdeğer olur ve bu da borçtur. Tehlikeli ve ölümcül bir borç. Ona asla borçlu kalmak istemiyorum. Ona borçlu olmak Bratva'ya borçlu olmak demektir.

Ama...

Alex'i tehdit ederse Alex beni yok eder.

"Tehdit bile değil, Valentin. Alex gibi adamlar zayıftır ve senin zamanına değmez. Hem zaten sektörde çok fazla etkisi var. İyi davranmalıyım. Onun yolundan çekilmezsem yağcılık ."

"Eğer konuşursam ve onun yanlışlarını gösterirsem, o zaman yolundan çekilir ve belki sana iyi davranır."

Oh, Tanrım. Sadece Valentin tehditleri ve şiddetiyle istediğim sonucu alabileceğimi düşünebilir.

Titrememeye çalışıyorum.

"O onurlu biri değil. Onu tehdit ettiğinizi düşünürse -ki onunla yalnız konuşsanız bile düşünecektir- o zaman kan davası daha da kötüleşecektir. Beni tekrar onun istediği yerde, onun parmağı altında çalışmaya itebilir ve-"

Kahretsin.

Bu doğru. Kan davası daha kötü olurdu. Daha yoğun. Ve bu en kötüsü bile değil.

Eğer Valentin Alex'i öldürürse, konferans iptal edilebilir. Her iki durumda da fon ve müşteri bulma şansımı kaybederim. O kapalı kapılar kapalı kalacak. Sonsuza kadar.

"Ve ne?" Valentin bastırıyor.

"Ve hiçbir şey. Onu öldürür ya da incitirsem konferansın o anda bitme ihtimali var. Bu fırsatları kaybedeceğim. Bırakın onu ben halledeyim. Lütfen?"

"Bu tesisi şimdi satın alabilirim. Yeterince para ve kolay. O zaman bu Alex denen herif orada olamaz. Onun buraya adım atmasını yasaklarım."

"Yani uslu durmak yerine tesisi satın almayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Param var. Hem de . Ve gücüm."

"Valentin, mantıklı ol. Sen zenginsin ama Alex de zengin. Ve onun gibi insanlar gürültü yapar."

"Onu susturabilirim. Ya da benden satın almaya çalışırsa onu geride bırakabilirim."

Ne kadar ciddi olduğundan emin değilim ama kendi çılgın fikrine bu kadar sıcak bakması beni korkutuyor. "Hayır. Benim gibi önemsiz biri yüzünden ikiniz bir otel için saçma sapan bir ihale savaşına mı gireceksiniz? Bu benim adıma kara bir leke sürer. Bir daha kimse benimle çalışmaz. Çok korkarlar."

"O zaman ihtiyatlı davranabilirim."

"Valentin."

Yumuşakça gülüyor ve parmak eklemeni yanağıma sürüyor. "Tamam. Tatil köyünü senin için satın almayacağım. Uslu duracağım. İyi olacağım. Kalacağım"

senin yanında. Tamam mı?"

"Hayır. Benim yanımda duramazsın. Herkesi korkutup kaçıracaksın." Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Anlaştığımız gibi odanın diğer tarafında duracaksın. Flört edecek bir sürü manken olacağını biliyorum."

Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor ve neredeyse inleyeceğim. Başparmağının pürüzlü pedi hassas tenimi, ağzını orada hissetmek istememe kadar çekiyor. Dilini. "Sadece seninle flört etmek istiyorum meleğim."

"Kes ." *Lütfen.*

"Anlaşma bu." Elini bırakıyor ve eğiliyor, tüm mizah, hafiflik ve flört kayboluyor. "Bu gece benim kolumdasın. Soran herkese söylüyorum, seninle çıkıyorum. İstesen de istemesen de. Ya da gitmezsin. Sana kalmış."

Gözlerim büyüdü. "!" "Dene beni."

Yapardı. İşte orada. Yüzünde, sesinde. Gitmeme kesinlikle izin vermezdi ve sonra da muhtemelen gidip Alex'i öldürürdü çünkü bunu yapabilirdi.

Nefesimi içime çekiyorum. "Tamam, olur. Ama eğer benim randevum olacaksan, benim *sahte* randevu, o zaman kendini temizlesen iyi ."

Önce muhteşem takım elbisesine, sonra da bana bakıyor. Karnım dönüyor. Bakışlarındaki hınzır ışık beni yalıyor. "Bu takımı beğenmedin mi?"

"Hayır. Eminim daha iyileri vardır."

"hiç kan yok. Kontrol ettim."

Gözlerimi kısıyorum, beni tahrik etmek istiyor ama ben ona yapmayacağım. "Sen kendi kurallarını koy. Ben de benimkileri koyuyorum. Üstünü değiştir."

"Tamam." Ayakkabılarını tekmeliyor ve çoraplarını çıkarıyor.

Aman Tanrım, önünde çırılçıplak mı kalacak? "Şaka yapıyordum!"

"Bratva'yla asla şaka yapma," diyor, o kadar soğukkanlı ki midem bulanıyor. "Söylediğin gibi üstümü değiştireceğim. Şimdi gel."

Bileğimden tutup yatak odasına götürüyor, sonra dolabı açıp aynı takım elbiseyi çıkarırken yatağın ayak ucuna oturtuyor.

O soyunurken nefesim kesiliyor, o güçlü mavi gözler bana dik dik bakıyor, dönmem için bana meydan okuyor. Sadece kol düğmelerini çıkarışını izleyebiliyorum. Kravatını. Yeleğinin düğmelerini açıyor, ceketini silkiyor. Hay sikeyim.

Attığı her parçayla taş gibi sert vücudunu daha çok ortaya çıkarıyor. Yemin ederim ağzım sulanmaya başladı. Durmasını bekliyorum ama külotuna kadar indiğinde yavaşlama belirtisi göstermiyor.

"Bekle!" Yalvarıyorum ama artık çok geç. İç çamaşırını çıkardı.

Bilinmeyen bir irade gücüne başvurarak, onun aletini çok fazla görmeden önce kendimi döndürmeyi başarıyorum.

Yine de, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve dayanılmaz bir sıcaklığın kalçalarımı sıkmasına yetecek kadar görüyorum.

Valentin'in kahkahası yakıyor. "Utangaç mı?"

"Benim önümde gerçekten soyunacağını düşünmemiştim. Şaka yapıyordum." "Ben Rus'um. Ve Bratva. Espri anlayışım yok."

Yine gülüyor.

"Bu çok açık çünkü seninki berbat."

"Arkanı dön ve bunu yüzüme söyle, meleğim." Alay çok açık.

Ama ben buna kanmam.

"Tavuk."

"Akıllıca."

"Tartışılabilir."

İki kravat sırtıma çarptı, omzumun üzerinden sarktı. "Birini seç."

İkisi de kömür, biri düz diğeri eğimli. İkincisini seçiyorum ve dönüyorum. "Bu," diyorum, yerimi koruyarak. "Artık dönebilirsin."

Ya düşündüğümde daha safım ya da sadece bir bahane arıyordum, çünkü arkamı döndüğümde Valentin aniden giyinmiş değildi.

Hayır. Hâlâ çıırılçıplak ama en azından sırtı bana dönük.

Gerçi bu manzara daha az salya akıtmaya değer değil. Elimde olmadan bakıyorum, kaslarını, sırtını ve kollarını kaplayan mürekkebi içiyorum ve

Bir dağı parçalara ayırabilecek gibi görünen o sıkı kık.

Her Şey çok fazla. Kravatı ona fırlatıp arkamı döndüğümde aslında yanıyordum.

"Korkak." Ben odadan koşarak çıkarken Valentin gülüyor.

Katılmıyorum. Ben büyük bir korkağım. Ama akıllı bir korkak.

Valentin bana ne yaptığını göremiyor, muhtemelen çoktan Őüphelenmiş olsa bile.

Külotum sırlıklam. Başım dönüyor. Boğazım kurudu. Piç kurusu. Beni delirtmeye alışıyor.

Ve başarılı da olabilir.

Konferans üç gün sürecek. Her gece orada olmam gerekiyor. Ve Valentin'in hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum.

"Kahretsin."

Oturma odasında durdum ve çorak duvara yaslandım.

Bu konferanstan nasıl sağ çıkacağım?

Ondan nasıl kurtulacağım?

VALENTIN

Bu insanlar çıldırmış.

Yelena'nın yanında, yeni dekore edilmiş, bakımlı ve iyi giyimli güzel insanlarla dolu lobide yürürken kendimi şimdiden yersiz hissediyorum.

Böyle aylaklık etmekten daha önemli işleri yok mu?

Belli ki öyle değil.

Bu beni şimdiden kızdırmaya başladı. Ama sahte randevum için kapıyı açacak ve onu ana etkinliğe taşıyacak kadar sakinliğimi koruyorum.

Hay sikeyim. Burası daha da kötü.

Eğer bir sahnem olsaydı, bu ondan en uzak şey olurdu.

Gerçi benim çapımda bir hırsız için mükemmel bir av olurdu... en azından eskiden. Artık bunu aştım.

Dişlerimi gıcırdatarak Yelena'yı derme çatma bir podyumdan geçirip ışıklar ve gümüşü perdeler arasında yer alan bara götürüyorum ve onun için şampanya, kendim için de viski sipariş ediyorum. İçkiler bedava ve garsonlar etrafta dolaşıyor, ama bar etrafı incelemek, çıkış noktalarını, en güvenli yerleri ve düşmanları hesaplamak için mükemmel.

"Bu muhteşem bir şey," diye nefes alıyor Yelena.

"Sanki bir kulüp, bir moda şovunun içine düşen bir fotoğraf çekiminin içine düşmüş gibi görünüyor."

Şampanyasından bir yudum alıyor ve ayak parmaklarının üzerinde biraz zıplayarak etrafına bakınıyor. "Sadece bu dünya."

Işıklar, müzik, kameralar, aksiyon ve bir sürü sahte şey aklıma geliyor. Yelena da bunun bir parçası mı olmak istiyor? "Sadece," diye mırıldandım.

Bana döndü. "Senin için bir sürü yetenek var." Ve piste doğru başını salladı.

Kahretsin, siyah yükseltilmiş streç boyunca süzülen ve müziğin ritmiyle pozlar veren gümüş rengi modeller bile var.

"yetenek bu değil meleğim."

Ona sert bir bakış ve o da kızardı.

Ama burada kasıtlı olarak benden başka tarafa bakan tek kişi o değil.

İnsanlar buraya ait olmadığımı biliyor. Omurgamdan aşağı asit damlıyor. Sanki yanlış cepleri karıştırıyormuşum gibi.

Fark sadece istediğim zaman severim. Ama şimdi ve burada bu bir seçenek gibi görünmüyor. İnsanlar bakıyor ve bakılmak istiyor.

Ve bakıyorlar. Bana bakıyorlar. Sadece göz ucuyla.

Korkuyorlar. Belki de Yelena'ya bakıyorlar çünkü o bir hayal, gözlerimi ayırmakta zorlandığım bir şey ve yine de onun için her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için yapıyorum.

Bu aptalların ona mı, bana mı yoksa her ikisine birden mi baktıkları gerçekten önemli değil; bakmamalılar. Normal şartlar altında bana bakmaları, dik dik bakmaları çok cesur ya da çok aptallar içindir ve ben bunu bir tehditle düzeltirim.

İzin verilmelidir ve kolumdaki melek gibi bir kadına bakmak bir ayrıcalıktır. Kazanılması gereken bir şey. Bir hak değil.

Tabii ki Yelena bundan hoşlanmazdı. İsteddiği zaman patronluk taslıyor. Bu yüzden bu gece onu utandırırken, soyunurken, üstünü değiştirirken eğlendim. Arkasını döndüğünde parlayan masum bir havası vardı, ama bakmadan önce değil, soluk yanaklarını boyayan o allık olmadan önce değil.

Düşündükçe bile sertleşiyorum. Ama kendimi kontrol edeceğim.

Ne de uslu duracağıma söz verdim. Yani yapacağım. Yapmak zorunda değilim, ama bu onu memnun ediyor ve eski sevgilisini keşfettiğinde ne kadar üzgün olduğunu

derimin altına girdi, kaburgalarımın arasından kayarak içime yerleşti ve beni ona olan doğal eğilimimi bir kenara bırakmaya teşvik etti.

Yine de bana Alex hakkındaki tüm gerçeği anlatmadığını biliyorum. Çok kötü bir şey oldu, bunu hissediyorum. Ve bunu öğreneceğim, ama şu anda bu onun gecesi ve sonunda onun kolumda olması, benim olarak görülmesi buna değer.

Bu anı hayatım pahasına koruyacağım.

Gözlerimi yere zincirlemeyeceğinden değil. Avımı aramaktan kendimi alamıyorum. Alex Civati.

Ama onu göremiyorum. Şansının yaver gittiğinden ve adamın gittiğinden şüpheliyim. Onun gibi adamlar yakışır. Onun gibi adamlar ilgi odağı olmayı sever. Bire on kala bir tur atmıştır, asma kattaki özel bara ya da belki süitine çıkmıştır ve büyük bir giriş yapmak için geri dönecektir.

"İşte Sebastian Tyler." Yelena sağına bakıyor ve ben de onu takip ederek yarı beyaz, yarı siyah dikenli saçlı, güneş gözlüklü ve PVC takım elbiseye benzeyen bir adamın, her iki cinsten de güzel yaratıklarla çevrili bir şekilde durduğu yere gidiyorum.

Sanki elimde silah varmış gibi kaskatı kesildi ve ben de "Kim o?" diye sordum.

"Biyografik filmin
sahibi." "Hadi
gidelim."

Bana dehşet içinde baktı. "Bir adamın yanına böyle gidilmez, davet edilmeyi beklersin."

"Davetiyeleri siktir et." Ben uzaklaşmaya başlıyorum ve o da arkamdan koşuyor, eli kolumda.

Gülümsememi gizliyorum.

Yelena'nın parmakları ceketimin kumaşının içine kıvrılıyor, etime bastırıyor. Sıcaklar ve okşamaktan bir fısıltı kadar uzaklar. "Söz vermiştin."

"Peki karşılığında ne alacağım?"

Bana bakarken gözleri parlıyor. "İyi yapılmış bir işin memnuniyeti."

"Bunu daha ilginç hale getirebilirsin."

Yelena'nın dudakları aralanıyor ve iç çekiyor, sonra elini bırakıyor. "Valentin, yapamam."

"Ama," diye karşı , "sen istiyorsun."

Bakışları benimkinden kayıyor ve yanakları pembeye boyanırken odada dolaşıyor.

Eğer bu lanet moda cehenneminde olmasaydım, onun için çok şey ifade eden bir şey, onu duvara kadar geri iterdim ve dilimi boğazına sokardım, elimi amına kaydırırdım ve onu mırıldanırdım.

Ama ben . Beni reddedeceği için değil, temel ihtiyaçlarına ve isteklerine rağmen deneyecek ve sonra pes edecek. Uslu duracağıma söz verdim.

"Valentin." Yelena kolumu çekiştiriyor. "Onun yanına gidemezsin. Senin yöntemlerin burada işe yaramaz."

Saf küçük güvercin, benim yöntemlerim her yerde işe yarar. Ama bunu kendime saklıyorum.

yerine, isteğini anlamamışım gibi aptal görünümlü adama el hareketi yapıyorum ve güzel ağzı inceliyor, bu yüzden beni ayakta duran masaların olduğu sol duvara götürmesine izin veriyorum ve arkasına saklanıp gözlemlemek için birini seçiyor.

Onun taktiğini daha önce birçok yerde gördüm.

Gergin, evet, ama aynı zamanda bana olan çekimini inkar etmeye çalışıyor. Genellikle, bir kadınla aramda bir sıcaklık, manyetik bir çekim olduğunda savaş ya da mücadele olmaz. Oyun şeklinde küçük bir direnç - birçok kadın kovalanmaktan hoşlanır ve beni memnun ettiğinde .

Yelena farklı. O kovalamaca için yanıp tutuşmuyor, en az benim kadar kendisiyle de savaşıyor. Ve beni çalıştırdığı her an, saplantım artıyor.

İnatçı ve çılgınca bağımsız.

Yardım istemek, hatta bunu ima etmek bile onun için kolay olurdu. Para, nüfuz, kaba güç.

Ama bu inatçı melek sormuyor. İma etmiyor. Bu yardımı reddedeceğini hissediyorum. Tıpkı cazibesini reddettiği gibi.

Beni çalıştırıyor. Bu sarhoş edici.

"Çok fazla insan var."

Yelena'nın sesi yumuşak, alçak ve gerginlikle dolu.

"Bu yüzden korkunç kıyafetli tuhaf adamla konuşup onu yolumuzdan çekeceğiz. Madem o kadar önemli, o zaman onunla başlayalım.

sen."

Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama söyledigime neredeyse pişman olacağım. Onun ilgi odağı olmasını istemiyorum. Benden başka kimsenin onun üzerine titremesine izin yok.

Birden ellerim yumruk oldu. Bugün erken saatlerde öldürdüğüm adamı düşünüyorum. Anladığım kadarıyla adamlarım o pisliği temizlemek için yeterince iyi bir iş çıkarmışlar. Kimse bir cinayet hakkında fısıldaşmıyor gibi görünüyor.

Ama bu beni rahatlatmıyor.

Yelena'nın eski sevgilisi o domuzu onu takip etmesi için tutmuş... hatta belki de kaçırmaması için.

Ama neden?

Ortalıkta çok fazla gevşek iplik var.

Düzenli ve tertipli olmayı tercih ederim. Ben temiz ve düzenli olacağım.

"Sana söyledim. Bunu yapmayacaksın," diyor. "Kafa kafaya yaklaşmak için çok güçlü. Tıpkı güneşe doğrudan bakmamak gibi."

Bileğinden tutup onu çekiyorum, böylece o güzel mavi gözler doğrudan benimkilere bakıyor.

"Senin için buradaki tek güneş benim. Herkese bakıyorsun ama sadece bana bakıyorsun. Anladın mı?"

Yelena dudak büküyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum - en azından kendime gelene kadar.

"Ne istersen yapabilirsin," diye homurdandım. Sonra nefesimin altında Rusça birkaç kelime mırıldanıyorum.

Yelena şampanyasını hızlıca bitiriyor, garsonun orada olmaması için zamanlama yapıyor ve kadehi elime tutuşturuyor. "Lütfen bana bir içki daha getirir misin?"

"Ben aptal değilim."

Nefes nefese kaldı. "Biliyorum. Sadece bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Yanımda ateşli, korkutucu bir Rus olmadan gevezelik etmeliyim."

"Benim seksi olduğumu düşünüyorsun." Ben zevkle sırıtiyorum ve o gözlerini deviriyor, yanakları kızarıırken bile.

"Seksi olduğunu . Buradaki her kadın seni istiyor." "Sen de mi?"

Bir ritim aramızda zonkluyor, oksijeni emiyor.

Ama o başka tarafa bakıyor. "İstemenin bununla hiçbir ilgisi yok."

Bara dönüyorum. Ona bu şekilde kolayca bir içki alabileceğim yeterince garson var, ama burada başka kimlerin olabileceğini, onu kimin bir gündemle aradığını görmek istiyorum.

Buradan bile gerginliğini görebiliyorum. Bu onu zıplayan bir fasulye gibi gösteriyor. Bu kadar tereddütlü olamayacak kadar zeki ve yetenekli. İlk tanıştığım Yelena kontrollü, cesur ve kendinden emindi.

Görünüşünün yanı sıra, kendine olan güveni de beni ona hemen çeken şeylerden biri.

Güçlü kadınlar pek değişmez, yani bir şeyler . Benim tahminim Alex Civatı denen şerefsiz.

Aralarında gerçekten ne olduysa, bana tüm hikayeyi anlatmadı. Ama tam hikayeye ihtiyacım yok. Oadaki değişim yeterli.

Sözler bir yana, içeri girerse kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim.

Dahası, emin değilim.

İç çekerek bara yaslanıyorum ve bir içki daha sipariş ediyorum. Damarlarımdaki karanlık, ısıracı öfke Yelena'ya yardım etmeyecek. Bu yüzden düşüncelerimi Andrei'nin çağrısına çeviriyorum.

Bir tür psişik bağlantı gibi, telefonum titriyor ve cebimden çıkarıyorum.

Bu Ilya.

Zherdev Bratva'nın üçüncü komutanı. Hemen arkamda, Rusya'dan yeni gelmiş olmasına rağmen. Bunu ona karşı kullanmıyorum. Adam gerçek bir bilgisayar dehası. Operasyonumuz için çok değerli.

Cevap veriyorum ve Rusça konuşuyorum.

Burada gürültü olunca daha kolay oluyor. Ilya'nın İngilizcesi mükemmel ama aksanlı.

"Çok mu çalışıyorsun, Valentin?" İğneleme nazikçe ve ben gülümsüyorum. "İngilizceyi mi bıraktın? Küçük beynin için çok mu zor?"

"Hayır, ama madem parti , işini kolaylaştırayım dedim.

Belki de beynin turşulaşmıştır?"

Bir kahkaha attım. "Viski içiyorum." "Bunun için seni asarlar."

"Ben de duvara ilk benim toslayacağımı sanıyordum."

Yelena bir kadınla konuşuyor, o da parmaklarını şıklatıyor ve iki garson beliriyor ve çok geçmeden gergin meleğimin eline bir bardak tutuşturuluyor.

Hâlâ ürkek ama eskisi kadar değil. Herifi arıyorum ama tek gördüğüm mankenler ve her yerde aptal kıyafetler giyen insanlar. Alex yok.

"Andrey'le konuştun mu?" Ilya sorar.

"Bana borularımızda haşarat olduğunu düşündüğünüzü söyledi." "Düşünmüyorum. Ben biliyorum. Bir fare sorunumuz var, Valentin." "Kimin?"

"Bunu bilmiyorum. Dikkatli, çok temizler," diyor. "Çok mu temiz?" Kaşlarımı çatıyorum ve içkimi yudumluyorum.

İç çekiyor. Gerçek şu ki, Ilya için çok zamanım var. Bazılarının yok. Bazıları onu ithal bir sonradan görme olarak görüyor, ama bunlar uzun sürmeyecek ve kafamda isimleri gözden geçiriyorum, daha sonra bakmak için bir kenara koyuyorum.

Belki onlardan biri bu sıçandır.

Ilya Chicago'ya iki yıl önce geldi ve aksanını silmek için adımlar atıyor.

Bazıları da bunu bir çekişme konusu olarak görüyor ve onun geldiği yerden utandığını düşünüyor.

O değil.

O çok zeki, bilgisayarların ötesinde. Büyük resimleri görüyor. Ve bunun bir parçası da Amerikalı gibi konuşursa daha kolay vakit geçireceğini bilmesi.

"Her kimse, iz bırakmıyor." "Neredeyse iz gibi olan?"

Sırıtişını neredeyse duyabiliyorum. "Aynen öyle. . İzlerini sürüyorum ya da sürmeye çalışıyorum ama sorun şu ki onları kanalizasyona daha fazla itersem bulmam daha da zorlaşabilir. Ve Andrei'nin imparatorluğu zaten çok geniş."

"Saklanacak çok yer var,"

diyorum. "Aynen öyle."

Nefes veriyor ve bilgisayar tuşlarının sessiz tıkırtısı aniden bana geliyor.

"Sence daha fazlası mı ?"

"Hiçbir yere gitmeyen temiz izler var, nemli bir gecenin ertesi sabahı gibi ve salyangoz izleri parlıyor, bitkilerde hasar var ama o kadar çok gümüş iz var ki lahana tarlasının herhangi bir yerinde olabilirler."

Benzetmeye gülümsüyorum, Yelena başka birine doğru ilerlerken ona bakıyorum. Elbette onun yanından ayrılmayacağıma söz verdim ama bazen büyük resim daha uzaktan daha net görünüyor.

"Şimdiye ne yaptın?" diye sordum.

Duraklıyor ve daha fazla tıkırtı geliyor. "Ağa yapılan ihlali bulamıyorum, sadece kayıp belgelerin ardında bıraktığı temiz izleri bulabiliyorum."

"Belgelerde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Kara para aklama planlarımız hakkında bilgi."

"Kahretsin."

Bunlar bizim büyük para kazanma yöntemlerimiz ve hükümet operasyonlarımızı daha yakından incelemeye karar verdiğinde işlerin temiz görünmesini sağlamanın yolu.

"Kahretsin doğru," diye homurdanıyor Maksim. "Andrei seni aramadan dakikalar önce güvenlik ekibim alarmı aldı. Şimdi üzerinde çalışıyorum."

Kafamın içinde bir şeyler tıkırdıyor. Bu kötü ve ikimiz de biliyoruz ki o.

"Belgelerin nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" "Henüz değil, dostum. Sadece izler var, bir sürü temiz iz."

"Bunlara parmak izi muamelesi yapın. Başka olaylara da bakmalıyız. operasyonlarımızın dışında böyle."

"İşimi istiyor musun, Valentin? Maaş iyi ama çok fazla güzel kız yok."

Yelena dönüp gözüme takılıyor ve bir kıpırtı oluyor, sırtı biraz daha dikleşiyor, göğüsleri dışarı fırlıyor. ama görüyorum ve bakışları içimde kıvrılıyor. Yavaşça gülümsüyorum ve bir kızarıklık boğazında bir yol açıyor.

"Daha az kan dökülür," diyorum.

Gülüyor. "Şaşırabilirsin."

"Eğer temizse, bana kırmadan ve sadece girerek yapılan bir soygun gibi geliyor."

"Anahtar gibi mi? Ya da şifreyle? Terminallerimizden biriyle mi?"

Omuz silkiyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Ben uzman değilim Ama olaya bir suçluyu takip eden bir suçlu olarak baksaydım böyle düşünürdüm. Birisi anahtar kullanmış, çekmeceleri karıştırmış çünkü genel çevreyi biliyorlar-"

"Ya da yakından tanımıyor gibi görünmek istediler." "-ve bazı şeyler aldılar."

"Bu yüzden anlayışlı, şüphelenmeyen ve yetenekli birini arıyoruz. Ön kapıdan içeri girin ve sonra belki de dünyayı geçirebilirsiniz."

"İşte seni bu yüzden seviyorum," diyor Ilya, alaycı bir tonla, "canlandırıcı konuşmalar."

"Eğer bu şantaj içinse..."

"Biliyorum. Fare zehrimi aldım ve onu kullanacağım. Fareyi bulduğumda."

"Kulağımı dört açacağım ama İtalyanlarla çalışıyoruz." Elimden gelse tükürürdüm.

"Sence onlardan biri mi, bizden biri mi, yoksa Rus kıyafeti giymiş bir İtalyan mı?" diye iç geçiriyor.

İğnelemeyi görmezden geliyorum.

"Az önce bir rakibimizle ittifak kurduk."

"İtalyan ittifakı her iki taraftan da yoğun bir şekilde izleniyor, Valentin."

İçkimi kaptığım gibi kaliteli bir Rus votkası olmasını dileyerek yudumluyorum. Buradaki mallar boktan, dolayısıyla viski de öyle. Ki ben severim. Yelena başka bir kadın ve bir adam tarafından bir köşeye götürülürken dişlerimi sıkıyorum. Gizli bir yer değil, çıkışa da yakın değil ama insanlar etrafta dolaşıp görüşümü engellediğinden onu pek iyi göremiyorum.

"Şu lanet İtalyanlar," diye homurdanıyorum. Bu gangsterler kendilerini romantik ve bizden üstün görüyorlar ve asla tatmin olmuyorlar. "İçlerinden biri gizlice çizginin dışına çıkmaya karar verirse hiç şaşırmam."

"Bratva'yı zayıflatmaya çalışmak için mi?" Ilya dilini tıkırdatıyor. "Buna cesaret edemezler."

"Kibirliler." Barda doğrulup Yelena'ya bir şampanya daha getirmesini işaret ediyorum. "Yönetici sınıf olduklarını düşünüyorlar."

Bu tasarımcı kılıklı aptalların bir tür ele geçirme girişiminde bulunmaları işten bile değil."

"Ve onlara olan sevginiz çok iyi biliniyor."

"Neler yapabileceklerini biliyorum."

"Ve eğer biri Chekov'un silahıyla gelirse, sana haber veririm."

"*Beni* sen çağırdın, Ilya." Gözlerimi odaya diktim. Artık çok fazla insan var. Şampanya kadehi yanıma düşüyor ve barmene başımı sallayıp yüklü bir bahşiş bırakıyorum. "Ve silah o değil-"

"Ne olduğunu biliyorum. Bir şey duyup duymadığınızı öğrenmek için aradım." "Hiçbir şey duymadım."

Aramayı sonlandırıyorum, kulağımı yerden ayırmamayı not ediyorum ama şu anda bana eşlik edecek yalnız bir meleğim var. Ve her zamankinden daha yalnız görünüyor.

Öfke damarlarımda tehlikeli bir şekilde dolaşıyor.

Hâlâ köşede, etrafı bir grup taze aptalla çevrili. Üzerinden yayılan sefalet, taktığı gülümseme maskesini eritiyor.

Bir an için insanları listeliyorum. Sıkılmış görünen bir manken tipi, yağcılık kelimesini icat etmiş gibi görünen yaşlı bir adam, iyi giyimli olgun bir kadın ve...

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

Henüz şahsen tanışmamış olsam da bu yüzü tanıyorum. Alex Civatı.

O öldü.

VALENTIN

O şerefsizin kanının zemini ıslattığını görme ihtiyacı kaslarımda seğiriyor ve boştaki elim tekrar yumruk haline geliyor.

Ama sonra Yelena'nın gözlerinin üzerime düştüğünü ve "Valentin!" diye seslendiğini hissediyorum.

Sahte mutluluk notunun altında gerçek bir rahatlama ve uyarı var. Orada olduğum için rahatladım, yapmak istediğim şeyi yapmamam için uyarıyorum; onu mahvetmek.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe durarak partiye yaklaşıyorum ve avımın yanından kayarak geçiyorum, yol boyunca cüzdanını kaldırıyorum. Benim açımdan küçük bir hareketti ama siktir . Yelena kendini kollarıma cüzdanı tam saklıyordum.

Tam bir sürpriz oldu ve onu kucağıma alırken neredeyse elimdeki şampanya kadehini dökecektim. Neyse ki Alex hemen yanımda ve kollarımı titreyen meleğe dolamadan önce bardağı onun göğsüne itmeyi başarıyorum.

Kabul etmekten başka çaresi yok.

Yelena'ya tutunuyorum. Sıkıca. Tıpkı her zaman istediğim gibi. Sıcak, narin ve yüzü göğsüme doğru eğiliyor.

Bu rol değil. Bu gerçek. Alex'le göz göze gelmemek ve onu zihinsel olarak ölüm için işaretlememek için her şeyimi veriyorum.

"Vse v poryadke, meleğim. YA zdes." *Her şey yolunda, meleğim. Ben buradayım.*

Onunla konuşuyorum, yumuşak, Rusça, onu üzdüğü için o piçi öldürmeyi ne kadar çok istediğimle karışık sevgi sözcükleri ve hepsini Yelena'dan başka kimsenin duyamayacağı mırıldanan bir ses tonuyla yapıyorum.

Sakinleştiiği anda, ki bu bir avuçtan fazla sürmüyor, onu yanıma yatırıyorum. İnsanların çöplerini dışarı çıkarmadan önce kullandığım türden karanlık bir gülümsemeyle etrafa bakıyorum, diğerlerini selamlamak için başımı sallıyorum ve bir elimi Yelena'nın yumuşak, sarı saçlarının üzerinden aşağı kaydırıyorum.

Alex'in ona gözlerinde parlayan nefret, öfke ve istek bana bilmek istediğim şeyi söylüyor.

Mutlu değil ve beni kim ve ne olduğum konusunda yanlış anlıyor. Ayrıca açıkça onun rahatsızlığının kaynağı, bu da onun ölümü için makul bir neden olarak gördüğüm bir şey.

Ama onu şimdi ve burada öldürmek Yelena'bir şey kazandırmaz. Bu yüzden kendimi tutuyorum, ama zar zor.

"Yelena, kendine bir koruma tuttuğunu bana söylememiştin." Alex sanki kokuyormuşum gibi burnunu çekiyor.

Ben de karşılık verdim. "Pislikleri uzak tutmak için."

"Bana pislik mi diyorsun?" diye gülüyor, gergin bir şekilde. Şampanya bardağını yanından geçen bir garsonun tepsisine koyarken ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum.

"Sadece gecenin geri kalanında burada takılmayı planlıyorsan."

Alex cevap vermeden önce kendini toparlamak zorunda kalır.

"Korumalarım genellikle dillerini biraz daha iyi tutarlar." "O

zaman iyi ki beni işe almamışsın."

Yelena uysalca, "O bir koruma değil," diye araya

girer. Bu Alex'in yağlı kaşlarını kaldırır.

Gözlerini tarayarak gülümsüyorum. "Tabii ki hayır. Yelena neden bir korumaya ihtiyaç duysun ki... eğer biri ona zarar vermeye çalışmıyorsa?"

Yutkunuyor. "Böylesine güzel bir yaratığa zarar vermek isteyecek birini hayal bile edemiyorum."

"Yapabilirim." doğru adım atarak korkağın cüssemi hissetmesine izin verdim. Ama Yelena beni geri çekiyor ve çok yaklaşımdan kaçınıyorum.

"Eğer bir koruma değilseniz, bu sizi-" "Bir arkadaş," diye mırıldandı Yelena.

"Tekrar dene."

"Çok yakın arkadaşlar," diyor Alex gözlerini kısarak.

"Düşündüğünden daha yakın," diye homurdanıyorum.

Alex çenesini indirip Yelenaya başını sallamadan önce gergin bir sessizlik oluyor. "Tebrik ederim. Eminim çok uygun olmuştur,

koruman."

"Bu onun ticareti."

"Ticaret mi?" Orospu kelimesi ima edildi ama o bile haddini aşmayacak. Herif korkuyor. Ama olması gerektiği kadar değil.

Yelena gömleğimi çekiştirerek bana bakıyor ve bunun bitmesi için yalvarıyor. Burnunun ucunu öperken bir elimi aşağı kaydırıp tam kıkına koyuyorum.

Alex'bakışları odaklanıyor.

"Ticaret," diyorum, "alıştırma tekerlekleri çıktı ve gerçek bir şeye biniyor." Bir bekliyorum. "Kanatlarını açarak ve kendi başına dallanıp budaklanarak. Bu kadının bir korumaya ihtiyacı yok. Yatırımcılara ihtiyacı var. Moda imparatorluğunu kurmak için paraya. Ben sadece ilk sıradayım. Ama sonuncu olmayacağım."

Partimizdeki diğer insanlara bakıyorum ve başımı sallıyorum. Onlar da başlarını sallıyor, gergin ama ilgililer.

Şaşırtıcı bir şekilde, Yelena gülüyor ve biraz gergin olsa da belki de piç kurusu dışında kimse fark etmiyor.

"Eğer paraya ihtiyacı varsa-" diye söze başladı Alex ama ben onun sözünü keserek diğerlerine odaklandım.

"Bunu kaçırmak istemezsiniz. Bu kız çok özel. Tasarımlarını gördünüz mü?"

Konuyu değiştirmek için çaresizce eğiliyorlar. Yelena ile sohbet etmeye başladıklarında onları dinlemiyorum. Sadece çantasından çıkan kartvizitlerden birkaçını alıp göğüs cebime sokuyorum.

Onu hoşuma gitti. Bu gece biraz daha yapmayı planlıyorum.

Ama önce...

"Gidelim mi canım?" Yelena'ya soruyorum. Elini dudaklarıma götürerek parmaklarını öpüyorum. Alex öksürüyor, sanki bu beni ilerletmek yerine durduracakmış gibi.

Şirketimizi zerre kadar umursamadan, Yelena'nın yüzük parmağını nazikçe ısırdım ve onu zorba eski sevgilisinin önünde işaretledim. Sonra da belli belirsiz yarayı yalayarak temizliyorum. Bu onu susturuyor. En küçük inilti dudaklarından kaçıyor. Bu ses beni neredeyse sertleştiriyor.

"Birbirimize karışmaya devam etmeliyiz," diye fısıldıyor Yelena, sesi titreyerek.

Bakışlarım ondan Alex'e kayıyor. Zengin züppe gözle görülür bir şekilde öfkeleniyor.

Ona en büyük sırtışıımı veriyorum.

Birbirimize ters ters bakıyoruz. Küçük grubumuzdan başka biri Yelena'ya bir soru soruyor. Tutuşumu gevşetiyorum, sadece dönüp konuşabileceği kadar.

Alex'in gözleri onu takip ediyor ama ben ona sabitleniyorum. Öne doğru eğilerek iyice yaklaşıyorum.

"Dilini ağzında tutmalısın," diyorum, o kadar sessizce ki sadece o duyabiliyor. "Yoksa biri onu kesebilir."

Bakışlarını tekrar bana çevirirken çirkin bir nefret zarif yüz hatlarını buruşturuyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Ben asla tehdit etmem. Sadece söz veririm." "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Yelena'nın hayranlarından biri mi?"

Alex'in yanındaki kadın gülmekten kendini alamıyor. Birdenbire bana gerçek bir ilgiyle bakmaya başlıyor, hemen anladığım türden. O da anlıyor, çünkü kahkahası bitiyor ve ellerini yumruk yapıyor, yüzü biraz .

"Ben Yelena'nın gerçek erkek arkadaşım," diye öfkeleniyor.

Kadının yüzü boyalı gülümseme moduna geçiyor ve içimden bir ses bu gece ondan en az şeyi alacağını söylüyor.

"Onunla olan kim? Sen mi ben mi? Sidik yarışını başka yerde yap, sıkıldım."

"Sana para verdi, biliyorum."

Onu görmezden geliyorum. Göz ucuyla Yelena'nın konuştuğu kadınla tokalaştığını görüyorum. İş bitir bitmez onu tekrar kollarıma alıyorum.

"Bitti mi?" diye soruyorum, sesimi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaltarak. "Çünkü bence bu partiden kurtulmamızın zamanı geldi."

"Valentin..." Yelena yüzünü bana doğru çeviriyor ve başını sallıyor. "Burada işim bitti ve-"

"Güzel, hadi eve gidelim. Yarın sana büyük bir kahvaltı hazırlayacağım. Güven bana, bu geceden sonra buna ihtiyacın olacak."

Yelena'yı süpürüp götürmeden önce Alex'e son bir kez sinsice bakıyorum. Yanaklarının öfke, kıskançlık ve utançla yandığını hissedebiliyorum. Çok lezzetli. Gerçi kanını görmek kadar lezzetli olmayacaktır, eminim.

Ama bu daha sonra olacak.

Başımı sallayarak Yelena'yı dönüştürülmüş konferans odasından dışarı fırlatıyorum. Daha lobiye girmiştik ki o kadar sert geri çekiliyor ki durmak zorunda kalıyorum ya da düşme riskini göze alıyorum.

"Ne?"

"Valentin. Dur. Daha işim bitmedi. Hâlâ kurmam gereken bağlantılar var. Sadece odanın o kısmıyla işim bitti demek istedim. Oraya geri dönmem gerek." Tekrar çekiştiriyor.

Gitmesine izin vermeyi reddediyorum. "Hâlâ titriyorsun."

"Lütfen." Bana ters ters bakıyor. "Ben yetişkin bir kadını. Ve artık Alex uzak durması gerektiğini biliyor."

"Geri dönmüyorsun."

"Girmek zorundayım."

"Yelena," diyorum, tatlı kokusunu içime çekebilmek için onu kendime yaklaştırarak, "yarın burada olacaklar. Ve ondan sonraki gece de. Tamam mı?"

Tereddüt ediyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Evet, ama-" Yüzük parmağımı onun mükemmel dudaklarına koyuyorum.

"Aması yok. Yarın daha fazla sosyalleşeceğiz. Binlerce yeni sözleşme kazanmana yardım edeceğim."

"Neden biraz daha kalamıyoruz? "Çünkü istemiyorum."

"Alex'le çok mu fazla vakit?"

"Onunla sevişmek eğlenceliydi," diye itiraf ediyorum. "Beynini dağıtmak daha da eğlenceli olacak. Ama istememin nedeni bu değil."

"O zaman neden?"

Başparmağımı avucunun içinde gezdirip parmaklarını açıyorum. Sonra onları kemerimin altına yerleştiriyorum, böylece sikimin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor.

"Aman Tanrım. Valentin."

"Anladın mı?"

"BEN... BEN..."

Geri çekilmeye çalışmıyor ve ben de bunu parmaklarımı onunkilere dolamak için izin olarak kabul ediyorum. "Hadi gidelim."

Onu dışarı çekiyorum. Hava gece çiçeklerinin nektarıyla yüklü ve bana yumuşak bir dalga gibi carpıyor.

Kapının hemen dışında bir an durup temiz hava alıyoruz. Artan arzularımı dizginlemek için çok az şey yapıyor.

"Gerçekten geri dönmeliyim," diye fısıldıyor Yelena ama kalbi buna el vermiyor.

"Hiç şansın yok, meleğim."

Yakındaki bir çeşmeden akan suyun sesi boşluğu dolduruyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek," mırıldanıyor, neredeyse benden çok kendi kendine.

Çenesini hafifçe çimdikliyorum.

"Mutlu bir sonla bitmesini sağlayabilirim," diye sırtıtıyorum.

"Bahsettiğim şey bu değil."

Parmaklarıma gömülmek için duyduğu çaresiz arzuyu hissedebiliyorum. Ama boynundaki gerginliği bırakacak gibi görünmüyor. Elimi bırakıyorum ve çenesini okşuyorum. Teninin sıcaklığı parmaklarımla arasından sızıyor.

"Ne istiyorsun meleğim?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Sadece ona sahip olamayacağımı biliyorum."

"Ne istersen alabilirsin. Sana vereceğim." "Hayır."

Elimi kafatasının arkasına doladım ve onu göğsüme çektim. Vücudu benimkine doğru sallanana kadar hiç karşı koymadan geliyor. Sonra çırpınıyor, bakışları uçuş moduna geçiyor.

Onu bırakmayacağım.

Bu yeterince uzun sürdü. "Siktir et."

Başını geriye çekerek, onu doğru anladığımdan emin olmak için son bir kez daha bakıyorum. Hiç şüphe yok.

"Val-"

Onu bir öpücükle susturdum.

Bir an için zaman . Sonra o beni öpmeye başladı.

Umduğumdan da iyi hissettiriyor. Ve daha önce zar zor tuttuğum açgözlü yanıma ateşliyor.

Onu kendime yakın tutarak otelin dış duvarına doğru itiyorum, onu sert tuğlalar ve benim sert vücudum arasında sıkıştırıyorum. Yelena

İç çekiyor ve ben inliyorum, kalçalarım onun içine giriyor.

"Beklediğine değdi mi meleğim?" Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirerek, dudaklarını aralayarak ve ardından dudaklarını okşamak için içeri dalarak soruyorum.

"Valentin," diye iç geçiriyor ve yakama yapışıyor.

Durmuyorum. Tadı çok tatlı. Islak. Sıcak. Yumuşak. Arzuladığım her şey. Ve bu sadece başlangıç.

Dizimi kalçalarının arasına sokarak bacaklarını ayırdım.

Onun nefesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. O küçük, sıkı vücut içimde eriyor.

O da beni daha sert öpmeye başladı.

Elbisesini yukarı çekmek için elimi indiriyorum. O kadar sertleştim ki acıyor. Ağrıyor. Ona olan ihtiyacım vahşice.

"Seni cennete geri götürebilirim meleğim," diye gürlüyorum, sıcak nefesim açık ağzının içinde dönüyor. "Ama sanırım sen cehennemi tercih edersin."

Islaklığını bacağımda hissedebiliyorum. Göğüs uçlarının sertliğini, yırtmak için yanıp tutuştuğum elbisesinin üzerinden hissedebiliyorum.

"Cehennem," diye fısıldıyor, sanki gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığına karar vermekte zorlanıyormuş gibi.

Önemli değil.

Artık ona başka seçenek bırakmıyorum.

"Doğru," diyorum, ikimizi de burada ve şimdi çıplak soymaya hazırım. "Benim için hazır mısınız?"

Yelena nefese kalıyor, sonra o güzel pembe dudaklarından duyduğum en tatlı kelimeyi söylüyor.

"Evet."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İşte benim kızım."

YELENA

Boğuluyorum.

Ve bu sadece içimde dönen basınçtan ya da Valentin'in vücudunun benimkine baskı yapmasından kaynaklanmıyor. Bu onun ihtiyacı. Onun arzusu. *Saplantısı*.

Her şey yakıcı dalgalar gibi üzerime çöküyor ve ben zar zor nefes alabiliyorum.

Boğulmanın en harika yolu.

Dilinin her vuruşu, dişlerinin her ısırışı, parmaklarının her kayışı.

Lanet olsun. Çıldıracağım.

Benim neyim var böyle?

Valentin beni tekrar öpmek için geri çekiliyor ve ben kendimi kaybediyorum. Tadı viski ve seks kokuyor. Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Neredeyse kaçmak istediğim kadar.

"Ben senin kızın değilim," diye soluyorum, umutsuzca koymaya çalışıyorum. "Ben kimseye ait değilim."

"Öyle. Benim için." Dudağımı emiyor, onu itmeye çalışsam da beni inletiyor. Kalçalarımın arasında o büyük, sert parmaklar sabit vuruşlarla çalışıyor. Elimde olmadan onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Durmak zorundayız." Beni dinlemiyor ve küçük bir sıcaklık spazmı beni kavrarken bir parmağı külotumun kenarını itiyor. "Yapamayız..."

"Bizi izle."

Çok tahrik oldum ve olmak da istemiyorum. Bu adam büyülediği kadar korkutuyor da. Güzel ve tehlikeli. Yumuşak ve o kadar sert ki istesem benim adıma korkunç şeyler yapacağını biliyorum.

"Valentin." Sesim kalın ve ona durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvardığımı anlayamıyorum.

"Bana durmamı söyle, duracağım meleğim. Gerçekten durmamı söyle. Artık yalan yok. Arzunu hissedebiliyorum. Ağzında, dilinde, ıslanmış külotunda. Kalçaların yalan söylemez. Göğüslerin gerçeği söylüyor. Bunu sen benim kadar istiyorsun. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. O yüzden şimdiden pelerinleri keselim. Ne dersin? Kendimizi çıplak bırakalım. Bunu hak ediyoruz."

"Sorun o değil."

"O zaman bana ne olduğunu söyle?"

Kalbim göğsümde çarpmaya hazır. Ama uyarılmayla karışık bir korku var ki görmezden gelinemez.

Ona söylemem gerek. Bunu durdurmanın başka yolu yok. "Ben... Ben bakireyim."

İşte böyle, Valentin'in vahşi ilerleyişi durdu.

Yine de geri çekilmiyor. Bunun yerine parmakları beni biraz daha yumuşak okşuyor, sanki aynı anda hem motorumu hızlandırmaya hem de beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Yalan söylemiyorsun."

Sanki bana inandığına şaşırılmış gibi.

"İnanmıyorum."

Dudakları tükürüğümle parlıyor. Çenesi sıkılıyor.

"Bekaretin modası geçti, küçük melek. Ama dinliyorum."

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor ve ben onun çelik gibi gözlerinin derin maviliğine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Temiz havayı içime çekmeye çalışıyorum ama etrafımda sadece onun sisi var. Havaya nüfuz ediyor.

Ağzımdan çıkanı söylememem gerektiğini biliyorum, ama buna engel olamıyorum. Valentin saçmalamayı kesmemi istedi, değil mi?

"A-Alex buna takıntılıydı."

"O pislik sana layık değil ve her yönden küçük." Sesindeki şiddet, parmaklarının yumuşak vuruşunu yalanlıyor. "Bunu kendisi için isteyecek kadar küstah mı?"

"I..." Valentin her geçen dakika daha da büyüleyici oluyor. Zeki olduğunu biliyordum, ama düşündüğümden daha zeki ve çok daha akıllı. Ya da belki de aramıza rdğm bariyeri yıkmamasına yardım ettiğimde kendimi korumak için onu belli bir şekilde resmetmeye çalıştım. "Evet."

"Onun gibi adamlar." Başını sallıyor.

Daha fazla hava emiyorum, içime yayılan tatlılığın sıcaklığını kovalamak ve içine gömülmek istiyorum. "Bekretimi bir hediye ya da ödül olarak istedi. Hak ettiği bir şey. Emin değilim. Her neyse işte. Bunu almasına izin veremezdim."

"İşte benim kızım."

Bu sefer, sahiplik iddiasına karşılık vermedim.

"Evlenmeyi beklediğimden falan değil," diye garip bir şekilde açıklamaya çalıştım, "ama ben istedim ki..."

Valentin o okyanus mavisini gözleriyle beni izliyor ve ben parıldıyan yüzeyin altında saklanan ifadeyi okuyamıyorum.

"Sana layık biriyle olmasını istiyorsun." Kısa, sert bir kahkaha atıyor. "Orada kıpkırmızı olmasına şaşmamalı. Beni beceriyor olabileceğin fikri onu ıldırtmış olmalı."

Szlerindeki kabalığı görmezden geliyorum. "Evet. Belli ki çok öfkeliydi." Ona sarılıyorum. "Ama dişsiz değil."

"Parasıyla keskin dişler satın alıyor. Onlar sahte dişler. Derine inmiyorlar. Benimkiler gibi değil."

"Bu güvende olduğum anlamına gelmez, Valentin."

Tanrım, çok küçümseyici davranıyor. Ama Bratva ya da değil, Alex kindar olabilir. Ve Valentin'e hikayenin geri kalanını anlatmaya korkuyorum. Çok blgeci biri ve Alex'in başarılı türden bir belaya bulaşmasını istemiyorum. Avukatlar, kötü basın ve kulaktan kulağa yayılan bir şey herkesi çamura bulayabilir.

Alex kesinlikle Valentin'in peşine düşecek değil. Bunun yerine, odağını daha küçük bir hedefe, örneğin bana çevirme ihtimali yüksek. Bu sefer beni sonsuza dek yakmak niyetiyle.

Hay sikeyim. ne kadar kötü olabilir ki?

Beni takip etmesi, hatta belki kaçırması için birini tuttu bile. Bir sonraki aşama ne? Valentin günün her saniyesi beni koruyamaz.

Belki, düzeltiyorum, yapabilir. Ama ben böyle bir tutsaklık istemiyorum. "Benimlesin, elbette güvendesin. Seni koruyacağım."

Ona bakıyorum. gibi görünüyor. "Alex beklemediğin şekilde tehlikelidir."

"Yelena." Hâlâ kalçalarımın arasını okşuyor ve ben onun dokunuşuyla sarsılıyorum, içimde milyonlarca başka duygu patlarken bile o tatlı dokunuşa tutunuyorum. "Beni hafife alma."

"Ben ."

Hırlıyor ve yüzüme doğru eğiliyor. "Sahip olduğum gücü anlamıyorsun, küçük melek. O benim için hiçbir şey. Hiçbir şey. Ama aramızdaki en büyük farkın ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

Parmağını külotumun altından geçirip sıcak ucunu sırlıslıkla klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Vücudum titriyor.

"Alex kurallara göre oynamak zorunda. Benim yok."

Beni öpüyor, derin, şehvetli ve sonra başını kaldırıp elini çekiyor, elbisemi tekrar aşağı indiriyor ve bizi döndürüyor, böylece sırtı duvara dönük ve ben ona yapışmış oluyorum.

Bir kolu belime dolanıyor ve parmaklarını yalıyor. Bir bana dokunduğu parmak olduğunu fark ediyorum.

"Lezzetli," diye iç geçiriyor. Gökyüzüne bakarak beni yutuyor, kalın adem elması havaya kalkıyor. "Seni koruyacağım meleğim. Buna söz veriyorum."

Zayıf hissediyorum.

Çenem düşüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Yapabilir. Şimdilik. Ama onun dünyasında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar farklı bir tehlikenin içinde olurum.

Valentin boynunu bükerek etrafına bakınıyor, sanki kimsenin izlemediğinden emin olmak için şimdi aklı başına gelmiş gibi. Bir mucize eseri, kimse yoktu.

"Merak etmeyin. Seni burada kirletmeyeceğim," diye homurdanıyor ve bizi duvardan itiyor. "İlk seferinin sana layık olmasını sağlayacağım. Sonsuza kadar sahip olmak isteyeceğin bir şey. Bir otelin kenarı olmayacak."

Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim ve bunu düşünmeye de pek fırsatım olmuyor. Dudaklarını büzerek yüksek sesle ısıklık çalıyor. Sonra

Elimi tutup beni tesisin önündeki arabaya doğru götürüyor.

Daha lobinin kapısından çıkmamıştık ki siyah bir araba yanaştı.
Yukarı.

Valentin arka kapıyı açtı ve beni içeri soktu. Ama önce
Beni içeri kapatabilirdi, bacağımı tekmeledim ve onu
durdurdum. "Nereye gidiyoruz?"

Şeytani bir sırıtış parlayan dudaklarını dolduruyor.

"Çatı katıma dön. Böylece seni doğru şekilde kirletebilirim."

YELENA

Yarı bitmiş çatı katı, yoğun lüks, pürüzlü kenarlar ve sade yerlerden oluşan bir yer, boşucu bir rüya gibi etrafımda duruyor. Sahibi olan adamın vücut bulmuş hali. Valentin.

Derin, gergin bir nefes çekiyorum.

Kalbim dörtlüğe atıyor ve her nefes daha fazla beklenti ve korkuyu içine çekerken midem çırpınıyor.

Valentin beklememi söyledi, ben de bekledim, ayağımdaki aptal topuklular bana fazladan yükseklik veriyor ama sallanmama neden oluyorlar. Belki de bu benim. Belki de gerginliğin ötesinde, her şeyin sınıra dayandığı başka bir âlemdeyim. Bacaklarım titremek isterken ve ayak parmaklarım sanki bir şey almak istercesine daracık sınırlar içinde sıkışırken dengede durmak aniden zorlaşıyor.

Nereye gitti?

Çantamı tutuyorum ve yarı yarıya telefonumu çıkarıyorum ama ne yapacağım? Birini mi arayacağım? Burada kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

Valentin beni bu kadar tahrik ederken kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan bile emin değilim.

"Angel."

Dönerken neredeyse dengemi kaybediyordum ve o yatak odasına giden koridorda duruyordu, ışık onun mükemmelliğini gösteriyordu.

Takım elbisenin içinde bile öyle. Saf mükemmellik. Ağzım kuruyor.

Onu başka bir erkeğin yanına koyun, görecek tek erkek o olur.

Bu geceki gibi.

Odanın diğer tarafındayken nasıl olur da onun farkına varabilirdim?

Alex ortaya çıktığında kendimi kaybetmememin nedenlerinden birinin onun orada olduğunu bilmem olduğunu ona söyleyemem. Alex geldiği anda, üstü kapalı ve zalimce aşağılamaları, sataşmaları ve gizli tehditleriyle Valentin'in varlığı beni baş edebileceğim kadar sakinleştirdi.

Beni kurtarmaya geldiğinde, gördüğüm, hissettiğim ve kokladığım tek şey oydu. Ağır ellerin sıkıldığı tıraş losyonunun üzerinde bile baharatların ve udun ince, temiz kokusu bana bir can simidi gibi ulaştı.

"Valentin, ben... teşekkür."

Bana doğru geliyor ve ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına bırakıyor, sonra kravatını çözüyor, kol düğmelerini çıkarıyor ve ceketin yanına koyuyor.

O yaklaştıkça olduğum yere yapışıyorum, içimdeki her şey ihtiyaçla zonklıyor.

"Ne için?"

"Beni Alex'le bırakıp gitme-"

"Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. O önemsiz biri, hiçbir şey. Kafasını koparmamamın tek sebebi sensin." Önümde durup çantamı alıyor ve sandalyeye geçip çantamı bırakıyor. Döndüğünde arkama gelip parmaklarını omurgamda gezdiriyor. "Yalnızken başka erkekler hakkında konuşmayacağız. Anladın mı?"

Nefes almaya çalışıyorum. ... Tanrım, bu gece o gece.

"Anlıyorum."

İçimde dönen baş döndürücü vahşilik kim olduğumla o kadar çelişiyor ki. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Elbisemin fermuarıyla oynuyor ve aşağı çekerek omuzlarımdan itiyor, böylece ayaklarımın dibine düşüyor.

Midem alçalıyor ve içimdeki sıcaklık yükseliyor.

Valentin yüzümü ona çeviriyor. Bakışları meme uçlarıma indiğinde meme uçlarım boncuk boncuk oluyor.

"Şu haline bak." Köprücük kemiğimden dudaklarıma, oradan da boğazımın dibine doğru bir yol izliyor. "Benim mükemmel küçük bakire kurbanım. Ama merak etmeyin, bu gece oraya gitmiyoruz. Ne zaman

Yap, yalvarmanı istiyorum, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilmeni istiyorum. Henüz , değil mi?"

"Hayır."

Eğiliyor ve bir meme ucunu cımbızlıyor. "O zaman seni gerekecek."

Beni kollarından kaldırıp mutfağa götürüyor ve beni tezgâhın üzerine koyup kalçalarımı ayırıyor.

Parmaklarını bacağımda gezdiriyor, ardından ağzı ve diliyle ayakkabımı çıkarıp kenara fırlatıyor. Bir gümbürtüyle yere düştü. Bir irkilme. Aynı şeyi ikinci ayakkabı için de tekrarlıyor. Yere çarptığında, o kadar irkilmiyorum.

"Artık benimsin."

Valentin gelip beni derin ve yavaş bir şekilde öpüyor. Sıcak dudakları her yerimi işaretlerken başım dönüyor. Göz kapağımı, burnumu, yanaklarımı, çenemi öpüyor. Boğazımın kenarından aşağı iniyor, yalıyor ve tadına bakıyor, dişleri tenimi sıyrıyor ve tek fark ettiğim klitorisime doğru inen dokunuşun cızırtısı, mermerin ısırtığı ve onun kalçalarımın arasındaki sıcaklığı.

"Tadın cennet gibi, meleğim. Çok tatlısın." Başını kaldırdı ve külotumu çıkardı.

Denesem bile onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Ve bir protesto iniltisi dışında, yapmadım.

Nasıl ?

Tüm vücudum onun için çaresiz. Daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

Elbette, daha önce klitoris uyarıcısı kullandım. Bir vibratör de. Ama hiçbir şey bu adamın bana dokunmasıyla kıyaslanamaz. Öpmesiyle. Beni yalaması.

O pürüzlü parmaklar karnımdan amıma doğru kayıyor ve ıslaklığın içinden geçiyor. Sırtım dokunuşla kavislendi.

"Tanıştığımız günden beri seni istiyorum," diye homurdanıyor, nefesi sıcak ve nemli.

"Bu bir ömür önceydi," diye fısıldıyorum.

"Hiçbir şey değişmedi."

Yanılıyor. "Çok şey değişti."

Yeleğinin düğmelerine uzanıyorum ama ellerimi tutuyor ve parmak uçlarımı kemiriyor.

"Hayır." Yüzük parmağını sertçe ısırıyor, sonra ağzına alıyor. "Hâlâ o zaman hissettiklerimin aynısını hissediyorum."

Ben daha tek kelime edemeden Valentin beni tekrar öpüyor. Dili benimkine değiyor ve ben kendimi kaybediyorum. Sonra bir , ona yapışmış, onu öpüyorum.

"Senden daha fazla tatmalıyım."

O ıslak dudaklar ağzımdan çıkıp vücuduma doğru ilerliyor, meme uçlarımı emiyor, öpüyor ve ısırıyor. Dişlerinin her bir sıyrığı derimin altında titreşen elektrikli bir akım gönderiyor.

Adını nefes nefese söyledim.

"Valentin." "Yelena," diye karşılık veriyor.

Göğsüm Valentin'in eliyle buluşana kadar öne doğru çekiliyorum. Parmakları göğüslerimin arasına yayılıyor, çıplak tenim ağzının bıraktığı izlerden parlıyor. Kurbanlık bir kuzu gibi açılı duruyorum, açık ve ona sunuluyorum.

Karanlık ve açgözlü tanrı teklifimi tereddüt etmeden kabul ediyor ve arzusunun altında patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Valentin. Lütfen."

Ne istediğimden emin değilim. Daha fazlasını. Durmasını. Ya da belki hepsini. Bilmiyorum. Bir parmağını sıırıslam amıma sokarken aklım dönüyor.

"Aman Tanrım."

Sadece bir parmak, ama beklenmedik bir basınçla beni geriyor. Vücudum sıkıştı. Uzuvarım titriyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, küçük melek?" Valentin yeleğinin düğmelerini açarak soruyor.

Çıkartıyor ve sonra beni kaldırıyor, diğer koluyla belimden tutarken kalın parmağı beni daha da sayıklamaya itiyor.

"Evet," diye nefes nefese itiraf ediyorum, içimde kıvrılırken ona yapışıyorum.

"Sadece daha iyi olacak."

Benimle birlikte yürüyor, boğazımdan besleniyor, göğüslerimi emiyor, tekrar ağzıma geliyor, beni tekrar tekrar kızdırıyor.

Ne zaman sınıra yaklaşısam, yavaşlıyor ya da odağını değiştiriyor, ancak her şeye yeniden başlıyor.

Sanki beni delirtmeye çalışıyor. Ve işe yarıyor olmalı, çünkü durmasını istemiyorum.

"Seni patlatacağım," diyor Valentin, sesi kulağımda alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Yavaşça. Kulağa nasıl geliyor?"

Bir duvara çarpıyorum ve beni orada sabitliyor, ben bir inilti çıkarana kadar göğüslerimi sertçe emiyor.

"Sana bir soru sordum meleğim."

"Evet. Beni patlat. Lütfen."

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Başla çıkamadığım şey bu sataşmalar.

"Yap şunu artık!" Yalvarıyorum.

"Hayır. Henüz değil."

Valentin dizlerinin üzerine çöküyor, sıcak nefesinin amıma çarpması için beni tutuyor.

"Çok mükemmel."

Sonunda beni yaladığında çığlık atıyorum. Parmağı çekiliyor ve ben tekrar duvara yaslanıyorum. "Teslim ol. Seni tutacağım." Sıcak dili şişmiş klitorisimin üzerinde parlıyor.

"Lütfen. İzin ver..."

Kıvranıyorum, yalvarıyorum ve yakarıyorum, ama Valentin bana tam olarak vermek istediğinden fazlasını vermiyor. Başını tutuyorum ve onu içime doğru itiyorum. Direnmiyor. Karşı koymuyor. Tırnaklarım kafatasının derinliklerine girene kadar pes etmiyor.

Sonra dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor ve emmeye başlıyor.

Artık beni tutan bir şey yok. kaybettim. "Aman Tanrım, ben-"

Aynen , piç durur.

Ayağa kalkarken gözlerinde hınzır bir parıltı var. Elimi tutup beni yakındaki bir masaya götürürken hâlâ titriyorum. Dikkatlice üstüne uzandım. Kalçalarım onun için açıldı. Tavana , neredeyse kör gibiyim.

"Sen bunu hak ediyorsun Yelena. Sakın aksini düşünmeye cüret etme, yoksa sana sürekli hatırlatmak zorunda kalırım. Tekrar ve tekrar..."

Vücudumun üzerine eğildi ve ağzıyla bana tapmaya başladı. Bunun için kullanabileceğim tek kelime bu. İbadet. Dilinin yalaması,

Dişlerinin sürtünmesi. Ağzının emişi. Küçük öpücükler.

Ben artık kurban değilim. Ben tanrıyım.

Göğsüm kalkıyor. Minnettar hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. Dudaklarımdan hırıltılı bir çığlık kopuyor.

"Valentin!"

"Bana bunu hak ettiğini söyle," diye kükrer. "BEN... BEN..."

"Konuş, melek!"

"Bunu hak ediyorum! Bunu hak ediyorum!"

"Lanet olsun haklısın."

Sıcak öpücükleri yakıcı yağmur damlaları gibi tenime iniyor, dudakları amıma geri dönene kadar duyularımı aşırı yüklüyor. Bu sefer sadece klitorisimi emmiyor. Koca parmağını yalvaran deliğime sokmakla kalmıyor.

İkisini de yapıyor. Aynı anda. Ve ben gidiyorum.

Ama daha yeni başlıyor.

Başka bir parmak içimde kayıyor, beni düşündüğümde daha fazla geriyor.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldım. "Sığmazlar."

"Hayır. Biz mükemmel bir çiftiz," diye beni temin ediyor Valentin. "Çok mükemmeliz."

O haklı. Şokun etkisi geçtiğinde ve onun yanında rahatlamayı başardığımda, aklımda başka hiçbir düşünce kalmıyor.

İki parmak bir parmaktan iyidir.

Beni bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri götürürken kıvranıyorum.

Valentin'in saçlarını çekiyorum, kontrol hissi için çaresizce. Ama o . Durmuyor.

Vahşi bir canavar gibi, daha fazla dayanamadığım bedenimle ziyafet çekmeye devam ediyor. Sonra, vücudum dalgalanırken, parmaklarını üç sert ve hızlı patlamayla pompalıyor, sonra onları serbest bırakıyor. Kollarına doğru havalanıyorum, sıırılsıklam dudaklarını dudaklarıma yerleştirirken nefes nefese kalıyorum. Dilinde kendi tadımı alıyorum ama onu öpemeyecek kadar güçsüzüm. Bunun pek önemi yok. Öpücüğü ikimiz için de yeterince güçlü.

Valentin zayıflığıma gülüyor.

"Sence işimiz bitti mi meleğim?"

O kadar memnunum ki canım acıyor ama bir şekilde daha önce hiç olmadığım kadar açım.

Dayanabileceğimi bilmesem bile devam etmesine ihtiyacım var.

"Kıyafetlerini çıkar ve-" Yakasına uzandım. Ama durdu.

Ben.

"Hayır. Bu benimle ilgili değil, Yelena. Bu seninle ilgili. Kıyafetlerim üzerimde kalacak... şimdilik."

Valentin şaşırtıcı bir zarafetle elimi ve beni masadan çekti. Uzaklara fırlatıldım. Nereye gittiğimiz bir yana, nerede olduğumu bile bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok. Valentin beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor. Kıçımdan bir avuç tutarak dönüyor ve kalçamı ısıyor. İçimden bir elektrik akımı geçiyor ve hayata geri dönüyorum.

Bu adam mazeret üretmeyen bir adam.

Beni şu anda becermek isteseydi, çoktan çıplak olurdu. İçimde olurdu.

Ama kendisi söyledi. İlk seferimin bana layık olmasını istiyor. Ne lanet bir düşünce. Her şeye değer olduğumu.

Valentin beni bitmemiş çatı katına götürürken, "Burayı senin hatıralarınla süsleyeceğim," diyor. "Mükemmel amcığının mermer bir büstü, tam klitorisini ilk tattığım yer. Oturma odasında mükemmel göğüslerinin bir heykeli."

Beni yere yatırıyor ve sırtımı öpmek için yüzümü duvara doğru itiyor. Dudakları kıçıma doğru inerken sıcak bir iz bırakıyor.

"Tam burada, mükemmel vücudunun bir resmi var." Yanaklarımı ayırıyor ve tekrar kaldırmadan önce her iki yanıma şaşırtıcı derecede şefkatli bir öpücük konduruyor. "Hayır. İki resim. Biri ön tarafının, diğeri güzel arka tarafının."

Beni tekrar dudaklarımdan öpebilmesi için etrafımda dönüyorum. Beni tekrar kaldırmaya karar verene kadar geriye doğru tökezliyoruz.

Ona sarılıyorum, sessizce boğazımı ona sunuyorum.

"Bu odada kadifemsi duvar kağıdı var." Dönüyor ve beni başka bir duvara doğru itiyor. Parmakları tekrar bacaklarımdan arasına girdiğinde duvar sarsılıyor. Bu sefer, akılsızca ona binmeye başladım. "Böylece birbirimizin döllerıyla boyayabiliriz. İçeri girdiğimde seni koklamak istiyorum."

Hiç düşünmeden elimi aramıza sokuyorum ve pantolonundaki dev şişkinliğin etrafına kapatıyorum. O kadar büyük ve sertti ki neredeyse hissedemiyordum.

kenarları. Yine de enini ve boyunu izleyerek zihnimde bir imge oluşturmaya çalışıyorum. Bu bana boğazıma sert, uzun bir ısırık kazandırdı.

"Beni ne kadar zorladığını görüyor musun?" Valentin gürüyor. Göğsüm kalkıyor. "Seni tatmak istiyorum."

Sesim kalın ve yalvarırcasına. Arzu ruhumun en gizli yerlerinden geliyor.

Ama yine reddedildim.

"Hayır. Henüz değil." Valentin ağzını kulağıma yaklaştırıyor, dudakları hassas tenime zar zor değiyor. "Senin için tapınağımı planlamayı bitirmedim. Belki bu bölümü oyun odamıza çeviririm. Asma ipleri eklerim. Kancalar. Seni bağlamamı ister misin? Şaplak atmamı? Sikim için yalvarana kadar seni azdırmamı?" Eli kıcıma doğru kayıyor. "Deliklerinin her birine sahip çıkayım mı?"

Kulak mememi ısırtıyor ve o anda beni bağlamasından, benimle istediğini yapmasından, beni kendisinin yapmasından başka bir şey istemiyorum.

Bir şey beni ele geçiriyor ve Valentin'in sert bedenine doğru bastırıyorum, ağızımla boğazına yapışıyorum. Boğazındaki sert deriyi öpüyor, etinin üzerinde kendi yolumu yalıyorum. Devasa köprücük kemiğine ulaştığımda, kadar ısırtıyor ve emiyorum.

"Seni kesinlikle dizginlemem gerekiyor," diye derin derin gülüyor.

Parmakları boğazımı sarıyor, başımı kaldırıyor. Bu sessiz bir hatırlatma. Bu onunla ilgili değil. Benimle ilgili. Kaderimi kabullenerek çenemi omzuna yaslıyorum. Ağır gözlerim sürükleniyor. Sonra...

Kalbim küt atıyor.

Loş ışıktan karanlık ve uğursuz bir şey sızıyor. kırıştırarak etrafımı saran bulanıklıktan sıyrılmaya çalışıyorum.

Sonunda açıkça görebiliyorum.

Bir armaya benziyor. Korkunç. Vahşi.

Ve çok çekici.

Gümüş cephe karanlığa karşı yumuşak bir şekilde parlıyor. Altında ağır bir kara delik var. Gözlerimi yeterince kırptığımda bunun bir kasa olduğunu fark ediyorum.

Bu çorak, bitmemiş odadaki tek süslemeler.

Valentin boynumu öpüyor, ama gerildiğimi hissedince duruyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Ne diyeceğimi
bilemiyorum. "Ben... o da
ne?"

İşaret ediyorum, o da dönüyor. Tepe kesinlikle büyüleyici... ve son derece ürkütücü. Başka tarafa bakamıyorum. Gümüş bir kafatası, boşluğa doğru çığlık atıyor. Siyah bir engerek, dişlerini göstererek yuvalarında sürünüyor.

Yutkunuyorum.

Bunun altında, kalın tonoz, çevredeki tüm ışığı emen koyu bir siyahtır. Yakınlarda bulunabilecek tek renk, kolun altındaki küçük bir tuş takımından geliyor ve periyodik olarak kırmızı bir nokta belirip kayboluyor.

"Boş ver onu," diye Valentin. "Bu sadece benim Bratva'mın tepesi." Boğazımı öpmeye başlıyor. "Bilmen gereken tek şey, eskiden altın olduğu. Ama bana verildiğinde onu gümüşe çevirdim. başka bir şey yok. Şu anda yaptığımız şey daha önemli."

Ama aklım başımdan gitti.

Tepede çok karanlık bir şey var. Çok heyecan verici bir şey.

Kahretsin. Gerçekten aklımı kaçırıyor
olmalıyım. "Peki ya kasa?" Sormadan
edemiyorum.

Valentin'in hafifçe sertleşmesi beni şaşırttı. "Orada ne olduğunu görmek istemezsin."

"Ama-"

"Yeter." Yaptığı şeyi bırakır. "Hayır dedim. Sırları paylaşmanın zamanı değil. Şu anda önemli olan tek bir şey var." Tekrar kulağıma doğru eğildi. "Seni boşaltmak."

Parmaklarını tekrar dar amıma sokana kadar daha fazla tartışacağım. Bu beni ayağa kaldırmaya yetti.

Ben ona sınıksı sarıldıkça arma ve tonoz boşalan zihnimde kayboluyor.

"Şimdi, bu tüm o soruları sormaktan daha iyi değil mi?"

Meme ucumu ısıtıyor ve sıcak beyaz bir ışık beni diğer her şeye karşı kör ediyor. Vücudum bir serbest bırakma patlamasıyla zonkluyor. Bir an için arafta, dünyalar arasında sıkışıp kaldım. Sonra saliverilme kayboluyor ve dünyaya geri dönüyorum.

"Şimdi, iş konuşmak mı istiyorsun yoksa seni patlatmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

Derin, titrek bir nefes burun deliklerimi genişletiyor. O kadar açık ki bir şey söylememe gerek kalmıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı Valentin.

Sonra memnun bir gülümsemeyle parlayan dudaklarını çekiştirerek beni omzunun üzerinden kaldırıyor ve bizi odadan dışarı çıkarıyor. Yatak odasına götürülürken başım dönüyor.

Bir saniye bile beklemeden yatağa fırlatıldım. Çarşaf lar onun gibi kokuyor. Başka bir afrodizyak. Üzerime tırmandığında ellerim içgüdüsel olarak gömleğinin düğmelerine uzanıyor.

Bu sefer çekerek açmama izin verdi.

Gömleği parçalanıyor, pürüzsüz, mürekkepli teninin sıcaklığından zevk alıyorum. İstemsiz bir nefes boğazımdan uçup gidiyor.

Dövmeler de kafatası ve engerek arması kadar tehditkâr ama beni farklı bir şekilde heyecanlandırıyorlar. Cildini kaplayan sanatta gotik bir tutku var. Elimde değil ama ellerimi her bir santiminin üzerine koymak istiyorum.

"Sanki yaşayan sanata dokunuyorum," diye mırıldanıyorum huşu içinde.

Valentin bana bakıyor, dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Hayır, meleğim. Bu sensin."

Daha fazla dokunmaya çalışıyorum ama sırt üstü dönüp beni kendine çekiyor, böylece zonklayan çıkıntısı doğrudan bacaklarımdan arasına giriyor.

İçimden ılık bir ürperti geçiyor.

"Ağzını bana ver," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, eğilip onu öpüyorum. Tatmin olduğunda, Valentin elini saçlarımdan arasına sokuyor ve yüzümü geriye doğru kaldırıyor. "Şimdi yüzüme tırman, meleğim. Kalçalarımla beni boğ."

Az önce yaptığımız onca şeye rağmen, neredeyse cevap veremeyecek kadar şok olmuş durumdayım. "Ne... ne?"

"Beni duydun."

"Yapamam..."

"Emrettiğimi yapacaksın," diyor. "Seninle ziyafet çekmek istiyorum. Sen amını okşarken o yumuşak kalçaların beni tutmasını istiyorum."

dilimin üzerinde. Boşalmanı istiyorum. Tekrar. Lanet yüzümün her yerine. Yap o zaman!"

Buna karşı koyamam.

Bana söyleneni

yapıyorum.

Valentin elini kalçalarımın doluyor ve amımı ağzına götürüyor.

Beni yalıyor, emiyor, yarığımın dibinden yukarıya ve sonra tekrar aşağıya. Dilinin ritmi kalçalarımı yönlendiriyor. Sallanmaya başlıyorum, ona karşı sallanıyorum, ellerim yatak başlığında.

Bu yeterli değil. Ve Valentin aklımı okuyabiliyormuş gibi dilini kaygan deliğime sokuyor.

Tavana ağlıyorum, gevşiyorum.

Valentin dilini çıkarıyor. "Daha sıkı!"

diye emrediyor.

İtaat ediyorum, beni diliyle sikerken nefes nefese kalıp inliyorum. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor. Onu aşağı doğru itiyorum. Tekrar durmasını engellemek için her şeyi yaparım. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir bacağını bırakıyor ve üç parmağını içime sokuyor. Nazik değil. Diliyle klitorisime saldırırken dişlerinin klitorisimi yerinde tuttuğunu hissediyorum. Onu içine çektiğinde neredeyse bayılıyordum.

"Artık bunu yapamam."

Şimdi ağlıyorum, bu çok fazla. Bacaklarım güçsüzleşiyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama kalçamdaki el beni sıkıştırıyor ve kaçamıyorum.

"Biz. Bitmedi. Bitmedi."

Derin bir hırıltı ruhumu titretiyor.

"Hayır, bu çok fazla. Lütfen." Valentin bir şey yarılana kadar itip dururken sözlerim iniltiye dönüşüyor.

Bu dayanılmaz.

İnanılmaz.

Mükemmel.

Binlerce küçük parçaya ayrıldım.

Boğazımdan son bir çığlık kopuyor, sonra Valentin'in üzerine yığılıyorum.

Parmaklarını geri alıyor ve beni nazikçe indiriyor.

Berbat durumda. boşaldığım için kıyafetleri ıslak.

Ama yakışıklı yüzünü kocaman bir gülümseme dolduruyor. "Angel."

Konuşmaya çalışıyorum. Ona ulaşmaya. Ama yapamıyorum. "Şeytan," sonunda törpülemeyi başarıyorum.

Bu inanılmazdı.

Ayrıca çok yorucuydu. Hareket etmek için enerji bile toplayamıyorum.

"Sanırım şimdi ikimiz olduk." Valentin yataktan yuvarlandı ve yorganı çekti. "Ben duş alacağım."

Onu takip etmek istiyorum. Yataktan kaymak ve suyun altında beni becermesine izin vermek istiyorum. Bekaretimi ona vermek istiyorum.

Ama ben çok ileri gittim.

Bunun yerine yatakta dönüp onun yontulmuş kıcının uzaklaşmasını izliyorum. Banyo kapısı arkasından kapandığında iç çekiyorum ve tıpkı onun gibi kokan çarşafalara gömülüyorum.

Ondan ve seksten hoşlanıyorum.

Derin bir memnuniyet göğsümü dolduruyor. Hafif başım . Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Duşun açıldığını duyuyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, uyandığım. Güneş ışığı yatak odasının penceresinden içeri süzülüyor.

Garip yerlerim ağrıyor ve gerindiğimde her tatmin edici bir sıcaklıkla yanıyor. Dün gece ne olduğunu hatırlıyorum.

Uzanıp Valentin'in olması soğuk noktaya vurdum. Yanımda.

Ama orada değil.

Bu tatmin edici ısı o hızlı bir şekilde değiştirildi tarafından a nemli bir hayal kırıklığı. Soğuk bir ter tenimi kaplıyor. Kalbim sıkışıyor.

Valentin'in numaralarına kandım, kanca, çizgi ve platin. Ve şimdi, tek başımayım.

Oh, Tanrım.

Ne yaptım ben?

VALENTIN

Hala sertim.

Taşaklarım ağrıyor.

Ve onun tadı beni kızdırıyor, alay ediyor. Onun amına girip onu sahiplenmek istiyorum. Onu benim yapmak. Ama kendimi tutuyorum. Gerçekten arzulamanın, bana her şeyi vermek istemenin ne olduğunu anlamasına ihtiyacım var.

Yapacak.

Bu kaçınılmaz.

Dün gece ondan ayrıldığımda duş aldım ve bu acıyı hafifletmek için sikimi tutup kendimi orgazma ulaştırmak çok kolay olurdu.

Bunun yerine, her zaman sorun bir şeye başvurdum. Kendini kontrol etmek.

Beni değiştiriyor.

Sikeyim.

Sıfırdan yaptığım krepleri çeviriyorum, tıpkı paradan önce yaptığım gibi. O zamanları garip bir nostaljiyle hatırlıyorum. Kendimi ve başkalarını, şimdi bana hiç de uygun olmayan yollarla geçindiriyordum - ya da en azından Yelena'ya kadar öyleydi.

Benim olana göz kulak olurum. Korurum.

Ve benim tarzımda,
beslemek. Yemekte
olduğu gibi.

Şurubu tepsiye koyuyorum. Krem şanti. Ve bir kase esmer şeker, taze kesilmiş limon. Meyve. Ve taze sıkılmış bir bardak portakal suyu.

Yelena kahve isteyecek, ben de onu yapacağım.

Bu sıradan görevler taşaklarımdaki ağrıyı hafifletiyor. Uyurken onu aldığımda kollarımdaki çıplak yumuşaklığını engelliyor.

Kahretsin.

Kendimi boxer külotuma göre ayarlıyorum. Sonra ocağı kapatarak tepsiyi koridordan aşağıya, onunla ziyafet çektiğim, tadına baktığım, dalga geçtiğim tüm noktaların yanından geçiriyorum.

Yatak odasına girdiğimde Yelena doğruluyor, çarşafı tutarken hatlarında hafif bir irkilme beliriyor.

Sanki bir hayalet görüyor.

Gözlerinde gördüğüm pişmanlık mı yoksa başka bir şey mi? "Aç mısın?"

Görmezden seçiyorum.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor, bakışları tepside kalıyor, biraz aşağı kayıyor, sonra kahvaltıya dönmeden önce geri kalanımı içmek için yukarı çıkıyor.

". Dün gecedен sonra ağrın olacak." Tepsiyi yanına koydum ve çarşafı vücudundan çektim, böylece karnımı doyurabilecektim.

Ödül mü işkence mi, emin değilim.

Bacaklarını ayırıyorum, mükemmelliğini boyayan kızarıklığı görmezden geliyorum ve oturuyorum, sol ayağını kaldırıyorum, bileğini öpüyorum, iç bacağında hafifçe yukarı ve aşağı, uyluğunun tepesine kadar gezdiriyorum.

"Valentin." Göğüs uçları boncuk boncuk olmuş, eli çarşafı sıkarken karnı çirpınıyor.

"Yelena," diyorum, "gücüne ihtiyacın var. O yüzden ye, yorgun olduğunu biliyorum. Meyve suyunu iç ve yemeğinin tadına bak. Devam et. Önünde büyük bir gün var."

Küçük bir ses çıkarıyor. "Çok otoritersin."

"İddialı."

"En kötüsü."

İşte hatırladığım Yelena. Islak, kırmızı ve hazır olan tatlı gül gibi amını okşamak için yatakta kayıyorum. "En iyi şekilde."

"Siktir." Meyve suyunu aldı ve derin bir yudum aldı.

"Yatağın başucundaki masaya koy. Kreplerini dene."

Bir köşesini koparıp kremaya batırıyor. Bu bana bir fikir verdi.

"İyi krep böyle yenmez, meleğim." Kıkırdıyorum. "Kremayı uzatsana. Islaklığını tatmak sonra da seni yemek istiyorum."

Yelena yutkunuyor ve bilinçaltı bir davetle kalçalarını hareket ettiriyor. Amını yalıyorum, tadının ve ıslaklığının tadını çıkarıyorum.

Küçük sesler çıkararak sikimi okşuyor. Bütün günümü onun arasında geçirebilirim. Ama başımı kaldırıyorum. Göğüsleri kalkık ve meme uçları sert, eli tepside.

"Krema, meleğim."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Durma."

Gülüyorum. "Bu bir duraklama." Bir parmağımı onun dar amcığına sokuyorum, çekmeden önce birkaç kez pompalıyorum. "Krema."

Yelena bana uzatıyor ve ben de içine daldırıp amını kalın bir şekilde boyuyorum ve sonra onu yalamaya ve yemeye başlıyorum, onu yalıyorum, klitorisini emiyorum, onu temizliyorum ve her şeyi yüce ve çökmekte olan bir şölene dönüştürüyorum. Dudakları o kadar ıslak ve yumuşak ki, dilimi içeride gezdirirken, burnumu şişmiş dayayarak, onun o tatlı, bağımlılık yapan kokusunu içime çekerek derinlerine doğru itiyorum.

"Lezzetli," diye gürlüyorum. "Gerçekten çok lezzetli."

Yelena inliyor, kalçaları kalkıyor. Ellerinini üzerime indiğini hissediyorum.

Arzuladığım her şeye sınırsızca erişebilmem için onun zapt edilmesine, bağlanmasına ihtiyacım var. O da gelecek. Şimdilik bu yeterli.

"Çok darsın," diyorum dilimi içeri kaydırarak. "Çok sıkı."

"Ne için çok sıkı?"

"Biliyor musun, meleğim."

Nefes nefese kalıp inlemeye başladığında, işi değiştirip klitorisini emmeye ve yalamaya başlıyorum, üç parmağımı içine sokuyorum.

Hatırladığımdan bile daha sıkı ve çok ıslak. Şişmiş sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Onu içine gömmek istiyorum.

Ama şimdi yaparsam, paramparça olabilir. "O değil," diye mırıldanıyor.

"Henüz değil."

"Yakında."

Yelena pantolonunu indiriyor ve lütfen kelimesiyle birlikte adımı tekrar tekrar inliyor ve bu beni olması gerekenden daha fazla sertleştiriyor, konuşamayan, vermeyi seçtiğim her şeyi alan, iplere bağlı bir kadına sahip olduğumdan daha sert.

Tek yaptığım meleğimi yiyip bitirmek ve bu beni yaptığım en sapkın seksten bile daha sert yapıyor.

Yelena bir mucize. Kendine özgü bir fenomen. "Ne kadar yakında?" diye fısıldıyor, temkinli bir merakla. "Yeterince yakında."

Vücudu sertleşmeye başladığında, parmaklarımın üzerine kapanmaya başladığında parmaklarımı kancalıyorum ve klitorisini nazıkçe ısıyorum, sertçe emiyorum.

"Aman Tanrım!"

Çığlık atıyor ve şiddetli bir hareketle patlıyor, vücudu sertçe titreşiyor, amının duvarları parmaklarımı sıkıyor ve sıvı fışkırıyor, içmek, içinde yıkanmak istediğim sıvı.

Ama onu fışkırtmak yeterli, çünkü onun bu orgazmik mutluluk dalgasına binmesini, ellerimde ve ağzımda defalarca kıvranmasını ve parçalanmasını ve sonra onu tekrar o zirveye çıkarmak için okşamak istiyorum, sadece onu tekrar paramparça etmek için, bu sefer tüm varlığını.

Ve yapıyorum. Şimdi ağlıyor, inliyor, benimle savaşıyor. "Çok fazla, Valentin, lütfen, yapamam!"

Onu ben yaparım.

"Yapabilirsin. Sana inanıyorum, küçük meleğim."

Boşaldığı zamanki çığlığı o kadar yüksek ki tüm odayı dolduruyor. Vücudu o kadar sert kasılıyor ki, kafasının içinde geriye yuvarlanan gözlerinin beyazını görebiliyorum.

Orgazm dalgasını hissedebiliyorum. O kadar güçlü ki neredeyse parmaklarımı ikiye ayıracak.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum. "O kadar ki."

Aşağı indiğinde, onu okşayarak rahatlıyorum. Sonra, dudaklarını öpmek ve yudumlamak, yüzündeki zevk gözyaşlarını yalamak için vücuduna .

"Neyin var senin?" diye hıçkırıyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bir parmağımı ağzına soktum ve hafifçe ittim. "Tadının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Şimdi anlıyor musun? Doyamıyorum."

Beni itiyor. Parmağımı ağzından çekiyor ama parmak ucumu sertçe ısıyor.

Acı şimşeği sikime çarptığında saf bir zevke dönüşüyor.

"Benim sıram."

"Angel-"

"Benim. Dönüş."

Sesinde öyle bir öfke var ki beni öyle bir tahrik ediyor ki aklım başımdan gidiyor.

"Al zaman," diye alay ediyorum. "Al beni."

Beni sırtüstü yatırmasına izin veriyorum ve o da kıcını sallayarak kumaşla kaplı sikime doğru sürünüyor.

Soğuk bir elini üzerinde gezdiriyor ve şimdi ona sokulma sırası bende. "Sertleşmişsin." Fısıltısı tenimi yalıyor. "Görebilir miyim?"

Onu kısık gözlerle izliyorum. "Dün bakamayacak kadar utangaçtın."

"Ve şimdi beni yok ettin. Bunu görmek istiyorum."

"Eğer bakarsan, tatmak zorundasın."

Nabızı boğazında atıyor ve beni tekrar avuçluyor. "Bu bir kural mı?"

"Evet. Yüzünü sıkarak istiyorum Yelena. Ama beni tatmana, öğrenmene, kendi hızında yapmana izin vereceğim."

Keskin bir nefes alıyor. "Peki ya daha fazlasını istersem?"

"Sor."

Onu kendime doğru çekiyorum ve derinden öpmeden önce yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Sadece sor," diyorum tekrar.

Bana o kadar saf bir gülümseme veriyor ki inliyorum. Bu bana ilk tanıştığım kızı hatırlatıyor, o zamanlar dünyayı sikinden tutmuş gibi görünüyordu. O ölümcüllük geri dönüyor.

Bu düşünce heyecan verici ama aynı zamanda çileden çıkarıcı.

Alex ona ne yaptı da bu kadar içine kapandı? O şerefsizce bunu pahalıya ödeteceğim. Ama önce.

"İşe koyul, meleğim." "Bana ne yapacağımı söyleme."

Yelena vücudumdan aşağı kayıyor ve kalçalarım oturarak beni iç çamaşırlarımdan kurtarıyor. Çatı katının serin havası tenimi yumuşak bir şekilde okşuyor. "Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyor. "Sen... kocaman olmuşsun."

"Yavaş başlayın," diye tavsiye ediyorum. "Küçük bir tat alın ve oradan devam edebiliriz."

Bu kadar ileri gitmesine izin vermeyi planlamıyordum, ama artık kaçınılmaz olduğuna göre, bunu durdurmayacağım.

"Yavaş, ha?"

Yelena meraklı bir geyik yavrusu gibi taşaklarımı avuçluyor ve elini elinden geldiğince şaftımın etrafına sarıyor, sonra çekmeye başlıyor.

"Aynen böyle meleğim," diye inliyorum. "Şimdi ağzını kullan."

Şaşırtıcı bir şekilde, emre karşı gelmedi. Onun yerine, o muhteşem dudaklarını indiriyor. Nefesimi tutuyorum. Dili başıma değiyor ve kendimi tutamıyorum. Dişlerimi sıkıyor, yumruklarımı sıkıyor, onun için hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

"İyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, bir an için geri çekilerek.

"Evet!" Havlıyorum. Kafatasının arkasından tutarak onu tekrar aşağı indiriyorum. "Sakın durayım deme."

İtaatkâr bir şekilde, şişmiş şaftım boyunca, başın altındaki hassas noktaya kadar bir yol yalıyor. Omurgam elektrikle karıncalanıyor. Taşaklarım geriliyor.

"Aferin kızıma."

Yelena beni diliyle yıkıyor, başını sıcak, ıslak ağzına götürüyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

Bir inilti .

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Ne düşünüyorsun lan?"

"Sanırım seni yalvartmak istiyorum."

Sözlerine öfkelendim. Bu sözlerin bende nasıl fanteziler uyandırdığını, aklıma gelen cezalandırma fikirlerini bilemez.

"Hayır. Ufaklık. Ben yalvarmıyorum. Senin için bile." "Bahse girerim seni yapabilirim."

"Önce beni boşaltmaya ne dersin?"

Bunu doğrudan bir meydan okuma olarak kabul eder.

Beni içine çekerken dudakları geriliyor, eli şaftımda bir aşağı bir yukarı çalışıyor.

"Siktir." Beni şimdiden uçurumun kenarına itiyor.

Nasıl?

"Sakin ol." Homurdanıyorum.

Bu onun dikkate almadığı bir uyarı.

Yelena devam ediyor, yukarı ve aşağı, beni cesaret edebildiği kadar derine götürüyor, dilini başın etrafında döndürmek için yukarı çıkıyor. Elimde değil. Bir avuç saçını tutup ona rehberlik ediyorum, onu beklediğinden daha derine, daha derine götürüyorum ve hızını ayarlıyorum, içine girme, onu oyuncağıma dönüştürme dürtüsünü geri tutuyorum.

"Aynen ," diye talimat verdim. "Güzel ve pürüzsüz."

Kontrolün bir nebze onda olmasına izin veriyorum ve dokunmak istediğinde ona izin veriyorum. Ve sonra... sonra kafasını sertçe emmek için yaklaşırken taşaklarımı alıyor.

"Oh, lanet olsun. Boşalacağım." Bunun İngilizce mi Rusça mı yoksa ikisinin karışımı mı olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Derinlerden orgazm parçalıyor, ağzını dölle doldururken damarlarıma keskin bir zevk yayılıyor.

İşim bittiğinde, kontrol bende olduğunda, saçlarından onu rahatlatıyorum. Ağzının köşesinde döl var ve parmağımla kaydırıp dudaklarının arasından geçiriyorum. "Yut."

"Nasıl ."

Söyleneni yapıyor. Sonra dudaklarını yalıyor. Onu yukarı çektim ve dilimi ağzına gömdüm.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Oh, henüz işimiz bitmedi. Hâlâ sertim ve-"

Aniden, tiz bir vızıltı sesi o anı kesip atıyor. Ama telefonumdan gelmiyor. Benimki hala mutfakta.

Hayal kırıklığına uğramış bir Yelena'yı bırakıyorum ve komodine uzanıyorum. Ondan önce telefona başarıyorum. Telefonu elime alıyorum ama ekrana iyice bakamadan telefonu elimden kapıyor.

"Önemli bir şey mi?"

Kalktım ve duşa girdim.

Yelena yataktan yuvarlanıyor ve akılsızca atılmış gömleğimi alıp omuzlarına atıyor. Arkamdan gelen minik ayak seslerini zevkle dinliyorum.

"Valentin-"

Banyo kapısında beklerken telefon elinde. "Gördüğüm kadarıyla bir hatırlatma."

Gözlerini deviriyor. "Sadece bir hatırlatma değil, planlanmış bir etkinlik var."

Başımı salladım ve suyu açtım. Sonra arkamı dönüp telefonunu alıyorum ve lavabonun yanına bırakıyorum. "Yola çıkmadan önce duş alman gerekecek."

"Koktuğumu mu söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Onu gömleğinden tutup kendime çekiyorum ve boynunu kokluyorum. "Benden kokuyorsun."

"Suyu sıcak yapsan iyi olur o zaman." "Ben böyle seviyorum."

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp banyonun zeminine fırlattım. Sonra onu duşa götürüyorum.

"Acele etmeliyiz," diye ısrar ediyor.

"Derin nefes al, ufaklık. İzin ver de kokumu senden çıkarayım." Sabunumu aldım ve onu yıkamaya başladım.

"O senin sabunun," diye işaret ediyor. "Yine de senin gibi kokacağım. Kendi eşyalarımı alabilirim..."

Duştan çıkmak için dönüyor ama bileğini tutup onu durduruyorum.

"Acelelerimiz olduğunu sanıyordum?"

Gözlerini deviriyor ama karşılık vermiyor.

"Peki. Yine de çabuk ol."

"Ben asla değilim."

Dönüyor ve ben devam ediyorum, bu sefer göğüslerini sabunluyorum, meme uçlarıyla oynuyorum, onu düşün duvarına yaslıyorum.

"Kes şunu." Parmaklarımı içine sokmaya çalışırken elime tokat atıyor. Sözlerini yalanlarcasına kalçaları bana doğru hareket ediyor. "Zamanım yok. Ve bu..."

"Kaçınılmazdı."

"Eğlenceli."

Başımı sallıyorum. "Kaçınılmaz eğlence ve kaçınılmaz olanı keşfetmek eğlenceli."

"Valentin." Ama ismim bir iniltiyle ve ben onun boğazını yalayıp emiyorum.

"Ciddiyim," diyor. "Bu etkinliğe geç kalamam. Moda endüstrisinin en büyük oyuncularından bazılarıyla konuşmak benim için bir şans."

"Randevuları ayarlayacağım."

"Hayır. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

Tekrar başımı salladım. "Ben senin yanındayken."

"Tam olarak moda endüstrisi için yaratılmamışsın. Yine de takım elbise içinde iyi görünüyorsun."

"Ama onsuz daha iyi, değil mi?"

Yüzünü korku kaplıyor ve dudaklarını öpüp parmaklarımı içine sokuyorum. Burası da en yerlerden biri, daracık amının içi.

"Valentin."

İç çekerek duruyorum ve ereksiyonumu görmezden gelerek onu yıkamaya devam ediyorum. "Peki. Hadi ."

"Teşekkür ."

"Bana gerçekten nasıl teşekkür edebileceğini biliyorum."

Eli ereksiyonumu okşuyor ve yanıma geliyor. "Duştan çık, hazırlanmam lazım ve sen dikkatimi dağıtıyorsun. Daha sonra daha fazla oynayabiliriz."

Minx.

"Şu haline bak," diye gülümsüyorum.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım ve kurulandım. Sonra giyiniyorum ve telefonumu almak için mutfağa gidiyorum.

Döndüğümde Yelena deli gibi koşturuyor, üzerinde sutyen ve külot, bir kolunun üzerinde kıyafetler, saçları ıslak ve dağınık.

"Zamanım olmayacak. Ben-"

"Sakin ol. Aşağıda bekleyen bir arabam var zaten. Giyin hadi."

"Ne giyeceğimi bilmiyorum."

"İçgüdülerinle hareket et. Sana her zaman iyi hizmet etmiştir."

Durdu ve sanki aksini kanıtlarmışım gibi bana baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve işe koyuldu.

Yeni bir kıyafet giymesini izliyorum. "Nasıl görünüyorsun?" diye soruyor.

Etek uzun ve özel dikim, dar ayak bileklerine kadar uzanıyor. Uzun kollu ve büyük manşetli transparan gömleğini giyiyor. Bu bir erkek takım elbisesi ve ben moda uzmanı değilim ama kravatımı çıkarıp gevşek bir şekilde boynuna takıyorum ve sonra kol düğmelerimi çıkarıp gömleğe takıyorum.

"Çıplak daha iyi." Gözleri kızgınlıkla irileşiyor ve onu rahatlatmak için bir adım öne çıkıyorum. "Enfes görünüyorsun, sevgilim. Şimdi saçlarını geri , kurutmak için zaman kazanmış olursun. Gitmemiz gereken yerler var."

Yelena dilini ısıyor ve en yakındaki aynada kendine bakmak için dönüyor. Şaşkınlıkla başını sallıyor, gözlerine ve dudaklarına bir şeyler sürüyor ve sonra saçlarını düşük, gevşek bir topuz yapıyor.

Ayaklarını siyah deri topuklulara geçiriyor ve bunu yaparken eteğindeki seksi ve gizli yırtmacı ortaya çıkarıyor. Eteğini düzelterip çantasını aldığı anda ona hayranlıkla bakıyorum ve giyerken ona yapabileceğim her şeyi düşünüyorum.

"Ben hazırım," diyor biraz küstahça, "hadi buradan defolup gidelim."

Taktığım gümüş ve siyah kravatı düzeltiyorum ve bunu yaparken siyah ve gümüş kol düğmeleri ışığı yakalıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Mesafemi korumamı istediğini biliyorum ama bu olmuyor.

Bu seferki buluşma otelin restoranında ve mekânı kontrol ediyorum ama güvenli ve ben de . Şoförüm de yanımda, silahlı ve ihtiyacım olduğunda harekete hazır.

"Masamız nerede?" Beklemedim ve içeri girip buldum.

Yelena peşimde. "Dışarıda bekle."

"Sen ve ben yapıştırıcıyız."

"Bunun bir deyim olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil mi? Öyle olmalı." Onunkinin yanındaki isim kartını aldım. "Kim o?"

"Bilmiyorum." Bu oturarak yenen bir öğle yemeği ve sohbet. Daha sonra etrafta dolaşıyor ve istediğimiz kişilerle görüşmeye çalışıyoruz.

Ona bir bakış attım. "görüşmek istiyorsun?"

Etrafına bakınırken dikkati dağılmış bir şekilde bana isimler sayıyor.

Buradaki insanların çoğu henüz oturmadığından ve masasındaki isimlerden hiçbiri onun istediği isimler olmadığından, onları alıp değiştiriyorum ve masasında bahsettiği kişilerden bazılarını yazıyorum.

Telefonum yaptığım işe hayranlıkla bakıyordum. İlyas.

"Yelena, devam et, kaynaş ama benim görüş alanımda kal. Ben orada olacağım." Burası beklediğimden daha gürültülü, bu yüzden girişi işaret ediyorum.

Zorlukla başını sallıyor.

"İyi bir şey olsa iyi olur," diyorum Rusça, telefonu kulağıma dayayıp kapıların yanına yerleşiyorum.

"Meşgul

müsün?" "Çok."

Kendimi ya da nerede açıklamıyorum. Muhtemelen zaten biliyordur ama önemli değil. Onun için önemli olan bu lanet sıçan.

Benim için önemli olan Yelena'nın olmak. "Hadi şu lanet işi bitirelim."

"Çok iyi," diye yanıtlıyor İlyas. "Büyük haber. Kayıp belgelerin nereden geldiğini biliyoruz. Şehir merkezindeki merkezimiz. Salyangoz benzetmesini kullanacak olursak," diyor, "siber tuzu bıraktım."

"Kendinden bu kadar memnun görünmek zorunda mısınız?"

"Tabii ki. Çok zekiyim." Kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Temelde hiçbir yere çıkmayan ya da yanlış yönden gelen tüm yolları kapattım ve belirli bir yere gidenlere odaklandım. Şehir merkezi gibi."

"Bizim imparatorluğumuzun karargâhını kastediyorsun, diğerlerinden birini değil?" "Ben de bunu söylüyorum, Valentin."

Girişin yanındaki cam duvara yaslanarak nefes veriyorum.

İleride Yelena'nın biriyle konuşmasını izliyorum, ona odaklanmış bir adamla. Onu okuyorum, duruşunu, dokunuşlarını, başını sallayışını.

Bana ve onunla ilgili planlarıma bir tehdit oluşturacağından değil, ama rakibim olup olmadığını bilmek isterim. Ama çok çabuk anlaşıldı ki

onunla sadece profesyonel düzeyde ilgileniyor.

"Yeni ve geliştirilmiş operasyon üssümüz henüz bitmedi," diye hatırlatıyor Ilya. "Hâlâ İtalyanlarla birlikte çalışıyoruz."

"Müttefiklerimiz," diyor.

Konuya ısınıyorum. "Yani faremizin İtalyan olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Ilya cevap vermiyor ve bahse girerim ofisindeki tahtaya dart atıyordur çünkü küçük bir çığlık ve donuk bir gümbürtü duyuyorum.

Hâlâ oyununu geliştiremedi. "Belki," diyor sonunda.

"Sana söyledim. Ne dedim lan ben? Bu İtalyanlara güvenilmez, hele ki bizim veri tabanımıza hiç güvenilmez."

"Hepsine erişim izni vermiyoruz." Duraklıyor. "Ya da korunan dosyalarımıza erişim izni."

"Yani, yetkisi olan bir İtalyan."

"Bazıları var. Düşük seviyeli. Tıpkı onlarla olduğu gibi. Ve-" "Bu kimin fikriydi?"

"Andrei'nin mi?"

Andrei. Ne düşünüyordu ki? En yakın arkadaşıma, en başından beri koruduğum ve iyi günde kötü günde yanında olduğum kişiye karşı değiştirilmiş bir tirada başlamak üzereydim ki aniden telefona olan ilgimi kaybettim.

Ilya suçluyu bulmaya yakın değil. Bazı ipuçlarını ortaya çıkardı, ancak şu anda bu cephe durmuş durumda.

Ve buradaki bok gerçek oldu.

Alex'in içeri girişini çarpık bir alaycılıkla izliyorum. Nasıl olduysa Yelena'yı hemen fark etti.

"Pislik," diye .

"Bunu Andrei'ye söylemeyeceğim." "Onu kastetmemiştim."

Ilya konuşmaya başladı ama ben dinlemiyorum. Tam telefonu kapatacaktım ki fikrimi değiştirdim. "Hey?"

Konuşmayı kesti. "Ne?"

"Bana bir iyilik yap. Alex Civati adındaki şerefsiz hakkında bulabildiğin her şeyi bul."

"Elbette, ama onun sıçanla ne ilgisi var? Dış etkileri mi düşünüyorsun? Uzaktan erişim mi? Is-"

Alex, Yelena'nın az önce oturduğu yere doğru ilerliyor ve ben de onun peşinden kalabalığı yararak oraya ilk varan kişi oluyorum.

İnsanlar yerlerine oturuyor ve onun yanında boş bir sandalye olduğunu biliyorum, bunu bilerek yaptım. Alex'i yoldan çekip oturmaya başardım ve ona yer vermedim.

Yelena az önce ne olduğundan habersiz bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle oturuyorum."

Dönüyorum ve bana nefret ve öfkeyle bakan Alex'e kocaman, iğrenç bir sırıtışla gülümsüyorum. Tüm varlığımla beni denemesini diliyorum. Onu dışarı sürükleyip yere sermek için herhangi bir bahane.

"Ayağa kalk." Kelimeler hırıltılı.

Elimde değil. Ayağa kalktım.

Bana emrettiği için değil. Yapılacak en iyi şey bu olduğu için değil.

Ama beni kızdırdığı için. Fokur fokur kaynıyorum. Daha önce hissettiğim otokontrol gitti.

"Bir şey mi istedin?" Alay ettim.

"Yelena'yı rahat bırak," diye bağılıyor. "Ve sakın beni tehdit etmeye cüret etme."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Tehdit etmiyorum. Söz veriyorum. Ve söz veriyorum ona öyle davrandığın için pişman olacaksın." Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyor, vücudundaki her kemiği kırmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum.

"Ona hak ettiği gibi ."

Kendimi kaybettim. İleri atılarak yakasını avucumun içine aldım. Yakındaki biri nefes nefese kaldı. Ama ben sağırdım.

"Size domuzlara nasıl davrandığımızı göstereyim." Yumruğum geri çekildi.

YELENA

"Dur!"

Sandalyemden ve Valentin'in havaya kaldırdığı koluna tutunuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Alex'e yumruk atmadı.

Onun yerine bana bakıyor, yüzü korkunç bir öfkeyle çarpılmış. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dün geceki ve bu sabahki adam gitmişti. Geriye sadece bir canavar kaldı.

"Yelena," diye mırıldanıyor, sanki öfkeli sisinin içinden beni bulmaya çalışıyormuş gibi.

"Valentin. Lütfen."

Bakışları saniyeler içinde yumuşuyor. İçinin kaynadığını biliyorum, elimi göğsünde gezdirirken bunun titreşimini hissedebiliyorum. Valentin kaşlarını çatıyor. Yumruğunu indiriyor.

"Toplantınızı mahvetmeye çalışıyordu."

"Sadece beni kızdırmaya çalışıyor."

Gergin ve öldürmeye hazır parmaklar yüzüme uzanırken yumuşuyor. Başparmağını dudaklarımın üzerinde yumuşatıyor ve Alex yüksek sesle bir şeyler mırıldanıyor.

"Seni kızdırmak istemiyorum meleğim. Tabii bunu doğru şekilde yapmazsam."

Sesinin dumanı seks dolu bir hal alıyor ve neredeyse kendimden geçiyorum.

Kaçmamalıyım. Kaçmalıyım. Her şeyi ele geçiriyor ve yine de, şu anda, burada olmasından memnunum, bir tampon, öyle kaldığı ve başka bir şey olmadığı sürece. Ve eski sevgilime zarar vermediği sürece.

"Uslu durmanı istiyorum. senin dünyanın değil. Burada her istediğini yapamazsın." Ona buranın Bratva olmadığını söylüyorum.

O da biliyor. Bunu görüyorum.

Ama oynamayı seviyor, ben de izin verdim. Bu durumu kontrol altına almak için her şeyi yaparım. Panik beni pençeliyor, ama kendimi sakın davranmaya zorluyorum.

Bugün kaybedilmeyecek kadar önemli.

"Gitmen gerek," diye sessizce yalvarıyorum ona. "Olay çıkarıyorsun."

"Önce o bana dokundu."

Valentin bunu kavga etmek için yeterli bir sebepmiş gibi söylüyor. Ve evet, Alex başlattı, ama Valentin Alex'in ve onun küçük akıl oyunlarının kendisini manipüle etmesine izin vermekten çok daha akıllı.

"Beş yaşında mısın?"

Kelimeler ağızımdan kaçıyor ve kendimi onun gazabına karşı hazırlıyorum ama yüzünde hemen okuyamadığım bir ifade beliriyor ve sonra yavaşça sırtıyor. "Angel."

Yarı yatıştırıcı, yarı azarlayıcı ve tamamen nazik bir mizah.

"Bu kıçtan kurtulmak için güvenliği çağırabilir miyiz?" Alex etrafına bakınıyor, sesi yüksek çıkıyor. Sonra bana bir bakış fırlatıp Valentin'e doğru kaydırıyor. "Seni yok edebilirim."

"Keşke denese," diye mırıldanıyor Valentin, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Alex." Eski sevgilime dönüyorum, ne kadar gücüm varsa topluyorum, mide bulantısını bastırıyorum, Valentin'in yanından geçip çok kısa yolu kapatacak şekilde kayarken bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Valentin benimle ve bunu sen başlattın."

Tam bir şey söyleyecekti ki Valentin sandalyemi çekerek bana oturmaktan başka seçenek bırakmadı. Bütün gözler üzerimizdeydi.

"Özür dilerim," der koca adam, "ama bir kadının onurunun korunması gereken zamanlar vardır."

Ama o Alex'e değil, masadaki adamlara bakıyor ve ilk kez ben de onlara bakıyorum. Her nasılsa, görmek istediğim tüm yatırımcıların bulunduğu bir masaya oturmayı başarmıştım ve Valentin'e bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Hareket edebilir misin?" Alex pes etmiyor ve yatırımcılar kendi aralarında konuşup bana bakıyorlar.

Valentin yanındaki koltuğa vuruyor. "Bu benim. Oraya oturabilirsin."

Otmaktan başka seçeneği olmayan Alex'in oturması için sandalyeyi itiyor, tabii ki oturuyor.

"Sanırım burada hepimiz birbirimizi tanıyoruz," diyor Alex içten bir kahkahayla, eskiden beni çıldırtan o eski para babalarının kahkahalarından biriyle. "Sen hariç hepimiz."

Valentin'e bakmıyor bile.

"Yelena'nın bu moda işinde kendi başına şansını denemek istediğini duydum ve benim rehberliğime ihtiyacı olduğunu biliyordum, işte ben-"

"Haklı," diyor Valentin, onun üstünden konuşarak. "Beni tanıyorsun, ama muhtemelen kulüplerimden birini ziyaret etmiş, restoranlarımda yemek yemiş, butik otellerimden birinde kalmışsındır. Valentin Constanov."

dağıtıyor. Alex homurdanıyor.

"Al," diyor Valentin, "bir tane de senin için."

"Senin yeni ve kaba parana ihtiyacım yok."

"Yazık. Dinozorlara ne olduğunu biliyor musun? Ben eski paraya dinozorlar gibi bakmayı seviyorum. Uyum sağlayamadıkları ve kafalarını kuma soktukları için onları etmek için tek bir olay yeterlidir." Bana bakıyor. "Ben olsam dodoları dinozor olarak sınıflandırırdım. Sonuçta onlar da kuştu."

Neredeyse gülecektim ve bu bana şu anda Alex'ten ne kadar korkmadığımı fark ettirdi. Bu bir ilk. Evet, beni yemeğe kadar takip etti ama bir bok yapmayacak. Yapamaz. Ben Valentin'leyim.

Şeytan demişken. Büyük, sıcak eli kalçama kayıyor ve orada duruyor. Sonra Peterson Grange olduğunu tanıdığım bir adamla konuşmaya başlıyor, bu etkinliğin en zengin, en nüfuzlu konuklarından biri.

Tabii ki Alex hemen araya girmeye çalışır.

"Dediğim gibi, Yelena çok-"

"Yetenekli." Valentin sevimli bir gülümseme sunuyor. "Ben sadece ona eşlik için buradayım, o yeteneklinin de ötesinde. Değil mi Allan?"

"Alex."

"O da aynı fikirde."

Valentin, Alex'in hiçbir saçmalığına kanmıyor. Eğer şerefsiz eski sevgilim buraya gelip sinsi yorumlarla itibarımı mahvetmeyi planladıysa,

şu anki refakatçimin varlığı planlarının suya düşmesini sağlayabilir.

Ve Valentin'in bu masada nasıl bir varlığı var. Şimdiden belli oluyor. Constanov ismi bir şekilde biliniyor olmalı, ya da belki de sadece onun işleri.

Dağıttığı o kartlarda ne vardı?

Natalya'nın bana daha önce anlattıklarına bakılırsa, Bratva yasadışı olanlar dışında pek çok projede yer alıyor ve güç de buradan geliyor.

Valentin zengin.

Onunki gibi takım elbise giyen bir adam başka bir şey olamaz. Ama bu sadece Bratva'nın parası değil. Onun parası.

Valentin buradayken, bana dokunurken, artık Alex'ten korkmuyorum. Valentin ortaya çıkıp onurumu savunmaya hazırlanırken bile ben de başardım. Eski Yelena'nın yapacağı gibi.

Belki sonunda bir tür köşeyi döndüm. Belki de sandığım kadar masum ve savunmasız .

Ne de olsa Valentin'in enfes işkencelerine ve derin iştahına dayanabiliyorsam ve hatta onu memnun etmeyi , Alex gibi zengin bir amcığın da üstesinden gelebilirim, değil mi?

"Ama," dedi Valentin Grange'a sevimli bir gülümsemeyle, "soruları masanın yıldızına bırakacağım."

Ve içiyorum. Yoldan geçen bir garson kahve servisi yapıyor ama ben bir yudum bile almıyorum. Onlar da almıyor. Bunun yerine, Karanlık Bir Sekiz'le ilgili planlarım hakkında sohbet ediyoruz ve içlerinden biri Valentin'e bir soru yönelttiğinde o da geri çeviriyor ve ben de minnettar oluyorum.

Burada olmayan bir yatırımcı var, Rus, ve bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Şehir dışında olacağını biliyordum, ama Valentin ile ...

Kart dağıtması yeterince kötü, birinin onu olduğu gibi işaretlemesine ihtiyacım yok.

Bu düşünce aklıma geldiği anda Alex telefonunu bir kenara bırakıyor, negronisini alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Midem bulanıyor.

"Böldüğüm için üzgünüm Grange, ama az önce arkadaşımız hakkında rahatsız edici bir şey öğrendim." Kötü sırtışını Valentin'e çevirdi.

"Yelena'nın mafya ile işbirliği yaptığını düşünürsek, kime yatırım yapacağım konusunda dikkatli olmalıyım. Bu adamın bağlantıları var."

Yatırımcılardan ikisi birbirlerine mırıldanıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Korku beni sarıyor. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Valentin'i burada istemememin nedenlerinden biri de buydu. Bratva'dan neden yardım istemediğim.

Ağzım kuruyor ve midem çalkalanıyor. Ama Valentin sadece kalçamı sıkıyor.

"Başkasını bilmem ama ben paramın lekelenmesini istemiyorum." Alex içkisini bitirir ve bardağı yere bırakır.

Valentin hareket . "Belki de içmek için biraz erkendir?" "Sen-"

"Bildiğiniz gibi biz Ruslar her yemekte votka içeriz, lahana ve patates yeriz ve sadece Dostoyevski ve Tolstoy okuruz. Ve o küçük bebekleri toplarız."

Diğerleri ona bakar ve sonra gülmeye başlarlar.

"Ayrıca sadece Komünizme inanıyoruz, yoksa oligarklar ve hepimiz mafya ile bağlantılı mıyız?"

Duraklıyor.

"Tıpkı İtalyanların sadece Armani giymesi, mafyaya bağlılık yemini etmesi ve bütün gün makarna yemesi gibi."

Valentin gülümsüyor.

"Sizi bilgili ve iyi giyimli gangsterler için podyumlara beton botlar getirmeye çalışmakla suçlamam adil olur mu?"

Bu sefer gülüyorum, elimde değil. Valentin komik, çekici ve lazer gibi.

"Aynı şey değil," diyor Alex, sesine bir karışıyor. "Benim mafyayla hiçbir bağım yok."

"Ama İtalyan kökenlisiniz? Ve İtalyan parası?" Valentin kibarca soruyor.

"Ben mafya değilim."

"Klişeler çok sıkıcı, sence de öyle değil mi?" Valentin boştaki elini havaya kaldırıp Alex'in omzuna koydu. "Farklı ve yeni olanı kucaklamalıyız, tıpkı senin modada yaptığın gibi."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Grange, "ve doğruları söylüyor. Şimdi nerede kalmıştık?"

Alex mor bir renge büründü, Valentin hakkında sahip olduğu tüm bilgi ve pislikle patlamak istiyor gibiydi.

Sonuçta, beni takip etmesi için tuttuğu adamın öldüğünü biliyor ya da en azından şüpheleniyor olmalı. Ve bunu yapanın Valentin olduğuna dair şüpheleri olmalı. Ama bir bok söyleyemez. Çünkü o zaman herkese o dedektifi tutacak kadar deli olduğunu söylemek zorunda kalır.

Nefes alıyorum.

Her şey girecek. Olmak zorunda.

Valentin elini benden çekip telefonunu çıkardı. "Her neyse, ben Yelena'nın işinde yatırımcı değilim. Henüz değilim. Ama tasarımlarını *hissettim* ve bana erkek giyimi için fikirler gösterdi, benim kadar *büyük* bir erkeğe nasıl *uyum* sağlayabileceğini ve *esneyebileceğini* gösterdi."

Yanaklarım onun imaları yüzünden yanıyor. Alex birini bıçaklamak ister gibi bakıyor ve diğerleri de cahil bir mutlulukla başlarını sallıyorlar.

Ya Valentin?

Onun işi bitmedi.

"Yatırım yapmayı teklif ettim çünkü ben farklı ilgi alanları olan bir iş adamıyım. Para kazanmayı seviyorum ve bu konuda iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, kulüplerim bir tutku, restoranlarım ise evcil hayvan projesi ama bana para kazandırıyorlar. Büyük paralar bana inşaatta geliyor." Bazı fotoğraflar çekiyor ve diğerlerine göstermem için telefonunu bana uzatıyor.

Resimler arasında gezinirken parmağım biraz titriyor ve korkunç ya da lanetleyici bir şey bulabileceğim endişesi Valentin'in gözünden kaçmıyor. Elini tabletin altındaki bacağımın üzerinde gezdiriyor.

Ve devam ediyor. "İyi bir yatırımın kokusunu alabiliyorum ve o da Yelena. Ona para fırlatmak istiyorum, böylece tüm ödülleri *toplayabilirim*. Ne yazık ki o tanıdığı insanlardan yatırım istemiyor. Bu işi eski yapmak istiyor. İşte bu kadar kendine "

Yatırımcının gözleri telefonun ekranında ve birçok yeri tanıdığı açık, bazı restoranlar orada ve kulüpler olmasa da onları ve para yatırdığı diğer şeyleri sayıyor.

Valentin yasal işlerini, kendi adıyla kurduğu imparatorlukları, etkileyici inşaat projeleri portföyünün ötesine geçen şeyleri başlatmak için kirli para kullanmış olabilir, ancak

iş anlayışıyla daha da fazla para kazandığı açık.

Ve benim için söylediği sözlerde gömülü olan tüm pislik katmanlarının altında, bu insanlara ne kadar harika, düşük riskli bir yatırım olacağını bildiriyor.

Hem de arkadaşlarımdan ve ailemden tek kuruş almayacağımı söylerken.

Gözleri saygı dolu bir ifadeyle parlıyor ve Grange iş planımı ve şu ana kadar sahip olduklarıma bir göz atmamı istiyor.

Dosya yanımda duruyordu, ben de onu çıkarıp Valentin'e telefonunu geri verdim. Heyecanla ince deri bir klasörü masanın üzerine koyuyorum ve iş planımı, projeksiyonlarımı ve ilk finansman ihtiyacımı ortaya çıkarıyorum.

Masadakiler aval aval bakarken telefonum çalıyor. Çıkardım.

Valentin'den bir mesaj. Parmakları hala bacağымda tembel desenler çiziyor.

Şu anda amını yemek istiyorum.

Gözlerim büyüyor ve telefonu kucağıma çarpıyorum. Kavrayışı kalçamın etrafında sıkılaşıyor. Vücudumda sıcak bir çizgi parlıyor.

Alt dudağıımı ısıırıyorum ve telefonumu çeviriyorum.

Oradan ona mesaj atıyorum. ***Kes şunu.***

Yap beni.

I Nefes nefese, benim tutun üzerinde ve konuşma kayma Hatta Valentin meşgul gibi görünse de, benimle alay etmiyor, bana dokunmuyor.

Çok iyi davranıyordu... ama hediyesini kirlletmesini beklemeliydim. Ne de olsa o bir şeytan.

"Oldukça etkileyici, ha?" diyor masadakilere, sandalyesinde kayarak.

Hepsi başını sallıyor, Valentin tekrar telefonuna bakarken hâlâ dikkatleri dağınık. Henüz yanıt vermediğimi görünce elini kalçamda daha da yukarı kaydırıyor.

Sırtım dikleşiyor. Küçük bir zar zor bastırıyorum.

"Bu numara ne için?" Grange belgelerden birini işaret ederek sorar.

Göğsümü şişirerek ona her şeyi açıklamaya çalışıyorum, bu sırada

Valentin'in kalın parmakları eteğimden yukarı çıkıp külotumu sarıyor.

Telefonum çalıyor ve yeni mesaja bakmak için Grange'den uzaklaşıyorum.

Sana sahip çıkamayacağımı söylemiştin. Bunu ceza olarak kabul et. O kalçaları ayır yoksa imayı bırakıp doğrudan iyi kısımlara geçeceğim.

arasında sıcaklık birikirken nefesim kesiliyor, kekeliyorum.

İç çamaşırımı parmağının etrafında kıvırıyor, sonra kalçalarımın arasından aşağı kayıyor.

Bir anda ıslandım. Olan bitenin çok açık olduğunu hissediyorum. Ama diğerleri fark etmemiş gibi görünüyor. Valentin bile rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Sanki rahat etmeye çalışıyormuş gibi sandalyesinde hafifçe kayması dışında. Tadını, büyüklüğünü, ağzıma nasıl soktuğunu hatırlıyorum.

O sertleşti. Ben

ıslağım. Sikeyim.

Telefonumu kucağıma koyuyorum ve masaya konsantre olmaya çalışıyorum. Ama başka bir mesaj geldiğinde neredeyse sandalyemden kalkacaktım. Titreşimler doğru ilerliyor. Klitorisimle de oynuyor olabilirler.

Sikeyim.

Öksürüyorum. Grange başını kaldırıyor ve ben de ona garip bir gülümseme veriyorum, sessizce başka bakması için yalvarıyorum. Sonunda bunu yaptığında, Valentin'in alaylarına boyun eğmemek için çaresizce sandalyeme gömülüyorum, ama aynı zamanda umutsuzca daha fazlasını istiyorum.

Sanki karşılık verirmiş gibi külotumu yana doğru sıyrıyor. Neredeyse nefes nefese kalıyorum. Ve sonra durdu.

Elimi hemen telefonuma atıyorum ve kaydırarak açıyorum.

Sonra körü körüne mesaj attım: ***Neden durdun lan?***

Bir saniye bile cevap vermiyor. İki. Üç.

Masanın etrafında dönen konuşmalar benim için sessiz. Kulaklarım ihtiyaçla uğulduyor. Gerilim vücudumdaki tüm sinirleri geriyor.

Telefonum çalıyor. ***Bunu gerçekten istediğinden emin olmak istiyorum meleğim.***

Ceza bu. Şu anda. Beni gaza getiriyor ve sonra duruyor. Nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Diğer cezayı istiyorum, bana dokunmaya devam ettiği cezayı.

Bana sahip çıkmasını istiyorum. Bektan eski erkek arkadaşımın önünde beni boşaltmasını.

Bunu gerçek bir adamın

yapmasını istiyorum.

Valentin'i istiyorum.

Cezalandır beni, ona mesaj atıyorum. **Devam et. Lütfen.**

Sandalyesinde tekrar kayıyor ve biraz daha yaklaşıyor, parmakları içime giriyor. İki tanesi, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken beni geriyor.

Endişem kabarıyor... sonra, aynen , umursamayı bırakıyorum.

Çünkü Valentin parmaklarını içime doğru pompalamaya başlıyor, daha etkili olması için parmaklarını kıvrıyor. Yavaş, acı verici bir itiş. Beni onun her bir santimini hissetmeye zorluyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve kendimi zar zor toparlayarak yere bakıyorum.

Telefonunu orada tut. Tam klitorisinin üzerinde. Orada tut. Ve aradığımda cevap verme. Gözlerini yukarıda tut. Ben seni eski sevgiline bak.

O bir deli.

Ama ben de

öyleyim.

Nefesimi tutarak telefonumu kavriyorum ve tam çalmaya başladığında yerinde tutuyorum. Titreşimler içime işliyor. Tekrar ve tekrar.

Yanımda Valentin konuşmasına devam ediyor. Telefonumun vızıltısı ve dudaklarımdan çıkan küçük inilti ler odanın gürültüsü arasında kayboluyor.

Gözlerimi kafamın içinde döndürmek istiyorum. istiyorum. Yere düşmek. kaybetmeye çok yaklaştım.

Hayır.

Kendini kontrol et.

Dilimi ısırarak normal görünmek için elimden geleni yapıyorum. Kimsenin neler olduğunu fark etmemesini umarak masayı tararken yüzümü sıkı bir gülümseme kaplıyor.

Kahretsin.

Üzülerek görüyorum ki Alex doğrudan bana bakıyor ve masanın diğer tarafındaki bir adamla konuşurken kaşlarını çatıyor.

Vücudumun içindeki sıcaklık daha da artıyor, ama bakışlarımı o piçin üzerinde sabit tutuyorum. Kendimi toparlamak ne kadar zor olursa olsun, Valentin'in emrettiği şeyi yapıyorum.

Çığlık atmam lazım. . Ağzımın kıvrımlarını ve dönüşlerini saklayacak bir şeye ihtiyacım var. Ama bulabildiğim tek şey çatal bıçak. Bir kaşık kapıyorum, en yakın kahve fincanına daldırıyorum, sonra dudaklarımın arasına sokuyorum, Valentin beni akıllara durgunluk veren bir orgazma sürüklerken sertçe emiyorum.

Titremeye başladım ve bunu örtmek için öksürmeye zorladım.

"İyi misin, Yelena?" diye soruyor Valentin, parmaklarını benden çekerek. Sonra sakince kaşığı ağzımdan alıp kahve fincanının içine yerleştiriyor ve karıştırıyor.

O büyük bir yudum alırken dudaklarımı siliyorum.

"Sen kafayı yemişsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Göz ucuyla Alex'in bize karanlık bir bakış fırlattığını görebiliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Haddini bildirdi.

Ben de öyle.

Her tarafım zayıf ve telefonum tekrar çaldığında zıplıyorum, yanımdaki iri, yakışıklı Rus'tan gelen yumuşak kahkahayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Tekrar başlama ihtimaline karşı telefonu aşırı hassas klitorisimden uzaklaştırıyorum.

Tekrar vızıldıyor ve titreyerek nefes alıp aşağı bakıyorum.

Valentin.

İyi kız, diye mesaj atıyor. **Çok iyi, pis bir kız. Benim mükemmel meleğim. Artık neredeyse benimsin. Sahiplenmem gereken son bir parçan kaldı.**

Yine vızıldıyor.

Ve yapacağım. Çok yakında.

VALENTIN

Parmaklarımı yalıyorum, Yelena'nın kahvesiyle karışmış sularının tadını çıkarıyorum.

Ne kadar lezzetli.

Boynumu kırarak masanın etrafındaki tartışmaya geri dönüyorum. Ancak Yelena'nın dikkatimi dağıtacak bir şey olmaması nedeniyle toplantı hızla devam ediyor.

Kimse az önce yaptığımızdan şüphelenmiyor gibi görünüyor. Belki Alex, ama o da tekrar aptal yerine konma riskini almak istemiyor. Bu yüzden o bile sessiz kalıyor.

Akıllı adam.

Onun yerindeyken bir yanım yukarı çıkıp mesafemi korumak istiyor. Hatta belki ben Yelena'ya göz kulak olurken Ilya'nın telefonumdan faremizi bulmasına yardım edebilirim.

Ama hareket edemiyorum.

Çünkü taş gibiyim.

Kahretsin. Sanırım benim ona verdiğim kadar iyi aldı beni. "Nerede kalmıştık?" Ona bakarak mırıldandım.

Yelena beni şaşırtarak sandalyesinden kalkmaya başladı bile. Adamlara teşekkür ediyor, ellerini sıkıyor ve başka görüşmeler ayarlamak için sabırsızlandığını söylüyor.

"Sakıncası yoksa Valentin ve benim gitmemiz gerekiyor. Bir randevumuz var."

Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde masa örtüsünü belimi örtecek şekilde kaldırıyorum ve çok ihtiyaç duyduğum bir ayarlama yaparak azgın ereksiyonumu kemerimin altına sıkıştırıyorum.

Zar zor .

Yelena aceleyle önden gidiyor ve ben de onun peşinden koşmadan önce masadakilerle vedalaşıyorum.

Dışarı çıkana kadar hareket etmeyi bırakmıyor. Saksı ağaçları ve bitkilerle kaplı bir patikaya adım atıyor. Ona katıldığım anda beni itiyor ve ayak parmaklarının üzerine kalkıyor.

"Seni lanet manyak."

Sesindeki zehir, dudaklarıma kondurduğu öpücükle yumuşuyor.

Ama bu yumuşaklık uzun sürmez.

"Seni lanet olası cadalog," diye karşılık veriyorum, dilimle ağzını zorla açarak. Beni öperken kollarımı ona doluyorum, o yumuşak göğüslerini bana bastırıyor ve bir an öpüşmeyi kesiyor.

"Seni istiyorum."

Zevkle dudak büküyorum, şişmiş aletim kemerime baskı yapıyor, ikiye ayırmakla tehdit ediyor.

Tam olarak ne demek istediğini

biliyorum. "Burada olmaz."

Elini tuttum. Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, telefonum

çalıyor. Ilya'dan bir mesaj.

İstihbaratı aldım. Alex, Sweetwater adlı tatil otelinin ortak sahibi. Ama -ve buna bayılacaksınız- diğer sahipleri bizim cebimizde.

Kesintiye rağmen yavaşça gülümsüyorum. Bu Alex'in parası olabilir ama aslında dişsiz olduğu anlamına geliyor.

Yelena'nın bileğini tutarak dişlerimin arasından ısılık çalıyorum. Bir dakika sonra arabam ön tarafa yanaştı. Bindik.

Çatı katına vardığımızda Yelena gergin bir enerjiyle zıplıyordu. Yanağına dokunarak gülümsüyorum, sonra onu içeri, oturma odasına götürüyorum. Yarı bitmiş haliyle ilk salona değil, hem çalışma odam hem de dinlenebileceğim bir yer olarak hizmet veren ikinci salona.

Hâlâ tavandan tabana pencereler var, her şeye bakıyor ama manzara buradan daha güzel görünüyor çünkü oda bitmiş.

"Bu odanın burada olduğunu bilmiyordum," diyor benden uzaklaşıp etrafına bakınarak.

"Ne düşünüyorsun?"

Bana bakarken nabzı boğazında zonkluyor. "Manzarayı seviyorum."

"Ben de öyle."

Yüzünde bir kızarıklık belirdi.

Kravatımı çıkardım ve yaklaştım. "Seni istiyorum meleğim."

Ceketimi silkiyorum, sonra kılıfımı. Yeleğim de onu takip ediyor.

"Tanıştığımızdan beri o güzel gözler bunun için yalvarıyor. Ve tatil köyünde talep ettiğin şey."

Nefesini içine çekiyor, elleri göğsüme gelirken başı yukarı kalkıyor.

"Hazır olduğumu sanmıyordum."

Bakışları alçakta geziniyor.

"Şimdi benim için hazır mısın?"

"Umarım öyledir."

Ellerimi kaldırarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. İlk başta öpücüklerimi yumuşak tutarak onu ısıtıyorum. Ama gömleği çıktığında, boğazının tadına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sonra sütyeni yere düştü. Üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Sabırlı *ol*, diyorum kendime. *Aksi takdirde seni paramparça edebilir.* "Hazırsın," diye temin ediyorum onu, köprücük kemiğini öperek.

Yelena'nın derisi yanıyor. Uzuvarları titriyor. Yine de o zarif parmaklar vücudumu yumuşatıyor, kemerimin altında dolaşıp daralan pantolonumun hemen altında zonklayan şişkinliği sarıyor.

Elini tutup geri çekiliyorum, mükemmel vücuduna hayranlıkla bakıyorum... ve küçük külotundaki ıslak ize.

"Kesinlikle hazırsın."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Yelena ellerini arkasına koyuyor ve yere bakıyor. Arkasında, dünya muhteşem bir manzara halinde uzanıyor.

Onun güzelliğiyle uzaktan yakından kıyaslanamaz bile.

"Gözler yukarı," diye emrediyorum.

Dediğimi yapıyor. Sikim seğiriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, göğsümdeki bir şey de öyle.

"Şimdi, başlayalım."

Gömleğimi çıkarıp onun hassas boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum.

Başka bir talimata ihtiyacı yok. Dudaklarını göğsümde hissediyorum.

"Aferin kızıma."

Onu iterek pencereye doğru götürdüm.

"Sana ne kadar aç olduğumu biliyor musun meleğim? Beni ne kadar aç bıraktığını biliyor musun?"

"Doyumsuzsun," diye fısıldıyor. "Seni asla tatmin edemem." "Yanlış.

Ve bunu kanıtlayacağım."

Elimi külotunun içine sokup çekiyorum ve külotu belinden sıyrıyorum.

Yırtık pırtık kumaş yere düşüyor.

Dudağımı ısırdım. Sertçe. Artık bana tamamen açık. Aramızda

hiçbir şey yok. Beni durduran hiçbir şey yok.

"Yatak odasına gidelim mi?" Yelena uzun kirpiklerini kırıştırarak soruyor.

"Hayır," diye hırladım. "Beklemekten yoruldum. Bunu burada yapacağız. Şimdi."

Boynuna doladığım gömlek, ben tutuşumu hafifletirken sırtından aşağı kayıyor. Ayak bileklerine ulaştığında, elim onun yerini aldı ve parmaklarım narin boğazını sardı.

"Pantolonumu çıkar."

Yutkunuyor ama itaat ediyor. Onu sıkıca tutuyorum, kemerim ve fermuarımla körlemesine uğraşırken bakışlarını üzerimde tutmaya zorluyorum.

Yine de işi bitirmesi uzun sürmedi. Çok geçmeden pantolonum da yerdeki kıyafetlerine .

"Bu uzun zamandır bir şeydi. Çok uzun zamandır."

Küçük bir hırıltıyla onu belinden kavrayıp . "Valentin!" diye soluk soluğa bağılıyor, içgüdüsel olarak bacaklarını bana doluyor.

Onun dudaklarındaki ismim kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Sana bir kez daha soracağım meleğim. Buna hazır mısın? Benim için?"

Belimin altına uzanıyorum ve sikimi amına doğru yönlendiriyorum. Sıcak dudaklarının ıslaklığı beni titretiyor. Evet dese iyi olur, çünkü bu noktada kendimi durdurabileceğimden emin değilim.

Yelena'nın ışıltılı mavi gözlerine derin derin bakıyorum. Hayatla parlıyorlar.

Cevabını daha dudaklarından dökülmeden biliyorum.

"Evet, hazırım," diye fısıldıyor, her sessiz sözcükte masumiyet eriyor.

Sert bir içine giriyorum. İkimizin de nefesi kesildi. Yüksek sesle.

"Siktir, sen sıkı," I Mırıldan, neredeyse Sürpriz.

O bile daha sıkı. Ya da belki o kadar sertimdir.

"Çok büyüksün," diye bağırıyor, parmak tırnakları sırtımdaki sert deriye batıyor.

"Hayır. Ben mükemmelim. Sen de . Biz mükemmeliz."

gömüldüğümde nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. Etrafımda kenetleniyor.

Bu olmaz.

"Rahatla meleğim," diyorum ona. "Söz veriyorum daha iyi hissedeceksin." Yüzünü omzuma gömüyor. "Acıyor..."

Elimi sırtının küçük kısmına doğru uzatıyorum. "Derin nefes al, bebeğim. Güzel ve yavaş. Bırak zevk dalgalar halinde gelsin. Acı buharlaşacak. Sana söz veriyorum."

Göğsü benimkine karşı yükselip alçalıyor. Küçük inilti her kısa nefeste sıralanıyor. Sonra dinlemeye başlıyor. Aşağıda biraz gevşediğini hissediyorum.

"Daha iyi mi?"

"Daha iyi," diye başını sallıyor. "Aferin kızıma."

Bununla birlikte, sadece bir inç dışarı çekiyorum. Sonra kadar geri itiyorum. "Aman Tanrım."

Tırnakları sert derime batıyor ama gerginlik yok.

Hassasiyetimin kırılıp dökülmesine izin verirken onun bana sıkıca tutunmasına izin veriyorum. Vuruşlarım itişlere dönüştü. İtişlerim vahşi, çılgınca hareketlere.

"Biz bunun için yaratılmışız," diye homurdanıyorum. "Sen benim için, ben de senin için. Bunu anlıyor musun, küçük melek? Anlıyor musun lan?"

Kendimi sabitlemek için bir elimi arkamdaki cama koyuyorum ama geri çekilmiyorum.

"Evet," diye sızlanıyor Yelena. "Evet!"

Sıcak nefesi dövmelerime çarptığında üzerime yabancı bir his çöküyor. Seksle bulanmış beynimin bunu anlamlandırması bir an alıyor. O zaman bile, bunun doğru olabileceğinden emin değilim.

Ben cehennemde doğdum. Alevler içinde büyüdüm. Bildiğim tek şey lanetlenmek.

Ama bu...

Hay sikeyim. Cennet bir yer olmalı.

Kurtuluş, masum mavi gözler ve başka bir siki hiç hissetmemiş bir amcık şeklinde.

Yelena'nın kalçaları belimin etrafında sallanmaya başlıyor ve his büyüyor. Birdenbire, sadece beni kalmıyor, geri itiyor, beni de becermeye çalışıyor.

Kahretsin. Bu melek değil. Ve eğer öyleyse bile, bu onun kanatlarının son parçalarını da yaktı.

Artık cehennemde olmayabiliriz, ama belki de burası cennet değildir. Belki de kendimize ait bir şeydir.

Ne kadar mükemmel.

"Sen lanet olası bir hediyesin," diye . "Yaramaz, mükemmel, gizemli küçük bir hediye."

Yelena omzuma hıçkırıyor, her derin, yakıcı nefesin arasında küçük kahkahalar kekeliyor.

Sonra...

"Boşalacağım," diye nefesini tutuyor.

İçimde hiç tereddüt yok.

"Yap zaman."

Bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Daha önce düşündüğüm gibi değil.

Hiçbir yere gitmiyor. Bunun tekrar için yeterince zaman olacak, ve tekrar, ve tekrar...

"Aman Tanrım!" Yelena . "Ben senin tanrınım."

Ona daha sert vuruyorum. Daha hızlı.

çarpınmaya başladığında küçük dalgalanmalar sikime çarpıyor. Neredeyse çok fazla. Tam ona katılmak üzereydim ki ani bir fikir değişikliği yaşadım.

Hayır. Bu çok iyi hissettiriyor. Devam etmem gerek. Sadece biraz daha.

Bu ilkel bir ihtiyaç. Hayvani bir arzu.

Onu vücuduma yaslayarak, bizi pencereden uzaklaştırıyorum. Onu deri kanepeye kollarımda titriyor ve bana binecek şekilde oturuyor. Küçük güzel vücudu sikime gömülüyor ve ben neredeyse tekrar patlıyorum.

"Sakin ol ," diye homurdanıyorum, ellerimi onun minik beline dolayarak. "Eğer beni çok erken boşaltırsan, bunun sonuçları olur."

"Telefonda olduğu gibi mi?" diye

kıvranıyor. "Aynen öyle."

Derin bir nefes göğsünü dolduruyor. Sonra, en şeytani ve ince sırıtış, mükemmel dudaklarının köşesini kaldırır

"Cezalandır beni o zaman."

Kalçaları tekrar ileri geri sallanmaya başladı. Boğazını sıkıyorum. "Oh, seni lanet olası sürtük."

Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımız birbirine çarpıyor. O da beni öpüyor, bir şekilde kalçalarındaki ivmeyi koruyor.

Sikim bir ileri bir geri, bir o yana bir bu yana eğiliyor. Arkama yaslanıyorum ve tavana doğru inliyorum.

"Beni cennete meleğim," diye onu teşvik ediyorum.

Sonra aniden sallanması durdu. Elleri omuzlarıma yerleşiyor ve yukarı aşağı hareket etmeye, üzerime binmeye başlıyor.

Nefes nefese kalana ve kenarları parçalanana kadar, sadece bir an için kontrolü ele almasına izin veriyorum. Sonra, vücudu sıkışmaya başladığında, elimi sol uyluğunun altına daldırıyorum ve onu döndürüyorum.

Kıçını karnıma bastırıyor. Çenemi omzuna yaslayıp göğüslerini avuçluyorum ve penceredeki buharlı yansımamıza bakıyorum.

Hayalet figürlerimiz etkileyici manzaranın üzerinde yükseliyor. Kulak memesini ısırıyorum ve diyorum , "Gördün mü Angel? benim. Gördüğün her şeyin sahibi benim."

Hemen anlıyor.

"Ben bile mi?"

Yansımasına bakıyorum, elimi şişmiş klitorisine götürüyorum.

"Özellikle de sen."

Onu son bir orgazma götürürken, tüm vücudu tutuşumun altında titremeye başlıyor. Yansımamız tek bir figürde bulanıklaşmaya başlıyor. Sikim kabarıyor.

"Çok yaklaştım."

İki elimi de kalçalarına götürdüm ve arkadan ona vurmaya başladım.

"Aman Tanrım!"

Kalçalarımla kıkına şaplak atarken sesi titriyor. Sonra, hepsi çok fazla.

Onu tam zamanında çekip sırtına patlattım.

YELENA

Tenim sıcak. Yanıyor.

Ayak parmaklarımdan alınıma kadar. Hepsi yanıyor. Ama hiçbir şey yanaklarım kadar kızgın değil.

Ne yaptım ben?

Valentin'in yapışkan arzusunun sırtıma yapıştığını hissedebiliyorum. Bu beni utançla dolduruyor... ve tatminle.

Bir yanım dönüp ona sarılmak ve başımı boynunun kıvrımlarına gömmek istiyor.

Bir yanım da onun elinden kurtulup çırılçıplak olabildiğince uzağa kaçmak istiyor.

"Angel," diye mırıldanıyor, ağzı kulağıma yakın. "Sen lanet olası bir hediyesin."

Tüylerim diken diken, kaygan tenimi kaplıyor. "Hayır. Ben sadece bir kızım."

Valentin ellerini esneterek beni . "Benim kızım."

Yutkunuyorum.

Artık bana sahip olduğunu düşünüyor. Ve emin değilim.

Nasıl bu kadar iyi hissettirdi?

"Duş almalıyım," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Sana katılacağım."

Ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Bedenlerimiz tükenmiş durumda. Hâlâ nefes alıp veriyoruz, parıldayan göğüslerimiz bir aşağı bir yukarı inip kalkıyor.

"Valentin."

Parmaklarımı göğsünü kaplayan nemli ter tabakasında hafifçe gezdirerek karmaşık bir dövmenin izini sürüyorum.

Ellerini sırtımın küçük kısmına doğru açarak tohumlarını saçıyor. "Yelena."

Derin mavi gözleri gururla parlıyor. Başka tarafa bakmak zor. Ama bakıyorum. Göğsüne kadar. Bir anlığına pişmanlık ve utanç yok oluyor.

İlk seferim daha kötü olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Bu adam çok güzel. Ağız sulandırıcı. Mükemmelliğin güç merkezi.

Eğer hemen harekete geçmezsem, sonsuza dek onun içinde kaybolacağım. "Kendimi lazım."

Valentin'in nazik elleri sertleşiyor. "Biraz daha bekle."

"Affedersiniz?"

"Bırak derinden sızsın..."

Ben uysal bir insan değilim. Zayıf değilim. Yine de üzerimde öyle bir etkisi var ki her emrine boyun eğmek zorunda kalıyorum.

Boğazım kapanmaya başladı. Yutkunmaya çalışıyorum. "Ben gidip duş alacağım."

Üzerinden titreyerek iniyorum ve Valentin yardım etmiyor. Ayaklarım parke zemine çarptığı an neredeyse devriliyordum. Kahretsin. Hâlâ topuklu ayakkabı giyiyorum. Ama düşmüyorum. Valentin orada, beni sabitlemek için kolumu tutuyor.

"İyisin, meleğim." "İyi olduğumdan emin değilim."

"Hayır, emin olacağım."

Sesindeki kesinlik dalgalanmalar yaratıyor.

Önüme geçerek çömeliyor ve parlayan mahrem yerlerimi inceliyor. Kendi sıvılarımın içini kapladığını hissedebiliyorum. Bacaklarımı çaprazlamak ve ondan saklanmak istiyorum... sanki anatomimi zaten yakından tanıımıyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun?"

Valentin yüzük parmağını uzatıyor ve iç uyluğumun üzerinde gezdirerek sularımdan bir örnek alıyor. Sonra da ışığa tutuyor.

"Bak, kanaman bile yok."

Birden göğsümü bir korku kapladı. Ya bakire olduğum konusunda yalan söylediğimi düşünürse? Bu düşünce her şeyi tüketiyor. Sonra, aynı şekilde, kayboluyor.

O Alex değil. Aslında umursamıyor. Kahretsin, bilmeden çok önce bana takıntılıydı.

Peki neden kalbim hala daha sert atıyor?

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Kendi rahatsız edici düşüncelerimden kaçınmak için alaycı bir üslup kullanarak soruyorum.

Valentin parmağını emerek kurutuyor.

"Bundan sonra nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirim?"

Valentin her zamankinden daha heybetli bir şekilde ayağa kalkıyor. Ama aptalca yakışıklı yüzündeki çocuksu sırıtış mavi gözlerini parlatıyor.

Karnım zonkluyor.

"Artık duş alabilir miyim?" "Bir anlamı yok mu?"

Kaşlarım çatıldı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Yutkunuyorum.

"Değil miyiz?"

"Hayır." Elini çekip beni pencereye doğru götürüyor ve ağzı yanağımdan kulağıma doğru kayıyor. "Biz değiliz. Değil miyiz?"

Toparlanıyorum, yanan tenim çakıl taşları gibi. Hala ıslağım. Hazır. Ağrım var. Ama hazırım.

"Valentin-"

"Arkanı dön, meleğim."

Dileği yerine gelir.

Kendime bunun bana başka seçenek bırakmadığı için olduğunu söylüyorum ama bu bir yalan. Eğer hayır deseydim, beni zorlamazdı. Bir şekilde bundan eminim. Ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Boynumu, omuzlarımı ve sırtımı öperken ellerimi cama koyuyorum. Aletin başı içime giriyor. Sonra içine girdi.

değil. "Evet."

Küçük deliğime giriyor ve kulak mememi kemiriyor.

"Mükemmel bir uyum.

Elini kalçama koyup beni pencereye doğru iterken gözlerimi kapatıyorum, ta ki soğuk cama çarpana kadar.

Bedenimin sıcaklığı ve camın gevrekliği içimde yükselen zevke yeni bir unsur ekliyor. Valentin daha derine itiyor. Daha sert.

Ağzını kulağıma dayayıp mırıldandı: "Bunun için beni uğraştırdın meleğim. Ama buna değdi. Beklediğime değdin."

Cevap olarak söyleyebileceğim tek şey gerçek.

"Boşalacağım." "O zaman yap, tam sikimin üstüne."

Hızlanıyor. Güçsüz düşüyorum. Soğuk cam yanağımı kaplıyor ama diğer her şey . Sonra patlıyorum.

Pencerenin dışındaki dünya dönüyor. Yere yığılıyorum. Valentin beni yakaladı. Sırtımı zaten boyayan şahesere eklemek için tam zamanında çekildiğini hissediyorum.

Yemin ederim olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde aynadan birkaç adım uzaklaşmıştık ve Valentin beni hafifçe tokatlayarak uyandırıyordu.

"Bir şeyin yok meleğim," diye beni temin ediyor.

Kafamdaki hafifliği göz kırparak uzaklaştırıyorum. O kadar derin bir memnuniyetle doluyum ki kendimle ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ben... Ben

iyiyim." "İşte

benim kızım."

Valentin sol elimi bırakıp kolunu belime doluyor ve derin nefesleri ensemin derisini okşarken beni kendine doğru çekiyor.

Bardağı işaret ederken kalın, ağır ön kolu omzuma dayanıyor.

"Bak. Bir seks meleği yaptık."

Dudaklarımdan istemsiz bir kahkaha dökülüyor. Adam haklı.

Orada, tavandan tabana pencerenin üzerinde, az önce yaptığımız şeyin izleri var. Nefes bulutları, vücutlarımızın lekeleri, meyve suları, ter.

Kalbim göğsümde tekliyor.

bekaretimi kaybettiğim an bu.

Valentin bana sıkıca sarılarak, "Ve sana, bana ve bu yeni başlangıca övgü," diyor.

Titriyorum, beni tuttuğu için memnunum çünkü aksi takdirde bayılabileceğimi düşünüyorum.

Ona doğru eğilerek cama bakıyorum, bulanık silüetlerimiz muhteşem ufuk çizgisinin üzerinde bir hayalet gibi savruluyor.

Biz güçlü bir çift olabiliriz, her şeyi görmezden gelebiliriz. Ya da ben geçici olarak aklımı kaybettim.

"Çok çarpıcı, değil mi?" Sesindeki sırtışı duyuyorum. "Birine kestirip çerçevelettireceğim. Yeni ev için bir sanat eseri."

Hayalet formunda bile gülünç derecede yakışıklı. Bir adam kral olmak için yaratılmış.

Yansımalarımıza bakarken ürperiyorum.

Sonra bizi değiştirip bir adım geri çekilirken gözüme başka bir şey çarpıyor.

Işık parıldıyor.

Ama değil, içeriden bir yerden.

Valentin'den çok daha az görkemli bir şeyin yansımasını fark ettiğimde kalbim kaburgalarımın sertçe çarpıyor.

Kasanın tepesindeki o korkunç arma. Odanın kapısı açık. Ve hırlayan engerek tarafından yarılmış, çılgılık atan kafatasını görebiliyorum.

Valentin'in gerçekte kim olduğunu anımsatıyor.

Midem taş gibi oldu.

Babam, Bratva'nın görünüşte kolay parıltısı ve siren şarkısı tarafından baştan çıkarıldı.

Şimdi .

Aynı hataları yapmak.

Benimkinin daha kötü olması dışında. Kolay para ya da Valentin'in bana yaptığı teklif bile beni baştan çıkarmıyor, çünkü bunu görmezden gelemem.

Muhteşem bir yüz ve sert bir vücut, ateşli seks ve güvenliğin yanılsılığı beni baştan çıkarıyor.

Ne I gerekir olmak yapıyor o oynamak her
şey Akıllıca, Alex'i uzak tutmak için Valentin'i kullanıyor.

Yine de Valentin'e kimsenin sahip olamayacağı bir şey verdim.
Yıllarca başkalarından kolayca sakladığım bir şey.

Ama bu adam için soyundum ve beni alması, bekaretimi için ona
yalvardım.

Beni kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

Yanaklarımdaki allık solgunlaşıyor olmalı. Ondan ve tepeden
bakıyorum.

"Duş almam lazım."

"Ben de katılırım-"

"Yalnız."

YELENA

Duştan çıktığımda oradaydı. "Beni zledin mi?"

Dudaklarımı bzyorum ama beni büyük, kabarık bir havluyla sarmasına izin veriyorum. Sıcak ve hafif nemli, sanırım o da başka bir banyoda duş aldı.

"Seni zleyecek zamanım oldu mu bilmiyorum." "Benim seni zleyecek çok zamanım oldu."

Saçlarımı okşayarak i geçiriyor ve beni yatak odasına götürüyor. Yatağın kenarına boşluğa bakıyorum. Yanıma oturuyor, sonra beni yatırıyor.

Ona izin verdim. şu anda ne yaptığımı bile bile, nasıl karşı koyabilirdim ki? "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor havlumu çekiştirerek. "ok memnunum," diye onu temin ediyorum.

"Bunu zaten biliyorum," diye sırtıyor. "Ama sorduğum şey bu değil." Hafifçe sertleşiyorum.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Kaşlarını çatıyor ve bir an için içimi bir korku kaplıyor ama sonra bakışlarındaki espriyi, kıvılcımı görüyorum. "Ben Rus'um. Biz en iyi aşıklarız."

"Sanırım Fransız ve İtalyanların böyle olduğunu göreceksiniz."

"Ve sen çok dnyevisin." Parmakları vücudumda geziniyor, havluyu dizlerime kadar kaldırıyor. İçimde sıcak bir ürperti dolaşıyor. "Asılsız nlerini aldılar. Ruslar. Bunu kanıtlayacağım. Tekrar."

Elim havluyu daha fazla kaldıramadan kalın bileğini yakalamak için aşağı iniyor.

"Çok ağrım var."

"Anlıyorum. Bu yüzden sana sadece çok ihtiyacın olan masajı yapacağım."

Benim zayıf küçük parmaklarım onun gücüyle boy ölçüşemez. Valentin elini havlunun altından amıma doğru götürüyor. Parmaklarının arkası dudaklarıma değiyor ve ben onun için çaresizce iç çekiyorum.

"Tutuşun çok zayıf," diye belirtiyor. "Ön kolumdan daha küçük bir şey üzerinde sıkma alıştırması yap."

Boştaki eli bileğimi tutuyor ve kendi belinin altına götürüyor. Bunun tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

"Pek küçük sayılmaz," diye yutkunuyorum.

"Neredeyse küçük olan hala küçüktür. Şimdi beni istediğin yere götürmeye çalış."

Bana söyleneni yapıyorum, parmaklarımı onun sikinin etrafına sarana kadar uzatıyorum. Yarı yumuşak bile olsa kocaman. Ve ben aşağı yukarı hareket ettikçe daha da büyüyor.

Alt dudağımı ısıyorum. Sırtım

dikleşiyor. "Thatta girl."

Valentin parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirirken dişlerini gösteriyor. "Oh."

İrkildim. Ve Valentin duruyor, parmaklarını tekrar bir araya getirip yavaşça içime sokuyor, ben onun sikiyle uğraşırken başparmağı klitorisimin üzerinde oynuyor.

"Sen kötü küçük bir meleksin," diyor, benden sikini almamı nasıl istediğini -emrettiğini- tamamen görmezden gelerek, "cezalandırılması gereken biri."

"Beni yeterince cezalandırdın," diye törpüledim.

Elimi itmeye başladı. "Daha başlamadım bile."

Boştaki eliyle nemli havluyu vücudumdan sıyrıyor ve her seferinde bir tane olmak üzere sert meme uçlarıma yapışıyor.

Sikini sıkıyorum. Sertçe. Daha da sertleşiyor.

"Senin ceza anlayışın bu mu?" Törpülüyorum, zaten başka bir şehvet pusunda kayboluyorum.

Valentin gülüyor. Sonra aniden duruyor, parmaklarını geri çekiyor ve elimi şişmiş sikinden çekiyor. Boğucu sıcaklığın yerini soğuk bir boşluk alıyor. "Bu tür bir ceza sana daha mı uygun?"

Çenesinin zorlukla dizginlenen bir arzuyla sıkıldığını görebiliyorum. Bu şekilde durmak bana olduğu kadar ona da zarar veriyor.

"En azından ceza gibi geliyor," diye fısıldıyorum. "İkimiz için de."

Garip bir flört. Doyamadığım bir flört. Söylenmeyen en tatlı sözlerin ve bir yanımın arzuladığı sarılmaların vekili gibi. Diğer parçam mı? Hâlâ kaçmak istiyor.

Valentin başını eğip beni öpüyor. "Güzel. O zaman aynı fikirdeyiz. Ceza seni sertçe becermekti. Ama senin bunu böyle gördüğünü sanmıyorum. Gördün mü?"

Sözlerinde tuhaf bir kırılma var ve bu kalbimi . "Hayır. Hoşuma gitti."

İtiraf beklenenden daha kolay geldi. "Ben de öyle."

Yüzümü ona gömüyorum çünkü kelimeler aniden zor geliyor. Sesindeki ham nota neredeyse çok fazla. bir şeyi çağırıyor. Ortaya çıkmasını istediğimden emin olmadığım bir şey.

Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Buna ihtiyacım var. Beni öperken, becerirken, dürtü ve hazzın ötesini düşünmem gerek yok. Ama burada, şimdi, ikimiz de başka bir şey isterken ve ikimiz de bunu nasıl ifade edeceğimizi ya da ne olduğunu bilmezken, bu sinir bozucu.

Aramızdaki duvarlardan biri çatladı. Tamir edilmesini istesem bile tekrar bir araya getirilebileceğinden emin değilim.

Birden bir telefon sesi her şeyin ne kadar sessizleştiğini fark etmemi sağlıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Valentin, ekranı yüzüne doğru kaldırarak. "Asla durmaz. Nasıl olursa olsun-

Durdu. Çatık kaşları sert yüzünü dolduruyor.

İşte o zaman elindeki telefona daha dikkatli bakıyorum. Işıltılı kılıf kesinlikle ona ait değil.

O benim.

"Kimsiniz?" Valentin yüzünü bana döndü. "Johnny K... Yalnızken başka erkeklerle konuşmana izin verilmediğini biliyorsun."

Kalbim küt atıyor. "Telefonumu ver."

kaptım. Valentin'in kaşları anında şakacı ama şeytani bir sırıtışa dönüşüyor. Benimle taşak geçiyor. Ama sadece birazcık.

Beni kendisi için hapsedme konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilemeyiz.

"Başka bir yatırımcı, Valentin." "Bir adam."

Sesindeki alaycı ifade hafifliyor. Mesajı okurken düz bir yüz ifadesiyle görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yelena, girişimini konuşmak için bu akşam bir toplantı ayarlamayı çok isterim. Bugünkü öğle yemeği hakkında harika şeyler duydum. Saat 9'da boşum, ana salonda. Bana haber ver.

Hemen cevap , ***çok isterim.***

"Gördün mü? Şimdiden randevu ayarlıyorsun." Telefonumu alıp yatağın diğer ucuna fırlatıyor ve beni altına alıp boğazımı öpmeye başlıyor.

"Valentin!"

Tüm o alaycı kahkahaların altında, içinde yanarken gördüğüm o sahiplenici çekirdek var.

Ve bu korkutucu, sadece bana sahip olma ihtiyacı yüzünden değil, bundan hoşlandığım için . Bir parçam bundan hoşlanıyor.

Üzerime yaydığı güvenin sıcaklığını seviyorum, onunla birlikteyken sanki gökyüzüne dokunabilmişim, her şeyi yapabilmişim gibi hissediyorum çünkü Valentin orada, beni koruyor, arkamı kolluyor, beni gözetiyor.

Bu, babam öldüğünden beri hissetmediğim bir şey.

Ama Valentin'in yanında kendimi güvende hissetmemin bir nedeni var. Ve bu ona asla yaklaşmamaya yemin etmemle aynı sebep.

O Bratva.

Tam bu düşünce kemiklerimin derinliklerine yerleşirken, sessiz odayı bir başka zil sesi kesiyor.

sefer karıştırmak yok. Bu Valentin'in telefonu.

İç çekti ve telefonu almak için yuvarlandı. Bir saniye sonra telefonu fırlatıp attı ve tekrar bana döndü. "Görünüşe göre ikimizin de

fazla zamanım yok. Ama merak etmeyin, hızlı çalışabilirim."

Valentin hiç vakit kaybetmeden bacaklarımı ayırıyor ve yüzünü kalçalarımın arasına sokuyor.

"Eğer bunu başaracaksak meleşim, o zaman buna gerçekten inanman gerekecek."

"O da ne?" Dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Erkek arkadaşın olduğumu. Bir çift olduğumuzu."

Ona bir bakış fırlatıyorum ama o bile arkasındakinden dikkatimi dağıtacak kadar yakışıklı değil. Sweetwater tatil köyünün lobisine açılan cam kapılar.

İçerisi tıklım tıklım ama benim odağım içerideki insanlar. Yansımamıza.

Valentin haklı, en azından kısmen. Rolümüze uygun görüldüğümüzden emin olmalıyız. Ama daha da önemlisi, benim doğru görüldüğümünden emin olmam gerekiyor.

Valentin'in çatı katındaki tüm dikkat dağıtıcı şeylere rağmen, gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Ama yeterince iyi olacak mı?

Tasarladığım siyah elbiselerden birini giyiyorum. Şık ve modern bir sokak havası var, bu da onu üst düzey şık bir etkinlikte, bir kulüpte veya düşük kiralı bir gün ve akşam için savaş botları ve bir ceketle eşleştirmeyi mümkün kılıyor.

Bu benim vizyonlarımdan biri, her türlü durumu karşılayabilecek bir seriye sahip olmak. Elbette sadece gece kıyafetleri ve gündelik kıyafetler de istiyorum ama bu olacak. Şu anda istediğim şey isim ve ruh hali.

Arabamız uzaklaşırken "Doğru," diye mırıldanıyorum. "Buna inanıyorum."

Valentin elimi tutuyor ve bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Güzel. Eğer aptal eski sevgilin izliyorsa, bunu bilmeli. Belki o zaman bu gece beynini dağıtmak zorunda kalmam."

Gerçeğe geri döndüm. Valentin ve ben farklı dalga boylarındaydık... ama aynı zamanda garip bir şekilde aynı sayfadaydık.

"Senin sahte kız arkadaşın
olduğumu." Başımı salladım.

"Yaptığımız şeyin sahte olmadığını."

İçeri girerken kolumu tutup kendi koluna doluyor. Garip bir şekilde gerçek gibi geliyor. Sanki gerçekten onunmuşum gibi. Ve böyle düşünmek ne kadar tehlikeli olsa da bu his hoşuma gidiyor.

Lobi insanlarla dolu ama giriş yaptığım zamanki gibi değil ve tanıştığım muhabir Kira'yı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ama bu geceki büyük etkinliğin yapılacağı ana salona ulaştığımızda tüm bunlar aklımdan uçup gidiyor. Valentin beni daha yakın tutuyor.

Kulağıma eğilerek, "Sana ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydin?" diye fısıldıyor.

"Şimdiye kadar sadece bin kez."

Bana meraklı bir bakış atıyor ve parmağını çenemin altından geçirip başımı kaldırıyor. "Sadece bunu bildiğinden emin olmak istedim. Çünkü gergin görünüyorsun ve öyle olmamalısın."

Sanki bir işaretmiş gibi, pantolonunun cebinden telefonunun çaldığını hissediyorum. Gözleri neredeyse yuvalarından .

"Her zaman bir şeyler vardır," diyorum onun için. Sonra yumuşak elimi yontulmuş çenesine koyup ona bir öpücük veriyorum. "Ben iyi olacağım. Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakacağım."

Başını sallıyor, yüz hatlarını ciddi bir görev duygusu ele geçiriyor. "Öldür onu, bebeğim."

"Bu kadar ciddiye alacağını düşünmesem ben de aynısını söylerdim."

O gülüyor ve Öpücükler benim Alnına. Sonra, o Kapalı, Ben kurtlara bırakılırken telefonuna küfretmeye başladı bile.

Kalabalığa bakıyorum, bir anda bunalmış hissediyorum. Birden omzumda büyük bir el hissediyorum.

Neredeyse ayakkabılarımdan fırlayacaktım. Ama bu sadece Valentin.

"Sakin ol, kaplan." Telefonu göğsünde tutuyor, klasik ve güzel takım elbisesi acımasız kenara bir ipek katmanı veriyor. Kalbimi sıkıştırıyor. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum, ama henüz yalnız kalmaya hazır değilim... bunu ona itiraf etmeye de hazır değilim.

"Ne oldu?"

"Bir saniye dışarı ıkımam gerekiyor. Sence iyi olacak mısın?"

Bana hayır dememi umuyormuş gibi bakıyor. Onunla geleceğimi söyleyeceğimi, böylece beni yakından izleyebileceğini.

Ama ikimiz de böyle bir şey yapamayacak kadar inatçı olduğumu biliyoruz. "Ben iyiyim. Sadece randevularımı arıyorum."

Yanağıma dokunuyor. "İşine bak meleğim. Merak etme, çok uzakta olmayacağım."

Telefonu tekrar kulağına götürdü ve uzaklaştı. Ama sözlerinden hiç şüphe duymuyorum. Varlığı devam ediyor.

Bu konuda tamamen güçlendirici bir şey var. hissettirmemesi gerektiğini biliyorum, ama . Sanırım bu Valentin gibi bir adamın gücü... ve tehlikesi.

O hep orada. Her zaman izliyor. Derin bir nefes alıyorum.

Onun için sonra endişelenirim. şu anda tek bir şeye odaklanmam gerekiyor: Bir sonraki hamlemi doğru yapmak.

Öyleyse neden bir şeyler korkunç bir şekilde ters gidecekmiş gibi hissediyorum?

VALENTIN

"Ve sana söylüyorum Valentin, *hemen* şehre dönmen gerekiyor." Ilya'nın rahat tavrı şu anda darbe alıyor.

Pek çok insanın fark edeceğinden emin değilim ama ben fark . Hoşlandığım birkaç kişiyle ilgileniyorum, farkında olmasalar bile arkalarını kollamama ihtiyaç duyarlarsa diye dikkat ediyorum. Yelena'da olduğu gibi, bu yüzden buradayım.

Neden hiçbir yere gitmiyorum?

En azından şimdilik.

Ve Ilya bu konuda mutlu değil. Barın köşesinde duruyorum. Burası podyumla süsledikleri odanın aynısı, ancak şimdi daha az parti ve daha çok beşten sonra iş havası var.

"Dinle-" diye devam ediyor, endişesi ve stresi sesini çatlatıyor.

Kalabalığı tararken bir gözüm Yelena'da, diğer gözüm Civatî'nin izlerini arıyor.

"Hayır, sen dinle," diye araya giriyorum. "Aslında Chicago'nun şehir merkezindeyim."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz ve o annem hakkında pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldanıyor.

Aşağılanırdım ama onu tanıımıyordum.

"İnsanlar seni arayıp duruyor."

"Her zaman yaparlar,"

diyorum. "Evet, ama-"

"Önemli olanlara cevap veriyorum." Küçük bir değişiklik ama yapıyorum.

Duraklıyor. Her zaman telefonlara cevap verdiğimi biliyor. Ve neden seçici davrandığımı tahmin edebiliyor.

"Valentin, amcık amcıktır. Tatlı, dar am bile..."

"Sakin," diye mırıldandım, "şu anda şehre geri dönmem beni kızdırmaya çalışma, gerekmedikçe olmaz. Senden hoşlanıyorum ama o kadar da değil. Eğer yanlış bir şey söylersen, tereddüt etmem."

", değil mi?"

"Seni ."

Biraz edepsizleşti, bu yüzden son sinirleri de gerilmiş olmalı.

"O zaman size işimin ne olduğunu hatırlatmama izin verin. Bu imparatorluk.

İşler daha da kötüye gitti, Valentin."

"Açıkla."

Parmaklarımı bara vuruyorum. İçkimi tutabilirim, ama şu anda alçak bir topta buzlu su yudumluyorum. Barmen kaşını bile kaldırmadı. Muhtemelen cesaret edemedi.

"Sıçanla ilgili herhangi bir ipucumuz yok, bu da büyük bir endişe kaynağı. Genellikle bir şeyleri takip ettiğimde o pisliği kolayca bulabilirim ama bu sefer hiçbir şey yok."

"Peki sence yardım etmek için ne yapabilirim?" Yelena'yı ararken kaşlarımı çatıyorum. Onu geçici olarak kaybettim. olmalı. Aramaya ederdim ama İlya'nın sesinde daha önce duymadığım bir şey var. Küçük konuşmalardan daha derin. Hayal kırıklığının ötesinde ve bunun acısını hissediyor. Bu başka bir şey.

Ilya bir nefes verir. "Herhangi bir şey."

"Bir şey var mı?" Kahretsin. Gerçekten çaresiz görünüyor. "Neden beni geri istiyorsun?"

"İzini süremediğimiz fare-" Durdu. "İzini *süremediğim*. Az önce o pisliğin belgeleri FBI'a sızdırmaya çalıştığını öğrendik. Ve bunlar çok kötü belgeler."

Göğsüm güm güm atıyor.

"Elimizdeki belgelerin hepsi çok kötü."

"Evet." Tekrar nefes verir. "FBI'nın elindekilerin bir kısmını biliyoruz ama yanlış zamanda yanlış şey..."

"Ya da sağa." Ama ikimizin de bunu bitirmesine gerek yok.

Evimizi yıkabilir ve imparatorluğumuzu paramparça edebilir.

"Neyse ki," diye devam ediyor Ilya, ben barmenden daha sert bir şeyler isterken. En üst raftaki viskiyi işaret , çünkü sanırım ona ihtiyacım olacak, "belgeler bizim bordromuzdaki insanların eline geçti."

"Ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabiliriz," diye anlıyorum. "Tüm FBI'ı satın alabiliriz. Sence bu ne kadar sürer? İyi bir önlem için birkaç tehdit."

Homurdanıyor. "Eğer bunu yapabilseydik, bir ihale savaşı başlatırlardı." "Zengin olurlar, kendi suç örgütlerini kurarlar."

"Buna zaten FBI denmiyor mu?"

Bunda komik bir şey yok ama karşılıklı yapılan birkaç espri havayı biraz olsun yumuşatmaya yardımcı oluyor. Başımı kaplayan dumanı üfleterek uzaklaştırıyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

"O yüzden elimizi çabuk tutmalıyız," diye mırıldanıyorum ve içkim geldiğinde bir ellilik çıkarıp barın üzerine koyuyorum.

Hala açık bir bar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak yağlanmış tekerlekler her zaman böyle yerlerde bekleme süresi kazandırır.

"Ben de sana bunu söylüyorum, Valentin. Sana ihtiyacımız var." ". "

İçkimin yarısını içtim. "Ama ne yapacağını biliyorsun, Ilya."

"Kahretsin, fareyi dışarı çıkarmamız gerektiğini biliyoruz ama sen burada olmadan..."

"Liderlik becerilerim o kadar saygı görüyor, ha?" Sesimi hafif ve neşeli tutuyorum.

Normal günlerde kimin dinliyor olabileceği değil ve burada Rusça konuşan birilerinin olma ihtimali de düşük. Ancak şu anda, durumun ağırlığı göz önüne alındığında, duygularımı kontrol altında tutmam gerekiyor. Eğer beni dinleyen herhangi bir düşman varsa, tavrımdan ya da ses tonumdan bir şey anlamalarını istemiyorum.

"Hayır. Sana ihtiyacımız var çünkü sen diğer manyakları utandıran lanet bir manyaksın." Ilya'nın sesi hoparlörü kesiyor. "Sen burada olmadan kimse gerektiği kadar şiddete başvuramayacak."

"Yetişkin adamlardan oluşan bir imparatorluğumuz var, havaya girmek için benim kan döktüğümü görmelerine gerek yok." İçkimden bir yudum daha alıyorum. Ünümün fazlasıyla farkındayım.

"Evet, öyle. Adamlarının sana ihtiyacı var. Aptalca cesur, pervasız ve sadıksın. Zeki olduğuna dair söylentiler de duydum. Adamlar sana saygı duyuyor."

"Korku," diyorum , "korkuyu atladin."

"Sen bir manyaksın. Akli başında herkes senden korkar ama... sana saygı da duyarlar." İly a içini döküyor, belki biraz pervasız olsam da. "Seni ve liderliğini körü körüne takip ediyorlar ve sen orada olmayınca tereddüt ediyorlar. Hata yapmaktan ve senin gazabına uğramaktan korkuyorlar."

"Kör etmekle tehdit ettiğim kişi bunu hak etmişti," diye .

"Bence bu daha çok sizin yaptığınızı gördükleri ve kendilerine yapılmasını istemedikleri şeyler."

İçkimi bitirdim. "Demek gerçekten Chicago'ya dönmemi istiyorsun, ha?"

"Evet! Yardımına ihtiyacımız var."

Boynumu kırdım.

"Bulabildiğinizi bulun ve burada işim biter bitmez geri döneceğim. Tüm şifrelerin değiştirilmesi ve tüm bilgisayarlara asma kilit takılması umurumda değil. Ne gerekiyorsa yapın. Riski azaltın."

"Atın kaçması ve ardından kapının kilitlenmesiyle ilgili olanı duydunuz mu?"

"Başka bir at olursa diye." Bardan uzaklaşıyorum. "Elinden geleni yap."

Telefonu kapattım.

"Lanet olsun."

İly a haklı, bir an önce Chicago'ya dönmeliyim.

Ama...

Sonunda Yelena'yı tekrar görene kadar kalabalığa bakıyorum. Şık giyimli bir adamla hararetli bir şekilde konuşuyor. Adam daha yaşlı ve kadın gülümsüyor. Adam başını sallıyor ve onu dinliyor.

Onun çaprazındaki duvara yaslanıp öylece bakıyorum.

Onun kadar saf görünümlü, kendine güvenen, güçlü ve bağımsız bir kadından daha seksi bir şey var mı? İşte ben bu kızı

ilk kez patronumu korurken tanıştım. Arkadaşını görmek için güvenlikten geçmeye çalışmıştı. Onu durdurdum.

Sonra nefesimi kesti.

O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum, emin değildim. Ama onda farklı bir şeyler vardı. Kusursuz güzelliğinden daha fazla bir şey.

Takıntı haline getirdim.

Ve şimdi buradayım ve beni ona saplantılı hale getiren ışık, ezildikten sonra nihayet geri dönüyor.

Hala tam olarak neye çarptığını bilmiyorum ama en azından kısmen kimin sorumlu olduğunu biliyorum.

Parmaklarım sıkı, titreyen bir yumruğa dönüşüyor. Alex Civati.

Onu henüz öldürmemiş olmam bir mucize. Ama sanırım benim onu değiştirdiğim kadar Yelena da beni değiştiriyor.

Daha önce yaptıklarımızı, onun ne kadar kirli ve ahlaksız olduğunu hatırlayınca sikim kıpırdıyor. Hay sikeyim. Onu şu anda en yakın tuvalete sürüklemek isterdim. Ama bir söz verdim.

Kendimi kontrol edeceğim.

Şimdilik. Öfkelenirim ve kollarımı kavuştururum.

"Bana ne yaptın meleğim?" Kendi kendime mırıldanıyorum, zihnim Ilya ile yaptığım konuşmaya geri dönüyor.

Organizasyonumuzda bir fare var. Bu kötü bir haber. Bu kadar sakın olmamalıyım. Yine de ona bakmak öfkemi yatıştırıyor ve bana büyüdüğüm kabusları unutturuyor.

O mükemmel. Ve gitmesine izin veremem.

Bırakmayacağım.

Ve bu konferans biter bitmez ve yatırımlarını güvence altına alır almaz, onun ışığını ezen o pisliği alacağım ve ona acı çek, güzel ve yavaşça.

Bu düşünce damarlarımı kızgın kanla dolduruyor.

Etrafa bakındım. Hangi cehennemde bu adam? Yelena bir süre daha meşgul olacak, o yüzden belki de onu bulup biraz rahatsız etmeliyim. Başına gelecekler hakkında kafasına tohum ekerim.

Bu şekilde. Bu, yaratıcısıyla buluşma vakti gelene kadar ona işkence etmek için yeterli olmalı.

Yelena'ya son bir kez daha bakıp etrafı kurcalamaya başlıyorum. Ama o bu odada değil, ben de koridora çıkıyorum. Tesis, her biri birbirine benzeyen insanlarla dolu konferans odalarıyla dolu.

Ne kadar uzun süre bakarsam, kalabalık o kadar bulanıklaşmaya başlıyor.

Sonra, aniden, biri öne çıkar. Lanet bir fener gibi... ya da bir uyarı işareti.

Ama Alex Civati değil.

Yeni ve hareketli bir konferans salonuna henüz adım atmıştım ki hemen dikkatimi çeken bir adam gördüm.

O da herkes gibi pahalı bir takım elbise giyiyor, ama herkesin aksine takım elbise onun formuna uymuyor.

Adam moda konferansına benim kadar uygun değil.

Gözlerimiz kısa buluşuyor ve sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi hızla başka tarafa bakıyor.

Bu ilgimi çekti.

"Burada neyimiz var?" diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Bir casus mu?"

O yokmuş gibi davranarak arkamı dönüp koridora çıkıyorum. Sonra yavaşça açık alana doğru ilerliyorum.

Yeterince eminim, adamın beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Kandırıldığını biliyor. Ama bu salak insanları takip etmekte iyi değil, en azından benim gibileri. Mesele şu ki, cüssemle bile nasıl uyum sağlayacağımı öğrendim. Geride durmayı ve hedefimin görüş alanımda olduğu ama onların olmadığı bir yerde kalmayı.

" bu, güzel ve yakın dur."

Telefonuma bakarken, beni az önce ayrıldığımız odaya geri gönderen bir mesaj okuyormuşum gibi davranıyorum. Elbette, ben geri döndüğümde o da dönüyor. Ama ilk köşeyi döner dönmez ve beni göremeyeceğini anladığım anda hızımı artırıyorum ve konferans odasının kapısını sertçe açıyorum.

Yine de içeri girmedim. Onun yerine koridorda ilerleyip bekledim.

Gizemli adam tam ben gölgelerin arasına girmeyi başarırken köşeyi dönüyor ve sallanan konferansa yaklaşmasını izliyorum

odanın kapısını açar ve dikkatlice içeri girer.

Aptal.

Şimdi, onu takip eden benim.

Odanın başka bir girişini bulup içeri süzülüyorum. Diğerleri kadar kalabalıktı ve kendi takipçimle ilgili her şeyi kataloglarken kendimi konuşan kafaların arasında görünmez hale getirdim.

"Kimsin sen, koca adam?"

Boyu 1.80'den biraz kısa, iri yapılı ve muhtemelen kaslı olan adamın üzerine tam oturmayan takım elbisesi, ellerinden aşağıya ve bileklerinin ötesine kadar uzanan dövmeleriyle öne çıkıyor.

Mafya. Gördüğümde tanıyacak kadar tanıyorum.

Yelena kendi kalabalık odasında güvende. Bensiz gitmeyecektir, bundan eminim. Bunu yapamayacak kadar aşağılık eski sevgilisinden korkuyor. Ve bu hedefle işim uzun sürmez.

Adamın kafası karışmış görünüyor ve ben de onun adımlarını takip ederek koridora geri dönüyorum. Bir süre sonra ona katıldım, daha da yaklaştırmaya kararlıydım, belki birkaç kelime bile edebilirdim ve-

Durmak için bocalıyorum.

Hangi cehenneme gitti?

Koridorda her iki yöne de bakıyorum ama onu göremiyorum. Birden ortadan kayboldu. Daha önce saklandığım gölgeli köşeyi hızlıca kontrol ettim. Orada da yok.

Bu kadar çabuk kaybolmak için yeterli yol yok. Koridor, koşmadığı sürece açık alana geri dönmesi için çok uzun. Ama koşmak çok fazla dikkat çeker ve burada başka insanlar da var. Çok fazla değil ama iri yarı, dövmeli bir serserinin yanlarından hızla geçip gitmesine bakacak kadar çok insan var.

Ama kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Yüzümün bir hırıltıya dönüştüğünü hissediyorum.

Lanet olası bir iz

kaybettim. Bu asla olmaz.

Ne kaçırdım ben? Tuvaletleri kontrol ettim ama boştu. Kahretsin. Bu hafife almışım. Adamın profesyonel olduğu belli. Ve beni takip etmek için burada.

Neden? Bilmiyorum.

Tabii fareyle bir ilgisi yoksa. Belki-

"Valentin!" Birden Yelena kolumu tuttu.

İçgüdülerim neredeyse onu yere atmama neden olacaktı ama o sıcak parmaklar tenime değdiğinde hemen sakinleşiyorum.

Sakin olmam gerektiğinden değil. Sadece çok tehlikeli bir adamı gözden kaçırmakla kalmadım, Yelena da bana sinsice yaklaşmayı başardı.

Lanet dokunuşumu kaybediyorum.

"Sen iyi misin?" Endişemi üzerimden atmaya çalışarak soruyorum. Ne oldu da bu kadar dikkatim dağıldı?

"Ben iyiyim," diyor Yelena, parlak mavi gözleri elmas gibi parlıyor. İşte o zaman her şey anlam kazanıyor.

dağıtan o. Ona olan takıntım beni ve dolayısıyla onu da savunmasız bırakıyor.

Sikeyim.

"Emin misin?" diye sordum.

"Olumlu. Ben de seni arıyordum. bitti ve seni bulamadım. Her şey mi?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, yarı yarıya takipçimin gölgelerden baktığını görmeyi bekliyorum. Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Onun için sonra endişelenirim.

Şu anda önemli olan tek şey Yelena.

"Artık öyle," diyorum, onun sıcaklığına gömülerek. "Sadece bacaklarımı esnetiyordum ama beni özlediğini gördüğüme sevindim."

"Belki," diyor, sesi çok küçük ve yumuşak, "biraz." "Burada işin bitti mi?"

Başını sallıyor.

"Şimdilik." "O zaman

eve gidelim."

Onu çekmeye çalışıyorum ama o yerinde kalıyor.

"Uyumak için... sadece için. Yarın büyük bir gün ve ben

."

Onu vücuduma çektim ve göğsüme bastırdım.

"Güzelce dinlendiğinden emin olacağım meleğim," diye fısıldıyorum. "Ya da yap

"Ellerimi senden uzak tutamayacağımı mı düşünüyorsun?" Yutkunuyor.

"Ben de kendim için aynı derecede endişeliyim."

Bileğini kaldırıyorum ve elinin arkasını öpüyorum. "Bırak da senin için ben endişeleneyim. Senin tek endişelenmen gereken iyi bir uyku çekmek."

"Endişelenmem gereken bundan çok daha fazlası var," diye iç geçiriyor, sesine yorgunluk çökmüş. "Yarın konferansın son günü, bu yüzden en iyi formumda olmalı ve büyük bir etki yaratmaya çalışmalıyım."

Göğsümden uzaklaşmasına izin veriyorum ama elini göğsümden tutuyorum. "Zaten biliyorsun."

Yanaklarının yorgun solgunluğunu küçük pembe bir allık dolduruyor. Mükemmel dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçarken sesindeki yorgunluk biraz azalıyor.

"Sadece külotumun içine geri girmeye çalışıyorsun."

Ona en ciddi bakışımı atıyorum. "Onlara nasıl gireceğimi zaten biliyorum. Şu anda sana sadece olduğu gibi söylüyorum. Gerçeği söylüyorum."

"Gerçek şu ki, yarın finansman sağlamak için son şansım."

Bu sefer, onu bedenime çekmek zorunda değilim. Kendi isteğiyle geliyor.

Yanağını göğsüme sürterken başının arkasını tutuyorum.

"O zaman bu gece sen uyu." Bir avuç saçını tutup, gözlerimdeki bakışı görebilmesi için onu yavaşça geriye çekiyorum. "Yarın kutlama yapacağız. Ve tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Yelena yattıktan sonra çalışma odasında oturup daha önce pencereye bıraktığımız işaretlere bakıyorum.

Aşağıdaki karanlık dünyanın üzerinde parçalanmış hayaletler gibi süzülüyorlar, aynı ölçüde güzel ve lanetleyiciler.

Ortaya çıkan şey, fiziksel olanın ötesine geçen şiddetli zevk nedeniyle güzel. Kahredici çünkü bu tomurcuklanan ilişki tehlikeli.

Bu beni zayıflatıyor.

Beni güçsüzleştiriyor.

Aklımın yarısı Yelena'da olduğu için, o pisliğin elimden kayıp gitmesine izin verdim. Kendini böyle öldürtüyorsun. Onu da böyle öldürteceğim.

Lanet olsun.

Bir şişe votka alıyorum ve soğutulmuş bir bardağa bir yudum döküyorum.

Votka için buz kovası ideal değil ama soğuk tutmak için yeterli.

Bu gece bir dakika bile uyuyamayacağım.

İhtiyacım olan şey bir plan. Fareyle, bugün beni takip eden adamla, Yelena'yla. Çünkü onunla bu işin peşinden gideceksem, onu kraliçem yapmayı düşünüyorsam, işimi bırakmama neden olacak kadar derime inemez.

Çünkü o zaman onunla yaşanacak bir hayat olmayacak. Birlikte geçirecek bir gelecek olmayacak.

Bugün biri bana gizlice yaklaştı. Sonra da kaçtılar. Özensiz.

Ve bunun tekrar olmasına izin veremem.

Yelena'yı uzaklaştırmak anlamına gelse bile.

YELENA

Bu kez, Valentin'in kolunda tesise girdiğimde, hiçbir çekince, korku ya da öfke yok, sadece garip bir mutluluk duygusu var.

Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. O benim gerçek erkek arkadaşım değil, bunu istiyor olsa bile, seks yapmış olsak bile, bu fikir neredeyse doğru gelse bile.

Dün beni tek başıma bıraktığında hissettiğim korkuyu hatırlayarak büyük pazusunu biraz daha sıkıyorum. Bir şeylerin ters gideceğinden emindim ve hiçbir şey ters gitmediğinde, sadece o gittiği için böyle hissettiğimi fark ettim. Çünkü onsuz kendimi bir an için anlamsız bir zerre, birileriyle dolu bir odada bir hiç gibi hissettim.

Garip bir şekilde, bu anlayış beni sakinleştirdi. Kendi başıma daha iyi olmamı sağladı. Çünkü her şey bittiğinde onun orada beni bekliyor olacağını biliyordum.

Ve , onu kendim bulmak zorunda kalsam bile.

Valentin beni eve götürdü. Beni yatağa yatırdı. Uyumama izin verdi. Ve şimdi parlamama yardım edecek.

Bundan eminim.

Küçük bir nefes alarak ona bakıyorum.

Tanıdığım en muhteşem adam olduğuna şüphe yok. Ama midemin titremesinin nedeni bu değil. Başka her şey.

"Tam zamanında," diyor saatini kontrol ederken.

Bu akıllı bir saat, gerçek metal kordonuna bakılırsa bir bomba fiyatında. Ama gözüme çarptı çünkü Valentin genellikle böyle bir şey takan bir adam değil, bu da bana bir şeyler olduğunu ve cebinden telefonunu çıkarmak istemediğini söylüyor.

Sormak istiyorum ama sormak bana istemediğim cevaplar getirebilir. Onunla ve yaşam tarzıyla bir bağ oluşturan cevaplar. Bu istediğim son şey.

Onu şimdi istediğimi inkâr edemesem bile. "Hazır mısın?"

Ana odaya giriyoruz ve beni bırakmadan önce bileğime son bir kez vuruyor.

"Umarım öyledir," diye iç geçirerek kalabalığa bakıyorum. Midemdeki keleklerin gergin sinirler ve fokurdayan endişeden oluşan bir kafesle çevrili. Bu benim son şansım. Ya yapacağım ya da öleceğim.

"Hazırsın." Arkamdan yaklaşıp kıcıma yumuşak bir şaplak attı. "Şimdi, git al onları, kaplan."

Omuzlarımı oynatıyorum, sessizce kendimi telkin ediyorum. "Ne yapacaksın?"

"O pisliği bulacağım."

İşte böyle, sinirlerim gerildi. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

Valentin belimden tutarak başımın arkasına derin bir öpücük konduruyor. Bu bir sevgi gösterisi gibi görünebilir, ama orada başka bir şey var. İddiasını ortaya koyuyor. İlk ve son kez kime ait olduğumu herkese duyuruyor.

Bunu yalnız yapmak zorunda olmamın bir nedeni de bu. "Lütfen uslu durun."

"Her zaman."

Kıcıma yediğim son bir hafif tokat beni ileri itiyor. Kalabalığa son zamanlarda Alex'i pek düşünmediğimi fark ediyorum. Sanırım bu Valentin etkisi.

"Bunu yapabilirsin, Yelena."

Elbisemi düzelterek kendimi rahatlatıyorum. Sonra kendime bir kadeh beyaz şarap ısmarlıyorum ve gevezeliğe başlıyorum.

Odada dolaşırken üzerimde bir sıcaklık var ve beni izlediğini biliyorum. Bu yüzden öğle yemeğindeki potansiyel yatırımcılardan biri omzumun üzerinden sırtıttığında, "Bekçi köpeğin seni göz hapsinde tutuyor, görüyorum" demesine gerek kalmıyor.

"Çok korumacıdır." Gülümsüyorum, buna benzer durumları çözmekte ustayım.

"Anlıyorum."

Dandridge bana asılmıyor olabilir ama bu erkekler, kadınların anlaşmaları bırakıp birdenbire aile hayatını benimsemeye hazır olmaları fikrinden hoşlanmıyor.

Eski moda, kadın düşmanı ama asla tam olarak ortadan kalkmayan bir şey.

Ve bakışlarının yüzük parmağıma düştüğünü bana göstermek için.

Şahsen, potansiyel yatırımcılar arasında en az sevdiğim kişi, ama seçici olmayı göze alamam. Ayrıca, onun gibi adamlarla başa çıkılabilir.

Daha önce tanıştığım diğer yatırımcılardan biri gözüme çarpıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. Bakışlarımı tekrar Dandridge'e sabitlediğimde etrafımızdaki kahkaha ve sohbet balonu şişiyor.

"Korumacı ama kendi işlerimi yapmama izin vermekten memnun ve markamı oluşturmaya çok kararlıyım."

"Ofisimi arayın ve gerçek bir bire bir görüşme ayarlayalım, bence parlak bir geleceğimiz olabilir" diyor, yanıp sönen telefonunu kaldırarak. "Ama şimdilik, lütfen izin verin. Görev çağırıyor."

İçimden bir heyecan geçiyor ama derin bir nefes alarak kendimi zorluyorum. Dandridge gibi insanlar hep bunu söyler. Bunun garantisi yok.

Burada her şey parlak, her anlaşma imzalanmak üzere, ta ki imzalanmayana kadar.

Ama Johnny K. bana el sallarken ve ben kalabalığın arasından geçerken, omzuma çarpan ve neredeyse içkimi dökmeme neden olan adam bile keyfimi kaçıramıyor. Kötü takım elbisesini ve mürekkep lekeli ellerini görmezden gelerek ilerlemeye devam ediyorum.

Çünkü halihazırda bir olumlu etkileşim varken ve bir diğeri de yolda iken, durdurulamazmışım gibi geliyor. Dünün korkusu buharlaşıyor. Bundan iyi bir şey çıkacak. Bunu biliyorum.

İhtiyacım var.

"Yelena," diyor Johnny ona ulaştığımda. "Seni tanıştırmak istedim-
" Sözüünü bitiremeden odayı sarsan bir gürültüyle kesildi.

Bunu kıymıklanan odunların sesi takip ediyor. Sonra bir kükreme.

Kalabalıktan biri çığlık atıyor. Mide bulandırıcı bir çıtırtı.

Cildim çakıl taşları gibi. İçimdeki her şey soğuyor ve uyuşuyor. Dehşet
tüm gücüyle geri dönüyor.

Nasıl oluyorsa, neler olduğunu görmek için dönmeme bile gerek
kalmıyor. Biliyorum.

"Hayır. Hayır. ."

Johnny K ve ortağı benden uzaklaşıyor, yüzleri şoktan solmuş.
Üzerimde daha fazla göz olduğunu hissedebiliyorum. Yargılayan gözler.

Kendimi çevirirken zaten midem bulanıyor. Kalbim
sıkışıyor.

Valentin, mükemmel takım elbisesiyle bana çarpan adamın canına
okuyor. Adam karşılık vermeye çalışıyor. Ama dengi değil. Valentin
yumruklarını adamın suratına defalarca indiriyor.

Başka biri çığlık atmaya başladı ve yavaşça onun ben olduğumu fark
ediyorum. Bir grup çalışan kargaşaya doğru koşmaya başlıyor ama
güvenlik değil, olsalar bile vahşi Rus gangsterle baş edemezler.

Bardağımı bırakıp koşuyorum. Kimse bir şey yapmıyor ve eğer
Valentin'i durdurmazsam, herkesin önünde adamı öldürecek.

"Valentin! Valentin! Valentin! Hayır!" Onu durdurmak için çaresizce
sırtına atlarken hâlâ çığlık atıyorum.

Eğer isteseydi, beni kolayca fırlatıp atabilirdi. Onun yerine hırlıyor,
yüzü kıpkırmızı. Ama bu çabadan mı yoksa kandan mı?

"Siktir , Yelena." "Lütfen!"

Ağlıyorum. "Kes ."

Adama tekrar vuruyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum, güvenlik
üniforması giymiş iki adam gelmiş ama gerçek kiralık polis bile değiller
ve yüzlerindeki korku her şeyi anlatıyor.

"Bırak onu, hemen, Val," diye bağıriyorum kulağına. "Her şeyi
mahvediyorsun!"

Bir şekilde, sonunda ona ulaşmayı ve onu adamın üzerinden çekmeyi başardım. Ama o bakışlarla oflayıp puflarken ben bile korkuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye gürleyerek ayağa kalktı. Takım elbisesinde ve yumruklarında kan var. Herkes bakıyor. Ağlamak istiyorum.

"Sakinleşmen gerek. Lütfen, Valentin. Beni korkutuyorsun ve -"

"Nereye gitti?"

Dövmeli adam sendeleyerek çıkışa doğru ilerliyor ve Valentin bunu görüyor.

Beni başından savarak peşinden gitti. Ama ben ileri atıldım ve kanlı kelepçelerine tam zamanında tutunarak odadan dışarı sürüklenmeyi başardım.

"Durun! Lütfen!"

Dehşete kapılıyorum, öfke gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan onun kana bulanmış kollarına dökülüyor.

Her nasılsa, bu onu hemen sakinleştiriyor. Öfkeli halinden bir anlığına göz kırpmıyor gibi görünüyor.

"Yelena?"

"Lütfen. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Başparmağıyla yanağımı silerek gözyaşlarımı ıslatıyor. "Ağlama."

Arkamızda tam bir kaos var. Omzumun üzerinden bakıyorum. Kalabalık oda . Herkes bağılıyor, çığlık atıyor ve bize bakıyor. İnsanlar telefonlarıyla konuşuyor. İnsanlar kan lekeli zemini filme alıyor.

Korkularını ve yargılarını hissedebiliyorum. İçimi binlerce bıçak gibi kesiyor

Ama ancak Johnny K'nin gözleriyle karşılaştığımda gerçekten . Sadece dehşete düşmüş görünmüyor, hasta görünüyor, sanki bana bir daha asla aynı şekilde bakamayacakmış gibi.

İşte o zaman her şeyin bittiğini anlıyorum. Hayallerim öldü.

Herkes Valentin ve benim birlikte olduğumuzu biliyor. Hepsi ne olduğunu gördü. Moda sektöründeki her önemli isim benim neyle ilişkili olduğumu biliyor.

Hepsi korkuyor.

Ve ben de öyleyim.

Şehvetin sağduyumun önüne geçmesine izin verdim. Zaten bildiğim şeylere karşı beni kör etmesine izin verdim.

Yeni bir his onu bastırırken içimdeki korku ağırlaşıyor. Saf, katıksız nefret. Köpüren öfke.

Valentin'in kolunu tutuyorum, kana bulanıp bulanmayacağını umursamadan çekiyorum.

"Dışarı. Şimdi."

"Yelena-"

"Hayır." Sessizce söylüyorum, ama arkasındaki güç onun hareketsiz kalmasına yetiyor. "Sessiz olmayacağım. Ya da kalıp tutuklanacağım. Umurumda değil. Biz . ŞİMDİ!"

Ve bununla birlikte, dönüp kapıdan çıkıyorum.

Valentin bileğimi yakalamadan önce kaldırıma ulaşmama izin veriyor. Ama onu sınırsız bir öfkeyle silkeliyorum. "Sen bir canavarsın, Valentin Constanov. Yakışıklı, çekici. Ama bir canavarsın. Ve en kötüsü de, bunu biliyordum... ve yine de seninle yattım. Hayatımın en büyük hatası."

Valentin sırtını düzeltiyor.

"Mantıklı ol, Yelena. O bir tehditti."

Başımı sallıyorum ve ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, arkadan izleyen meraklı gözleri artık umursamıyorum. "Benim için tek tehdit sensin. Şansımı Alex'le denemeliydim..."

"Saçmalık," diye bağıyor Valentin. Öne doğru bir adım atarak beni dev gölgesinin içine alıyor. Ama artık sıcak değil. Hayır. Buz gibi. "Seni koruyorum."

"Peki beni senden kim koruyor, ha?" O kadar kızgınım ki doğru düzgün konuşamıyorum. "Sen... sen beni mahvettin!"

Sözlerim birden fazla şekilde bunu ima ediyor ve ikimiz de bunu duyuyoruz. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Nasıl. Lanet olsun. Cüret. Sen." Ona doğru yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Bu bir mahalle savaşı ya da Bratva saldırısı değil. Bu benim hayatım ve sen onun içine girip onu alt üst ettin ve-"

"Yeter."

Kolumu kavrayıp dişlerinin arasından yüksek sesle ısıklık çalarken sesinin gürültüsü üzerimde çınlıyor.

Bir saniye sonra, arabası ılık atarak n tarafa geldi. abucak arka koltua bindirildim.

Panik alevlenirken başım dönüyor. Kulaklarımdaki uultuya rağmen, onun varlığı aniden her yerde ve kapının tıkırtısı bir silahın kurulması gibi. Kolu açmak için çabalıyorum ama o sadece i çekiyor. Yüksek sesle.

"Kilitli."

"ıkar beni, seni psikopat," diye feryat ediyorum, kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından iterek.

"Hayır."

Dönüp ters ters bakıyorum. Yanımda, araba hareket ederken, Valentin kapının içine yerleştirilmiş tezgahdan sakince bir şişe su alıyor. Beyaz bir mendile biraz döküyor ve ellerini temizlemek için kullanıyor. Arkasında, tüm bakışları ve kınayan yüzleriyle tatil köyü gözden kayboluyor. Gece yolu devralır.

Ne yapacağımı bilemez . "Seni piç kurusu."

Hırlayarak yanına , titreyen parmaklarımla en yakındaki şişeı kaparken neredeyse suyunu deviriyordum.

Berrak sıvının üzerindeki etikete bakmıyorum, sadece kapağını açıp derin bir yudum alıyorum.

Cin. İğrenç bir şey. Tam bir yudum daha alacaktım elimden aldı.

"Sakin ol, meleğim."

"Sakin bana öyle deme. Sen delisin. Vahşisin. Bir haydut."

şişeı bir kenara koyar ve bir tane daha çekerek içindekilerin bir kısmını bir bardağa boşaltır. Kokuya bakılırsa viski.

"Ben," diyor, "her zaman olduğum gibiyim." "Bratva haydutu."

"Dikkatli ol," diyor, bardağı sıyrıklarla dolu elinde çevirmeden önce sıvıdan bir yudum alıyor. "İnsanlar daha azı için öldü."

Ona bakıyorum ve gğşm o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum. "Beni tehdit mi ettin?"

"Hayır." Tek kelime. Vurgulu. Makul, en azından onun için.

İskelede çırpınan bir balık gibi ciğerlerime hava almaya çalışıyorum.

"Hayır mı? Hayır mı?" Kelimeler benden tıslayarak çıktı. "Kesinlikle bir tehdit gibi geldi."

"Ben sadece nasıl bir adam olduğumu gösteriyorum... senin dışında herkese. Basit bir hatırlatma ve orada olanlar için bir açıklama."

"Orada ne oldu? Nasıl çılgına döndüğünü, lüks bir otelde birini dövdüğünü kastediyorsun. Daha da kötüsü, kariyerimi kurtaracak konferansın olduğu yerde. Ve şimdi biliyorlar. En azından dengesiz biriyle birlikte olduğumu biliyorlar ya da senin ne olduğunu anladılar. Ne düşünürlerse düşünsünler, şu anda birlikte olmak isteyecekleri son kişi olduğumu düşünüyorlar."

Koyu mavi gözleri neredeyse hiç titremiyor. Sakin olmasına rağmen onun da benim kadar kızgın olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"Arabayı durdur." Emrediyorum.

"Sonra ne olacak Yelena?" Kanlı mendili yere bırakıyor ve içkiyi eline alıyor. kapıp içindekileri mideye indiriyorum. O sadece bardağı alıp bir tane daha dolduruyor. "Yürüyecek misin lan? Otostop mu çekeceksin?"

"Her şey seninle olmaktan daha iyi olurdu."

"Bu senin kararın." Bana bardağı uzatıyor ve ben başımı sallıyorum. Sarhoş olmaya ihtiyacım yok. Buradan, ondan ve Bratva'dan uzaklaşmam gerekiyor. "Seni gitmek istediğin yere götüreceğim."

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum." "O adam-"

"Şeytan bile olsa umurumda değil. Hayatıma tekrar girdiğinden beri birini öldürdün, bir öğle yemeğinde eski sevgilimle neredeyse kavga ediyordun ve şimdi de her şeyi mahvettin. Beni mahvettin!"

Valentin içkiyi bırakıyor ve bana yaklaşıyor. Ondaki hemen etkileniyorum. Vücudunun cehennemi sıcaklığı. Büyüklüğü. Kokusu. Kahretsin, bunu tahrik edici bulduğuma inanamıyorum. Hatta rahatlatıcı bile.

Şimdi, bakır rengi kan kokusuyla kaplı.

Onu itmeye çalışıyorum ama o kıpırdamıyor, sadece elimi elinin içine alıp göğsüne bastırıyor. Nefesi tenimi ve kulağımı okşuyor. "Kendini bana verdin."

"Aklımı kaybettim."

"Hayır. Sen düz giy. Ve benim de aynı şeyi yapmam gerekiyor. Kendimi vermeliyim-"

Panik boğazımı tırmalıyor. "Dur. Bu iş bitti. Biz . Ben... Ben bittim. Bir daha asla çalışamayacağım."

"İhtiyacınız olan tek yatırımcı ben olacağım. Zaten o adamların çoğundan daha fazla param var. I-."

"Hayır!" Panik ve öfke içinde boğuluyorum.

En başından beri Valentin'in planının bu olduğu paniği... Beni sahte bir güven duygusuna kaptırmak, sonra da hayatımın geri kalanında ona güvenmek zorunda kalmam için diğer tüm seçeneklerimi . Aklımı kaybedip onun gibi bir adamla seks yaptığım için öfke.

Bir canavar.

"Hayır," diye tekrarladım. "Sana borçlu kalmayacağım. Aileme bir daha böyle saygısızlık etmeyeceğim."

"Ne yap-"

"Yapma." "Kim olduğumu, geldiğimi anlamaya çalışma sakın. Seni tanımak istemiyorum. Senin de beni tanımanı istemiyorum."

Durup camdan dışarı bakıyorum. Gerçek bir inşaat alanı olan evine yaşıyoruz. Onu arabadan inip asansöre kadar takip ediyorum. Çatı katına çıkarken tek kelime konuşulmuyor ve asansör açıldığında orada duruyorum, içeri girmek istemiyorum. Çorak oturma odasını geçip koridordan aşağı inmek, beni becerdiği yerlerin yanından geçmek istemiyorum.

Yatak odasına gitmek istemiyorum.

Ama birdenbire her şey üstüme üstüme geldi ve bitkin düştüm. Çok yoruldum.

Çatı katında yürürken topuklarım yankılanıyor.

Eşyalarımı çantama atarken Valentin beni takip etmiyor. Dışarı çıkarıyorum, sesler olağanüstü yüksek.

Hâlâ asansörün yanında duruyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

"Senden bana biraz zaman vermeni istedim. Bunu kendi başıma yapmama izin vermeni." Bir Uber çağırmak için telefonumu karıştırırken nefes nefese kaldım. "Ama yapamadın. Kendine yardım edemedin. Ama bu senin hatan değil. Bunu şimdi anlıyorum.

Sen Bratva'sın. En . Bunu savunmasız kadınları manipüle etmek için kullanıyorsun."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Aynı pozisyonda, çatı katının hemen içinde, yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Evet. Senden neden uzak durduğumu sanıyorsun, Valentin?" "Uzak . Son birkaç gündür değil."

"Başka seçeneğim yoktu. Aptal ve zayıftım. Senin yardımını istemiyorum. Ben de seni istemiyorum."

"Angel."

"Hayır, mesele şu, senin kirli, lekeli paranı istemiyorum. Bir Bratva haydutunun sunabileceği türden bir nüfuz istemiyorum. Bedeli çok büyük ve ben bu bedeli ödemeye hazır değilim. Hayatını istemiyorum ve seni de istemiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Dönüyorum ve gözlerimdeki yanan bulanıklığı kırıştırıyorum.

Yapacağım son şey ağlamak. Onun ağlamayacağım. Bir daha olmaz. Onun yerine asansörün düğmesine basıyorum. Uber'i aşağıda hallederim. Peki ya diğer her şey? Halledecek bir şey yok. Her şeyi mahvetti. Kariyerimi, hayatımı.

En kötüsü de bunun olmasına izin vermiş olmam. Bir daha asla. Asla.

Asansör açıldığında içeri giriyorum ama o kapanmasını engelliyor. Damarlarımdaki kan kıpkırmızı yanarken, soğuk bir rüzgâr tenimin üzerinde esiyor.

Eğer isteseydi, beni sonsuza kadar buraya hapsedebilirdi.

"Bırak beni. Senden nefret ediyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum. Misafirperverliğiniz için size geri ödeyeceğim. Tanrı korusun, Bratva'ya hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum. Şimdi gidip bir Uber bulmam lazım."

"Şoförüm bekliyor olacak."

"Hayır-"

"Bu pazarlığa açık bir konu değil," diyor, öfke bir an için soğukkanlı yüzünü buruşturuyor, sonra tekrar eski haline dönüyor. "Hoşça kal, Yelena."

"Bu konuda iyi bir şey yok."

Valentin asansörün kapısını açar. O uzaklaşırken kapı kapanır.

Güzel, kendime söyledim. Beni yalnız bırak. Sonsuza kadar.

Kalbim milyonlarca farklı parçaya ayrılırken bunu bir mantra gibi defalarca tekrarlıyorum.

VALENTIN

1 Bir ay sonra.

Chicago şehir merkezine döneli neredeyse bir ay oldu ve o lanet fareyi bulmaya hâlâ yaklaşamadık.

"Kafanı oyuna ver."

Merkezimizin bodrum katında dolaşırken Ilya'yı görmezden geliyorum. Bilgisayarlar ve sunucular duvarlara dizilmiş, çözölemeyen Mors kodlarıyla yanıp sönüyorlar.

Bu Ilya'nın ekmek . Benim değil. Beni neyin becerdiğini görebilmeyi seviyorum.

"Burada nasıl durabiliyorsun?" Ben huff.

Ilya omuz silkiyor. "Çünkü havalı. Tüm hacker şovlarını ve filmlerini görmedin mi? Hep böyle odalarda olurlar." Sanki komik bir fıkra anlatmış gibi gülüyor.

"Komik."

Onu vurmayı düşünüyorum ama silahlarım son birkaç haftada yeterince hırpalandı ve Ilya'yı seviyorum.

"Manzaraya ihtiyacım yok, Valentin. Sadece daha az dikkat dağıtıcı şey." "Dikkatim dağılmıyor."

Buna inanmıyor. "Hâlâ o kıza takılıp kalmışsın. Takılma. Denizde bir sürü balık var."

"Sakin ona a- demeye cüret etme." Kendimi durduruyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Yelena'yı düşünmekten, onu en ufak hakaretlere karşı bile savunmaktan . Ilya anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki?

"Sıçanın neresindeyiz?" Boynumu kırarak homurdanıyorum.

Odaklan, Valentin.

Ilya iç çeker ve sandalyesinde döner, parmaklarını kalçalarına vururken bir ayağını diğer dizinin üzerine koyar. "Sızıntıları engelledim, birinin dosyaları çalmasını neredeyse imkansız hale getirdim, ama kimliğe gelince? Elimde hiçbir şey yok."

Yanına geçip masaya yaslanıyorum ve dev bilgisayar ekranlarından ikisine doğru ilerliyorum. "Hiç yapacak mısın?"

"Asla asla deme," diye mırıldanarak Rusça'ya geçti.

"Uyum sağlamak istiyorsan, o zaman İngilizce konuş."

"İngilizcem mükemmel ve yargılanmıyorum." Bana hançer gibi bir bakış gönderiyor. "Bu beni de kızdırıyor, Valentin. Ama o dönemde bilgisayarlarımızı kullanan insanlara işkence etmek dışında elimizde bir şey yok."

"İşkencenin üstünde değilim."

"O dosyalarda kimse yoktu. Sorun da bu zaten. Ve siz bizim adamlarımızla konuşuyorsunuz."

"Siktir." Durakladım. "Hâlâ işkenceye dayanamıyorum." Elim masaya vuruyorum.

"Aklında bir şey mi var, Valentin?"

"Düşünüyorum da, ya bunu çok zorlaştırdıysak?"

"Zorlaştırmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum. "Zorlaştırmak fareyi daha derine iter." Ilya tavana bakıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ne öneriyorsun? Sahte dosyalar yerleştirmeyi mi? İşe yaramaz."

Pek emin değilim. Ilya zeki, çoğu kişiden çok daha zeki ama bir teknoloji dehası gibi düşünüyor. Ya şans yaver giden ya da bir dâhinin ona bir giriş yolu bulduğu biriyle karşı karşıyaysak? Ya da uzun zaman önce ihtiyaç duyduklarında erişim sağlamak için bir şey gömdüler mi?

Bu suları bulandırıyor. İtalyan mı Rus mu, kim döndü? "Ne düşünüyorsun, Valentin?"

"Belki biraz daha kolaylaştırabiliriz diye düşünüyorum."

"Bir şeyi tepside sunmak gibi mi? Sahtesi ." "Sahte ya da zararsız bilgi."

"Bunu anlayacaklardır."

"Ortaya koyduğumuz peynir doğru şekillerde lezzetli görünüyorsa hayır."

Bir süre sessiz . "Her şey sahte mi?"

"Bu bir düşünce." Omuz silkiyorum. "Lanet İtalyanları temizlemek." "İtalyanlar."

"Biri bana saldırdı."

"Oh, farkındayım. O hikayeyi öldürmek için çok şey gerekti kardeşim." "Senin lanet işin."

Ben ayağa kalkıp volta atmaya devam ederken Ilya sessizleşiyor. Dağınık görünüşümü yargıladığını hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Kıyafetlerimi değiştirmem, yeni bir tıraş olmam ve tavrımı düzeltmem gerektiğini zaten biliyorum. Ama bunlar olmayacak. Bu boku çözene kadar olmaz.

Fareyle ve Yelena'yla.

Hayır. Boş ver onu. Beni ilgilendiren tek şey iş. Geri kalan her şey anlamsız.

"Benim işim senin için halkla ilişkileri yönetmek değil." Ilya beni incelerken ayağını yere koyuyor. "Senin için bile pervasızca davrandın. Sana yapılması gerekeni yapmak için geri dönmeni söylemiştim, ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir kamikazeye dönüşmeni değil."

Burnumun kenarını . "Kamikaze sikişi de böyle bir şey değil mi zaten?"

"Hayır-"

"Kendine sakla." Ona bakıyorum ve sesli bir nefes alıyor.

"Gittiğimden beri bir ay oldu. Geri döndüm. Odaklan amına koyayım."

Doğruluyorum ve Ilya'nın sandalyesinin tekerlekleri o geriye kayarken gıcırıyor.

Yetenekleri var. Ve kendi bir katil. Ama benimle ve gazabımla boy ölçüşemez.

"Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?" Öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek bağıríyorum.

Onu bir aydır görmedim. Hiçbir kadınla birlikte olmadım. yapmadım. Kendimi rahatlattım. Hepsi bastırılmış ve hazır

Patla.

"Ben sadece-"

"Senin lanet olası fino köpeğın olduğumu mu düşünüyorsun?" Elimi yumruk yapıp ona bakıyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, gözleri yüzümden elime gidip tekrar geri geliyor.

Ve sonra ayağı kalkıyor.

Bu hareketin bedelini biliyorum. Çünkü o benim ne olduğumu biliyor.

Yelena'nın bana dediğı

şey. Bir canavar.

Her şeyi yapabilir.

"Ben kimsenin fino köpeğı değilim. Peki ya bu şey, bu sıçan? Yerlerini tespit edip onları ezeceğiz."

"Peki birlikte çalışmaya hazır mısınız?"

Ona doğru yaklaştım. "Evet, İlyâ. Lanet bir canavar ama aptal değilim."

Ama ben .

Lanet olası aklımı kaybettim. Ve daha da kötüye gidiyor.

Bir elimi kot pantolonumun baldırına sürterek, Chicago şehir merkezinde her türden pisliğin takıldığı tarafsız bir yer olmasıyla ünlü bir İrlanda barı olan O'Leary's'in bir köşesinde oturuyorum.

İşle uğraşmak istemediğinizde bir şeyler içmek için de iyi bir yer. Lanet İrlandalıları ve onların kutsal kuralları. Burada kan dökülmez. Anlaşma yok. İkisini de uygulamak kolay değil ama ilki korkunç sonuçlarla karşılaşılıyor, ikincisi... Herkesin sorgusuz sualsiz girebildiğı bir yerde, anlaşmalar katılımcının tehlikesindedir.

Ama ben bunların hiçbirini için burada değilim.

İçmek ve ipucu aramak için buradayım. Varlığımın bilinmesine izin vermek için. Takım elbisem yok. Bu beni daha da tehlikeli yapıyor. Kurallara göre oynamak için burada olmadığım mesajını veriyor.

Birini aradığım söyleniyor. Ve

ihtiyaçlarım çok özel.

Şu lanet konferanstaki İtalyan. Şansımı mahveden-

Kes .

Bu onunla ilgili değil. Seni neden takip ettiğiyile ilgili.

Mesele şu ki, son zamanlarda düşüncelerimi her zaman yaptığım gibi rayında tutamıyorum.

Yelena çok engel oluyor.

Beni yakan onun bana söyledikleri değil. Öfke öfkedir ve o çok sert olabilir.

Ses tonu hala beynime kazınmış durumda.

Söylediği her kelimedede ciddiye.

"Siktir," diye homurdanıyorum, başımı sallıyorum.

Bir kadın yanıma oturuyor ve bir an için duyularım harekete geçiyor, bakışlarım sarı saçlarına, ince formuna, mükemmel görünen göğüslerine takılıyor.

Ama o ölür.

Çünkü o mükemmel göğüsleri biraz fazla büyük ve biraz fazla zayıf. Saçları sarının yanlış tonu.

O Yelena değil.

İlgilenmiyorum.

Bana döndüğünde ona ölü gözlerle bakıyorum. Ürkekliği içimde sekiyor, ama kalıyor ve bu ilgimi çekiyor. Beni tavlamaya çalışmak için burada değil. "Bana bir içki ısmarlayın, Bay Constanov."

"Kim olduğumu biliyor musun?" Tabii ki biliyor.

"Öyle görünüyor."

"Yabancıların adımı bilmesinden hoşlanmam. Belki de seni öldürürüm.

o."

Nefesini içine çekiyor. "Belki... ama bunun hoş karşılanmadığını duydum.

Burada."

Barmene işaret ediyorum.

"Kuralları sikine takan bir adama benziyor muyum?"

"Çok güçlü ve sarışınlarla karşı sert bir adam gibi görünüyorsun."

Anında, neden burada olduğunu anladım.

Barmen bana baktı, ben de onu işaret ettim, sonra da hesap için para uzattım.

Siparişini verdi, sonra elini koluma koydu. Kaldırdım.

"Bana bir daha dokunursan ne kadar az umursadığımı anlayacaksın. Ve Civati'ye söyle", gözlerinin hafifçe açılmasıyla ödüllendirildim, "dikkatimin kolayca dağılmadığını. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, yüzüme karşı söyleyebilir."

Kalktım ve kapıdan çıktım.

Siktir et bu boku. Bu gece buraya bunun için gelmedim.

Bir şeylere kulak misafiri olmayı, birinin bir anlaşma karşılığında bilgi vermesini umuyordum. Ne de olsa fareler boşlukta var olmazlar.

Son bir aydır, gibiydim. Her türlü yere daldım, silahlar , kana susamışlık görüşümü bulandırdı. Sokakların kaldırabileceğinden daha fazla kan döktüm. Ve bu beni hiçbir yere götürmedi. Büyük Pakhan Andrei bana yeni bir rota denememi söyledi. Şimdi, İzliyorum ve dinliyorum. Ama bu da bir bok elde etmek değil.

Ve şimdi bununla uğraşmak zorundayım.

İhtiyacım olan son şey Yelena'yı hatırlatmak. Özellikle de Alex Civati gibi aşağılık biri. Gerçekten, onu arayıp bulmalı ve sonsuza dek sonunu getirmeliyim. Ama bir şey beni engelliyor.

Ne olduğundan emin değilim.

Evet, var. Bir söz verdin.

Kirli sokağa tükürerek boş gökyüzüne bakıyorum. Belki o şerefsiz bir ziyarette bulunmalıyım.

Bir parçam onun ne istediğini merak ediyor. Belki de ilgi alanı, kalbime kelepçe vuran kızın ötesindedir.

Yolumu kesenleri.

Elbette, sarışın artık Yelena'yla birlikte olmadığım gerçeğini yüzüme vurma çabası olabilirdi. Tatil köyünde yüzüne vurduğum şeyin intikamı. Ama o da Yelena'yla birlikte değil.

Bunu kesin olarak bilmemeliyim. Ama biliyorum. Çünkü tabii ki onu izliyorum. Nasıl ?

Ve konferanstan bu yana kimse ona yaklaşmamış ya da onu tehdit etmemiş. Raporlarda okumaya cesaret edebildiğim kadarıyla bu kadar. Bu kadar yeterli.

Güvende olduğunu bilmem için.

Yoksa öyle mi?

"Lanet olası bir kavga bulmam lazım."

Çenemi sıkarak Chicago'nun İtalyan mahallelerinde dolaşıyorum. Düşüncelerimde haklıydım. Varlığımı belli edersem belki sıçan ürker.

Ama gerçekten, o lanet konferanstaki pisliği bulmak istiyorum. Alex'i değil. Diğerini. Her şeyi mahvetmeme yardım eden. O benim oltamdan kaçan bir mersin balığı gibi. Zıpkınlayamadığım tek balina. Onda bir gariplik var ve bu beni deli ediyor.

Kötü takım elbisesinden ellerindeki hediye mürekkebe kadar.

Müttefikimiz İtalyanlardan kimse ona sahip çıkmıyor. Kontrol etmedikleri gruptan birinden gelmiş olabileceğini söylüyorlar.

Olabilir. Olmayabilir de.

Tek bildiğim onu konferansta beni takip ederken yakaladığım. Bir kez kaçmayı başardı ama onu tekrar gördüğümde hazırdım.

Her şey kaynayana kadar birbirimizin etrafında döndük. Birbirimizle yüz yüze geldiğimizde, artık kimin kimi takip ettiğinden emin değildim.

Bu karışıklık bir sonraki felakete yol açtı.

Bela istemedim. Orada olmaz. Bunun sadece Yelena'yı inciteceğini biliyordum. Ama bunun dışında bile, orası çok halka açık bir yerdi. Onu daha özel bir yere götürmeye çalışmalıydım ama ilk yumruğu o attı.

Ondan sonra her şey boka sardı.

Kendimi kaybettim. Sonra hatırladığım tek şey, konferans odasındaydık ve Yelena beni adamın üzerinden çekerek durmam için yalvarıyordu.

Onun gazabını hak ettim.

Her şeyi çok kötü idare ettim. Ama dikkatim dağılmıştı. Bir daha asla.

Telefonum çalışıyor ve ben aşağıya bakma hatasını ; lanet olası raporu okuyorum.

Yelena hakkında.

Hâlâ işsiz. Konferanstaki herkes onu es .

Ve bu benim hatam.

Sikeyim.

Nefes alıyorum.

Kafamı kaldırdığımda ayaklarımın beni nereye götürdüğünü fark ettim. Kahretsin. Yine mi?

Her gece kendimi burada, yukarı bakarken buluyorum.

Siktir et her şeyi.

Hiç düşünmeden binaya giriyorum ve yangın merdivenlerini tırmanıyorum. Burası şehrin harika bir bölgesi değil ve buradaki asansör muhtemelen çalıştığından daha sık bozuluyor, ama bu rotayı kullanmamamın nedeni bu değil.

En üst kata ulaştığımda, çatıya çıkan kapıyı açmak kısa sürüyor. İnsanlar kullanıyor. Bazı bitkiler, sandalyeler var. Ucuz bir ızgara. Başkalarının buraya kolayca çıkabilmesinden hoşlanmıyorum. Kolayca casusluk. Benim yaptığım gibi.

Ama bu gece burada kimse yok. Gökyüzünde kara yağmur bulutları oluşuyor. Yapayalnızım.

Yelena'nın binasının olduğu tarafa gidip penceresine bakıyorum.

Yapmamalıyım.

Bu sapıklık, saf ve basit. Ama kendime engel olamıyorum.

Saplantılı, biliyorum, ama ne yapmam gerekiyor? Ona göz kulak olmazsam güvende sayılmaz. O şerefsiz güvenmiyorum, Alex ve...

Onun hayatına tekrar giremem.

Ama onunla başka kimseye güvenmiyorum. Tam olarak değil.

Ve onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Bu noktada, bu bir seçim bile değil. Tüm çabalarıma rağmen, bağımlısı oldum - tüm günümü onu düşünmemeye çalışarak geçirsem bile.

Dişlerimi gıcırdatarak karanlığa bakıyorum.

Perdeli penceresini altın rengi bir ışık karesi dolduruyor. Arkasında onun silüetini görüyorum. Belirgin. İnanılmaz güzel. Ve sonra ışık sönüyor, pencere kararıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Belki yatmıştır. Belki, ama daha erken. "Eve git," diye mırıldandım kendi kendime.

Güzel tavsiye. Dönüp alt kattaki pis merdivenleri kullanıyorum. Tam binanın arka kapısından çıkıyordum ki Yelena'nın binasının ön kapısı açıldı.

İzlerimde durdum.

Siluet sokak lambalarının altında da aynı şekilde belirgin. Bu o.

Bu manzara bağırsakları tekmeliyor.

Onu şahsen görmek, geçtiğimiz ay boyunca sınırlı kaldığımdan tamamen farklı. Samimi fotoğraflar. Bulanık güvenlik görüntüleri.

Ama bu benim rüyalarım gibi. Kabuslarım.

Onu canlı, şahsen, karşıdan karşıya geçsem dokunabileceğim mesafede görmek parçalıyor. Bir şeyleri .

Açlıktan ölüyorum.

Ruhumu bıçaklayan doymak bilmez bir açlık bu. Onun nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Tadının nasıl olduğunu.

Onu tekrar istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

"Nereye gidiyorsun meleğim?" Fısıldıyorum, gölgelerin içine geri adım atıyorum.

Adamlarım tarafından takip ediliyor. Ama gözümün önünden izin vermeyeceğim. Onu tekrar yakından gördüğüm için değil.

Cebimden küçük bir izleme cihazı çıkarıyorum. O kadar küçük ve ince ki, ince bir deri kredi kartı katında saklamak zorunda kalıyorum.

"Bunu otelde yapmalıydım." Telefonuna yapıştırdı, çantasına attı. Ben yapmadım. Ona bizzat göz kulak olma hakkımı kaybedeceğimi düşünmedim.

Ama sıçtım . Ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. ona ödetecek kadar kötü biri miyim? "Evet."

Bir yanımda bu küçük takip cihazının onu korumak için olmadığını biliyor. En azından tek amacı bu değil. Bu, onu bırakmaya hazır olmadığım anlamına geliyor.

Belki de onu özlüyorum. Belki de ona ihtiyacım var.

Onun anısı her gün içimi acıtıyor.

Adalet ya da işim adına kaç kişiyi öldürdüğümün ya da öldüresiye dövdüğümün bir önemi yok. Bunların hiçbirisi onun yokluğunun içimde bıraktığı boşluğu doldurmaya yardımcı olmuyor.

Belki de olmadığım biri gibi davranmayı bırakmamın zamanı gelmiştir.
Ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Şövalye değilim. Sinsice takip edemem.

Ben bir
canavarım.

Onun canavarı.

Ve tam olarak bir canavarın yaptığı şeyi yapacağım.

Başımı eğerek gölgelerden çıkıyorum ve yolun karşısına geçiyorum.

YELENA

Harika. Sadece harika. Sanki hayatım daha da kötüye gidemezmiş gibi.

Yağmur çiselemeye başladı.

Buna hazırlıklı değildim. Şemsiyem ve montum üst katta ve kesinlikle yukarı çıkıp onları alacak zamanım yok. Zaten geç kalıyorum ve kalmasam bile yukarı çıkmak aşağı inemeyeceğim anlamına geliyor.

Geceleri dışarı çıkmaktan nefret ediyorum. Geçtiğimiz ay boyunca, izlendiğim hissinden kurtulamadım. Bunun sadece mümkün değil, muhtemel olduğu gerçeği uykularımı kaçırıyor.

Valentin ya da Alex'i ya da beni takip etmesi için tuttukları birini görmeyi bekliyorum. Her an, tatil köyündeki o kâbusu yeniden yaşayabilirim.

Ama kimse gelmedi. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilmiyorum.

Aslında, rahatlamadığımdan eminim. Bu kadar stres altındayken bu imkansız.

Başımı sallayarak telefonumu çıkardım ve saate baktım, yarı yarıya cevapsız bir arama görmeyi bekliyordum.

Valentin aramaya çalışmadı. Bundan eminim. Ama bana ulaşmaya çalışan başka numaralar da oldu. Alex'ten aradıklarından hiç şüphem yok. Bir keresinde dalgın dalgın cevap verdim ama diğer uçta kimse cevap vermedi. Sadece sessizlik ve birinin ahizeye doğru nefes aldığını ima eden bir ses vardı.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Sadece Alex'ti, kendime söyledim. Beni takip etmesi ve muhtemelen kaçırmaması için bir Özel Dedektif gönderen zararsız Alex. Önemli bir şey değil, en azından Valentin'le kıyaslanamaz.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

Zorba. Sinir bozucu. Saplantılı. Katil. Valentin'i düşündüğümde aklıma gelenler bunlar. Onu düşündüğümde aklıma gelmesi gereken tek şey bu. Ama nasıl olduysa, çarpık beynim bunu gülümsenecek bir şeye dönüştürdü, sanki kanlı çitlerin hayalini kuran berbat bir kızmışım gibi.

Beyin kimyama değiştirdi. Lanet olsun.

"Lanet olsun sana, yakışıklı yüzüne ve sinsî espri anlayışına," diye mırıldanıyorum, başımı eğip sokaklarda hızla ilerlerken kollarımı kendime sımsıkı sarıyorum.

Kaldırımında, şemsiyelerin altında toplanmış ya da koşuşturan insanlar . Önünden geçtiğim restoranlarda herkes çok rahat ve sıcak görünüyor. Onları kıskanıyorum. Sadece çok rahat göründükleri için değil, restoranlara harcayacak paraları olduğu için.

Haftalardır dışarıda yemek yemedim. "Umudunu kaybetme."

Yolun karşısına geçip boş bir yan sokağa giriyorum, olmam gereken yere ulaşmanın en iyi yolu bu. Bir kapı aralığından içeri dalarak beni takip eden biri olup olmadığını kontrol etme fırsatını değerlendiriyorum ama şimdiye kadar herkes yağmurdan kaçmayı başarmıştı.

Yapayalnızım.

Ve hava soğuyor.

Çantama uzanıp, hava değişirse diye yanıma aldığım kapüşonluyu çıkarıyorum. Yağmurluk değil ama işimi görür.

Yürüdükçe, izlendiğim hissi artıyor. Hızlanıyorum. Dışarı çıktığımda hep böyle hissediyorum, ama gece daha belirgin ve zihnimin Valentin mi yoksa Alex mi olduğunu ya da hangisini tercih edeceğimi bulmaya çalışmasına engel olamıyorum.

Valentin, kesinlikle Valentin, diye bağılıyor beynimin bir kısmı. Vücudum tepki olarak ısınıyor.

Ama sorun şu ki, Valentin kendi sorunlarıyla birlikte geliyor.

Gerçekten, sonunda gururumu bir kenara bırakıp Natalya'yı aramalıyım. Ama güçlü ve inatçı bir el beni bundan alıkoyuyor.

"Belki bu gece işler kötü giderse."

Başka bir sokaktan geçiyorum.

Hayır. Bratva'ya geri dönemem. Onu ararsam Andrei'ye beni korumasını söyler. Ve kimin gönüllü olacağını biliyorum.

"Tabii zaten sizi takip etmiyorsa."

Bu beni çıldırtıyor ve elimden geldiğince evde kalıyorum, sadece market alışverişi ve ara sıra iş görüşmeleri için dışarı çıkıyorum. Ama bu görüşmeler moda dünyasına uzanmıyor. O soğuk, yanmış küllerden bir anka kuşu doğmuyor.

Denedim. En alt basamaktaki iş görüşmelerine bile telefonla ve ricayla girdim, ancak çoğu zaman iptal edildiler. Peki ya yatırımcılarım?

Hepsi ortadan kayboldu.

Gülmekten kendimi alamıyorum, ağzımda buruk bir acı var. Valentin'in küçük gösterisi sağladı. Hepsini .

Sıcaklık kaybolur.

Kimse şiddet uygulayan bir erkek arkadaşı olan bir kadınla anılmak istemez. Peki ya bağlantılı bir erkek arkadaş? Asla.

Şiddet yanlısı bir adamı muhtemelen atlatabilirim; ne de olsa insanlar hata yapar. Ve eğer ilişkinin bittiğini yayarsam, bahse girerim işler sakinleşebilir ve kariyerimin bir şansı olabilir. Ama organize suça karışmış biri? Ve evet, fısıltılar var. Kimse böyle biriyle çalışmak istemez. Mafya, Bratva, o pis koku .

İşte buradayım, Poppa's Burgers'a gidiyorum, bir garsonluk işi için görüşmem olan düşük kiralı bir restoran.

Mezarlık vardiyası, hafta sonları para anlamına gelebilir, ama şu anda seçici olacak durumda değilim ve-

Nefesim kesildi.

Ayak sesleri, sokak boyunca hızla geliyor.

Acele ediyorum, koşmuyorum ama hızlı hareket ediyorum. Bu ayak sesleri benim peşimde olsun ya da olmasın, fark etmez. İnsanların olduğu yere ne kadar çabuk varırsam o kadar iyi.

Ciğerlerim korkudan yanıyor. En son takip edildiğimde, ben-Valentin.

Pl.

Valentin orada olmasaydı o adam ne yapacaktı?

Çünkü bana göz kulak olması ve rapor vermesi gereken hiç kimse avını bu şekilde takip etmez. Ve ben de tam olarak öyle hissediyordum.

Av.

Hala da öyle.

Daha hızlı yürüyorum ve bir sonraki sokağa dönüyorum.

Yağmur şimdi biraz daha sert yağıyor ve bu sokakta da kimse yok. Omzumun üzerinden bakma riskini göze alıyorum ama kimseyi göremiyorum, sadece döndüğüm sokakta büyüyen bir gölge var.

Bir çığlık ama yutkunuyorum.

Eğer başım beladaysa, kimse bana yardım etmez. Sadece hareket etmem gerek. Çabuk. Keşke bir taksiye falan param yetse ya da hayatımın geri kalanında evde kalabilsem ama bu içinde yaşamadığım bir peri masalı.

Hayatım bir kabus.

Ayak sesleri büyüyor.

Siktir .

Korku bedenimi sarıyor, başımı eğiyorum ve koşmaya başlıyorum. Ama en yakın köşeyi döndüğümde, sert kaslardan oluşan bir duvara çarpıyorum.

Sıcak, sert, tanıdık bir kas.

Yine de korkudan ellerini ve kokusunu zar zor fark ediyorum.

Mücadele etmeye başlıyorum, ama o , sadece beni sıkıca tutuyor.

"Yelena, sakın . Benim."

Nefes nefese kaldım. "Beni mi takip ediyordun?"

"Seni gördüm," diyor eliyle omurgamı okşayarak, "iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Bırak."

Bir an için bunu yapacağını sanmıyorum ve parçam da yapmasını istemiyor.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım.

Valentin bir koruma duvarı.

O ayak sesleri arkamdan geliyordu. Onun değillerdi. O zaman kime aitti?

"Seni korkutmak istememiştim." Ama gitmeme izin verdi ve ben de titreyerek ondan uzaklaştım.

Görünüşünde bir farklılık var, daha pejmürde, ama buna konsantre olamayacak kadar dağılmış durumdayım.

Gerçekten, tek görebildiğim o masmavi gözler. Yağmurun ve karanlığın içinden adeta ışıltıyorlar.

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Ağlamak istiyorum. Yine mi bu?

"Hadi seni bu yağmurdan kurtaralım," diyor bir kolunu omuzlarıma dolayarak.

Arkama bakmıyor ama peşimden gelen oysa neden onunla karşılaştım gibi sıkıntılı bir düşünceyi aklımdan çıkaramıyorum. Sanırım o da bunu merak ediyor.

"Gitmem gereken yerler var," dedirtiyorum kendime, "Ve kendimi yağmurdan kurtarabilirim."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yeterince yardım ettin." Nefes alıyorum. "Lütfen, bırak gideyim."

Tereddüt ediyor, sonra kolunu bırakıyor. "Yelena, seni götüreceğim-"

"Hayır. Yapmayacaksın." Durdum ve döndüm. "Gerçekten neden burada olduğunu bilmiyorum ama ödümü kopardın. Birinin beni takip ettiğini sandım."

"Burada yalnız olmanı istemedim. Bu çok tehlikeli."

Bir nefes çekiyorum. Ayak sesleri... adamlarından birine ait olmalı. Bu yüzden endişelenmiyor. "Bunu sessizce yapamaz mıydın?"

"İşlerimi sessizce yapmadığımı gayet iyi biliyorsun."

Kalbimi titreten gülümsemesini bir an için görebiliyorum, sonra o gülümsemesini kasıtlı olarak saklıyor. İkimiz de onun bir yıkım topu olduğunu biliyoruz. Bu yüzden bir aydır birbirimizi görmüyoruz - en azından ben bu yüzden onu bir aydır görmüyorum.

"Farkındayım," diye .

Çenesindeki kasların kasıldığını görüyorum ve dilinin verdiği hissi hatırlıyorum. İçimde bir sıcaklık parlıyor. Bunu öfke takip ediyor.

"Titriyorsun," usulca.

"Çünkü beni korkuttun. Hayatımdan uzak dur Valentin, zaten yeterince zarar verdin."

Gerginlik içinde titreşiyor. "Kongredeki o korkaklar neler kaçırdıklarını bilmiyorlar."

"O korkaklar" diyorum onu iterek, "benim geçim kaynağımı ellerinde tutanlar. Sen Bratva'sın. Zenginsin. Ne istersen yapabilirsin. Ben yapamam. O insanlar senin yüzünden neler kaçırdığımı bilmiyorlar."

"Yapabilirim-"

"Hayır." enemi kaldırıp ona dik dik bakıyorum, yanaklarımdan yağmur suyu damlıyor. "Artık senden yardım almayacağım. Bu hayatımın en büyük hatasıydı."

"zgnsn."

"Tabii ki zgnm! Alex'in peşimde olduğunu sanıyordum.

Ya da-" "Seni rahatsız mı ediyordu? Seni arıyor mu?"

İşte bu. Valentin'in beni takip ettiğinin ince bir kanıtı. Telefonum zaten dinleniyorsa hiç şaşırmam.

"Bu seni ."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum," diyor ve beni tutup duvarın sert tuğlalarına doğru itiyor. "Ve sen yardım etmiyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Birbirimizin yoluna çıkıp duruyoruz gibi geliyor. Kader olabilir."

"Daha çok kötü şans. Korkunç, berbat bir şans." "Kötü şansın beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmalısın."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, yle olsaydı bugün olduğum yerde olamazdım."

"Bulunduğunuz yere şiddet yüzünden geldiniz. Çünkü istediğinizi elde etmek için dövüyor, işkence ediyor ve öldürüyorsunuz. Bunu konferansta gördüm. Gözlerimi açtı. Artık kim olduğunu biliyorum, Valentin. Gerçekten. Ve bundan hoşlanmıyorum."

Ağır elleri omuzlarıma dayanıyor, çok sıcak hissediyorum.

"Hayat siyah ve beyaz değildir meleğim," diye iç geçirir. "Birçok tonu vardır. Ben ne yapıyorsam onu yapıyorum. Ve inan bana, ben bir canavar olabilirim ama daha kötüleri de var. Ve bazıları nezaket katmanları altında saklıyor. Ben saklamıyorum. Ne görüyorsanız onu alırsınız. Ve eğer bundan hoşlanmıyorsanız, gerçekten nefret ediyorsanız, o zaman özür dilerim."

Kalbim yerinden çıkacak.

Sözleri çirkin dürüstlükleriyle baştan çıkarıcı. O haklı. Kim ve ne olduğunu hiç saklamıyor. O sadece Valentin.

İşte bu yüzden çok tehlikeli.

"Kim olduğun beni korkutuyor," diye mırıldanıyorum, bu kadar sert için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Ya da belki seni ediyordur."

Bu hissettiğim suçluluk duygusunu

alevlendiriyor. "Siktir git."

göğsüme çekip bıçaklamak istiyorum. Onu öpmek. Isırmak.

Pençe. Sür. Sikeyim.

"Bu seçenek sizin için her zaman mevcut olacaktır."

Eğiliyor ve ıslak yanağımdaki sıcak nefesinin kokusunu alabiliyorum.

Kalbim vahşi kanla çarpıyor. Ellerimi iki yanımda kenetledim.

Onun tarafından tahrik edilmek istemiyorum. Ama onun bir dokunuşu bile kendimi patlatmama neden oluyorken nasıl tahrik olmamış gibi davranabilirim?

Sorun şu ki, şiddet ve zevk onda o kadar iç içe geçmiş ki, onları ayıramıyorum. O sadece büyük, iri bir seks ve vahşet kütlesi.

"Seksi değilsin," diye yalan söylüyorum, ellerimi öyle sıkıyorum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Seksi olmaya çalışmıyorum meleğim. Seni korumaya, güvende tutmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor, bana doğru bastırıyor, ağzı kulağıma doğru yol alırken bir bacağı benimkinin arasında kayıyor. "Ve sen savaşıyorsun. Şimdi bile. Ne düşünüyorsun? Gece vakti zor mahallelerde dolaşmayı mı?"

"Senin yüzünden artık gelir elde etmenin bir yolu olmadığını düşünüyorum."

"Beni suçlayıp duruyorsun, ama dehayı göremeyecek kadar korkak olanlara da bir şans vermeye ne dersin? Büyüklük için her şeyi riske atmaya. Her şeyi riske atmaya hazır mısın meleğim?"

Kemiklerimi eriten anılarla birlikte hayal kırıklıkları da kabarıyor. Onun tadı ağzımı dolduruyor. Hıçkırma istiyorum. Onu unutamadım. Daha fazlasını istiyorum. Ağzımı onun etine bastırmak istiyorum. Onu derin, uzun ve sert bir şekilde içime çekmek istiyorum.

Kollarını etrafımda hissetmek istiyorum, koruma için değil, tutku için.

Ve bu dürtülere boyun eğmek çok kolay olurdu. Öyle.

Bana doğru iten ereksiyonunun zonklayan sıcaklığını hissedebiliyorum. Beni istediğini biliyorum. Ama bu konuda hiç şüphem olmadı. Asıl soru benim ne istediğimle ilgili.

İstendiğimi hissetmek istiyorum. Korunduğumu hissetmek. Önemsendiğimi. Desteklenmek. Tatlı bir dokunuş ve sert bir el ile muamele görmek istiyorum.

Ama Valentin tatlı bir adam değil. Pek çok açıdan tehlikeli biri. Ve daha basit, vahşi taraflarına teslim oluyor.

Konferansta yaptıkları bana bunu söylüyor. Çok yüksek sesle. Çok net.

bir adama güvenemem.

Bratva olmasaydı bile.

"Valentin," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor, düşmesine izin veremediğim yaşlar, "lütfen... bırak gideyim. Geç kalacağım..."

Beni şaşırtarak geri adım attı.

"Seninle yürüyeceğim."

Neredeyse gerçek bir centilmen gibi elini . Ama o şeker kaplı tatlılığın sadece derinin altında olduğunu biliyorum.

"Hayır." Gömleğini tutuyorum, ancak şimdi takım elbise giymediğini fark ediyorum. Siyah bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir balıkçı yaka giyiyor. "Kendim yürüyeceğim."

Bir an için yağmurun altında öylece duruyoruz, vücudumuzdan buharlar yükseliyor. Nedense bu bana Sweetwater'da onun penceresinde bıraktığımız izleri hatırlatıyor.

Kendimi zayıf bıraktım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Direnmek ne kadar acıtıyor olursa olsun.

"Mesafemi koruyacağım," diyor Valentin sonunda. "Ama seni korumaktan vazgeçmeyeceğim."

"Yani artık senin tutsağın mıyım?"

"Hayır. İstedinizi yapmakta özgürsünüz. Ben de öyle." "Peki ya kaçmaya çalışırsam?"

"Seni takip edeceğim."

Zaten döküp emin olamadığım gözyaşlarımı boğarak geri çekiyorum.

Yüzüm ıslak ama bu sadece yağmurdan olabilir.

"Güle güle."

Valentin tek kelime etmeden kenara çekildi. Kendimi duvardan itip uzaklaşmamı izliyor.

Arkama bakmıyorum ama onun sıcak mavi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. O sıcaklık kayboluyor. Sonra sadece ben, karanlık ve yağmur.

Aceleyle uzaklaşıyorum.

Bu sefer ayak sesleri gelmiyor.

Poppa's Burgers'a ulaştığımda yağmur çok daha şiddetli yağıyor ve görünüyor olmalıyım. Fazla zamanım kalmadı ama kendimi sakinleştirmek için birkaç dakika ayırdım. Gözlerimi silmek ve saçlarımı düzeltmek için.

Titriyorum. Ve durmam gerekiyor. Ama bu çok zor. Valentin'i istediğimden daha fazla önemsemişimi bildiğim halde nasıl yapabilirim? Yüzü rüyalarımın girerken?

En kötüsü de, bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum, sanki hangi yolun aşağı ya da yukarı olduğunu bilmeyen aşk hastası bir ergenmişim gibi.

Beni alt üst etmesi sadece üç gün sürdü. Şimdi, aylardır acı çekiyorum. Bu beni cehenneme kadar korkutmalı.

Ama artık tuzaklara düşmeyeceğim ve asi duygularımın galip gelmesine izin vermeyeceğim.

Yapacağım şey, kendi hayatımın kontrolünü geri almak.

Yeterince sakinleştiğimde kapüşonumu çıkarıyorum, saçlarımı elimden geldiğince düzeltiyorum ve kapıyı çekip yarı boş hamburgerciye giriyorum.

Bu işi yapmam gerek.

Çünkü yapacağım son şey birinden yardım istemek. En azından Valentin'den.

VALENTIN

Yelena'yı o boş sokakta, yağmurun altında, perişan bir halde gördüğümünden bu yana üç gün geçti.

Olanların acısı gibi görüntü de zihnime kazındı.

Hala acı çekiyorum.

Ve kaç kişiyi bayıltana kadar dövdüğümün, kaç kişiyi öldürdüğümün bir önemi yok, cani, vahşi öfkem tek bir yarayı bile iyileştirmiyor.

Bu beni fareye de yaklaştırmıyor. Hayatım parçalanıyor.

Yelena'yla görüştüğümünden beri durmadan çalışıyorum, sıçanla ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Buna Chicago yeraltı dünyasında bir başka kanlı saldırıya geçmek de dahil.

Tamamen pervasızca değil. Bir bakıma stratejik davranıyorum. Yapmadığım şey kendimi tutmak. Artık değil. Acı çekmesi gerekenler çekecek. Artık konunun etrafında dolanmak yok. Belirli bir bilgi aradığım söyleniyor.

Başka bir durumda, şerefsizler tüyo ve ipuçlarıyla ortaya çıkarlardı. İyiliğimi kazanmak için her şeyi yaparlardı.

Ama şu ana kadar bir şey . Ve

Yelena.

Sikeyim.

Telefonuma bakıyorum ama açmıyorum.

Hâlâ onun hakkında raporlar alıyorum. Ve en zayıf olduğum anda, o gece ona yerleştirdiğim takip cihazını kontrol ediyorum.

Parmaklarım siyah ekranın etrafında sıkılaşıyor.

Sonra çalmaya başladı.

Çabucak cevap veriyorum. Dikkatimi bu saçmalıktan uzaklaştıracak herhangi bir şey. "Düşünüyordum," diye başlıyor Ilya hemen.

"Bu senin için nasıl çalışıyor?"

"Senin öfken kadar iyi." Hırlıyorum.

"Neden arıyorsun?"

Telefonu kulağıma yaklaştırarak konuşmaları duymazdan gelmeye çalışıyorum. Başka bir batakhaneye geri döndüm, totem direğinin alt ucundan gelen her şeyi söndürmeye çalışıyorum - en azından kendime böyle söylüyorum.

Belki, sadece bir içki için buradayım.

"Faremizin yıllar önce, hatta ben ortaya önce sisteme girmiş biri olabileceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. İleride, yeni bir grup müşteri bara süzülüyor. Özellikle biri ilgimi çekiyor. "Evet?"

"Belki de haklısın. Bu bizi yakınlaştırmaz ama her şeyi elden geçirmem gerekebilir."

Adamın yağlı bir görünümü var. Küçük, seyrelmiş saçlar, sıska bir vücut ve çok fazla mücevher. "Her şeyi çoktan elden geçirdiğini sanıyordum?"

"Hayır. Her şeyi değiştirdim. Şifreleri, sunucu güvenliğini vs. Ama bu yeterli olmayabilir. Sistemlerimizi baştan yaratmam gerekebilir."

"Kulağa çok iş gibi geliyor."

"Bu yüzden ikinci bir görüş arıyorum." Dilimi çiğniyorum.

"peynir tuzağını hatırlıyor musun?" "Evet."

"Henüz ısırik yok mu?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman belki planı biraz değiştiririz. Daha uzun vadeli bir plan düşünüyorum. Şey. Değiştirin her şey ile sahte belgeler-

Her şey, hepsi bir sistem güncellemesi bahanesiyle." "Ne tür sahte belgelerden bahsediyoruz?" "Dahi olan sensin. Bir yolunu bul."

"Bu çok yardımcı oldu."

Bu benim uzmanlık alanım değil ama Ilya'nın ne demek anladığını söyleyebilirim.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Ee, ne düşünüyorsun?" "İşe yarayabilir." Duraksıyor. "Uzun vadeli bir tuzak mı kuralım?" "Ve bu arada, ben de bu açığı devam ettireceğim."

"Öldürücü saldırı açınızı mı kastediyorsunuz?" "Bu doğru."

Sessizlik çağırıyor doldururken statik çatırdıyor.

"Valentin," dedi Ilya sonunda. "Eğer fareyi bulursan, onu öldürme." "Bunu biliyorum."

"Biliyorum. Sadece normalden biraz daha çılgınca davranıyorsun."

Kendimi ona ya da herhangi birine açıklamama gerek yok. Ya da tabii ki onları bulursam fareyi öldürmeyeceğim.

Onlardan son damlasına kadar bilgi almadan olmaz.

"Bu gecelik... idare edersin," diye mırıldanıyorum, tüm mücevherleri takmış serseriye bakarak. Sanki yapmaya çalışıyormuş gibi etrafa para saçıyor. Aptal. "Adın neydi senin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve hafıza bankalarımı gözden geçiriyorum. "Ahdoğru ya. Büyük Len..."

Hatırladığım kadarıyla Yakuza bağlantıları var - üstlerini mutlu etmeye yardımcı olan aşağılık bir pezevenk. Ama çok fazla sorun çıkarmadan sıkıştırılabilecek kadar işe yaramaz biri. Tabii ben aşırıya kaçmazsam.

"Bay Constanov!" Len'in yüzü beni görünce aydınlandı. Aptal herif. Herhalde pahalı kızlardan kurtulabileceğini sanıyor. "Bu uzun yüzü görmeyeli çok uzun zaman oldu. Son görüşmemizden bu yana mesleğimle ilgili fikrini değiştirmiş olma ihtimalin var mı?" diye soruyor yanıma gelerek. "Yoksa burada beleş mi arıyorsun?"

"İkisi de değil."

Bardağını iki eliyle tutuyor ve kulaktan kulağa sırtıyor. "O zaman bir bilgi arıyor olmalısınız."

Onunla alay ediyorum.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim."

"Buna cesaret edemem. Senin dürüst biri olduğunu biliyorum, koca adam." "Sen ne bilirsin ki?"

"Çok şey biliyorum." Arkasını dönüp bara yaslanıyor, yüzü dışarıya dönük. Ama sesi alçak.

"Birisi bazı şeyler çaldı. Kim olduğunu bilmek istiyoruz."

"Sokaktaki söylentilere göre insan avınız pek iyi gitmiyormuş. Belki de kan nehirlerini azaltmalısınız? Güzel bir kedi seni sakinleştirebilir. Ben de yeni bir parti aldım. Bedava bir örneğe ne dersin?"

"Fahişeler hakkında konuşmaya devam edersen sana lanet yumruğumdan bedava bir örnek veririm."

İçkisini geri atarken eli hafifçe titriyor. Ona bir tane daha ısmarlıyorum. Bir korkak için, kesinlikle cesur.

"Beni dinleme, sadece kışkımdan konuşuyorum," diye yutkunuyor.

"Her gibi. Şimdi bana başka kimin konuştuğunu söyle. Ne duydunuz?" Omzunun üzerinden bakıyorum. "Tavukların ne duydu?"

Len başını sallar. "Benim kızlarım konuşmaz. Bir müşteri tarafından onlara söylenenler aralarında kalır."

Büyük Len üst sınıf değil ama para kazanmak isteyen kızları tavlıyor. Müşterileri de onun düşük seviyeli, radar altı işlerini istiyor.

"Hiçbir şey bilmiyorum ama duyduğuma göre nüfuzlu birini arıyormuşsunuz. Yasal nüfuz. FBI üzerinde etkisi olabilecek ya da bunu nasıl yapacağını bilen türden. Bordrolu personelden daha fazlası, ne demek istediğimi anladıysanız." İçkisi gelir ve fondip yapar.

"İstiyorum." Etrafımızdaki sohbet sesleri yükselirken duraksıyorum. Burada kimse ne konuştuğunu başkasının duymasını istemiyor. "Görünüşe göre benimkini bilmek işiniz olmuş."

"Herkes hakkında her şeyi bilmek benim işim." Sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Eninde sonunda sormaya geleceğini düşündüm."

"Ne kadar?"

"Değeri nedir?"

"Dişlerin kafanın içinde kalıyor." Ona bakıyorum, seçenekleri tartıyorum.

İyilik borçlu olmak en sevdiğim şey değil, ancak bazen birinin her şeye değer olduğu fikri.

"Bir iyilik."

"Bratva bana borçlu mu kalacak?" Gözleri parlıyor.

"Hayır. Ben yapacağım. Ve ben onlardan daha ktüym. Ne olmuş yani?"

Yutkunuyor ve hurdayı bana uzatırken eli biraz titriyor.

"Anlaştık."

Eve gidip stm ama hiç havamda değilim, takım elbise şehir merkezindeki bu lüks kulübe çok daha iyi uyum sağlamama yardımcı olacak olsa bile.

Parmak eklemlerimi çatlatarak, zevkli koyu ahşap duvarları, siyah deri koltukları ve sade tavanı ile odaya bakıyorum.

İlgilendiğim şey dekor değil. Müşteri kitlesi.

Arkada, iri yarı bir adam dikkatimi . Fedai olmalı. Ve bahse girerim yanında oturduğu gizli kapı kulübün gizli kısmıdır. Buraya sadece üyeler girebilir diyecekler ve Chicago zenginleri, Chicago alt düzey ünlüleri ve suçlu tiplerin bir karışımı olacak.

Tam olarak şey.

Ne yazık ki biletim yok. Neyse ki, olay çıkarmayı umursamıyorum.

"İsim?"

Yaklaştığımında fedai beni hemen tarttı. "Valentin Constanov."

Not defterini kontrol ediyor. "Adınızı listede göremiyorum." "Tekrar bak."

ne atılarak yakasından tuttum ve duvara doğru ittim. Silahına uzanamadan onu elinden aldım.

"Şimdi, bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz. Seçim sizin. Sadece şunu bilin ki kolay yol yaşamanız demektir. Zor yol..."

Dilimi tıkırdatıyorum ve başımı sallıyorum.

Kocaman gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Bana daha fazla sorun çıkarmayacak.

Cevap beklemeden onu serbest bırakıyorum ve kapıdan içeri dalıyorum. Oradan VIP bölümünü tespit etmek zor değil. İki adam karanlık bir merdivenin dibindeki kadife ipin dışında duruyor. Onlara doğru yürüyüp meslektaşlarının silahını gösteriyorum.

"Çekil yolumdan."

Benim boyumda ve yapımda olan şişiniyor. "Sen de kimsin lan?"

"En kötü kabusunuz."

Hiç tereddüt etmeden, arkadaşının silahının kabzasını şakağına dayadım. Yere yığıldı, kafasının etrafında bir kan gölü oluşmaya başlamıştı bile.

Ortağı kendi silahına uzanıyor ama o daha silahını alamadan ben kendi silahımı kafasına doğrultuyorum.

"Ne istersen yap, ama şunu bil. Eğer karşı koyarsan, seni sadece öldürmem. Aileni de katlederim. Kızını. Arkadaşların. Ve onunkileri de..." Yerde kanlar içinde yatan adama bakıyorum. "Ön taraftaki küçük arkadaşın için de aynısı geçerli. Ona söyle, bu işi yapmak için onun silahını bile kullanacağım. Anlaşıldı mı?"

Donup kaldı, ama rahatsız edici bir süre bana baktıktan sonra nihayet yutkundu.

"Kimsin sen?"

"Valentin Constanov. Ben lanet olası bir şeytanım."

Kapı arkamdan patlayarak açıldı ve ben de kendi silahımı çıkardım. Fedai olduğu yerde durdu ve kendi silahının namlusuna baktı. Tabancamı arkadaşına doğrulttum. Ayağım düşen yoldaşının ensesine iniyor.

"Valentin Constanov da kim lan?" Adam yüksek sesle soruyor, titrek sesi korkusunu ele veriyor.

Göz ucuyla birinin oturduğu yerden kalktığını görüyorum.

"Bırak geçsin, Con," diyor adam.

"Neden-"

"O bir Bratva. Ve deli, belli ki." Diğer adamın gözleri bana kayıyor.
"Saygısızlık etmek istemem. Seni kavga etmeden içeri almalıydılar."

"Özrün kabul edildi." Con'a dönüyorum. "Kolay mı zor mu?"

Con beni inceliyor ve Bratva kelimesinin onu tedirgin ettiğini biliyorum ama yüzümde onu küllendiren bir şey görüyor ve geri adım atıyor.

Hepsini başımla onayladıktan sonra ayaklarımın dibindeki kanayan kafanın üzerinden geçip merdivenlerden karanlığa çıkıyorum.

Üstteki kapı ağır. Açmak için omzumu kullanmam gerekiyor.

Gördüklerim karşısında şok olmadım.

Bir erkek. Dört kız. Biri ona biniyor, diğer ikisi öpüşüyor.

Dördüncüsü bir masanın üzerinde yatıyor, bacaklarını açmış onu bir yapay penisle sikiyor.

Beni gördüğü anda durdu. "Siktir."

Silahımı ona doğrultuyorum ve kızlar çığlık atıyor.

"Kımıldamanıza gerek yok General. Orada çok rahat görünüyorsunuz." Yaşlı herif bundan önce bir fıçı Viagra yemiş olmalı.

Kızlardan biri aniden Rusça, "Eğer onu öldürecekse, " diyor, "biz gidene kadar bekleyin. Lütfen. Kan banyosu havasında değilim."

Kim olduğumu biliyor olmalı.

"Burada kimse ölmeyecek," diyorum ona, silahımı ileri doğru bastırarak. "Bu doğru değil mi, General?"

"Bu da ne böyle?" diye gürlüyor.

"Şimdi susun, yoksa kızları korkutacaksınız." Başımı sallayarak bir çift sahte memesi olan herkesin çekip gitmesini işaret ediyorum. İkna edilmelerine gerek yok.

Kıyafetlerini toplayıp yanımdan koşarak geçiyorlar.

Devam etmeden önce ağır kapının arkalarından kapanmasını bekliyorum.

"Şimdi, başlayalım."

General Briggs kekeliyor. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

İri yarı, canavar gibi bir adam. Demir grisi kesimli, kaslı. Ayağa kalktığında neredeyse benim kadar uzun oluyor. Gururlu adam popo olabilir

çıplak, ama çenesini çıkarıp bakışlarımla buluşuyor.

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum General. Bu yüzden buradayım."
Ne olduğunu anlamaya çalışırken gri gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Bunun için seni hapse attıracağım, seni aşağılık Rus domuzu!"
Ona dilimi şaklatıyorum ve parmağımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacaksın.

Ama sorularıma cevap vereceksiniz."

Bir adım öne çıkarak pantolonunu ona doğru tekmeledim. "Giy şunları.

Buruşuk aletinden bıktım artık."

"Sen daha iyi değil ateş et Ben veya onlar atmak sen içinde lanet Guantanamo..."

"Benim için endişelenme. Kendin için endişelen. Bu hiç iyi görünmeyecek."

"Bu da ne demek şimdi?"

Silahımı odanın köşesine, gölgelerin arasından zar zor seçilebilen küçük bir kırmızı noktanın olduğu yere doğru sallıyorum.

"Gördün mü?"

Kırmızı yüzü
solgunlaşıyor. "Kamera mı?"

Başımı salladım. "Merak etme, sahibinin bundan haberi yoktu. Sana ihanet eden pezevenkti."

"Siktiğimin Len'i."

"Eminim eşiniz bunu çok aydınlatıcı bulacaktır. O da hükümet için çalışıyor, değil mi? Yeniden seçilmek için mi? Bunun ortaya çıkmasını istemez.

"Senin haydut kışını yerden yere vuracağım," diyor pantolonunu bağlayıp gömleğini çekerek.

"Deneyebilirsin." Kalktığı sandalyeyi gösteriyorum ama oturmayı .
Onun nüfuzunu önemsediyimi sanan lanet olası asker.

Biliyorum, ama sadece benim için yapabilecekleri açısından.

"Bunu yapabiliriz," diyorum, "kolay yoldan ya da zor yoldan. Size kalmış."

"Seni mahvedeceğim."

Gülüyorum. "Beni mahvedecek misin? Senin , benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır."

"Güzel. Bilmeniz gereken tek şey Bratva'nın sizinle ."

Gözleri kısılmış. Hareketsiz, gergin, hamlesini yapmak için bekliyor. Sonra, bir anda, ona vurmuş gibi görünüyor. "Dinliyorum," diye rahatlar.

"Güzel. Güzel. Oldukça basit, gerçekten. Sadece hükümet erişiminizi kullanmanızı istiyorum, Bayan General'inkini de." Buna sinirleniyor. "FBI'a sızdırılan belgeler vardı. Onları ilgilendirmeyen belgeler. Belgeleri yakaladık ama sıçana ihtiyacımız var. O belgelerin geldiğinin izini sürmenizi istiyorum."

"Ülkeme bir Rus suçluya ihanet etmemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır, karısını iki dolarlık fahişelerle aldatan bir adamın Bratva'nın faresini bulmasına yardım etmesini istiyorum."

General başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor. "Suçlulara yardım etmem ve ülkeme ihanet etmem."

"Evlilik yemininize ihanet ettiniz, karınızı aldattınız. Ülkenizi aldatabilirsiniz. Sadece birazcık."

General Briggs yanıma geldi ve yüzünü bana doğru itti. Ona izin verdim. Neyden yapıldığını görmek istiyorum. Şimdiye kadar etkilenmedim.

"Hayal edebileceğinden çok daha güçlüyüm," diye hırlıyor. "Başına ne tür bir bela açabileceğimi anlamıyor musun? Savaşta düzinelercesini öldürdüm."

"Ve eğlence için yüzlercesini öldürdüm." Bununla birlikte hareket ettim, boğazına dirsek attım ve düşerken elini tuttum.

Orta parmağını geriye doğru bükerek, durmadan önce bir çatırtı duyana kadar bekliyorum. Uluyor ve ben de onu bırakıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Ama onun gibi gururlu bir adam orada uzun süre kalamaz. Ayağa kalktığı anda dönüp diz kapağına sert bir tekme atıyorum ve onu tekrar yere düşürüyorum.

Acı içinde kıvrılıyor.

"Sol taşağınızı kesebilir, Aşil tendonunuzu kesebilirim. Bütün kaburgalarını kırabilir ve çeneni parçalayabilirim." Yanına diz çöktüm, tam taşaklarının üzerine. "Güç için bu nasıl?"

Çılgılığı yüksek ve ince.

"Lütfen."

Taşaklarına daha sert bastırıyorum. "Gördün mü, gerçek güç bir sürü parlak rozete ya da içi doldurulmuş bir oy pusulası olan bir eşe sahip olmak değildir. İstediğin kadar hasta, sapkın ve ahlaksız olma özgürlüğüne sahip olmaktır. Hiçbir kurala uymak zorunda olmamaktır. Ve ben . Parmağımı şıklatarak bu kulübü ve herkesi satın alabilirim. Karına öyle bir seks skandalı ayarlayabilirim ki bir daha asla iş bulamaz. Ya misilleme yapmaya kalkarsan? O zaman ben sana bin kat daha sert vururum. Ve tüm bunları yüzümde bir gülümsemeyle yaparım... ya da istediğimi yaparsın."

Ayağa kalkıyorum, onu acıdan kurtarıyorum ama aşağılanmadan kurtarmıyorum. Bir deste para çıkarıp, sanki o bir striptizciymiş gibi, banknot banknot generalin üzerine atıyorum.

"İşte paran, şimdi işini yap. Eminim gazilik yardımlarınız sağlık faturalarınızı karşılayacaktır. O faturalara karını da eklemeyelim, olur mu?" Çıkışa yöneldim ve durdum. "Merak etme, seni arayacağım."

Sahte bir selamla, .

Sokağa , görmezden geldiğim dürtüye teslim oluyorum.

Yelena.

Telefonumdaki takip uygulaması onun yerini gösteriyor.

Evdeymiş.

Duvara yaslanıp nefes almak için kendime izin veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm sonra biraz daha sakin hissetmeyi bekliyordum. Hayatımın başka herhangi bir noktasında, bir General'in ağzını burnunu kırmak terapi gibi gelirdi. Dolup taşıyor olmalıydım.

Ama ben .

Aslında, her zamankinden daha kızgınım.

Hileleri sevmem, hiç . Ne kartlarda, ne onurda, ne de ilişkilerde.

Onur önemlidir. Bu dünyada sadık olduğum birkaç kişi için .

Onların iyiliği için dünyayı yırtarım.

Yelena'yı temsil eden noktanın telefon ekranımda titreşmesini izliyorum.

Beni boşlukla dolduruyor.

Bu daha uzun süre işe yaramayacak.

Serin ve nemli havayı içime çekerek doğruluyorum. İçimdeki boşluk yavaş yavaş ateşle doluyor. Sadece iki seçeneğim olduğunu biliyorum.

Ona git ve alevleri sonsuza dek söndürmeye çalış... ya da onları besle.

Yanıp sönen noktayı düşünüyorum. Onu düşünüyorum.

Benim cehennemimde yanmasına gerek yok. Bundan daha iyisini hak ediyor, benden daha iyisini.

O bir melek. Ben kana bulanmış bir hayvanım. Şeytan.

Ona gidemem. Bir daha asla.

Ama uyuyamayacak kadar huzursuzum. Bu yüzden uzun ertelediğim bir şeyi yapmaya karar verdim.

Eğer aramızdaki bağı kesiyorsam, bu verdiğim sözlerin geçersiz olduğu anlamına gelir.

Tekrar telefonuma baktım ve adamlarımdan bazılarına mesaj attım. Bu gece, bu kasabayı ateşe vereceğiz.

Ve ilk kazığa kimi bağlamak istediğimi çok iyi biliyorum.

YELENA

Eğer çok içen biri , şu anda kafayı bulmuş olurdum.

Televizyonda kanallar arasında geziniyor ve kendi kendime kıkırdayarak mikrodalga patlamış mısır, yani akşam yemeği yiyorum.

"Keşke artık gerçekten sarhoş olmayı göze alabilsem."

Acınası kahkahamı yutarak televizyonu kapatıyorum ve bacaklarımı kanepede çenemin altına çekiyorum.

Poppa's Burgers'daki mülakattan bu yana dört gün geçti. Ve reddedilmemin üzerinden de üç gün geçti. Büyük umutlarım yoktu. Garsonluk pek bana göre değil ama en azından bana bir şans verebilirler diye düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Sektörde tecrübesi olan birini istediler. Ve benim sadece bir sektörde deneyimim var. Görünüşe göre sonsuza dek dışında kaldığım bir sektör.

Kahretsin.

Reddedildiğimden beri sadece bir görüşme daha ayarlayabildim. Ve- Kahretsin. Telefonum ötüyor. Alarm.

İşi gerçekten istemesem bile görüşmeye hazırlanmalıyım. Lüks bir apartmanda gece vardiyasında kapıcı olarak, insanların yarısının işverenleri tarafından yerleştirildiği tam hizmet veren apartmanlardan birinde.

Sanki alacağım da.

hakkında hiçbir şey bilmiyorsam, bu konuda daha az şey biliyorum demektir.

Yine de elimden geldiğince giyinip makyajımı yapıyorum, bir yandan da artık her şeyin ne kadar gereksiz olduğunu düşünüyorum.

Bu işi alamayacağım. Bu umutsuzluk değil, benim dünya anlayışım. Okul dışında ve içinde geçirdiğim zamanı moda alanında çalışarak geçirdim. Stüdyoları temizledim, dikiş diktim, terzilik yaptım, kahve ve sözde yetenekler için parlak dergiler getirdim.

Aslında resepsiyonist ya da kişisel asistan olabilirdim. Moda dünyasındaki düşüşüme kadar olan hayatım bana bunun için gerekli deneyimi kazandırdı. Çoktan bedelini ödemiş olmam umurumda bile değil. O artık toz oldu. Elime bir dergi ya da etik kaynaklı fasulyelerden yapılmış üç bademli yağsız bir latte almaktan daha fazlasını yapmıyorum.

Ama bu insanlar beni bunun için bile işe almıyor.

Kara listeye alındım.

Valentin sonunda Alex'in yıllardır bilerek yapmaya çalıştığı şeyi kazara yaptı.

Hayallerimi paramparça et.

Peki o gece yağmurda ona nasıl davrandığım konusunda neden hala kötü hissediyorum?

Belki de çok yaklaştığı için paylaştığımız güzel zamanları hatırlamadan edemedim. Tutkuyu. Şefkati. Sıcaklığı.

O da gitti artık.

Ama moda endüstrisinin aksine, hâlâ beni geri istiyor.

Yoksa onu da mı mahvettim?

"Ne yapıyorum ben?"

Siyah yüksek belli pantolonumu düzelterek geri çekiliyorum, dışarı çıkmaya hazırım. Görüşlerim ne olursa olsun, bu aptal görüşmeye erken gitmeye niyetliyim.

Bir kızın hayatta kalmak için paraya ihtiyacı var ve akşam yemeğinde patlamış mısır yemekten bıktım.

Çantamı hazırlarken telefonum çalmaya başladı. Muhtemelen arkadaşlarımdan biri. Daha da kötüsü, muhtemelen kankam Natalya'dır. Bir şeyler olduğunu anlayacaktır. Diğerleri sadece meşgul olduğumu düşünecek, ama Nat değil.

Beni tanıyor. Ve insanlardan kaçtığımda altıncı hissi vardır. Sadece kocası Valentin'in büyük patronu Andrei'yle olan iş girişimlerine kapılmış olmasını umuyordum.

Birinci sebep, kaçınma modundayım. Ama vızıldamaya devam ediyor.

"Beni bırak," diye mırıldanıyorum yine vızıldamaya başladığında. Konuşamayacak kadar utanıyorum ve depresyonumu Nat'ten saklamak için herhangi bir maske takamayacak kadar bitkinim. Onu tanıyorsam, Valentin'in ağzını burnunu kıracak ve o da ortaya çıkıp

-

Ve bunların hiçbirleriyle uğraşmak istemiyorum.

Tekrar vızıldamaya başladığında, küçük oturma odamı geçip kapatabilmek için telefonumu kaptım. Tam o sırada gözüm arayanın kimliğindeki isme takıldı.

Kira Arendelle.

Kalbim küt atıyor.

Aman Tanrım. Konferansta lobide tanıştığım güzel muhabir. Bir şey beni tereddüt ettirdiğinde telefonu neredeyse çantama atacaktım.

Adımı biliyordu.

Muhtemelen Valentin'le olan olay hakkında bilgi almak için arıyordur... ama ya sadece benimle röportaj yapmak istiyorsa? Valentin hakkında değil, işim hakkında? Hoşuna gittiğini söylememiş miydi?

Derinlerde bir yerde küçük bir umut çekirdeği canlanır.

bu olabilir mi?

Bu düşüncenin kanatlanmasına izin vermemeye çalışarak telefona cevap veriyorum.

"Yelena!" Kira'nın sesi ahizeden cıvı cıvı geliyor, belki biraz fazla neşeli. Ya da belki de çaresizliğimden duyuyorumdur. "Seni yakaladığıma çok sevindim. Muhtemelen çok yoğun olduğunu biliyorum. Beni moda konferansından hatırladığından emin değilim."

Sert bir karşılık veriyorum ve Kira'nın göremeyeceği bir gülümseme yapııştırıyorum. "Hey Kira, ? Tabii ki seni hatırlıyorum, 'aber?'"

"O kuyrukta geçirdiğimiz kısa sohbetten ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum ve şehirdeki genç moda girişimcileri hakkında hazırladığım bir haber için sizinle röportaj yapabilir miyim diye merak ediyordum."

Kalbim çılginca bir evetle yerinden fırlıyor, ama onu dizginliyorum. "Oh, emin değilim-"

"Gazete size zamanınız için ödeme yapacak elbette."

Para. Tanrım, biraz paraya ihtiyacım var.

"Ne zaman düşünüyordun?"

"Eğer yapabilirsen, hemen şimdi yapabilirim?" Onun hevesi beni

şaşırtıyor.

"Bir randevum var ama ne yapabileceğime bakacağım."

Ben sesimi sakın ve tereddütlü tutarken bile o vahşi, sıçrayan umut her şeyi ele geçirmekle tehdit ediyor.

"Anlıyorum. Dinle, eğer bu akşam programın uygunsa, Diner'da olacağım. Near North Side ve Old Town'ın kenarında, duvarın içinde gerçekten küçük bir delik-"

"Biliyorum."

Bilmiyorum ama bulabilirim.

"Harika, saat yedide orada olacağım, tek başıma bir şeyler içeceğim. Uğrayabilir misin?"

"Eğer yapabilirsem."

Garip bir sessizlik oldu, sonra Kira veda etti. Ben de öyle.

Telefonu kapattığımda, telefonumu göğsüme bastırdım. Kendimi tutamıyorum. Elimde olmadan damarlarımda dolaşan umuda teslim oluyorum. Bu iyi bir şey olabilir. Nihayet. Hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı.

Sanki biri ağır perdeleri kaldırıyor ve dışarıdaki sürekli fırtına yerine içeriye ışık giriyor.

Bu iyiden de iyi olabilir. Çok büyük olabilir.

Bir yazı neredeyse temiz bir sayfa kadar iyi ve sadece kariyerine odaklanmış genç, bekar ve bağımsız bir tasarımcının gündemini zorlayabilirim. Bunu büyük yatırımcıların yardımı olmadan kendi başına yapan biri. Kendimi yeniden keşfediyorum. Ve tüm bu fikir benim çizgime ve markama uyuyor.

Dışarıda yeni gelenlere yardım etmek isteyen daha küçük insanlar var. dünyam olasılıklarla doldu ve tek ihtiyacım olan şey bu makale.

Hatta kendimi taciz içeren bir ilişkiden kaçıp moda dünyasında fırtınalar estiren cesur bir genç kadın olarak bile resmedebilirim.

Hayır. Doğru olsa bile, Alex'i bu işe bulaştıramam. Bana kazık atmak için her fırsatı değerlendirir, bu onu olumsuz etkilese bile.

Işık. Kötü basını umursamayacak kadar zengin.

Ve Valentin asla kötü davranmadı. En azından bana karşı. Bu hikayeyi kesme odasında bırakacağım.

Yine de, saati kontrol edip iş planlarım ve finansal bilgilerim de dahil olmak üzere en iyi tasarımlarımı toplamaya başladığımda zihnim başka fikirlerle dolup taşıyor.

İş görüşmemi boş ver. Zaten almayacaktım. Ama bu...
Bu sonunda büyük fırsat olabilir.

Lokanta sessiz, az ışıklı ve modern bir dokunuşla eski dünya cazibesıyla doludur.

Bırakın servis işini, bana mülakat bile vermeyecek türden bir yer. Ama bir aydır ilk kez iş bulmak için bir restorana gitmiyorum.

Hayallerimi yeniden inşa etmek
için buradayım. "Yelena!"

Ben onu görmeden Kira beni fark ediyor. Beni iki kişilik kabine doğru eliyle işaret ediyor ve ben de kocaman gülümsememi tutmaya çalışıyorum.

İşte bu kadar. Sonunda . Hem de tek başıma.
"Kusura bakmayın geciktim," diyerek içeri
giriyorum.

"Sen değilsin. İçecek bir şey ister misin?"

Su içmeyi tercih ediyorum ve oturuyoruz. Kira sıradan bir sohbetle başlayıp daha resmi sorulara geçerken ağzımın açık kalmaması için kendimi zor tutuyorum. Neden modayı seçtiğimi, okul hakkında ne düşündüğümü ve neden büyük bir şirketten ayrılıp kendi işimi yaptığımı soruyor.

Bu hakkında ayrıntı vermekten kaçınıyorum.

Milano'da olanları tartışmaya hala hazır değilim. En azından kamuoyu önünde.

Bu işler mayın tarlalarıyla dolu, ancak sularda pazarlık yapmakta ve patlayıcı her şeyin etrafından dolaşmakta ustalaştım. Elimden geldiğince doğruyu söylüyorum ve tüm genel cevaplara sahibim.

Alex ve yaptıklarıyla ilgili. Bu benim açamayacağım bir şey. Her zaman yeni gelen kadını kötü gösteren şikayetlerle dolu.

Benim sözüme karşı onunki.

Ve bildiğim kadarıyla, gerçekte ne olduğunu başka kimse bilmiyor.

Suyun ne kadar altına batarsa o kadar iyi.

Yine de gece ilerledikçe daha rahat olmaya başlıyorum, Kira'ya öğrendiklerimi alıp yeni bir şey yapmak anlatırken setimin derinliklerine dalıyorum. Kendime ait bir şey.

"Sokak kıyafetlerinden çok uzağım, ancak her farklı etkinliğe giderken tüm kıyafetimi değiştirmek zorunda kalmak istemeyen tek kişi ben olamam. Sokak kıyafetlerinden kulüp kıyafetlerine ve şık etkinlik kolayca geçiş yapabilecek bir şeye ihtiyacımız var."

Kira başını sallıyor ve çayını yudumlarken telefonu masanın üzerinde durmasına rağmen not defterine bir not alıyor. "Bu fikri seviyorum, havalı ve her yerde giyebileceğim bir şeye sahip olmak. Sadece ayakkabı değiştirmek için bile olsa."

"Her şey ne olduğuna bağlı. Artık giyinmek için payetler ve altı inçlik topuklu ayakkabılar giymenize gerek yok, ancak ben bu fikri seviyorum. Her şey için bir şeyler olduğu gibi özel günler için de bir şeyler var. Hem ürün hem de stil açısından seviyeler."

Kira büyüleyici, tatlı ve konuşması o kadar kolay ki, kendimi bir gün bir ayakkabı tasarımcısıyla çalışmak ve müşteriler için alışverişe başlamadan önce sayfada karıştırıp eşleştirebilecekleri bir görünüm kitabına sahip olmak gibi daha büyük hayallerimden bazılarını gerçekten serbest bırakırken buluyorum.

"Demek istediğim, daha önce bir markayı sevdiniz ama tam olarak trend olmayan bir şey yapmalarını istemediniz mi? Sizin için yapılmış gibi hissettiren bir şey?"

"Sipariş üzerine mi?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "3D yazıcıların moda dünyasına girmesi artık bir olasılık, ama ben aşağıda insanların ne istediğini görerek özel trendleri herkesten önce, hatta sadece bizim müşteri tabanımız için tespit edebileceğimizi düşünüyordum."

"Özel gibi ama aynı zamanda herkes için." "Aynen öyle."

Ona tasarımlarımı gösteriyorum, o da hayran hayran bakıyor, hatta teklifleri de inceliyor.

Sonra bir hareketsiz oturur. "Bunların hepsi harika ve bence senin gerçek bir geleceğin var. Daha önce de söylediğim gibi, çalışmalarınıza her zaman hayranlık duydum ve yemin ederim bu konuda yazmak istiyorum. Ama sormak zorundayım, konferanstaki kavga..."

Donup kaldım.

"Duydunuz mu bilmiyorum ama görünüşe göre konferansın başında tuvaletlerden birinde bir ceset bulunmuş. Dinle, etraflı suçlamıyorum ama o çok yakışıklı haydutla olan ilişkini fark etmeden edemedim. Kimmiş o?"

Panik boğazımı sıkıyor.

Konuşamıyorum. Lanet olsun. Kendimi suçlamadan, Bratva'yı ispiyonlamadan bu işten nasıl sıyrılacağım? Valentin'i?

Etrafına bakınır ve eğilir. "Yelena, sanırım mafyayla ilgiliydi. Sanırım birlikte olduğun adam mafyadan. Birisi telefonda başka bir dilde konuşurken duyulduğunu söyledi?"

Yutkunuyorum, zaten baygın

hissediyorum. "Bu... bu bir suç mu?"

"Rus. Bratva da dünyanın bu bölgesinde tanınıyor."

Ağzım o kadar kuru ki zar zor konuşabiliyorum ama kendimi zor tutuyorum. "Bu nasıl bir hikaye?"

"Bir ceset mi? Başka bir adamı döverek öldürmeye çalışan bir adam mı?"

Ruslar mı? Organize suç ve tehditlerden mi bahsediyorsunuz? Nasıl olmaz?"

Hiperventilasyon geçireceğim. "Bunu neden bileyim ki? Bunların herhangi birini?"

"Onunla birlikteydin. Seksi adam. Haydut. Sen Rus'sun, değil mi? O adam senin koruman mı? Arkadaşın mı? Daha fazlası? Bratva ile bir akrabalığın var mı?"

Her şey onun sözleriyle patlıyor. Ona bakıyorum, yüzüm yanıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kira masalının içinde kaybolmuş, fark edemiyor.

"Bana sıradan bir haydutla çıkacak biri gibi gelmiyorsun. Ve onun zarif takımlar giydiğini düşünürsek.

onun için yapılmıştı, bir bağlantısı olmalıydı. Bratva hamleler yapıyor ve bu kadar küstahça bir şeyden sonra seninle konuşmam gerektiğini düşündüm."

Bana ait olmayan bacaklarımın üzerinde sandalyemi geriye itip ayağa .

"Buraya bunun için gelmedim," diye .

Kira da ayağa kalkıyor. "Yelena, işin içinde sen varsın demiyorum. Lütfen, inan bana. Bu bir sorgulama değil. Senin için endişeleniyorum."

"Hayır."

Çenemi sıkıyorum.

Bu bir kabus.

Kira benimle ve işimle ilgilenmiyor. Valentin ve onunla birlikte gelen bela dünyasıyla ilgileniyor.

İstesem bile ona hiçbir şey söyleyemezdim. Beni öldürürler.

Bratva hayatımı yeniden mahvediyor ve ben de birilerinin masaya getirdiklerimle gerçekten ilgilenebileceğini düşünen lanet bir aptaldan başka bir şey değilim.

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek tasarımlarıma bakıyorum. Birkaç damla gözyaşı kaçarken hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve küçük bir hıçkırık serbest kalıyor.

"Yelena?"

Tanrım, ben bir aptalım. Titreyen, sarsılan hareketlerle eşyalarımı alıp çantama tıktırıyorum, bir şeylerin yırtılmasını umursamıyorum. Kimin umurunda? Bunların hepsi işe yaramaz.

"Yelena. İyi misin?"

Kira bana uzanıyor ama elini . "Gitmem gerek." "Hayır, bekle-"

"Yapamam." Kira kaşlarını çatıyor, dudağını ısırtıyor ve gerçekten umurundaymış gibi görünürken tökezleyerek geri çekiliyorum. Ama umursamıyor. Eğer umursasaydı, endişelenseydi, asla gittiği yere gitmezdi. "Gitmek zorundayım."

Bunu söylemeden duramıyorum ve ağır ayaklarımı döndürmeyi başarana kadar kelimeler birkaç kez daha ağızmdan dökülüyor.

Kira aceleyle masanın etrafından dolanıyor ve ben geri çekiliyorum, neredeyse masayı ayaklarından düşürüyordum. Kira onu yakaladı.

"Lütfen," diyor, "gitme. Seni üzme istememiştim. Düşündüm... Ne düşündüğümün bir önemi yok. Sen iyi misin? Seni tehdit mi ettiler? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yutkunuyorum ve kapıya doğru acele ediyorum, Kira geliyor. Dışarı adımımı atar atmaz beni yakalıyor ve girişten uzaklaştırıyor. "Dinle, sana yardım bulabilirim. Koruma. Polis teşkilatında kaynaklarım var. Yelena, eğer , lütfen bana haber ver. bir şey varsa yaparım."

"İşim hakkında bilgi edinmek istediğini sanıyordum."

"Ben istiyorum. İkisi hakkında da yazmak istiyorum. Senin hikayen bağlantı. O felaket konferansın küllerinden doğan kız. Mafyadan kurtulan modacı. Bu yüzyılın hikayesi. Sadece ihtiyacım olan-"

Bir hıçkırık daha kopuyor ve kadın bir an için elini sıkıyor. "Dinle, her zaman birilerine yardım ederim. O haydutun da, daha önce söylediklerimin de canı cehenneme. Hadi içeri dönelim. Sana yemek ısmarlayacağım. Sana eve taksi çağırırım. Hatta seninle oraya kadar yürürüm."

Ama başımı sallıyorum.

Nedense ona inanıyor olmam her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Sorduğun adamı tanımıyorum." Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama o .

"Bu makaleyi yazmamın nedeni-"

"Bilmek istemiyorum. Aklın varsa bu konuyu kapatırsın," diye uyarıyorum onu. "Organize suçlarla, Bratva'yla uğraşmanın kimseye bir yararı olmaz."

"Yani sen-"

"Hayır, bilmiyorum. Sadece bir şeyler okudum, hepsi bu. Ben asla bir suçluyla ilişkiye girmem, siz de girmemelisiniz."

Valentin ve adamları, işlerine burnunu soktuğunu bilselerdi onu öldürürlerdi. Nedenini bilmek bile istemiyorum. Ve eğer benimle konuşurken görülürse, her şey biter.

Hay sikeyim. Büyük ihtimalle, çok geç oldu. Valentin muhtemelen izliyordur. Ya da çetesinden biri izliyordur.

Kira içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil. Belki de biliyordur.

Ölü özel dedektifi biliyor.

Bu kız tam bir bela. Ve ihtiyacım olan son şey daha fazla bela.

"Hoşça kal Kira," diyorum, benden kalanları geceye fırlayacak kadar uzun süre bir arada tutarak.

"Yelena, bekle!"

Kağıtların çantamdan düştüğünü hissedebiliyorum.

Umurumda değil. Hayallerim öldü.

Ve yakında, bu işe dahil olan herkes de öyle olabilir.

VALENTIN

"Bilgisayarın berbat durumda, Valentin."

Dans müziğinin gümbürtüsü Club Silo247'deki ofisimi dolduruyor. Bu duvarların ses geçirmez olması gerekiyor, ama bu sadece kapı kapalıyken geçerli. Ve şu anda, kapı ardına kadar açık. Adamlarımdan birinin gelmesini bekliyoruz ve o da buraya gelmekte çok ağırdan alıyor.

"Bilgisayarım iyi," diyorum, ayaklarımı masamın diğer tarafına koyarak. "Ve sandalyemde fazla rahat etme. İçin çok küçüksün. Gülünç görünüyorsun."

Ilya göz devirmek dışında cevap vermez.

Haklı olabilir, ofisim biraz fırtınalı ama bunun tek nedeni meşgul olmam... ve doğrudan iznim olmadan kimsenin burada bir şeye dokunmasına izin verilmiyor.

Bu da temizlik personeli yok demek.

Buradaki bazı şeyler yanlış ellere düşme riskini göze alamayacak kadar değerli.

Ben onun başının üzerinden bakarken Ilya bilgisayarımda bir şeyler yazıyor. Armam onun üzerinde gotik bir hale gibi süzülüyor.

Kafatası ve engerek. Gümüş rengi boyası parıldıyor ve ona kendine has bir hayat veriyor. Taze kaplama yeni görünmesini sağlıyor.

Öyle değil.

Yakından bakarsanız, izler ve yaralarla kaplı olduğunu görebilirsiniz. Tarihin izleri ve yaraları. Savaşın.

Çok şey yaşadı.

Ben de öyle.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve masanın arkasına geçip parmaklarımla pürüzsüz siyah ve gümüş detayları izliyorum. Bazen, bu armayı elde etmek için nelere katlandığımı hatırlamak beni sakinleştiriyor. Diğer zamanlarda ise beni çileden çıkarıyor.

Şu anda ortada bir yerdeyim.

"Bana orada ne olduğunu söyleyecek misin?" Ilya sorar.

Omzumun üzerinden baktığımda, keskin gözlerinin bilgisayar ekranındaki yansımama görebiliyorum.

"Belki bir gün, eğer iyi bir çocuk olursan."

"Biliyorsun, bunu senin kadar yapamayabilirim ama ben de dövüşebilirim."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Ben kazanayım, sen de bana o armanın arkasındaki kasada ne olduğunu göster."

Bir an düşündüm ama "Hayır, bu fare sorununu çözdükten sonra dövüşebiliriz. O zamana kadar gözümüzü ödülünden ayırmayalım."

"Bu hiç eğlenceli değil."

"Hayır. Ama ödüllendirici olacak. En azından senin için."

Andrei'nin bana buranın anahtarlarını teslim ettiği ve armanın arkasındaki mahzeni gösterdiği an hâlâ zihnimde canlanıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Orijinal bir kısmını derinlere gömülü tuttum. Geri kalanları, tatil köyünün yakınındaki çatı katında bulunan da dahil olmak üzere farklı mülklerdeki farklı kasalara böldüm.

Yelena'nın gördüğü. Lanet

olsun.

Yelena.

O anda nasıl hissettiğini hatırlıyorum. kaplayan karanlık merakı. Her şeyi paylaşmak, içimi dökmek istedim.

Sonra her şey dağıldı.

Yağmurdaki o geceyi düşünüyorum. Ne kadar kötü . Onun öfkesini. Çaresizliğini. Üzüntüsünü.

Hepsi benim hatam.

Ama bunu telafi edeceğim. Bir şekilde.

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldanarak kasayı açıyorum. Ilya'nın görmesi değil. Bir gün bunların hepsi onun olacak, bundan eminim.

Ama o zamana kadar.

"Bu da ne?" Ilya kasa kapısını tekrar kapattıktan sonra soruyor.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, elimde siyah bir kutuyu evirip çevirirken.

Hala nasıl açacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, yan tarafa vurduğunuzda ön tarafın açıldığı ve her birinin ortasında kanalizasyon gibi küçük bir delik bulunan iki gümüş kasenin görüldüğü.

Görünüşe göre Andrei içeri nasıl gireceğini biliyor. Ama bana söylemiyor.

Ben hazır olana kadar olmaz, dedi.

Sanırım henüz hazır değilim. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hala kırmak imkansız.

"Bir bakmamı ister misin?" Ilya teklif ediyor. "Hayır. Bu benim çözmem gereken bir şey."

Sanırım onu tutmayı, açmaya çalışmayı sevmemin nedeni, onda neredeyse canlı bir şeyler olması, sanki olasılıklarla dolu, ona ulaşmak için doğru yolu bulabilirsem benim olan bir tür gelecek yolu gibi.

Son zamanlarda, lanet moda fiyaskosundan beri, daha fazla tutuyorum.

Garip bir şekilde, açıklayamadığım bir şekilde Yelena ile bağlantılı hissediyorum. Sanki bir şekilde onu açacak kadar hazır olmama yardım edecek kişi o olacakmış gibi.

Hay sikeyim. Aklımı kaçırıyor olmalıyım. "Nerede bu herif?"

Kutuyu kaldırıp telefonumu alıyorum ve Yelena'nın evinin etrafındaki güvenlik kayıtlarına göz atıyorum. Bunlar yeni. Yağmurdaki küçük karşılaşmamızdan sonra biraz alem yapmış olabilirim.

Bu onun güvenliği için,
kendime söylüyorum. Ve akıl
sağlığım için.

Onu korumam gerekiyor. Bu noktada, bu bir zorunluluk.

Üç gün önce adamlarımdan biri bana Yelena'nın bir muhabirle nasıl buluştuğunu anlattı. Gözyaşları içinde bıraktı.

Bu rahatsız edici. Bir muhabirle konuşmuş olması yeterince kötü ama bir de ağlayarak ayrılması? O muhabiri ziyaret etmemek için kendimi zor tuttum.

O da gelecek.

Alex'le anlaştıktan sonra tabii ki.

Ama o herif son birkaç haftadır ülke dışında. Bu da biraz itidal göstermem gerektiği anlamına geliyor. Kız arkadaşımın peşine başka özel dedektifler takmadığı sürece, suçunu ona ödetmeden önce dönmesini bekleyebilirim.

O zamana kadar işime konsantre olmalıyım. Çünkü Yelena olmadan, sahip olduğum tek şey bu.

"Valentin. Orada mısın?"

Ilya'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Ona bir bakış fırlatıyorum.

"Evet, tam buradayım. Ne oldu?"

Sırıttıyor.

"Yakın zamanda emekli olan generaliniz işini yaptı."

Telefonumu yere bıraktım. "Sonunda, iyi bir haber."

"Haberler iyi, gerçekten. Artık erişimim var. Bu da sonuç demek."

"Beni bekletme."

Ilya başını sallar ve bilgisayara geri döner.

"Küçük sıçanımız süper gelişmiş hack yöntemleri kullanmadı sonuçta." Ilya bir elini ensesinde gezdiriyor. "Bunu eski moda yöntemlerle yaptılar. Bir kamerayla."

"Kamera mı?"

"Aldatıcı derecede basit, gerçekten. Ekranın fotoğrafını çekin ve ardından bir dizi yolu temizleyin. Hem de hiçbir şey indirmeden. Ve bulunması neredeyse imkansız."

"FBI'a selfie mi göndermişler?"

"Şey, hayır. Selfie, kendi fotoğrafınızı çektiğiniz zaman olur. Ne zaman değil-"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Yaptım. Anladım. Ama yaptıkları şeyin onları bulmayı neredeyse imkansız hale getirdiğini söylediğimde beni anladın mı?"

"Büyük Ilya Rykov için hiçbir şey imkansız değildir."

"Doğru. sürdüm. Bilgiyi FBI'ın eline geçirmek için bazı sunucuları atladıkları için biraz uğraşmak gerekti. Görünüşe göre bizim sıçan FBI ile konuşmak istememiş."

"Kimin var?" Elimi masaya vuruyorum ve bilgisayarın ekranına bakıyorum. Ilya bir harita getirdi. Bir yer işaretlenmiş bile. "Neresi orası?"

Dramatik etki için duraklıyor.

"Küçük İtalya'da bir bilgisayar mağazası."

Birbirimize bakıyoruz ve ben alçak sesle ısıklık çalıyorum.

"Biliyordum amına koyayım." "Gerçekten İtalyanların bu kadar aptal olacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence bu kadar kibirli olurlardı. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Ne yapacaksın?"

Aptalca bir soru. Silahımı ve dolu olduğundan emin oldum. "Ciddi misin?"

"Bir sorayım dedim."

Ona baktım. "Yolculukla ilgilenir misin?"

İlyasırııyor.

"Hiç sormayacaksın sandım."

Takım elbise ceketimi giyip ikinci silahımı alıyorum, şarjör durumunu kontrol edip kılıfına yerleştiriyorum. Ama kapıya doğru ilerlemeden önce telefonumu kontrol etmek için bir saniye ayırıyorum - çünkü başka ne olursa olsun, o her zaman aklımda.

"Uslu dur meleğim," diye mırıldanıyorum, dairesinin etrafındaki güvenlik kameralarına hızlıca bir göz atıyorum. Hâlâ evdeymiş gibi görünüyor. Etrafına kurduğum güvenlik çemberi sayesinde güvende olmalı.

"Neyi bekliyorsunuz?" İlyas kapı aralığından sorar.

"Merak etme," diyorum telefonumu . "Andrei'yi ara ve ona işlerin ciddileştiğini söyle. Bu akşam yemekte İtalyan yemeği yiyeceğiz."

İlyas'nın gülümsemesi neredeyse yüzüne sığmayacak kadar büyük. "Hay hay, kaptan."

YELENA

Hayatım sona erdi.

Yatakta dönüyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Yapabildiğim tek şey bu.

Bir tasarımcı olarak başarabileceğimi düşündüğüme inanamıyorum. Tıpkı Kira'nın Valentin ve Bratva yerine benimle ve tasarımlarımla ilgilendiğini düşündüğüme inanmadığım gibi.

Kira'yı görmeyeli üç, belki de dört gün oldu. Dünyamın dibi çöktüğünden beri. Tekrar.

Kimse size depresyonun gözeneklerinize nasıl sızdığını ve kemiklerinizi istila ederek onları nasıl ağırlaştırdığını anlatmaz. Kimse size her şeyin nasıl hissizleştüğünü anlatmaz.

Sizin için ne kadar kötü olursa olsun, kendinizi iyi hissetmenizi sağlayan tek şeye odaklanmaktan kendinizi alamamanız.

Valentin.

O her yerde. Rüyalarımda, düşüncelerimde, kanımda. Ve onu istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Neredeyse fiziksel. Uyuşukluğa nüfuz eden tek şey. Yatağımın altındaki canavar. Varlığımın belası.

İhtiyacım olan tek dokunuş.

Onu istemek için çok zayıfım. Çok acınası. Bu beni sadece daha kötü hissettiriyor.

Belki de onu zihnimden temizlemem gerekiyordur.

En azından, külotuma ulaşana kadar elimi karnımın üzerinden aşağı kaydırırken kendime söyledığım şey bu.

Onu düşünerek kendimi okşamaya başladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ama dokunuşlarım onun güçlü ve sabit ellerini taklit etmeye yetmiyor.

Derin bir nefes alıp bir sıkışma hissiyle yan dönüyorum ve başucumdaki çekmeceyi açıyorum. Vibratör, kullanılmış kağıt mendillerin ve eski telefon kablolarının altına tıkılmış. Ellerimde ağırlaşıyor.

"Seni yıllar önce dışarı atmalıydım."

Ama hiç beceremedim. Şu tavşan vibratörlerinden biri, Natalya'nın şaka hediyesi. Geçmişte çok az kullandım. Ama son birkaç gündür, cazip bir uyuşturucu gibi başucumdaki çekmecede duruyor.

Sonunda pes ettim.

Külotumu aşağı iterek vibratörü yerine yerleştiriyorum ve Valentin'in beni nasıl parmakladığını düşünüyorum. Beni o çatı katında nasıl sürüklediğini, vücudumla nasıl oynadığını.

Kontrol tamamen ondaydı ve bu inanılmazdı.

Vibratörün bu deneyimi yeniden yaratmasına izin vermeye çalışıyorum.

Klitorisime karşı mırıldanıyor, içimi gerçek olanla kıyaslayamayacağım bir dolduruyor.

Kıyaslanamaz ama birazcık ısı . Dünyam soğuk. Bir ateşe ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatarak ucunu deliğime sokuyorum. Valentin'in kalın sikine kıyasla çok küçük, ama verdiği his rol yapmama yetiyor.

Derin mavi gözlerini hayal ediyorum. Sert kaslarını. Koyu renkli dövmelelerini. Beni nasıl bu kadar güçlü ama bir o kadar da şefkatli bir şekilde tuttuğunu hatırladıkça, bu görüntü beni rahatlatıyor.

Sonra, son karşılaşmamızı düşündüm.

Boş sokaklarda, yağmurun altında yalnızım. Çekirdeğimden farklı bir sıcaklık yükseliyor. Bacaklarımdan arasından sıcak alevler yükseliyor. Sırtım dikleşiyor. İç çekiyorum.

Karanlık çok davetkâr görünüyor. Ama herhangi bir karanlık değil. Onun karanlığı. Sadece birlikte doldurabileceğimiz bir karanlık.

Beni almasına izin vermeliydim, tam o anda. O zaman belki bu alışkanlıktan kurtulabilirdim.

"Valentin." Kalçalarım sallanmaya başlarken onun adı dudaklarımda. Sıcak dölünün sırtımda nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Çatı katındaki pencerenin camına yayılmış hayalet silüetlerimizi. İtişlerinin ritmini. Ellerindeki gücü.

"Valentin!"

Patladım.

Sıcaklık yayılır, sonra geri çekilir. Bu onun yerini tutamazdı.

Valentin'i bırakacaksam, gerçeğini son bir kez gerekebilir.

Hayır! Tembel bir ses içimde bir yerden vıraklıyor. *Güçlü ol.*

Ama güçlü olmaktan bıktım. Bana sefaletten başka bir şey getirmedi.

Vibratörü elimden fırlatıyorum ve yerde vızıldıyor, ucuz, cılız ahşabı ben daha fazla dayanamayana kadar tıkırdatıyor.

Ama arkamı döndüğümde vibratörün kapalı olduğunu fark ettim. Kargaşaya sebep olan telefonumdu.

Kontrol etmek bile istemiyorum. Ama bir şey beni yatağa sürüklüyor. Ekranımda bir e-posta uyarısı beliriyor. **Yüksek Önem**, diyor, hala vızıldıyor.

"Bundan daha önemli ne olabilir ki?" Alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Ama e-postayı açtığımda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Pierre Olivier'den. Moda endüstrisinde tanınmış bir yatırımcı. Ve Alex'in rakibi.

Hayır. Umut etmeye bile cüret etme.

Zihnim bahaneler arıyor. Onun yerine, Pierre'i en son ne zaman gördüğümü hatırlıyorum. Hâlâ Alex'le birlikte olduğum zamandı. Nasıl bir yerlere geldiğimi, beni ve kariyerimi nasıl elinde tuttuğunu ballandıra ballandıra anlatmıştı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, beni fahişesi ve kişisel evcil hayvan projesi gibi göstermesini takdir etmediğimi söylediğim için patlayan bir kavga ettik. Sonunda aramızdaki sorunu çözdük ama bu benim için sonumuzun başlangıcıydı.

Yanağımda kuruyan gözyaşlarımı siliyorum ve e-postayı okuyorum.

Yelena,

Konferansı ve sizinle doğru düzgün tanışmayı kaçırdığım için üzgünüm, ayrıca bunu yapamadan daha kötü bir hal aldığı için de üzgünüm.

Ama tasarımlarınıza bayılıyorum. Etkinliğe getirdiğiniz görünüm kitabına bir göz attım ve sizinle bir anlaşmayı tartışmak için buluşmayı çok isterim. Müsait olduğunuzda beni arayın. Her zaman olur.

Pierre.

Tekrar okudum, ellerim titriyordu. Bu gerçek olamaz, değil mi? Ateşli zihnimin bir rüyası olmalı. Bir numara.

Evet, işte bu.

Kandırılıyorum.

E-postayı silmeye ve telefonumu vibratörün yanına atmaya saniyeler kalmıştı. Ama bir şey beni durduruyor.

Çaresizlik.

Valentin'e bağımlı oldum. Ve şu anda ona ihtiyacım var, birden fazla şekilde.

Kendimi onun anılarından kurtarmanın tek yolu, kendi anılarımı yaratmak. Onun içinde olmadığı anılar. İyi anılar.

Bu gece de o güzel anılardan biri olabilir mi?

Dikkatli ol, diyorum kendime. En son umutlanmaya cüret neler olduğunu hatırla.

Çok iyi hatırlıyorum.

Ama en kötü ne ki? Eğer bu şansı değerlendirsem ve yine başarısız olursam, o zaman buraya, zaten olduğum yere geri dönerim.

Başka kaybedecek neyim var ki?

Derin bir iç çekerek "E-postayı yanıtla "ya tıklıyorum.

Merhaba Pierre-birlikte çalışmak hakkında sohbet etmek isterim. Ne zaman ve nerede olacağını söyle. Yelena.

Gönder tuşuna basıyorum ve iç çatışmamdan çoktan yorulmuş bir halde yatağa yığılıyorum.

Ancak Pierre'in yanıtı yıldırım hızıyla ve bir metin olarak geliyor.

Bu akşam, saat 8'de. Petit Agneau. Pierre bu arada.

anasını. Az önce Chicago bölgesindeki en havalı restoranlardan biri seçildi. Ayrıca şehir sınırlarının hemen dışında, toplu taşıma araçlarının sizi götürebileceği yerin ötesinde. Ve taksi tutacak param yok.

Hayır. Taksiye binmemeyi göze alamazsın. Oraya gitmelisin, Yelena. Tasarımlarını toparla ve oraya git!

Hayır dersem ya da bana yakın bir yer önerirsem, zaman paramın yetmeyeceğini düşünecek ve bu fazlasıyla doğru olsa da, onun kalibresindeki hiç kimse çaresiz ya da parasız biriyle çalışmak istemez. Başarılı görünmeli ve davranmalıyım.

Sweetwater'da olanların kanlı ayrıntılarını bilmiyor olmalı, ya da belki de biliyordur ve şahsen daha kötüydü.

Bundan faydalanmalıyım.

Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Gidip bilgisayarımı aldım ve Google haritaları açtım. Bir yol bulacağım.

Parmaklarım titreyerek ona geri mesaj attım.

Orada görüşürüz.

O kadar erken çıkıyorum ki duş almaya, saçımı ve makyajımı yapmaya ve doğru kıyafeti seçmeye ancak vaktim oluyor. ki kendime ait bir kıyafet ve her ne kadar birçok kıyafetimi sokaktan gece hayatına uygun olarak tasarlamış olsam da bu, topuklu ayakkabı giymem gereken tek durum. Ama onları çantama atıyorum.

Üç otobüs ve biraz da eski usul kaldırım işgalinden sonra restorandaydım. Sahte Kolonyal esintiler taşıyan yemyeşil bir banliyö evi, güzel bir araziye sahip geniş bir hedef restorana dönüştürülmüş. Yakınlardaki bir pencereye yaslanıp ayakkabılarımı değiştirirken Google tanrılarına ve telefonumun beni yanlış yollara sapmadan buraya getirmesine şükrediyorum.

Üç inçlik topuklularla yürüyüşümü bitiriyorum. Tam zamanında. Yağmur yağmaya başladı.

Ön taraftakiler arabayla gelmediğime ya da bir servis tarafından bırakılmadığıma şaşırırlarsa tek kelime etmiyorlar, beni içeri götürüyorlar.

Ve Kraliçe B korumak için elimden geleni yapıyorum. Başarana kadar numara yapmaktan yanayım ve burada -bir şansım olduğunu düşündüğüm konferanstan farklı olarak- içimdeki hırpalanmış egoyu ve her adımı takip eden belirsizliği gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Ne kadar debelenirsem debeleneyim, pes eden biri değilim.
Geçmişte işler yolunda gitmedi.
Ama bir noktada, benim için bazı şeylerin değişmesi gerekiyor. Ve
bu o nokta .

Sonunda.

Hayır. Öyle olmalı.

Adımı veriyorum ve şık, romantik ve loş restoranda masaya
götürülürken her adımda kendimi daha iyi hissediyorum.

"Merhaba, sevgilim."

Pierre Olivier hatırladığımdan daha yakışıklı. Valentin'den daha
yaşlı -ve eğer onları yan yana koysaydım bu adam duvar kâğıdının
içinde kaybolurdu- ama buraya karşılaştırmaya yapmaya gelmedim. İş
için buradayım.

Ayağa kalktı ve benim için bir koltuk çekti.

"Teşekkür ederim Bay Olivier," diyorum .

"Benim için bir zevk," diyerek gülümsüyor
ve bana katılıyor.

Neden onun yanında oturduğumdan emin değilim ama bunu çok
fazla düşünmemeye çalışıyorum. Belki daha sonra bize katılacak
başkaları da olur. Parlak, arkadaş canlısı, profesyonel gülümsememi
korumak için yeterince rahat olmaya çalışarak koltuğumda kayıyorum.

"Bu kadar kısa sürede bana katılabildiğinize sevindim."

"Büyük Pierre Olivier'e nasıl karşı koyabilirim?" Cazibemi
bastırıyorum. "Elimde-"

"Şarap sana iyi gelir mi?" diye araya giriyor. "Seksen altı pinot noir
sipariş etme cüretini gösterdim. Çoğu şeyle uyum sağlayacak kadar hafif."
Koluma dokunarak göz kırpmıyor. "Et ya da balık için kırmızı ve beyaz
olayına inanmıyorum; önemli olan şarabın hafifliği ve hafif kırmızılar ve
ağır beyazlar var."

Kuşkularımı yutuyorum. "Oh, sorun değil, gerçekten ne olursa.
Düşündüm ki-"

"İş konuşmak için bekleyebiliriz. Böylesine özel bir atmosferi heba
etmek yazık olur. Bizim için tadım menüleri sipariş ettim. Buradaki her şey
enfes ve Petit Agneau'nun sundukları hakkında fikir sahibi olmak için
güzel bir yol."

"Tamam, ama yarın erken bir randevum var."

Gülüyor, elini sallıyor ve alçak ışık evlilik yüzüğünü yakalıyor. Onu
görmek endişelerimi hafifletiyor. Ayrıca, bu

endüstri, çoğu toplantı içki ve süslü akşam yemekleri içerir. Henüz teke tek toplantılara alışmadım.

Belki de her şey .

İlk yemeğimiz yeterince çabuk geliyor ve Pierre sırtını düzeltene kadar havadan sudan konuşuyoruz.

"Hiç model olmayı düşündün mü Yelena?" Bakışları ağızımın üzerinde kalıyor, sonra aşağı iniyor ve kadehini doldururken tekrar yukarı çıkıyor.

"Çok kısıyım ve modanın bu yönü bana hiç çekici gelmedi. Kıyafetleri sergilemek yerine tasarlamayı tercih ederim."

Yaklaşıyor, jus soslu patatesin üzerindeki bir çatal dolusu kuzu etini ağızıma doğru tutuyor. Bir ısırık almaktan başka seçeneğim yoktu. "Yazık, çok güzelsin, sergilenmelisin..."

Midem ters yöne dönüyor. Yağlı, sert bir huzursuzluk tokadı. Çiğnediğim lezzetli yiyeceklerin tadı kaçıyor.

"Ben... ah... teşekkür ."

Gece bu şekilde devam ediyor, Pierre biraz fazla yakın oturuyor, kadehimi dolduruyor, bana ve işime iltifat ediyor. Yine de ne zaman konuyu işe getirmeye çalışsam, konuyu değiştiriyor.

Tatlı yeterince çabuk gelemes. O zamana kadar, sanki iki saat yerine beş saattir buradaymışım ve işimi konuşmamışız gibi hissediyorum. Hem de hiç.

Çaresizlik kancalarını derine taktı ve elimdeki beş yıllık iş planıyla birlikte görünüm kitabını çıkardım. Onları Pierre'in önüne koydum, ayağımı yere basmaya hazırdım.

"Yelena, çok eğleniyoruz."

Kullanacağım son kelime eğlence olurdu ama sadece gülümseyip başımı salladım. "Evet ama bunca yolu bir yatırım hakkında konuşmak için geldim ve size iş planımı göstermek istedim."

Bakış defterine dokunmadan iş planını alır ve katlayarak ceketinin iç cebine koyar.

O korkunç korku beni tekrar sarıyor. Bunun bırakamam, yapamam. "Başka tekliflerim de var." Yalan söylemek kolay geliyor ve o sadece gülümsüyor.

"Eminim biliyorsundur. Hmm..." Sonunda görünüş kitabının ilk sayfasını açtı. "Çok yeteneklisin ama bu kadar genç ve deneyimsiz olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Bu da uzun bir kariyer olduğu anlamına geliyor."

"Sanırım bunu ortaklarımla tartışabilirim."

Her şey elimden kayıp gidiyor ve... Tanrım, buna izin veremem.

"Lütfen Pierre," diyorum. "Benimle şansını denemen için seni ikna edebileceğimi biliyorum. Pişman olmayacağına söz veriyorum."

"Sorun ben değilim Yelena, sevgilim. İkna edilmesi gereken ortaklarım." Kolundaki Piguet marka pahalı saati kontrol ediyor. "Daha erken. Seni onlara götürebilirim ve sen de sihrini konuşturabilirsin."

Telefonuma bakıyorum. Saat akşamın 10'u, herhangi bir iş toplantısı için ideal bir zaman değil, ama yine bu resmi bir toplantı değil.

Kahretsin.

Omurgamdan aşağı soğuk, ağır bir yük kayıyor.

Bunun şüpheli olduğunu biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama çaresizim ve o da yabancı biri değil. Bana ulaşan tanınmış bir iş adamı.

Milano'da olanları hatırla, diye bir ses geliyor zihnimin arkasından.

Onu itiyorum.

Milano'da olanlar buradayım. Benim hatam olmasa bile, bunu düzeltmem gerekiyor.

Pierre benden tam olarak soyunmamı istemiyor. Davamı savunmama izin vermeyi teklif ediyor.

Nefes alıyorum. "Yarın bir şeyler ayarlamaktan mutluluk duyarım."

İç geçiriyor. "Keşke yapabilseydim Yelena, ama ikisi yarın bir aylığına Avrupa'ya gidiyor ve daha önce bana birkaç genç tasarımcıdan daha bahsettiler. Sen ortaya çıkmadan hemen önce."

"Geç oldu," diyorum tereddüt ederek. "Belki bir zoom çağrısı yapabiliriz?" "Elbette yapabiliriz ve onlar dönene kadar bırakabiliriz ama"

Omuz silkiyor. "Bu riskli. Ve eminim seninle buluşurlarsa, anlaşmanı alacaksın."

Tanımadığım bir adamla, Pierre Olivier gibi tanınmış biriyle bile arabaya binmemem gerektiğini biliyorum. Ama Valentin'in beni hâlâ takip ettirdiğinden de eminim. Bunu yapmayacak kadar kontrolcüdür. Ve bana kötü bir şey olmasına asla izin vermezdi, değil mi? Ne de olsa,

Adam beni bir iş görüşmesine kadar takip etti, burada da takip ettirmemesine imkan yok.

Omurgamın dibindeki soğukluk yayılıyor.

Yine de ağzımı açtım ve sadece tek bir şey söyleyebildim. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

En azından beni Chicago'ya götürecek bir araç bulurum.

Pierre hemen hesabı istiyor ve bir de bakıyorum ki vale yanaştığında biz ön tarafta, bir tentenin altında şiddetli yağmurdan saklanıyoruz.

Dışarı çıkarken görevliler başımıza şemsiye tutuyor. Hava o kadar soğudu ki nefesimi görebiliyorum.

"Canım," diye gülümsüyor Pierre, bana arka kapıyı açarken. Endişemi yutuyorum ve içeri dalıyorum.

Pierre'in arabası Valentin'inkinden daha gösterişli. İçerisi küçük bir limuzin gibi, birbirine bakan iki uzun koltuğu var. Benim yanıma geçip şoförüne bizi Old Town'a uzun yoldan götürmesini söylüyor.

Sonra bir düğmeye basıyor ve bölme yukarı çıkıyor.

Sakince nefes almaya çalışıyorum.

"Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Kolunu koltuğun arkasına doğru kaydırıyor. "Tam olarak ne kadar minnettar olduğumu üzereyim. Ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu."

Pierre elini bacağıma koyuyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak yer değiştiriyorum. "Bir sürü fikrim var ve-"

"Tatlı şey..." Bacağıma aşağı itiyor ve elini yukarı kaydırıyor, bacaklarından birini benimkinin üzerine asarken külotuma sürtünüyor. Koltuğun arkasındaki eli omzuma doğru iniyor ve bol bluzumun içine dalıyor. "Senin fikirlerin umurumda bile değil."

"Pierre!"

Uzaklaşmaya çalışıyorum ve bileğimi tutuyor.

"Hadi, Yelena. Anlaşmayı biliyorsun. Sen Civati ile yaptın, ben de o elbisenin altındakine karşılık yatırım yapmayı teklif ediyorum. Beni becer, becermeye devam et ve anlaşalım. Bu çok basit."

Bir an için tamamen felç oldum. Sonra, içimin derinliklerinde bir yerden kızgın bir öfke fışkırıyor.

"Siktir git!" Pierre'iterek bağıriyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana doğru dönüyor. "Aptalca bir şey yapma kızım. Biliyorum-"

Ağzını tokatla .

"Seninle seks yapmayacağım," diye bağıriyorum.

Pierre öylece boşluğa bakıyor, eli kırmızı yanağına sürtünüyor.

"O zaman işimiz bitti," diyor sonunda, kravatını düzelterek. El izim yüzüne kazınmışken Pierre bir düğmeye basıyor ve bölme alçalıyor. "Kenara çek."

Araba tam da bunu yapıyor. Pierre kapıyı açarak bana baktı. "Bacaklarını açman ya da dudaklarını sikime sımsıkı sarman için son şansın. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan sonra muhtemelen ikisini de yapmak zorunda kalacaksın. Çok paradan bahsediyoruz ve sen artık bir risksin. Bu yüzden bana ve birkaç arkadaşşıma fahişelik yapmanı bekliyorum. Ya da çıkıp eve yürürsün. Ve bu anlaşımayı kaybedersin."

Bedenim utanç ve öfkeyle yanıyor. "Yürüyeceğim."

"Nasıl istersen öyle olsun."

Ben arabadan çıkmaya çabalarken bana bakıyor. Ayaklarım yere değdiği anda Pierre kapıyı çarparak kapatıyor ve araba gıcırdayarak uzaklaşıyor.

Siyah gökyüzünden soğuk yağmur yağıyor. Tek yapabildiğim arka lambaların uzaklarda kayboluşunu izlemek.

Ufukta, Chicago silüetini pusun içinden zar zor seçebiliyorum. Nefesim yüzümün önünde dumana dönüşerek onu daha da karartıyor.

Titriyorum, zaten sıırıslıklamım.

"Her şey daha kötü olabilirdi," demeye çalışıyorum kendime, tam da korkunç bir gök gürültüsü gece gökyüzünü yırtarken. "Lanet olsun."

Topuklarımı tekmelerken ve yapabileceğim tek şeyi yaparken beni zorlayan gözyaşlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yürümeye başla.

Umarım hipotermi başlamadan önce sıcak bir yere varabilirim.

VALENTIN

Kelleler uçacak.

Yağmurda Yelena'nın bilinen son konumuna doğru hızla ilerliyorum. Lanet olsun, fiziksel gözetimden geri çekilmem gereken onca zaman varken.

Hız sınırını aşıp aşmadığımı umursamadan önümdeki kamyonun etrafından dolanıyorum. Bir polis beni kenara çekmeye çalışsın.

Lanet olsun.

Telefonumu kontrol ettiğimde bir hata olmalı diye düşündüm. Yelena'nın şehrin hemen dışındaki ıssız bir yolda ne işi olabilirdi ki?

İlk başta bir hata olduğunu düşündüm. Ben de Ilya'ya baktırdım. Bariz olanı işaret eden oydu.

Hiç hata yoktu. Yelena yağmur altında mahsur kalmış, yavaş yavaş Chicago'ya geri dönmeye çalışıyordu.

Yürüyerek. Bu saatte. Bu havada. Bir şeyler yanlış olmalıydı.

Direksiyonu kavriyorum, göstergeyi çeviriyorum ve başka bir arabayı solluyorum.

Birkaç gün çok kötü geçti ve bu gece bir şeylerle ilgilenmem gerekiyordu, bu yüzden çok geç olana kadar onun yerini görmedim.

Ama adamlarımın beni uyarması gerekirdi. , sanırım uyardılar. .

Yelena'nın şehir dışına çıkacağını biliyordum. Taşrada gösterişli bir Fransız restoranına kadar takip edildiğini duydum. I

İşle ilgili olduğunu düşündüm.

Sonra biri bana yerin adını söyledi. Petit Agneau.

Daha önce duymuştum.

Müşteriyi götürdüğünüz bir yer
değil. Bir randevuyu götürdüğün
yer.

Bu, telefonumu kapatmam ve gözlerimi ateşle doldurmam için
yeterliydi.

Sadece hayatına devam etmeye çalışmıyordu. Bensiz devam etmeye
çalışıyordu.

Sonra, öldürme çılgınlığım sona erdiğinde, yardım edemedim ama
onu tekrar kontrol ettim. Bir yanımda onun güzel bir dairede olduğunu
umuyordu. bir yerde. Ama değildi.

Onun yerine, yolun kenarındaydı. Karanlıkta, yağmurda ve soğukta
yavaşça ilerliyordu.

Başı beladaydı.

Şeritlerimi değiştirip bir sonraki çıkıştan dönerek onun olduğu yere
doğru ilerlerken bu düşünce göğsüme bir buz kıracağı gibi saplanıyor.

Eğer ona bir şey olduysa. Eğer yaralanırsa...

Kan dökülecek.

Telefonuma bakıyorum. Çok yaklaştım. Çok uzun sürmez...

"Yelena!"

Sonunda onu görüyorum, yolun kenarında başı öne eğik, iliklerine
kadar ıslanmış, büzüşmüş bir şey. Yanına yanaştığımda bile küçük
bedeninden yayılan sefaleti hissedebiliyorum. Bu beni öldürüyor.

Dışarı çıkmak için kapıyı açarken "Sadece benim," diyorum. Onu
ürkütmek istemiyorum. Onu burada istemiyorum ama altıncı hissim
bana düşmüş meleğin üzerine fazla gitmememi söylüyor.

Cevap vermiyor ya da dönmüyor ama omuzları titremeye başlıyor ve
o anda içime uzanıp kalbimi yerinden sökebilir.

"Hey." Islak bedenini kollarıma alıyorum ve bana yapıyor, kemiksiz
kalıyor. "Bir şeyin yok. Ben buradayım."

Beni burada isteyip istemediğini gerçekten bilmiyorum ama onu
terk etmeyeceğimden eminim. Onu yağmurun altında tutuyorum,
parmaklarımı

onu nazikçe sallıyor ve ona Rusça yatıştırıcı sözler söylüyordu.

güvende olduğunu, benim olduğunu, iyi bir kız olduğunu, en iyisi olduğunu söyledim. Ona sonsuza dek bakacağımı ve diğer iblisleri tutacağımı söyledim. Diğerlerini uzak tutacak bir iblis. Ona güzel, akıllı, yetenekli olduğunu söylüyorum. Özel olduğunu. Sessiz gözyaşları dindiğinde ve omuzları sakinleştiğinde başının üstünü öpüyorum.

"Teper' ty v bezopasnosti, malyshka." *Artık güvendesin, ufaklık.*

Onu yolcu koltuğuna oturtmayı başardığımda hemen yola çıkmıyorum. Bunun yerine arabada sessizce oturuyoruz, kalorifer onun kurummasına yardımcı , donmuş kemiklerini ısıtmak için çalışıyor ve ben tek kelime etmiyorum.

Direksiyonu öyle sıkı kavriyorum ki kırılmaması bir mucize ve onun konuşmasını bekliyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Ben... Ben çok aptaldım."

Yutkunuyorum, yavaşça beşe kadar sayıyorum. "Aptal olmaktan çok uzaksın, meleğim.

Ne oldu?"

"Bir yatırımcı akşam yemeğinde benimle konuşmak istedi ..." Duruyor, elleri yumruk olurken derin ve sesli bir nefes alıyor. "Ama o sadece benimle yatmak istedi."

Aşırı şiddet, bu adama uygulamak istediğim şey bu. Öfke kabarıyor. "İsim?"

"Valentin. Hayır."

"Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum." "Ona zarar vereceksin."

Ona bir bakış attım. "Bu bir sorun mu?"

"Evet Valentin, şiddet her zaman tek değildir."

Katılmıyorum. Ama bunu sonraya saklayabilirim. Yerleştiğinde ve güvende olduğunda. "Tamam," diyorum elimden geldiğince nazikçe.

"Kan dökmek yok." Şimdilik.

Yelena gözlerini kapatıyor ve koltuğuna yerleşiyor. Ona daha fazla soru sormak, bu işin özüne inmek, intikamını almak istiyorum. Ama bir sorgulamanın ihtiyacı olan son şey olduğunu biliyorum.

Benimle rahatlayabileceğini bilmeye ihtiyacı var. O yüzden bekliyorum.

Arabayı vitese takıp sürmeye başladım. Lincoln Park'taki ana konutuma gideceğiz. Orada rahat edecektir.

"Bilmem gerekirdi, Valentin. Daha akıllı davranmalıydım." "Sorun yok, meleğim."

"Bu bir randevu değildi, yemin ederim."

"Her ne olduysa, bu senin hatan değil."

"Öyle." Ellerini sıkıyor, açıyor ve tekrar sıkıyor. "Çünkü her zaman yaptığım gibi tüm uyarı zillerini görmezden geldim. Sanırım şimdiye kadar çıktığım tek erkek olan pisliklere ilgi duymam beni aptal yapıyor."

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Her türlü kelime dudaklarıma yapışıyor ama hiçbirini doğru gelmiyor. Bu yüzden sessiz kalıyorum.

On dakika sonra şehirdeyiz.

"Seni evime götürüyorum, Yelena. Bir şey yapman için değil. Sadece güvende olduğunu bilmem için. Konuşabiliriz ya da konuşmayız ve bir sürü oda var. Benimle aynı odada yatmak zorunda değilsin. Hepsinden iyisi, yardımcı olacak büyük bir şöminem var."

Gülüyor ama bu hüzünlü bir ses. "Güzel bir ateş iyi gelirdi." "Atlamak yok," diyorum, ruh halini biraz olsun düzeltmeye çalışarak. "Söz vermiyorum."

İç çekişi kalbime saplanan bir bıçak gibi. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bir daha olmayacak.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yaşayacağım." Sesi kesiliyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Sanırım o kadar uzun zamandır kendimi güvensiz hissediyorum ki bu neredeyse benim bir parçam oldu."

"Erkekler yüzünden mi?"

İç çekiyor. "Böyle bir şey ilk kez olmuyor, Milano'da kovulmamın nedeni şirketin üst düzey yöneticilerinden birinin benimle yatmaya çalışması ve benim hayır dememdi. Kariyerimi mahvetti."

Boğazımdan küçük bir hırıltı kaçıyor.

"Onunla çıkmıyordum ama hayatımı işgal eden başka bir pislikti. Sektör böyle. Hayat böyle. Bunun olacağını bilmeliydim. Kazandığım parayla güvenli oynamalıydım. O işi kaybetmek beni bir anda zenginlikten paçavraya çevirdi. Ama kendimi o duruma sokmasaydım, ben..." Sallıyor

başını salladı. "Muhtemelen böyle bir toplantı yapacak kadar umutsuz olmazdım."

"İnsanlar bunu her yapıyor."

"Bratva'daki insanlar, belki. Senin gibi insanlar."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum meleğim. Ama bu dünyadaki herkes bir dereceye kadar benim gibi. Ben sadece bu konuda en iyisiyim."

Benim sokağıma yaklaşıyoruz ve Yelena elini açıyor, bahçe dolu çimenleri ve geniş konaklarıyla mahallenin zenginliğine bakıyor.

"Ben de senden kaçmalıyım, Valentin. Sen nefret ettiğim her şeysin. Bratva parlak şeyler, tatlı anlaşmalar sunuyor, ama bunların bir bedeli var. Bratva... onlar... babamı sırtından bıçakladılar. Her şeyimizi kaybettik. O sadece büyümek isteyen bir iş adamıydı ve Bratva... onu kendileri de öldürebilirdi. Onu mahvettiler. Çok utanmıştı. İdolüm olan adamın bir kabuğu. Çok çabaladı ama borçlar çok fazlaydı. Ve annem çok hastaydı. Bratva'nın ellerini kirletmesine gerek yoktu. Kendi canına kıydı. Annem birkaç yıl sonra öldü."

İşte böyle, her şey anlam kazanıyor. Direnişi, utancı, çatışması.

Kalbim ağırlaşıyor. "Kaç yaşındaydın?"

"On."

Neredeyse rahatlayarak iç çekmek istiyorum ama bu hiç hoş olmazdı. "O eski muhafızlardı, meleğim. Eski imparatorluk. Yozlaşmış ve sadakat sorunlarıyla dolu. Andrei'yi biliyorsun. Ve Natalya'yı." Ve ben. "Onlar-"

"Bratva, Bratva'dır. Çete. Organize suç."

"Biz onlar gibi değiliz," diye onu temin ediyorum. "Biz yeni muhafızlarız. Zherdev Bratva sadakat ve toplumda güçlü ilişkiler kurmakla gurur duyar. Biz sivilleri kandırmayız. Onları güçlendiririz. Tehdit ettiğimiz suçlulardır. Sadece suçluları."

Ve arada bir, inatçı yaşlı bir general.

Yelena başını sallıyor. "Bu güvenli değil. Güvende değilsin. Ve yine de..." Ben kapının adını yazarken yutkunuyor ve ellerine bakıyor.

Telefonumdaki kodu. Süslü demir bariyer açılıyor. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

Ağır kalbim birden bir tüy kadar hafifledi. "Çünkü gerçeği biliyorsun."

Garaja girdiğimde Yelena bana bakıyor. "Ne gerçeği?"

"Seni güvende tutacağımı. Çoğu insan umurumda değil Yelena. Ama insanlar, uğruna öldürebileceğim insanlardır. Uğruna öleceğim insanlar. Sen de o insanlardan meleğim, istesen de istemesen de." Eğilip yanağına dokunuyorum. "Öyleyse ben senin gölgen, pelerinin, zırhın olacağım. Koruyucun. Benimle her zaman güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Çalışanlarım şömineyi yanık bırakıp odalarına çekildiler. Burada tam zamanlı olarak bir kahya ve birkaç muhafızdan fazlası yok ve evi satın aldığımda Andrei ayak diremeseydi buna bile sahip olamayacaktım.

Bu kadar inatçı olmayı bırak, demişti. Hayatına birkaç sıcak beden girmesine izin ver. *Bu seni öldürmez*.

Ne kadar da yanılmış. Çünkü oturma odamda dünyanın en sıcak bedeni var ve kendimi ölmeye hazır hissediyorum.

"Sakin ol meleğim," banyoya gitmesine yardım ediyorum.

O kadar çok titriyor ki soyunmasına yardım etmek zorunda kalıyorum ama bunda cinsel bir şey yok. Bakmıyorum bile. Sadece elini tutup onu duşa götürüyorum. Sonra duşu açtım ve başka tarafa baktım.

Bir yanımlı hâlâ onun yanına tırmanmak, cildini fırçalamak ve o piçin dokunduğu her yerini yıkamak istiyor. Ama ihtiyacı olanın bu olmadığını biliyorum. Yelena'nın bir nebze özerkliğe, kendi ayakları üzerinde durabildiğini hissetmeye ihtiyacı var. Kendini toparlamak için biraz mahremiyete.

Ben de ona verdim.

Kıyafetlerini alıp çamaşırhaneye atıyorum, sonra yukarı odama çıkıp dolabımı yağmalıyorum. Ona uyabilecek tek şey uzun kollu bir tişört ve boxer. Onları indirip yatağın üzerine bırakıyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum.

Mutfağa girip hizmetçinin benim için bıraktığı çorbayı ısıtırken duşun sesi geniş salona kadar süzülüyor. Sebzelerle dolu basit ve doyurucu bir tavuk arpa çorbası. Yediğini biliyorum ama en azından sağlıklı ve belki onu sakinleştirmeye yardımcı olur.

Bilmiyorum. Ne yapacağımı şaşırdım. Bu benim işim değil. Terbiye bana yabancı.

Ama buna ihtiyacı var, ben de öyle yapacağım.

Çorba ısındığında, koruyucu bir kapakla örtüyorum ve üzerine koymak için oturma odasına taşıyorum. Sonra büyük halının üzerine diz çöküp ateşle ilgileniyorum ve ona bir odun daha atıyorum.

Daha tek kelime etmeden arkamda olduğunu anladım. "Valentin?"

Dönüyorum, yavaşça kalkıyorum, nefes almaya çalışıyorum. Çok savunmasız ve yaralı görünüyor.

Fiziksel olarak değil ama aurası. Onu iyileştirmek istiyorum. Ama olduğum yerde kalıyorum.

Yelena'nın iyiliği için nazik olmalıyım. Sabırlı olmalıyım.

Ama bu bir saniye daha tereddüt edeceğim anlamına gelmiyor. Tereddüt etmek onu tehlikeye sokar. Rüzgarda dalgalanmasına izin vereceğim.

köpekbalıkları ve dipten beslenenler için kolay lokma. Artık ilişkimiz hakkında tereddüt etmek yok.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağım. "Çorba var." Sehpayı işaret ediyorum.

Başını sallayarak yavaşça yanıma geliyor ve viski rengi süet kanepemin kenarına tünüyor. "Burası çok güzel."

Omuz silkiyorum. "Burası evim."

Çorbadan bir yudum alıyor ve bir sakinlik geliyor. "Çok lezzetli."

"Ye bakalım meleğim. Bitirdiğinde daha fazlasını getirebilirim."

Çorbayı bitirene kadar mesafemi koruyorum. Sonra da sessizce sindirmesine izin veriyorum.

Bu sessizlik ben kendimi daha fazla kontrol edemeyene kadar sürüyor. "Yelena. Bana onun adını söylemelisin."

O sallıyor onu Kafa, bakışlar Çaresiz,
umutsuz. "Hayır. Yapmamalıyım..."

"Kendi başıma bulabilirim," diyorum usulca. "Restoranı arayın, isimleri gözden geçirin, sizi tarif edin. Ama bunu senden duymayı tercih ederim."

Omuzları titriyor. Başı öne eğilir. "Pierre Olivier."

Şöminedeki alevler, içimde hissettiğim kızgın öfkenin yanında hiçbir şey. Ama onun önünde bunu kontrol altında tutuyorum.

"Onu tanıyorum." Kaseye başımı salladım. "Çorbanı iç. Kanepe ve koltuk arasındaki sepette örtüler ve yastıklar var. Ayrıca odanın arkasında bir bar var, su ya da soda istersen diye... ya da daha sert bir şey. Döndüğümde burada ol."

Gözleri . "Gidiyor musun?" "Evet, doğru."

"Neden?"

"neden?" Ellerimi açtım. Silahım dolu ama bıçak kullanmayı düşünüyorum. "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

YELENA

"Hâlâ uyanıksın."

Koltuktaki yerimden doğrulduğumda Valentin'in sözleri yumuşaktı. O gittiğinden beri gözlerimi kapatamadım. Onun yerine alevlerin dans edişini, patlamalarını ve tıslayan çıtırtılarını izliyorum.

"Uyuyamadım."

Döndüğümde kapının önündeydi ve çok yer kaplıyordu. İçinde bıraktığı ceket ve yelek gitmiş. Kılıfı omzundan sarkıyor.

Her yeri kan içinde.

İğrenmek, korkmak için içimde bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Ama bulamıyorum. İçimde yok.

Tek hissettiğim bu ateşin sağlayamadığı sıcaklık. Onun sıcaklığı.

"Ne yaptın sen?"

Yarı gülümsüyor, bakışları yoğun. "Bu konuda endişelenme meleğim. Sadece şunu bil, Pierre Olivier bir daha seni rahatsız etmeyecek... ya da hiç kimseyi."

"Onu sen mi öldürdün?"

Kılıfı bırakıp ayakkabılarını çıkarırken gözleri parlıyor. "Sonunda, ölüm için bana yalvarıyordu. Ben de ona verdim. Ama sadece o istediği için. Son nefesinde, rızasını anlamasını sağladım."

Kemerini çözen Valentin, arkasından sarkan bir giysi ortaya çıkarıyor. Kıyafeti hemen tanıdım. Pierre'in. Akşam yemeğinde giydiğinin aynısı.

Valentin'in giysilerinden bile daha fazla kana bulanmış.

"Neden... neden onları buraya getirdin?" diye soruyorum.

"Ateşi beslemek için. Seni için."

Yanımdan geçip eşyaları şömineye fırlattı. Alevler kıvılcımlanıyor, bacayı yalıyor. Yeni bir titrek ısı dalgası oturma odasını dolduruyor.

Valentin'in külotuna kadar soyunmasını huşu içinde izliyorum. Devasa silueti turuncu ateşin karşısında adeta buharlaşıyor.

"Hâlâ üşümüş görünüyorsun meleğim. Gel, ateşin yanında bana katıl."

Sanki bir rüyanın içindeyim. Hiç direnç yok. Ona doğru süzülüyorum. Bildiğim bir sonraki şey, az önce benim için öldüren adamın yanında yerde yattığım. Tekrar.

Ama bu sefer farklı.

Ona bir cankurtaran simidi gibi tutunuyorum, benim için yaktığı cehennem ateşine batıyorum. Vücudu sert ve terden nemli, ama orada uzandıkça rahatlatıcı teni daha pürüzsüz hale geliyor.

Sıcakta hepsi buharlaşıyor. Her şey.

Onu kendimden tutma ihtiyacım da dahil.

"Sakin ol meleğim. Zor bir gece geçirdin." Valentin, ben ona arkadan sarılıp yüzümü dövmelerle dolu geniş sırtına gömdüğümde kaskatı kesiliyor.

"Sen... sen her şeyi daha iyi yaptın," diye iç geçiriyorum. İçimde vazgeçmek bilmeyen bir hüznün var. Her şeyi tek başıma yapamayacağımı bilmemden kaynaklanıyor. Dünya çok karanlık ve acımasız. Ama hüznülü kara çamurun üzerinde başka bir şey yükseliyor. Yeni bir bilgi. Tüm hüznün üzerine yumuşak beyaz bir ışık saçıyan bir bilgi.

Yalnız değilim.

Valentin burada. Ve eğer ona şans verirsem, her zaman burada olacak. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum, nazikçe sırtını öperek.

Arkasını dönüyor, o kocaman elleri çenemi okşuyor. "Hayır.

Teşekkür ederim meleğim."

"Ne için?"

"Bana uğruna savaşabileceğim gerçek bir şey verdiğin için."

Beni öyle şefkatle öpüyor ki dudaklarımın eridiğine yemin edebilirim. Rahatlamanın sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Onları sert gölgesiyle ıslatıyor.

"Çok yalnızım," diye sessizce hıçkırıyorum.

"Hayır. Artık değil. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın meleğim. Söz veriyorum."

Zayıf ellerim yüzünü tutmak için kalkıyor. Ben de onu öpüyorum, gözyaşlarımdan tuzunu dudaklarında tadıyorum.

"Çok yorgunum."

"O zaman yatağa gidelim."

Valentin ayağa kalkmaya başlıyor, ama ellerimi bileklerine koyuyorum ve onu burada tutmak için sahip olduğum azıcık gücü kullanıyorum.

"Hayır. Lütfen. Burada kalalım. Ateşin yanında. Birlikte."

"Nasıl isterseniz, prenses."

Bir süre birbirimizin kollarında kendimizden geçtik. Sonra, nedense, onu tekrar öpmeye başladım. Bu bilinçsiz bir arzu. Rüya gibi bir tutku. Yavaş başlıyor, sonra hızlanıyor.

Kendimi ona o kadar sert itiyorum ki sanki derisinin altından kayabilirmişim gibi geliyor ve onun da benimle aynı şeyi yapmak istediğini hissedebiliyorum.

Bunun yerine, kendini nazik olmaya zorluyor. İç çeken, inleyen bir et ve ihtiyaç ağına dolanırken beni şefkatli elleriyle okşuyor.

"Bu gece olmaz meleğim," diye fısıldıyor Valentin. "Yeterince şey yaşadın."

"Her şeye değsin," diye sessizce yalvarıyorum.

"Lütfen." Yavaşça, onun direnci de eriyor.

Terlemeye başladığımızda arkamızdaki yangın şiddetleniyor. Ama tenimizin kayganlığı birbirimize daha sıkı sarılmamızı sağlıyor. İçimdeki sıcaklık kabarıyor. Valentin'in külotu çıkıyor.

Sonra, o içimde ve yanlış gelen her şey doğru geliyor. Mükemmel.

Acım sıcakta buharlaşıyor. Kederim de.

Birbirimize karşı sallanıyoruz, zevk arttıkça inlemeler de artıyor. Sonra, tepenin üzerindeyim. Yakıcı dalgaların altına daldım. Sıcaklık yayılıyor, beni rahatlatıyor.

Valentin tam zamanında çekilerek rahatlamasını sıcak halıya püskürttü.

Bu sefer, eylemden sonra herhangi bir boşluk hissetmiyorum, sadece tatmin oluyorum.

Daha önce her neysem, o her neyse, hepsi ateşte yanıp kül oluyor. Küllerden yeni bir şey doğuyor. İkimize de ait olmayan bir şey.

Bu özel duygu onun ya da benim değil. Bizim.

Tanıdık bir telefon sesiyle uyandım.

Yine de uzun süre çalmıyor. Valentin gözlerini açar açmaz arkasını döner, telefonu kapatır ve odanın öbür ucuna fırlatır.

Tekrar dalıp gitmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, kapı ziline benzer bir sesle irkilerek uyandığım.

Valentin homurdanır ve sonunda ayağa kalkarken, gürültülü vuruşlar evin içinde yankılanır.

"Lanet olsun. Benden uzaklaşıyor ve kapının yanındaki duvarda bulunan küçük bir üniteye gidiyor. "Andrei burada."

Etrafımızı saran huzur paramparça oldu.

"Bu Natalya olabilir anlamına mı geliyor-"

"Hayır. Sadece Andrei ve birkaç adamımız var."

İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti. Şu anda Natalya'nın yüzüne bakamazdım. Ondan sakladığım onca şeyden sonra olmaz.

İçten içe yanan ateşe bakıyorum. Küllerin arasından küçük dumanlar yükseliyor. Valentin yanımda değilken, yeniden üşümeye başlıyorum.

"Sence ciddi bir şey mi?" Onları görmezden gelirsek uzaklaşacaklarını umarak soruyorum.

"Andrei şahsen geliyorsa, muhtemelen çok ciddidir. Bugünlerde onu ailesinden uzaklaştırmak için çok şey gerekiyor."

Valentin beni dehşete düşürerek kıyafetlerini yerden toplamaya başladı. O giyinirken biraz incindiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Onun Bratva olduğunu biliyorum ve eğer bundan bir şey çıkacaksa bunun kabul etmem gereken bir şey olduğunu biliyorum.

Ama şimdi?

Birbirimizi bulduğumuzda mı? Özel mutluluğumuzu keşfettiğimizde mi?

Onun işi daha mı önemli?

Kafamın içinde bile huysuz bir çocuk gibi konuşuyorum. Yine de elimde değil.

Gitmeden önce yanıma gelip beni öpmüyor. Hatta ayakkabılarını duvardaki bir düğmeye basarken benim varlığımı unutmuş gibi hissediyor.

Dahili telefondan hızlı Rusça konuşmaya başlar. "Burada bekle meleşim. Hemen döneceğim."

Bir cevap beklemiyor. Bir saniye sonra gitmiş.

Odayı bir soğukluk kaplıyor. Titriyorum ve atılmış giysilerime uzanıyorum.

Cildim yapış yapış. Üşüyorum. Valentin gitti.

Bir duş bulmaya karar verdim.

Elbisemi giyip ayağa kalkıyorum ve aramaya başlıyorum. Bir dizi merdiven bulmam uzun sürmedi. çıkıyorum ve sonra dolambaçlı bir koridorda yürümeye başlıyorum.

Ama burası bir labirent gibi ve kendimi hemen başka bir merdivenin başında buluyorum.

İşte o zaman sesleri duyuyorum.

Aşağıdan yükseliyorlar. Bir tanesinin Valentin'e ait olduğu açık.

Daha iyi görebilmek için çömelip parmaklıkların arasından .

Basamakların dibinde geniş bir fuaye var. Her iki taraftaki duvarları devasa aynalar kaplıyor. Soldakine baktığımda, ön kapı olması gereken şeyin yansımasını seçebiliyorum.

Valentin içeride, bir grup adam da dışarıda duruyordu. O adamlardan birinin Andrei Zherdev olduğunu hemen anladım. Natalya'nın kocası. Bratva'nın lideri. Ve görünüşe göre Valentin'in en iyi arkadaşı.

Derin sesleri geniş fuayede yankılanıyor ve ben bunun nereye gittiğini zaten biliyorum. Yapacak işleri var. Valentin beni burada tek başıma bırakacak.

"Elbette," diye fısıldıyorum.

Çekip gitmem gerektiğini biliyorum ama bir şey beni olduğum yerde donduruyor. Dinlemek için zorlanıyorum.

"Tamam," dediğini zar zor duyabiliyorum Valentin'in. "için teşekkürler. Şimdi dışarı çık. Yapacak işlerim var."

"Eşya mı kadın mı?" diye soruyor aksanlı bir ses.

"Bana güzel yüzünü mahvettirme, İlya. Sahip olduğun tek şey o."

"Beynimi unutma." "Onları da parçalayacağım."

Valentin başka bir yanıt beklemeden kapıyı çarparak kapattı.

Yansımasının dönüp bana gelmeye başlamasını izlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmaktan korkar gibi geri çekilmeye başlıyorum, ama daha toparlanamadan Valentin beni fark ediyor.

"Yelena," diye gülümsüyor. "Seni ayakta gördüğüme sevindim."

Nefes alıyorum ve kırıışmış elbisemi düzeltiyorum. "Meşgul müsün?"

"Ben her zaman meşgulüm meleğim."

Kalbim hızla çarpıyor ve şu anda bir kenara dayanabilir miyim bilmiyorum. "İstersen gidebilirim."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bu olmaz." Merdivenleri çıkarken bana elini uzattı. "Benimle gel."

Geniş bir ofise dönene kadar ipin ucundaki bir tüy gibi malikanesinin labirentine doğru yönlendirildim.

"Vay canına," diye soluk soluğa tavana kadar uzanan kitap raflarına bakıyorum. Valentin'in kitap okuyan biri olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Fazla bir şey değil," diye kıkırdıyor. "Şimdi, buraya otur."

Maun ağacından dev bir masanın etrafından dolaşıyoruz ve Valentin büyük bir deri koltuğa . Sonra usulca kolumdan tutup beni kucağına çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

Masaüstünü açıyor ve şifreleri yazmaya başlıyor. "Dikkat dağıtmayacak mıyım?"

"Hayır, meleğim. Sen her şeye değeceksin."

O klavyeye tıklarken kendimi onun göğsüne bırakıyorum. Sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum ama ekranında hızla beliren görüntü ve belgeleri görmezden gelmek mümkün değil. İlgimi çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Belgeleri ve kanıtları kontrol ediyorum."

"Ne için kanıt?"

"Herhangi bir şey. Üzerinde çalıştığımız bir sorun var, ama şu anda... burada size yabancıları-ilgilendiğimiz kişileri nasıl izlediğimizi göstereceğim

-Polis sunucularındaki bilgileri kullanarak."

"Polis sunucularına erişiminiz mi var?"

Tabii ki var.

"Hepsi yeni emekli olmuş bir general sayesinde," diye gülümsüyor Valentin. "Bu önemli konuda bize yardım edecek kadar nazikti.

Nefesim kesildi. Satır aralarını okuyabiliyorum. Yardım etmeye zorlandım. Ve belki de yüzümden bir şeyler okunuyor çünkü Valentin, "Merak etme meleğim. O iyi bir adam değil. Karısını aldatıyor. Ağzımızı sıkı tutmamız karşılığında bize bu sunuculara erişim sağladı. Onun yardımıyla şifreyi kırabilirim. Bir düzen tespit edebilirim... bunun gibi bir şey."

Valentin'in sayısız dosya ve belgeye tıklamasını izliyorum. Hepsi benim için bir kasırga, ama arkasındaki önem benim için kayıp değil.

Valentin beni kendi dünyasına, bildiği tek yol olan işi aracılığıyla sokuyor. Bu onun açılımı. Kendini ifşa ediyor.

Valentin tarzı.

Kalbimi şişiriyor.

Ellerini bir süre dinlendiren Valentin boynuma sokuluyor. "Dün gece Pierre'e yaptığım şeyi yapmama engel olacak gücün olsaydı, mıydın?"

"Bu soruya hazır değilim.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun meleğim."

Sanki onun dünyasında gerçekten başarılı olup olamayacağımı anlamaya çalışıyor. "Ben... Yani, dünyada onun gibi o kadar çok adam var ki. Biz hepsini öylece öldüremezsiniz."

"İzle beni."

Gölmekten kendimi alamıyorum.

"İntikam. Gazap. Bunlar güzel düşünceler ama aslında en iyi hikayeyi başarı yaratır."

"Oraya

varacaksın." İç

çekiyorum.

" mi olacak?"

Valentin yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor, beni kalçalarımın tutarken kalçalarım şimdi kucağının üzerinde açık. "Elbette, hayallerin biraz ezik-"

"Bitti."

"Ezik," diye düzeltti. "Kendini hayvanların ve sana saygı duymayanların insafına bırakmayacak kadar yeteneklisin." Bir elini buruşuk elbisemin üzerinde gezdirdi. "Böyle bir kıyafeti başka kim icat edebilirdi ki? Bir gün dünyayı kasıp kavuracak. Dünyayı kasıp kavuracaksın. Tıpkı benim dünyamı kasıp kavurduğun gibi."

"Belki rüyalarımnda."

Beni usulca öpüyor. "Zaman geçiyor meleşim ve para için endişelenme. Ben buradayım. Seni her zaman destekleyeceğim." Bu sefer öpücüğü daha sert. "Bazen bunu kabul edemeyecek kadar inatçı olsan bile. Ben senin yerinden oynatılamayacak dağınım."

Sözleri çok tatlı ama yine de ağızımda hafif bir acı tat bırakıyor. Çünkü bunu destek almadan yapmak istiyordum. Oraya çıkıp kendi hayalimi kurmak istedim, zengin bir adamın beni kucaklamasını değil - onun kucağında ne kadar sıcaklık bulursam bulayım.

"Ya o dağ beni ezerse?" Fısıldıyorum. "Ya benim için çok büyük ve güçlüyse?"

"Peki ya değilse?"

Tekrar öpüşüyoruz ve hafif bir rahatlama tüm korkularımı silip süpürüyor.

Bana çocukluğumu, orada bulunabilecek rahatlığı, sıcaklığı ve güvenliğı hatırlatıyor.

Bratva hayatlarımızı parçalamadan önce.

Ama Valentin rahatlık ve güvenlikden daha fazlasıdır, heyecan vericidir, büyüleyicidir, tamamen beklenmediktir - hatta olurken

tam olarak söylediği . Vahşı, çekici bir adam. Ama derinliği olan, şefkat kapasitesi olan biri.

Hem tanıdık hem yabancı.

Rahatlık ve tehlike.

O... o aileden biri gibi hissediyor, fark ettim, şaşırdım. Yeni bir tür aile. Yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Ona aşık mı oluyorum? "Şimdi, işinize dönün."

Valentin beni tekrar döndürmeden önce başımın üstünü öpüyor.

O işine geri dönüyor ve ben izliyorum, garip bir şekilde her şeyden rahatım. Kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü arkasına yaslanıp esnemen önce çok fazla zaman geçmiş gibi görünmüyor.

"Biliyor musunuz? Uzun zamandır tembel bir gün geçirmemiştim. Benimle şımarır mısın, meleğim?"

Tembel bir gün. Valentin'in ağzından duyacağımı hiç düşünmediğim kelimeler bunlar. Ama bu kulağa hoş gelmediği anlamına .

Aniden sırtıtarak başımı sallıyorum ve beni kucağından indirip mutfığa götürerek siyah çavdar ekmeği üzerine jambonlu ve peynirli, kültür tereyağlı sandviç yapıyor.

Meyve sıkacağında portakal sıkıyor ve ardından eritilmiş tereyağı ve biraz kırmızı biberle bir yığın patlamış mısır patlatıyor.

Bana içecekleri doldururken kaşlarımı kaldırıyorum. Tabaklara salatalık turşusu ekliyor ve sonra onları patlamış mısır kasesi ile birlikte, ateşin hala yandığı ve odayı kızarttığı oturma odasına taşıyor. İki kanepe ve iki koltuk var ve sehpanın üzerine kuruyor ve yastıkları, minderleri ve örtüleri ateşin karşısındaki kanepeden uzunlamasına uzanan kanepeye taşıyor.

"İstediğın zaman çok evcimen olabiliyorsun," diyorum şaşkınlığımı zorlukla gizleyerek.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bir kumanda alır ve bir ekran gelir. Hızla bir yayın hizmetiyle aydınlanıyor. "Ve ben de seninle ilgilenebilirim."

Valentin'in bu evcil yanını düşünmek kıkırdama isteği uyandırıyor. Aynı zamanda içimi eritiyor. Kimin aklına gelirdi ki?

Sandviçleri yiyor ve suyunu içiyoruz, zar zor izlediğim bir sitcom izliyoruz. Yemekten sonra o kadar doymuşum ki sürekli gidiyorum. Bir ara Valentin bana bir uzaktan kumanda uzatıyor ve sehpanın altından bir iPad çıkarıyor.

"Hiçbir iş yapmayacağını sanıyordum," sessizce.

"Tembel bir gün meleğim, işsiz bir gün değil." Şakağımı öpüyor ve ben bir sonraki bölümü izlemek için yerleşirken bana biraz patlamış mısır yediriyor.

"Sende hep bir şeyler oluyor," diye şaka yapıyorum.

"Benim yanımda hep sen varsın," diye kıkırdıyor ve örtüyü üzerime çekiyor. Yine de iPad'i açmak yerine elini belime .

Sanki bir şeyler değişmiş gibi. Aramızdaki duvarlar yıkılmış gibi. Sanki önümüzde hiçbir engel yokmuş gibi.

Valentin minderlere gömülerek, "Buraya tam uydun meleğim," diyor.

"Sorun değil... Sanırım," diyorum, bir esnemeyi bastırarak. "Sanırım buna alışabilirim."

Yalan söylemiyorum. Tüm genişliğine ve zenginliğine rağmen Valentin'in evi şaşırtıcı derecede rahat. Şu anda, hiç ayrılmak istemiyorum. Ve onun da bir yere gitmesini istemiyorum.

Bu düşüncenin çılgınlığı nabzımı hızlandırıyor. Çünkü çılgınca. Tamamen ve tamamen akıldışı.

Yine de Valentin kendini bana açtı. Yine esnedim.

Son iki ayda olanlardan sonra, yatırımcıları kaybetmekten Pierre Olivier'e, Kira'ya... Valentin'in kollarında kanepede uzanırken göğsüme ağır gelen tüm bu şeyler çok daha hafif görünüyor, dünyada hiçbir şey umurumda değil.

Güvende hissettiriyor.

Doğru hissettiriyor. Evde olmak gibi.

VALENTIN

Telefonum çaldığında sabah güneşi perdelerin arasından yeni yeni sızmaya başlamıştı. Çoktan uyanmışım, yatakta çalışıyorum.

Bu benim hiç yapmadığım bir şey. Ama yine de Yelena ve sarı saçları üzerime yayılıp uyurken de asla yapmam.

Yine de eninde sonunda aramak zorunda kalacağımı biliyorum. Bu yüzden yataktan kayarak çıkıyorum ve birazdan arayacağımı belirten bir mesaj gönderiyorum. Hızlı bir duştan sonra giyinip ofisime gidiyorum. Andrei'yi orada aradım. Ilya'yla birlikteydi.

"Bir şey mi buldun?" Bilgisayarımı açarak soruyorum. Telefonum ekrana bağlanıyor ve net bir video açılıyor.

Beni görünce Ilya kaşlarını kaldırdı. "Kendini ondan uzak tut-"

"Bir sonraki sözlerine çok dikkat et, Ilya."

"Yeni ," diye bitiriyor. "Bütün gece ayaktaydım."

"Bir süre önce ona katıldım," diyor Andrei başını sallayarak. "Bir şey bulduk."

"Little Italy bilgisayar mağazasında."

Ilya'nın sözlerinin yerleşmesine izin verdim. O küçük Podunk mağazasını ziyaret ettiğimizde, bunun bir paravan olduğu hemen anlaşıldı.

Daha sonrasına kadar bilmediğimiz şey, bunun birden fazla şirket için bir paravan olduğuydu.

"Peki, gerçekten kaç entrikaya ?" Ben soruyorum. Andrei başını sallıyor. "Üç."

"Farklı olanlar." Ilya kaşlarını çatır.

Mesele şu ki, pek çok yer pek çok şeyi kapsayan paravanlardan oluşuyor. Pek çok yer özel paravan. Ama nadiren birden fazla şeye adanmış paravan olurlar, ve üç?

Sandalyemde arkama yaslanıp bilgisayar ekranına bakıyorum, Ilya'nın bana gönderdiği dosyalar arasında geziniyorum. "Kara para aklama, biliyorduk. Ve silahlar. Ama üçüncüsü... bilgi satışı mı?"

Alarm zilleri çalmaya başlar.

Andrei, "Görünüşte, bildiğiniz karaborsa ve karanlık ağ işleri; insanlar ve örgütler hakkında kirli bilgiler," diyor. "Ama Ilya, Batı Yakası'ndaki dokunulmaz bir mafya örgütü hakkında çok özel bilgiler içeren bir sipariş buldu; bizim çaldığımıza çok benziyordu."

"Ez onları. Ben bir ekip hazırlayacağım." Ilya konuştuğunda ben çoktan ayağa kalkmıştım.

"Sorun da bu zaten. Bir yandan, bunu bize yaptıkları neredeyse çok açık ve eğer onlar aracı iseler, ki görünüyorlar, bilgi için tüm müşterilerini takip etmek neredeyse imkansız."

"Talepten ödemeye ve teslimata kadar o kadar çok döngü ve ping back kurmuşlar ki her şey anonim hale getirilmiş. Müşterileri gibi. Takip edemiyorum ve-"

"Eğer operatörlerden birini konuşturmak için kömürün üzerine çıkarırsak, kendi ayağımıza kurşun sıkmış oluruz. Generalden başka bir haber var mı?" diye sordum.

Andrei gülüyor. "O kadar çok şey var ki bir buldozer almamız gerekecek. Bir şeyler olabilir ama yeni gelen her şeyi elemek çok zaman alıyor ve filtrelenmiyor. Ona ne yaptın, Valentin? Bu senden korkan bir adamın kokusu. Elinden gelen her şeyi bize savuruyor."

"... . Bir anlaşılmaya vardık."

"Valentin, seninle ters düşmeme asla izin verme ya da en azından geri kalan zamanımda kamp yapabileceğim güzel, ferah bir panik odası bulmam için bana zaman tanı." Ilya bunun için kendinden memnun görünüyor.

"Generalden ihtiyacımız olanı aldık," diyor Andrei, kahvesinden bir yudum alarak, "gelmeye devam eden çöp yığınının inceleyeceğiz. Kim bilir ileride işimize yarayacak neler bulacağız."

"Belki de başka birini alma riskini göze almalıyız." Aniden yükselen gerilimi hafifletmek için şakağımı ovuyorum.

Andrei başını sallar. "Bir işçiyi kaçırmakla fedailerden birini kaçırmak arasında fark var. Fedailer her zaman kaybolur. Ama işçilerin hepsi saygın kişiler ve öyle de olabilirler. Bence ilk içgüdüün doğru Valentin."

Cevaplara hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmaktan nefret ediyorum. Küçük İtalya'daki mağazayı ziyaret ettiğimizde, bağlantılı bir tavernada biraz kafa patlattık. Bir şeyler biliyor gibi görünen bir serseriye aldık.

O zamandan beri kişisel işkence odalarımızdan birinde kilitli tutuluyor. Adamlarım onu sorguluyor ve hırpalıyor. Görünüşe göre, mafyanın bir kolu için birkaç yerde çalışıyor, ama çoğunlukla mağazada. Yani, işe yarar bir şeyler biliyor olabilir.

Biri kapıyı çalıyor ve Andrei ayağa kalkıp gözden kayboluyor. Geri döndüğünde bana bir bakış attı.

"Kahrolası evrenden iste, o da verir." Elinde bir kağıt parçası tutuyor. "Görünüşe göre misafirimiz birkaç dakika önce kaçmış. Bize bir isim verdi. Sandro Barella."

Ilya öfkeyle yazıyor ve o konuşmaya başladığında bilgisayarımdaki bilgiler ping atıyor.

"Barella herkesin bildiği gibi sert biri, genel olarak radarımızda değil. Birkaç yıl önce adını duyurmak için İtalyan mafya ailelerinden birinden kopan nispeten küçük çaplı bir suçlu" diyor.

"İlginç," diye mırıldanıyorum, beynim öfkeyle çalışıyor.

"Ekibi şiddet yanlısı olmanın ötesinde ve bağlantıları o kadar da iyi olmadığı için hala çok uçlardalar."

"Peki ya para?"

Ilya başını sallar. "Cepleri sızdırılan belgeleri açıklayacak kadar derin değil. Bilgisayar mağazasını kullanıyor ama bizim eşyalarımızın fiyatı ne olurdu? Astronomik. Özellikle de bize erişimi olmadığı için."

"Tabii," diyorum, "bunu yapan İtalyan ailelerden biriyle çalışmıyorsa."

Andrei, "Bu büyük bir risk," diyor.

Ona karanlık bir bakış attım. "Onlar lanet İtalyanlar."

Nefret onlar hakkında hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değil. Eskiden Andrei ve İtalyan arasında aracıydım. Sümsük, sinsî olduklarını ve daha büyük bir güç dilimi için kendi büyükannelerini bile satabileceklerini biliyorum. Her birini yok etmek isterdim.

"Bu Barella hakkında daha fazla bilgin var mı?" "Geri kalanını göndereceğim."

Ilya da aynen öyle yaptı. Dosyayı açtım ve donup kaldım.

Bu, kullanışlı bir fotoğrafla birlikte geliyor.

Bu yüz tanıdık gelmekten de öte. Moda konferansında beni takip edenle aynı kişi.

Orada ne işi vardı? Onu aramıyordum.

Saflarımızın içine odaklanmıştık, dışarıya bakmıyorduk.

Eğer ilk sızıntıyı yapanı ya da bunu kimin onayladığını bilen kişiyi bulmanın anahtarı oysa, ben onu bulmadan önce beni öldürmek için oraya gitmiş olabilir mi?

Orada nereden biliyordu ki?

İçimden bir ses bunun belki de bu adamın sıçan ve sızıntılarla bağlantılı olduğunu bulmaktan daha önemli olduğunu söylüyor.

Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama öyle. Ve içgüdülerime güvenmeyi uzun zaman önce öğrendim. Ne de beni bu kadar uzun süre hayatta tuttular.

Sokağa çıkmamız lazım. Bokun içinden kendim geçip Barella'yı bulmalıyım.

Ama...

"Bir var," diyorum.

Ilya gözlerini devirir. "Kız, ha?"

Andrey onun kafasının yan tarafına vurur.

"Yeterince adil," diyor Ilya. "Özür dilerim."

"Ben Yelena." Daha fazlasını söylemeye gerek yok. Andrei onun kim olduğunu biliyor. "Başından bazı şeyler geçti. Ve şu anda bana ihtiyacı var."

"Ona sorun çıkaran biri mi var?" Andrei soruyor.

"Birisi yaptı."

"Ve onlarla ilgilendiniz mi?" "Anında."

Başını salladı. "Güzel."

Yine de kalbim ağırlaşmaya devam ediyor.

"Ama o savunmasız, dünyamızdan ve babasından ürküyor..."

"Hikayeyi biliyorum." Andrei beni incelerken bunu sessizce söylüyor.
"Natalya anlattı."

"Korkuyor ve kaçmasını istemiyorum. I..." Kelimeleri arıyorum.

"Anlıyorum kardeşim." Andrei öne doğru eğilerek oturur. "Bu duyguyu iyi bilirim. Natalya'yla da aynı şekilde hissetmiştim. Bir yanlış hareket ve her şey patlar, değil mi?"

"Sadece onu korumak, ona hak ettiği gibi davranmak istiyorum." Duygular hakkında konuşmak en sevdiğim şey değil. O yüzden bu kadarla bırakıyorum.

Ama Andrei'nin işi bitmedi. "Sana verdiğim kutu hala sende mi?"

"Gümüş kaselerle mi?" Başımı salladım. "Club Silo247'deki kasada." "Kolunu sıyr ve yara izini kontrol et."

Hatırlıyorum. Ve ateşin önünde çıplak olduğumuzda Yelena'nın parmaklarıyla nasıl okşadığını çok net hatırlıyorum. O kadar uzun zamandır dövmelele kaplı ki bazen ben bile orada olduğunu unutuyorum ama o bunu hissetti.

Andrei de kolunu sıvıyor ve bana kendi kolunu gösteriyor. "On yıldan fazla bir süre önce kan kardeşi olduğumuzdan beri,"

"Ama bunun Yelena ile ne alakası var? Onun kolunu mu kesmeliyim?"

"Bu," diyor, "bir ritüeldi. Ve mesajı hala güçlü bir şekilde duruyor. Kan bağı güçlüdür."

Bekliyorum, çünkü daha bitirmediğini biliyorum.

"Kutu, Valentin, benzer bir teklif alır. Kan. Ömür boyu birbirlerine bağlı kalmak isteyen iki insandan. Bu şekilde açıp içinde ne olduğunu görüyorsunuz, kanla. Her kasede küçük bir adak."

Sonunda bana o lanet şeyi nasıl açacağımı söyledi.

Ama Yelena'yı kesmek istemiyorum. Onun incinmesini asla istemiyorum. Asla.

Andrei sırtıyor ve düşüncelerimin yönünü tahmin ettiğini biliyorum. Beni daha iyi tanıyor.

Yelena'nın beni tanımasını umduğum şekilde.

"Elbette, bu sihir değil, Constanov. Her iki kaseye de kendi kanını koyabilirsin ama bunun neresi eğlenceli?"

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Başka bir kutu daha vardı. Nasıl açacağımı buldum ve içinde bir nişan yüzüğü buldum. Natalya'nın taktığı yüzük. Evlenme teklif ettiğimde ona vermiştim."

"Woah, bilmiyorum..." gidiyorum.

Yelena'yı herkesten daha iyi tanımak istiyorum, tıpkı onun beni tanımasını istediğim gibi, ama bu farklı bir seviye.

Gerçekten bir sonraki adıma geçmek istiyor muyum?

Cevap o kadar çabuk geldi ki biraz şaşırdım. Evet.

Onunla tanışana kadar hayatım boyunca evlilik düşüncesini aklımdan bile geçirmemiştim. Ama o zaman bile bu daha çok bir görevdi, kralıma bir kraliçe, varis yapacak birini bulma sorumluluğuydu. Daha fazlası değil.

Ama şimdi işin içinde başka bir şey var.

Başka bir için hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Yelena ile evlenmek istiyorum. Ona karım diyeceğim. Ona tamamen sahip olmak.

Ve bana sahip olmasını.

O benim karım

olacak. Kraliçem.

Yanımda hüküm sürecektir kişi.

Ama önce ona istikrarlı bir imparatorluk sunabilmeliyim. Andrei'nin ikinci adamı olmaktan, krallığımızın kendi parçasını yönetmekten mutluyum. Ancak bir fare ve diğer gruplar her şeyi parçalamakla tehdit ediyorsa, önce bunu düzeltmem gerekir.

Ve şu anda hepimiz bunun Sandro Barella'yı bulmakla başladığını biliyoruz.

"Eğer hain Barella ise, Yelena'yı burada yalnız bırakmam. Moda konferansındaydı. Bağlantıda olduğumuzu anlayacaktır. Peşinde olduğumuzu düşünürse, peşine düşebilir."

Ilya bilgisayarından başını kaldırır. "Bu orospu çocuğunu avlamak için sokaklarda olman gerekiyor. Organizasyonumuzdaki hiç kimse bunu senin kadar iyi yapamaz."

"Haklı," diye başını sallıyor Andrei.

Başımı salladım. "Onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

Ilya gözlerini devirir. "Yani, sanırım sen dışarıdayken uğrayıp kendi payıma düşeni yapabilirim. Gürültü , değil mi?"

Çünkü tam bir sessizliğe ihtiyacım var-"

Andrei kafasının arkasına bir tokat daha .

"Oyalanmayı bırak... ama bu aslında iyi bir fikir. Sana sahada ihtiyacımız var, Valentin. Ilya'nın bilgisayarı olduğu sürece her yerden çalışabilir. Ne diyorsun?"

Kızımı güvende tutmak için başka bir adama güvenme fikri beni hemen yanlış yola itiyor. Ama Ilya'dan . Bazen ne kadar can sıkıcı olsa da, yine de en iyi ve en sadık arkadaşlarımdan biri.

"Kahretsin," diye .

Andrei gözüme ilişince kafamı kaldırdım.

Ilya'nın yanında güvende olmayacağından endişelenmiyorum - Ilya olduğundan daha rahatmış gibi davranıyor; onu yakından izleyecektir - onun savunmasız haliyle, yediği duygusal dayaklarla, korkup kaçacağından endişeleniyorum. Ve kaçacak.

Bir nefes üfledim.

"Bu sana bağlı," diye beni temin ediyor Andrei. "Bak, anlıyorum. Bu korkunç bir risk gibi geliyor. Ya kaçarsa? Haksız mıyım? Ama mesele şu ki, eğer gerçekten olması gerekiyorsa, geri döndüğünde yanında olacaktır. Yelena anlayacaktır. Aşk her zaman anlar."

Sevgiler.

Bu kelime içimi belirsizliğin kovaladığı ağır bir korkuyla dolduruyor.

Bu aşk mı, yoksa sadece bir saplantı mı? Onunla evlenmek istediğimi biliyorum ama bir hafta içinde böyle hissedecek miyim? Bir ay sonra?

İçime bir sükûnet sızıyor. Bu takıntıdan daha fazlası. Çok daha fazlası. İlgimi kaybettiğimi görmüyorum. Asla. Daha önce de kadınları takıntı haline getirmiştım, hatta bir keresinde aşık olduğumu bile düşünmüştüm. Yine de onlarla gerçek hayatımı hiç paylaşmadım, onlara işimi göstermedim, onlarla şefkatli olmadım. Hiçbiriyle evlenmeyi düşünmedim bile.

Belki Andrei haklıdır. Döndüğümde Yelena burada olacak. Ama kendimi onunla birlikte buraya kapatırsam, imparatorluğumuz ayakta kalamayabilir. O zaman ona bir omuzdan başka ne verebilirim ki?

"Tamam," diye homurdanıyorum, ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Gidip bu pislği avlayacağım."

Andrei gülümsüyor.

Ondan Ilya'ya bakıyorum.

"Ilya?"

"Evet, patron?"

"Ofisimdeki kasadan kutuyu bana getirmeni istiyorum. Şifre Andrei'de." Andrei'ye bakıyorum. "Ve en iyi güvenlik burada, Ilya'yı desteklemesini istiyorum."

". "

"Ilya," diyorum ayağa kalkarak, "ben ava giderken onu güvende tutman için sana güveniyorum."

"Belli ki." Ilya bilgisayarını toplamaya başladı. "Bahse girerim senden daha iyi bir korumayımdır."

Telefonumu aldım. "Olsan iyi edersin, çünkü ona bir şey olursa senin başın yanar."

"Eğer ona bir şey olursa, doğrama işini ben yaparım."

Andrei onun omzunu sıvazlıyor ve bana bakıyor.

"Beyler, bu kesin olarak çözelim."

YELENA

Var olduğunu bilmediğim şeyler . Ama bu harika bir antrenmandan gelen iyi bir acı. Valentin'in yatağına uzandım, garip bir şekilde tatmin olmuşum.

Yüzümde kurtulamadığım bir gülümseme var.

Belki bulunduğum yerdendir, belki de neden ağrım olduğunu .

Ya da belki de dün gece uyuduktan sonra Valentin'in beni olması gereken yatak odasına ve merdivenlerden yukarı yayılan lezzetli kokulardır.

Yine yemek yapıyor olmalı.

Havayı koklayarak kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum ve bulabildiğim ilk gömleği alıyorum. Sonra da aşağıya iniyorum.

Valentin mutfakta. Siyah bir pantolon ve bir tişört giymiş, ocağın üzerine eğilirken kasları geriliyor ve çalışıyor.

Dudağımı ısıırıyorum. Ne kadar olursa olsun, ne kadar tatmin olursam olayım, sadece onu görmek bile daha fazlasını istememe yetiyor.

Ondan uzak durmama şaşmamalı.

Sadece aynı odada bulunarak bile beni yiyip bitirebilir.

Ama şimdi onun tarafından yutulmanın nasıl bir olduğunu biliyorum ve muhtemelen pişirdiği kreplerden daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Kalbim dönerken midem sıkışıyor.

Size kahvaltı hazırlayan gülünç derecede muhteşem, yarı, dövmeleli bir dev adamdan daha ateşli bir şey var mı?

Bir omzuna gelişigüzel atılmış beyaz bir çay havlusu bile var.
O piç bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor olmalı.

Bir an orada öylece durup baktım.

"Ayakkabı giymiyor meleğim ama burada olduğunu biliyorum.
İçeri gelin ve ben size kahvaltı hazırlarken bana eşlik edin."

Karo döşeli zemini geçip ona doğru ilerlerken gülümsemem büyüyor,
bakışlarım mutfak adasındaki sandalyenin üzerinde duran kazak ve
paltoya, duran kılıf, silah ve ölümcül görünümlü sustalı bıçağa .

Yanlarından geçerken gülümsemem biraz bozuluyor mu? Evet,
ama çoğunlukla bir yere gittiğini tahmin ettiğim için.

Ama dediğini yapıyorum, kollarımı beline doluyorum ve yanağımı
sırtına yaslıyorum. Onun kokusunu derin derin içime çekiyorum.

"Bu sabah aç olabileceğini düşündüm." "Hiçbir
fikrin yok."

"Sanırım bu ikimiz için de geçerli." Arkasını dönerek kıcıma bir tokat
attı ve tişörtün eteklerini kaldırdı. "Hmm. Külot yok."

"Külotumu aldın."

"Onlar yıkanıyor. Ve benimleyken onlara ihtiyacın yok. Ben tam
erişimli bir adamım." Arkasını dönüp bir krep çeviriyor, sonra da bir
bardak portakal suyunu ellerime tutuşturuyor.

Taze, tatlı meyve suyundan bir yudum alıyorum. "Kolay erişim."

"Aynı şey." Gözlemeyi etkileyici bir yığının üstüne koyuyor ve tavaya
daha fazla hamur koyuyor.

Sırıtiyorum. "Etkileyici."

"Angel." Bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Öldürmek dışında en iyi
yaptığım şey krep yapmak."

Parmağımı gömleğinde gezdirirken tenim ısınıyor. "Bunun doğru
olduğunu sanmıyorum. Aklıma senin iyi olduğun başka bir şey geliyor.
Aslında mükemmel."

Ocağı kapattı ve bana baktı. "Neymiş o?" "Bana aptalı
oynama."

Kocaman sırtıyor ve meyve suyunu alıp yere bırakıyor. Sonra beni
kendine çekiyor ve elimi sert aletine koyuyor. "Neden bana bu konuda ne
kadar iyi olduğumu hatırlatmıyorsun? Hafızam bazen o kadar iyi
olmuyor."

"Hatırlatmamı ister misin?" Onu sıkıyorum.

Keskin bir nefes alıyor. "Sikeyim evet."

Valentin bana o kadar çok oral seks yaptı , ben de karşılık vermek için ağzım sulanıyor. Kahvaltı için aşağı indiğimden daha çabuk dizlerimin üzerine çökme fikrinde çok lezzetli bir şey var.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" diye soruyor, yanakları kalkarak. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bankta arkasına yaslanmış, küçük bir krep yığınının tabağa koyuyor ve üzerine şurup gezdiriyor.

"Birlikte kahvaltı etmeye ne dersin?" diye sorar. "İki çeşit yemek alabilir"

Başka bir şey söylemesine gerek yok.

"O zaman ilk yemeği getirin."

Kendisi yapamadan önce pantolonunu, sonra da külotunu indiriyorum. Aleti doğrudan yüzüme doğru fırlıyor. İçgüdülerim ağzımı açıyor, arzularım ise dev şaftının etrafına kapatıyor.

"Aferin kızıma," diye inliyor ben onu olabildiğince derine sokmaya çalışırken.

Boğazımın arkasına vurmadan önce yolun ancak üçte birini alabildim. İşte o zaman eli başımın arkasına iniyor. Beni ileri geri götürmeye başlıyor. Dilimi , onu almak için elimden geleni yapıyorum.

"Lezzetli."

Gözlerim sulanmaya başlıyor ve başımı kaldırdığımda gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

Valentin'in elinde bir tabak krep var. Bir parça kesiyor ve yemeye başlıyor, tüm vücudu zevkten gerilirken bile rahatça çiğniyor.

Bunu doğrudan bir meydan okuma olarak kabul ediyorum.

Açıkcası, ben ona sakso çekerken o başka bir şeye konsantre olabiliyorsa, işimi iyi yapmıyorum demektir.

Seni güzel piç.

Dudaklarımı gergin tutarak, kendi tükürük tabakamı kayganlaştırıcı gibi kullanıyorum ve sikinin tabanını elime alıyorum.

Beni kırdığı gibi onu da kırmak istiyorum, kontrolünü kaybetmesini, ellerimde ve ağzımda parçalanmasını istiyorum. Sperminin tuzunu dilimde tatmak istiyorum.

Seğirdiğini hissedene kadar okşamaya, emmeye, boğmaya ve gargara yapmaya başladım.

Tabak bir takırtıyla taş bankın üzerine düşüyor ve Valentin'in tüm vücudu sanki fiziksel olarak kendini tutuyormuş gibi sarsılıyor.

"Oh, lanet olsun, meleğim."

Titrerken bir elini saçlarımda dolaştırıyor, kenarlarından ayrılıyor. Şimdiden küçük bir zafer kazandım. Krepler gitti. Ama ben tatmin olmadım. O tatmin olana kadar değil.

Eli başımın etrafına uzanıyor ve beni itmeye başlarken beni yerinde tutuyor, artan bir güçle yüzümü beceriyor.

Hareketleri sarsıntılı, normalde sahip olduğu güçlü incelikten yoksun ve çok geçmeden benimle Rusça konuşmaya başlıyor. Tek kelime anlamıyorum ama sesi o kadar derin ve sert ki ıslaklığımın yeri lekeleyebileceğimden endişeleniyorum.

"Durma," diye emrediyor, hamleleri hızlanıyor. Tam patlayacakken sikinin kabardığını hissediyorum.

Bir kükremeyle sertçe boşalıyor, ağzıma sıcak, kalın bir sıvı fışkırtıyor. Son bir hamleyle boğazımın arkasına ulaşıyor ve beni orada tutarak son damlasına kadar yutmaya zorluyor.

Boşaldığında Valentin ağzımdan çıkıyor ve depozitosuna bakabilmek için ağzımı açık tutuyor.

Gülümseme o kadar pis, o kadar tatmin edici, o kadar garip bir şekilde tatlı ki neredeyse o anda boşalıyorum.

"Yut," diyor, beni kollarının arasına çekerken sesi fısıltıyla çıkıyor.

"Çoktan yaptım."

"Hayır. Dilinde hâlâ biraz var. Saklamana gerek yok meleğim. Sana her zaman daha fazlasını verebilirim."

Ağzımı kapatıp büyük bir yudum

alıyorum. "Aferin kızıma."

Bununla birlikte beni dizlerimden

kaldırdı. "Şimdi yeme sırası sende."

Arkama geçip tişörtümün arkasını yukarı kaldırıyor.

Ama o üzerime inmeden önce, ikimiz de yaklaşan ayak seslerini duyduk.

Hızla geri çekilir ve tam zamanında fermuarını çeker.

"Affedersiniz efendim ama misafirleriniz geldi."

Zayıf, yaşlı bir kadın. Sanırım bir hizmetçi.

"Şimdiden mi?" Valentin inleyerek sallıyor ve bir kolunu bana doladığında kalbim sıkışıyor.

"Misafir mi?"

Valentin başını sallıyor, beni içine çekerken benden uzaklaşıyor. "Gidip üzerine bir şeyler giymelisin. Gel hadi."

Oturma odasından sesler yükselmeye başladığında beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Rusça konuşuyorlar ama Andrei'nin sesini tanıyorum. Diğer benim için yeni.

"Özür dilerim," diyor, ana yatak odasının kapısını iterek açıyor, çarşafı yeni, yatağın yapıldığını fark ediyorum ve kalbim sıkışıyor.

Sanki siliniyorum. "Ne için?"

Kısa bir süreliğine dolabın içinde kaybolur ve geri döndüğünde elinde yırtık bir kot pantolon, boxer külot ve bir kazak vardır.

"Bugünkü kıyafetin," diyor. "Bunların içinde güzel ve rahat olacaksın."

Moda tavsiyesini görmezden geliyorum. "Ne için üzgünsün?"

"İşe gitmem gerekiyor. Dün sana ne gösterdiğimi hatırlıyor musun? Bir ipucunun peşindeyim, muhtemelen tüm sorunlarımıza neden olan kişinin. Onu bulmam gerek ve bunu yapabilecek tek kişi benim. Aksi takdirde kalırdım. Elimden geldiğince erteledim ama Andrei ve Ilya onun..."

Kalbim çarpıyor ve acı sinirlerimde geziniyor.

Anlıyorum. Çalışmak zorunda, ama bir patron olarak buradan çalışabilir ve onun için başkalarını gönderebilir, değil mi?

Şu anda ona ihtiyacım var. Sanki ben camdan yapılmışım ve eldiven takan tek kişi o.

Duruyorum. Tamam, Pierre'den sonra kendimi savunmasız hissediyorum. Bunu biliyorum. Ancak, Valentin'in başkaları onun için pis işleri yaparken tahtında oturacak türden bir adam olmadığını da biliyorum. O bir savaşçı. Savaşa ihtiyacı var. Ve kendisinin yapmayacağı şeyi başkalarının yapmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Eğer o beni destekleyecekse, benim onu desteklemem gerekecek. "Sorun değil," diyorum. "Anlıyorum."

Beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim meleğim. Şimdi giyin."

Yumuşak bir yumruk oluşturarak çeneme şakacı bir dokunuş yapıyor. Elimde olmadan kıkırdıyorum.

"Uzun sürmesin."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Odadan çıkmadan önce son bir uzun öpücük paylaşıyoruz.

Giyindiğimde, tam Andrei bir telefon görüşmesi yapmak için çıkarken aşağıya iniyorum. Yine de birbirimizi tanıyan bakışlar atıyoruz ve o bana gülümsüyor.

Son zamanlarda onu ve Natalya'yı hayatımdan çıkardığım için ne kadar suçlu hissetsem de gülümsemek için elimden yapıyorum.

"Yelena, buraya gel. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Oturma odasına döndüğümde Valentin kolunu bana doluyor ve koyu kahverengi saçları olan ve saçlarında erken kırışmış olduğunu tahmin ettiğim küçük bir çizgi bulunan bir adama doğru başını sallıyor.

Rusya'da bir yerlerde yakışıklı bir erkek çiftliği mi var? Çünkü o da çok çekici. Valentin seviyesinde değil, ama kesinlikle Andrei ile eşit.

Valentin ağzını kulağıma dayadı. "Bu Ilya. Ondan hoşlanıyorum, bu yüzden ona aşık olma ve onu öldürmeme neden olma. Ayrıca, o yararlı biri."

"Her ne söylüyorsa yalan," diye araya giriyor Ilya. "Ama sadece kötüyse. Eğer iyiye, o zaman gerçektir."

Valentin gözlerini deviriyor. "Ilya, bu Yelena. Pis ellerini çek yoksa daktilo yazmayı ve alnınla iletişim kurmayı öğrenmek zorunda kalacaksın." Valentin kapıyı işaret ediyor. "Sergei güvenlik ekibinden sorumlu. On iki kişi var, birkaçı içeride, geri kalanı dışarıda."

Bunun aşırıya kaçıp kaçmadığını sormak istiyorum ama Valentin'den bahsediyoruz ve ben güvende olduğum sürece onun hiçbir şeyi aşırı olarak gördüğünü sanmıyorum.

Onlar sohbe daldıkça ben de gidip keşfe çıkıyorum ve ofisinin yanındaki kütüphaneyi buluyorum.

Bir kitap seçiyorum, ön yüzünde Sam Spade tiplemesi olan ucuz bir dedektif romanı. Valentin uzun sürmeyeceğini söyledi ama ben daha iyi biliyorum. Sokaklarda olanları kontrol edemez.

Ben de rahat edebilirim. Ben de okumak için en yakın kanepeye kıvrılıyorum.

Kitap oldukça iyi ama yine de kafamı meşgul eden çok fazla şey olduğu için dikkatim dağılıyor. Yenilgiyi kabul ederek kitabı bıraktım ve İlya'yı aramaya koyuldum.

Oturma odasında, ateş yanıyor, kanepeye uzanmış, göğsünde bir dizüstü bilgisayar ve masanın üzerinde başka bir dizüstü bilgisayar var. Yerde rom gibi görünen bir şeyin yanında koyu kehribar rengi bir bardak duruyor.

Siyah çerçeveli bir gözlük takıyor ve gözlüğünü başının üstüne doğru itiyor.

"Piçler!" Bilgisayara dik dik bakıyor ve manyak gibi gülmeden önce öfkeyle yazıyor. "Alın bakalım, aptallar. Kimse Deli İlya'yı alt edemez."

Bakışlarını bana doğru kaldırdı.

"Lakap hakkında ne düşünüyorsun? Deli İlya, evet mi hayır mı? Hâlâ çalışıyorum."

Valentin'in karanlığının öfkeli ama kasıtlı ciddiyetine hafif gelen şövalye bir havası var.

"Çok şirin, sanırım."

I kenar Yaklaştın. I Yapma. istiyorum için olmak
tek başına veo sırala büyüleyici.

"Sevimli mi? Kahretsin. Şirin olmaya çalışmıyorum, tatlım. Sanırım çizim tahtasına geri döndük."

Klavyesini tıkırdatıyor ve ben de ona gerçek bir merakla bakıyorum.

"Bilgisayar oyunu mu oynuyorsun?" "Ben
mi? Böyle şeyler oynuyormuş gibi mi
görünüyorum?"

"Evet mi?" Omuz silkiyorum. "Yaptığın şey bu değil mi?"

"Lütfen, küçüğüm." İçkisini kapıp bir dikişte içiyor ve bakmadan tekrar dolduruyor. "Böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Ama konumuza dönelim. Kelimeleri değiştirsek nasıl olur? Deli İlya kulağa daha mı hoş geliyor?"

"Bir lakaba ihtiyacın var mı?"

"Ah," diye acımış gibi yapar. "Ama hayır, buna gerek yok. Sadece adamına ayak uydurmaya çalışıyorum."

Göz kırpıyorum. "Valentine'ın bir takma adı mı var?"

"Kalpsiz Val'i hiç duymadın mı?"

"yok," demekten kendimi alamıyorum ve kanepenin ucuna tüneyerek gülüyorum. "Valentin ona böyle seslendiğini biliyor mu?"

"Tanrım hayır. Kimse de bilmiyor. Kendime her yerdeki bilgisayar ineklerine korku salacak bir lakap , ona da bir lakap vereyim diye düşündüm. Valentin dışlanmaktan nefret eder." Ben gülerken Ilya başını sallıyor. "Bazen bu iş çok sıkıcı oluyor. Şu anda verileri eliyorum, yani..." "Eğer beni zor durumda bırakacaksanız. O zaman Mad'i tercih ederim."

Ilya."

"O zaman Deli Ilya olsun." Bilgisayarı yere koyar ve birkaç tuşa dokunur. Veriler ekranda akmaya başlar.

"Lakabım ne ?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Sakin buna cüret etme. Ondan bu onuru çalarsam Valentin beni öldürür. Siz ikiniz bunu . Ben bir içki alacağım. Sen ister misin?"

kalkıyor.

"Ben... Daha öğle yemeği vakti bile değil."

"Ben Rus'um." Duraksıyor ve bardağını kaldırıp bir yudum alıyor. "Vanilya, tarçın, bal ve portakal, aldığım şey bu. Ve benim için... aslında saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Dünden beri uyumadım. Yapacak çok şey var."

Yutkunuyorum, gitmeli miyim emin değilim. Gitmek istemiyorum. "Gitmeli miyim?"

"Tanrım, hayır. Beni sıkıntıdan kurtar." Göz kırpıyor. "Ayrıca seni güvende ve mutlu tutmakla görevliyim. Bu yüzden seni gözümün önünden ayırmamalıyım."

"Sen ve beş milyon muhafız."

"Altı milyon," diyor gülerek. "Ve onlar sadece ikimizi de güvende tutuyorlar. Mutluluk umurlarında değil. Bu çoğu Rus'ta nadir görülen bir özellik."

Şaşırtıcı derecede rahat hissederek kanepeye uzandım. Kahkahalarımı tutmaya çalışırken başım titriyor.

"Şimdi anlıyorum," diyor

Ilya. "Neyi anladın?"

"Valentin'in sana neden bu kadar taktığını." Biraz kaykılıyor ve romundan bir yudum daha alıyor. "Bugünlerde herkes aşık oluyor."

Yanaklarıma renk yayılıyor. "Aşk mı?"

Donup kalıyorum. Valentin'in bunu söylediğini duyup duymadığını sormak bile istemiyorum. Kalbim buna dayanabilir mi bilmiyorum.

Ama o kelimeyi düşünmeden edemiyorum. Aşk.

O beni seviyor

mu? Ben onu

seviyor muyum?

Allık daha da derinleşir, genişler.

"O lüks restoranda başına gelenler için özür dilerim," diye devam ediyor Ilya, kıpkırmızı olduğumu fark etmemiş gibi.

"Valentin mi söyledi?"

"Andrei'ye söyledi. Ben sadece odadaydım. Erkekler erkek gibi davranmalı, canavar gibi değil. Ve sen bir erkeğin denemesi ve... bilirsin... incitmesi için çok tatlısın." Durakladı, tavana baktı, sonra bana. "Bu senin hatan değil."

Kendi sözleriyle bağlandığında aksanının kalınlaşmasını seviyorum ve Valentin'in ona neden zaman ayırdığını anlayabiliyorum. Tüm o kas ve dövmelelerin ardında o da iyi bir adam.

"Teşekkür ederim Ilya, yani Deli Ilya."

Sırıttıyor.

"Ben mi? O herifin sikini keser, küçük kanepelere dönüştürür ve ona yedirirdim. Ama bu sadece benim. Ayrıca, hesaplarını hackleyerek tüm parasını çaldım. O kötü bir adamdı Yelena, bunu hak etti." Sonra başını sallıyor.

Cazibesıyla Valentin kadar ölümcüldür ve bu garip eğilimi er ya da geç birinin kalbini eritecektir.

"Seni güvende tutacak Kalpsiz Valentin'in olduğu için mutluyum." Sandalyesinde arkasına yaslandı, görünüşe göre beni rahatlatmaya çalışmaktan yorulmuştu, çünkü yaptığı şeyin bu olduğundan oldukça eminim.

"Bazen beni güvende tutmak için biraz fazla çaba sarf edebilir."

"Çok korumacı, ama bu iyi bir şey. Biliyorsun, Valentin böyle bir adamı yalnız görmene asla izin vermezdi - kontrol etmek istediğinden ya da sana güvenmediğinden değil ama senin güvenliğin bu

onun için önemli. Eğer işiyle bu kadar meşgul olmasaydı, eminim senin yanından hiç ayrılmazdı. Ve bu... biraz tehlikeli. Bu onun dikkatini dağıtıyor. Ve Valentin en iyi halinde olmazsa, imparatorluğumuz savunmasız . En azından kafasından geçen bu, sanırım."

Nefes veriyorum. "Yani Valentin aptallık edip o arabaya bindiğim için kendini dövecek ama benimle daha fazla zaman geçirirse işler gidebilir öyle mi? Cevap ne?"

Şehirden ayrılalım mı? Valentin'e geri çekilmesini söyleyeyim mi? Sorun şu ki, istemiyorum.

Ama onun çöküşü olmak da istemiyorum.

Ilya bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Cevap, kızların bela olduğudur," diye gülüyor. "En azından anavatanda böyle öğretiyorlar."

Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Peki, kadınlar hakkında ne derler?"

"Ayrıca sorun."

"Biliyor musun," diyorum sandalyeye yaslanarak, "eğer kibarca sorarsan bu tavrını düzeltmene yardımcı olabilirim ve belki de kendine ait bir kadınla tanışabilirsin."

Bir kahkaha attı. "Kadınlarla aram iyi. Sorun da bu zaten. Valentin'in aksine, bazen onlara gereğinden fazla ilgi . O zaman da onları bir sopayla itip kakmam gerekiyor. Ortalık karışıyor."

"Bundan şüphem yok, çok yakışıklısın. Valentin seviyesinde değilsin tabii ki."

Gözlerini deviriyor. "Önyargılısın."

"Ve Valentin'in bir erkek-fahişe olmadığını bana pek de ince olmayan bir şekilde söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben de değilim."

"Yolunuza çıkan şey sopadır, kadınlar sopayla itilip kakılmaktan hoşlanmazlar."

"Yöntemlerimi gözden geçireceğim."

Buna ihtiyacı olduğundan şüpheliyim. Kadınlarla arasının iyi olduğundan şüphem yok.

"Peki... seni Bratva'ya getiren nedir?" Gerçekten ilgilenerek soruyorum. "Para, şöhret, şan. Tüm tipik şeyler. Peki ya sen?"
Sayaç yumuşak ve güler yüzlüdür.

"Şey," diye nereden başlayacağımı şaşıyorum. "Muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, en iyi arkadaşım Andrei ile evlendi, ama dürüst olmak gerekirse, organizasyonunuzdan uzak durmak istedim. Sadece bilinen nedenlerden dolayı da değil. Bratva ile kötü bir geçmişim var. Babam yıllar önce size bulaştı. Bu onu ve ailemi mahvetti. Şimdi öyle görünmediğini biliyorum ama ben parayla büyüdüm, sonra Bratva hepsini elimden aldı."

Her nasılsa, küstahlığımı anladı. "Özür dilerim." "Bunu sen yapmadın."

"Andrei ve Valentin de öyle tipler değil." Omuz silkiyor. "Ben biraz biliyorum. Son Bratva imparatorluğundaki açgözlü piçler. Bu yüzden yıkıldı. Ama yanarken keman çalacak bir Neron yoktu." Ana bilgisayarında bir şeyi kontrol ederken sessizleşiyor ve sonra bir yudum daha alıyor. "Benim ailem zengindi. Ve hepsini kaybettik. Şahsen ben değil ama Kapitalizm anavatana geldiğinde, Oligarklar, yolsuzluk ve büyük deneyin yükselişi ve düşüşü ile her şey parçalandı, alındı. Dokuz yaşındaydım. Çok iyi hatırlıyorum, bir gecede zenginlikten yokluğa düşmüş gibiydim."

İç çektim. "On yaşlarındaydım."

"Rusya'da fakir olmak zor bir hayat. Ama zenginlik yıllarını bilgisayar ve teknolojiye başlamama yardımcı olduğu için takdir ediyorum. Bu fırsatlara sahip olduğum için minnettarım. Çoğu yapmadı. Sonra..."

"Çoğunluğun arasına mı katıldın?"

"Geriye dönüp baktığımda çok sıkıcı olduğunu görüyorum. Ama ailem öldüğünde boğaz tokluğuna çok çalıştım. Okuldaki becerilerimle hayatta kaldım. İtiraf edeyim, Valentin ve Andrei'yi aziz gibi gösteren insanlar için çalıştım. Ki sanırım öyleler, en azından işleri yürütme şekilleri öyle. Sadakat için bir şey ifade ediyor. Ama onların organizasyonu dışında bu nadirdir. Sonunda onlarla çalıştığım için memnunum."

Birden parmaklarını şıklattı. "Kahretsin, şimdi hatırladım."

Ilya bardağını bırakıyor ve kapının yanındaki deri çantayı alıyor. İçinden bir şey çıkarıp bana uzatıyor.

Hemen ilgimi çekti ama nedenini bilmiyorum. Yine de ondan alıyorum.

Ağır, pürüzsüz, siyah ve gümüş bir kutu. "Nedir bu?" Elimde çevirerek soruyorum.

"Bir gizem. Andrei, yan tarafa bastırıldığınızda hey presto, iki gümüş kase belirdiğini, her birine bir damla kan koyduğunuzu ve her şeyin ortaya çıkacağını söylüyor."

"Peki içinde ne var?"

Ellerini kaldırdı. "Valentin'in, o yüzden açmayacağım." "Bilmiyor musun?"

"Hayır. İşte bu yüzden bir gizem."

Telefonu çalmaya başlar ve telefonu eline alıp dramatik bir şekilde iç çeker. "Buna bakmam gerek." Ilya da ana bilgisayarını alır. "Ve bunu."

O gittiği an, kutuyu incelemeye başlıyorum.

ne olduğunu bilmem gerek. Yan tarafına bastırınca üstü açılıyor ve iki güzel gümüş kase beliriyor.

Onu yere bırakıp kendime batıracak şey aramaya başladım. Sonunda ıslak barın üzerinde gümüş bir mektup açacağı bulmayı başardım.

Ya gerçekten sıkıldım ya da aklımı kaçırdım, çünkü onu kanepeye götürüp ucuyla parmağıma vururken neredeyse hiç düşünmüyorum. "Ow!"

Yarayı sıkarak bir damla kanın önce bir kaseye, sonra diğerine damlamasına izin verdim.

Tıkırdıyor ve gıcırıyor ve kutu yavaşça garip bir çiçek gibi açılıyor.

İçindekilere bakıyorum.

Çenem düştü.

Vay anasını.

VALENTIN

Etrafım insanlarla çevrili bir barda duruyorum. Teknik olarak, artık insan değiller.

Cesetler. Yeni yarattığımız cesetler.

Yan odada, müdürün ofisinde, Andrei katliamdan kurtulan birkaç kişiden birini sorguluyor.

Dünya buradaki hiç kimse için gözyaşı dkmeyecek. Pislik torbaları, serseriler. Çocukları uyuşturucuya alıştıran, istediklerine tecavüz eden ve sevmediklerini öldüren bu tür suçlular zamanımızı harcamaya değmez.

Ama buraya gelme sebebimiz bu değil - yine de bu bir bonus. Dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek için üzerime düşeni yapmayı seviyorum.

Biri inliyor. Hepsi lmemiş. Henüz lmedi.

Birkaç cesedin üzerine basıp, herife fazladan bir kurşun sıktım. İnllemeler kesildi.

Sonra kendime kaliteli bir votka alıyorum, alkalıyorum, karıştırmıyorum. şişeyi barın üzerine bırakıyorum, temizlik ekibi her kimse onlara bir kartvizit olsun . Votkayı bazı İtalyanlara rapor edecekler ve bizimle uğraşmamaları gerektiğini bilecekler.

Dikkatli . Bar sözde tarafsız ama sahibi bizimle bağlantısı olmayan bir mafya ailesi. Gelecekte, belki de kiminle ittifak kuracakları konusunda daha dikkatli olurlar.

Ve kimlerin olmadığını.

Ama bu gece buradakiler? Hepsi Sandro'ya yakın. Sandro ortakları için para saçmayı sevdiği için hepsi yaşıyor.

Belki mekanın sahibi olan mafya ailesinin bir ilişkisi vardır, belki de yoktur ama bu geceden sonra olmayacağına bir milyon dolar bahse girerim.

Bizimle birlikte olmak istiyorlar, bela değil.

Bunlar Zherdev Bratva'dan daha iyi olduklarını sanıyorlardı. Konuşmak zorunda olmadıklarını düşündüler. reddedip durdular. Ben de meseleyi kendi ellerimle hallettim.

Hayatta kalan üç kişi haberi yayacak.

Bratva'ya bulaşmayın.

Bir içki daha koyuyorum.

Normalde bu tür şeylerden zevk ama Sandro'yu günlerce aradıktan ve çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokakla karşılaştıktan sonra içgüdülerimi takip ettim. Onlar bizi buraya getirdi.

Çıkmaz sokak değil ama.

Benim de istediğim bu değildi.

"Bu doğru gelmiyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve ofise gidiyorum. İnsanlardan ikisi bağlı ve kanlar içindeydi. Andrei'nin elindekinin durumu daha iyi değil.

"Yumuşuyorsun. Kabalaşıyorsun," diyor bana Rusça. "Çar benzeri nitelikler ortaya çıkıyor."

Bunu görmezden geliyorum. "Bir şey var mı?"

"Hayır. Bu da diğer ikisiyle aynı şeyi söylüyor. Sandro'nun haftalardır görülmediğini iddia ediyor."

"Kaç hafta?"

Andrei adamı tekmeliyor. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir ay önce, lütfen! Burada ucuza içiyoruz. Bize ulaşmak istediğinde ondan haber aldığımız yer burası, bu yüzden düzenli olarak geliyoruz. Ama biz-"

"Biz kimiz?" Ben soruyorum.

Masaya doğru sinmesi için tehditkâr bir hareket yapmama bile gerek kalmadı. "Kim olursa olsun. Duruma göre değişir. İnsanlar iş isterse buraya gelir. Ve son zamanlarda Sandro'nun ekibinden çok iş alıyoruz."

Ama onu dinlemeyi bıraktım. Böyle operasyonları bilirim. Özensiz, sadakatten yoksun. Ayrıca belli bir seviyede

anonimlik. Ama bu yüzden onu dinlemeyi .

Bir ay mı?

Bu, moda konferansı zamanına denk geliyordu. "Bekle." Çömelip Andrei'yi tekmelemeden hemen önce durdurdum.

adam baygındı. "Onu görmeniz mi gerekiyordu?"

Adamın iyi gözleri dolaşıyor. "Şahsen ben değil ama adam iş konusunda oldukça tutarlı."

Ayağa kalkıyorum. "Belki onu da götürürüz? Bakalım başka neler biliyor." "Koleksiyon yapıyorum. Bu . Sadece onun için para toplarım."

Topla, insanları döv, kemikleri kır.

"Adresi için cüzdanını mı kontrol ettin?" Rusça sordum.

"Tabii ki."

Andrei içkisini yudumlarken İngilizceye geçiyorum. "İhtiyacımız olursa bulması kolay."

"Ya da yalan söylediğini keşfedin."

Ama şimdi cevap istiyorum. Sandro denen herifin konferansta beni pusuya düşürmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Nedenini bilmem gerek.

Daha sonra neden ortadan kaybolduğunu da bilmem gerekiyor. "İşin bitti mi?" Andrei'ye sordum.

Soğuk bir gülümseme veriyor. "Şimdilik."

"Güzel. Temizlik ekibini göndereceğim."

İkimiz de arkamızda yalvaran adamlarla birlikte bara doğru yürüyoruz. Andrei barda bıraktığım şişeden bir yudum alıyor ve çıkışa doğru yöneliyoruz.

Gerçek bir temizlik ekibi yok. Bu iş için değil. Sadece hayatta kalanların evlerine dönmelerine yardım edecek birkaç adamım var. Belki önümüzdeki hafta boyunca onları kontrol ederim. Bir şey hatırlarlarsa diye.

Dışarıda araba bekliyor ve Andrei'nin ardından ben de biniyorum. Bana bakıyor. Normalde zaten bir saldırı planım, vuracağım bir yer, uğraşacağım insanlar olurdu. Ama bu gece...

Havamda değilim ve o da bunu biliyor. "Eve mi gidiyorsun?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Evet," diyor iç çekerek, "biliyorum."

Telefonumu kontrol ederken kaşlarımı çatıyorum. Ilya'ya göre malikanede her şey yolunda. "İşimi yapabilirim."

"Yapamazsın dedim mi? Dinle, Yelena'yı severim. O senin için iyi...."

"bir eğer var."

Omuz silkiyor. "Başlangıçta her zaman bir eğer vardır ve onun geçmişini biliyorsun. Bratva'nın hayranı değil."

Bizden ve yaptıklarımızdan. Ama asla yalan söylemedim ya da ondan saklamadım. Ya da niyetimi. Sarışın meleği gördüğüm andan beri değil. "Eğer kim olduğumu ..."

Duyguları bitirmem.

Bitirmeme gerek yok.

"Aşk bir yolunu bulur, Valentin."

"Aşktan bahsettim mi?"

Yumuşakça gülüyor.

"Bu işin aslını öğreneceğim. Sandro moda konferansında karşılaştığımızdan beri ortalıkta görünmüyor. Bu çok garip." Pencereden dışarı bakıp nerede olduğumuzu not ediyorum. Kontrol etmek istediğim bir bar, görmek istediğim bir muhbir var.

Kadın herkesi ve her şeyi biliyor. Orada olmayabilir, ama oradaysa, hızlı bir değişim şu anda bize çok iyi gelebilir.

"Burada dur."

Andrei gözlerini bara diyor. "Az önce bir molayı hak ettiğini söylemedim mi? Seni çılgın saatler boyunca çalışmaya zorlayan tek kişi sensin."

"Sadece uğramak istiyorum. Bana bir iyilik yap ve Ilya'yı al, Yelena'ya da yerinde kalmasını söyle."

"Önereceğim. Sipariş değil."

Ama araba kenara çekildi ve bara girdim. Gösterişli bir yer, az ışıklı ve gölgeli, kadife, deri ve sırlarla dolu. Ama muhbirim bu gece orada değil. Ben de ona bir mesaj gönderip arabamı aradım.

Genellikle, başka bir açığı aramaya ve kurcalamaya gider ve arayıp aramayacağını görmek beklerdim. Ya da Bratva'nın başka bir arkadaşını ziyaret ederdim. Bütün gece ve gündüz çalışabilirim ve genellikle de çalışırım.

Bir parçam hâlâ bunu yapmak istiyor. Andrei'nin az önce üzerime balyoz gibi indirdiği dört harfli kelimeyle yüzleşmekten kaçınmak için.

Sevgiler.

Aşka hazır değilim.

Ama Yelena için hazırım.

Ve o evde. Beni bekliyor. Benim kişisel meleğim. Öldürme ılgınlığı boyunca yüz ifadesiyle aklımdan çıkmayan biri. Lanet olsun, Yelena bana gitmemi istemiyormuş gibi baktı, bana ihtiyaı varmış gibi.

Bana hiç ihtiyaç duyulduğunu sanmıyorum. Böyle değil ve bu iyi hissettiriyor. Özel bir şey.

Peki ben ne yaptım? İhtiyacı olduğu anda onu ihmal ettim. Yardım edilemezdi. şimdi olabilir.

Ona ne anlama geldiğini, nasıl davranılması gerektiğini göstermek istiyorum. Ve ne yapacağımı biliyorum.

Onu yemeğe götür.

Tam yerini biliyorum.

Ama şık giyinmesi gerekecek. Ve benim evimde uygun kıyafet yok.

Beni onun boktan küçük dairesine götürmesi için arabayı aldım. İçeri girmem gerekecek, ama... bu da benim yeteneklerim arasında.

Ve biraz B ve E ruha iyi gelir.

Binanın kilidini açmak biraz zaman alıyor. Sağlam ama eski ve yakında merdivenlerden dairesine çıkacağım. Bahse girerim iki ya da üç kilidi vardır ve hepsi de boktan.

Haklıyım.

Ama yanlış olan başka bir şey var.

oktan toplandılar. .

Lanet olsun. Ani öfke patlamasını kontrol altına almaya çalışarak keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Birisi benden önce davranmış. Sinirlerim tepeme ıktı. Meleğimin peşinde kim var?

Aklıma hemen bir adam geliyor. Daha önce onu takip ettirmiş biri.

Alex Civati.

Bir mesaj gönderiyorum. Bu andan Civati gözümün önünde, benden habersiz işeyemeyecek. Ülke dışında olması umurumda değil. Telefonunu dinliyoruz. Adamlarını takip ediyoruz. E-postalarını okuyacağız.

Her şeyi.

Kapıyı iterek açıyorum, içeri girerken bir elimi silahımın üzerinde tuttuğumdan emin oluyorum. Ama ışığı açtığımda kimse yoktu.

İçeri giren her kimse saatler önce çıkmış.

Güvenlik kamerası görüntülerini telefonuma indirdim. Eve giderken izleyeceğim.

Buraya ne için geldiysem onu yapayım bari.

Mekan küçük ve mobilyalar ucuz, ama Yelena bunu başarmış ve olması gerekenden daha rahat görünüyor ve hissettiriyor. Yine de eşyalar biraz yersiz.

Buradan her kim geçtiyse, dikkatlice geçmiş.

Bu rastgele bir soygun değildi. Bu kişiseldi.

Bir karar vermem için yeterli. Zaten gayri resmi olarak verdiğim bir karar.

Yelena buraya geri gelmeyecek. Tek başına

değil. Hayır. Benim yanıma taşıyor.

Bu defileden hemen sonra yapmam gereken bir şeydi. Bana ait olanı korurum ve Yelena'nın çok kişisel, uygulamalı bir korumaya ihtiyacı olduğu hızla anlaşılıyor.

Yatak odasına gidip birkaç kıyafet topladım. Güzel elbiseler, daha güzel iç çamaşırları. Güzel ayakkabılar. Banyoda bir çanta makyaj malzemesi ve bir fırça var. Bazı yüz kremleri. Diş fırçası. Duş ıvır zıvrı. Hepsini topladım.

Tam çıkmak üzereydim ki, pencerenin yanında duran masanın üzerinde bir şey gördüm.

Eskizler. Parmaklarımı en üsttekinin üzerinde gezdiriyorum, keskin çizgiler ve tasarımın düşüşü, kenarları ve ısısı olan bir şey. Yelena'da görebileceğim bir şey. Onlardan bir sürü var. Onun görünüm kitabına ulaşana kadar göz gezdiriyorum.

Elime aldım ve yavaşça gözden geçirdim.

Bunlar gerçek. Tam köşede Look Book'resmedilen kıyafetlerin asılı olduğu bir raf var, ama başa dönüp tekrar gözden geçiriyorum.

Sınırlı deneyimime rağmen bu kıyafetlerin muhteşem olduğunu söyleyebilirim. Zamanında çok sayıda üst düzey kıyafet görmüştüm ama böylesini görmemiştim. Kitabın arkasında bazı erkek kıyafetleri de var.

Tanrım, çok yetenekli.

Bu aptallar neden onun güzel suratına para sıkıştırmıyorlar anlamıyorum.

Lanet olsun.

Onun hayallerini öldürmeye yardım ettim.

Onları canlandırmaya yardım etmenin zamanı geldi.

Tasarımları ve görünüm kitabını üst üste koyup konferansta taşıdığı portföyün içine yerleştiriyorum. Benimle geliyor.

Bir fikrim var.

Ve bu ona yaşattığım onca şeyi telafi etmeme yardımcı olabilir.

YELENA

Valentin'in yatağında oturup onun dönmesini kayışla oynamaya devam ediyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum ve buna ilk kez bir yatırımcıya sunum yaptığım zaman da dahil.

Birkaç saat önce Andrei, İlya'yı almaya geldi. Bana Valentin'in yakında döneceğini ve bu arada bir muhafız ordusunun kalacağını söyledi.

O zamana kadar yerimde kalmam istendi. Daha çok emredildi. Ama aldırmadım.

Düşüncelerimi toplamak için biraz yalnız kalmak istedim. Ama şimdi tek istediğim Valentin'i tekrar görmek. Onu hissetmek.

Ona ne bulduğumu göstermek için.

Yatak odasının dışında bir yerde, bir kapı çarpıyor ve her bir atomum hayata patlıyor.

Aklımdan ikinci düşünceler geçiyor. Ama artık vazgeçmek için çok geç.

Boynuma dokunuyorum, İlya'nın bana verdiği kutuda ne bulduğumu hissediyorum ve boyumdan büyük bir işe kalkışmadığımı umuyorum.

Valentin merdivenlerden benimle konuşuyor ama kulaklarım sinirden uğulduyor ve ne dediğini . Yavaşça kalkıyorum ve yere diz çöküyorum, ellerim arkamda, gözlerim aşağıda. bir sakinlik çöküyor.

Bunu bana neyin yaptırdığından emin değilim, sadece doğru hissettiriyor. Sanki

Görünmez bir el tarafından yönetiliyorum. Onun görünmez eli. "Ben de düşündüm ki-"

Valentin odaya dalar ve hemen konuşmayı keser. İki çanta ayaklarının dibinde yere çarparken duyulabilir bir nefes alır.

Rusça küfrediyor ve ben görünmem gerektiğini biliyorum.

Çıplak, küçük bir itaatkâr. Saçlarım yukarıda, gözlerim aşağıda ve boynumda elmas çivili bir boğma tasmaı var. Üzerindeki küçük sivri çiviler tenime batıyor.

Muhteşem, armasındaki gibi siyah bir engerek yılanı boynuma sarılmış, yatak odasının ışığında parlıyor. Uzun bir tasma benzeri kayış yan taraftan aşağı sarkıyor.

Valentin'in eli sessizce başımın üzerinden geçerken yere bakıyorum.

"Ne giyiyorsun ufaklık?"

Beni ayağa kaldırdı.

Bakışlarını karşılıyorum ve nefes alıyorum, küçük çiviler tenimi yakalıyor. "İlya'nın getirdiği kutunun içindeydi, hani şu gümüş kaselerin olduğu. Görmek istedim, bu yüzden parmağımı batırdım ve... delirdin mi?"

"Hayır. Çok sertim." Ve Valentin elimi pantolonunu geren şişkinliğin üzerine koyuyor. Yalan söylemiyor. "Ne harika bir karşılama hediyesi."

Yakasına dokunuyor, bir parmağını kenarın altından geçiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Çivileri örten kadife bir katman var. Onu .

Ama bu şekilde hoşuna gideceğini düşündüm."

Valentin kayışı alıp eline doluyor, beni kendine çekiyor ve merkezimdiki yumuşaklığı çözen yavaş, uzun bir nefesle beni öpüyor.

"Bu mükemmel, meleğim. Sen. Sensin. Mükemmel."

Beni tekrar öpüyor, başını aşağı eğerek yakamın çizgisini ve boğazımı dudaklarıyla boğuyor.

Ağzımı almak için geri döndüğünde, onu her şeyimle geri . Ona açım. Açlıktan ölüyorum. O da bunu biliyor.

Göğüs ucumla oynamaya başladığında nefes nefese kalıyorum, sonra diğer elini kalçalarımın arasına kaydırıyor, amımla alay ediyor ve bacaklarımın arasındaki yakıcı baskıdan tüm varlığım ortaya çıkarken elinin topuğunu klitorisime bastırıyor.

"Sen lanet bir kraliçesin." Geri çekiliyor ama tasmayı tutmaya devam ediyor. "Benim kraliçem."

"Yani beğendin mi?"

"Çok seviyorum. Ama beklemek zorunda. Bu gece senin için başka planlarım var. Şimdi, seni anlamsızca becermeden önce giyin. Seni yemeğe götüreceğim."

Bakışlarım kapı aralığına bıraktığı çantalara takılıyor. Açıklıklardan ipeksi, gümüş iplikli malzemeler dökülüyor. Bunlar benim kıyafetlerim. "Kıyafetlerimi getirmişsin."

Daireme nasıl girdiğini sormaya bile zahmet etmiyorum. Zorla girdiğini biliyorum. O Valentin. Hiçbir şey onu istediğini yapmaktan alıkoyamaz. Ve bu düşünceyle damarlarımda bir sıcaklık fısıldıyor.

Sanki taşınyormuşum ve bunu daha önce konuşmuşuz gibi, "Kıyafetlerine burada ihtiyacımız olduğunu sanıyordum," diyor. Valentin'e özgü bir şey daha. "Seni kendi ne kadar de, iç çamaşırı çekmecenin içindekileri gördüm. Ve senin kıyafetlerinin daha iyi olabileceğini düşünüyorum."

Tasmasını çekiştiriyor ve ben de ona doğru yuvarlanıyorum. "Senin için mi?"

"İlyan'ın önünde sütyensiz, seksi küçük külotunla dolaşmanı istemiyorum."

"Artık sütyen giymiyor ?"

"Yalnız olduğumuzda değil." Birden sırtarak kulağımlı ısırtıyor ve fısıldıyor: "Sana binlerce dolabı dolduracak kadar el yapımı iç çamaşırı alacağım. Bir sürü yedeğe ihtiyacın olacak. Çünkü ben sütyenleri ve külotları çıkarmıyorum meleğim. Onları parçalara ayırırım."

"Valentin."

Çıplak bedenime bakıyor ve çenesi sıkılıyor. "Hadi alışverişe gidelim."

Yutkunuyorum. "Şimdi mi?"

"O kadar da geç değil. Çantadan basit bir şeyler giy. Ayakkabıların da var. Tasma da kalsın."

Dediğini yapıyorum ve yarım saat sonra Valentin'in arabasının arkasında kadife astarlı sade bir elbise giymiş, renkli camlardan şehir merkezindeki yüksek binalara bakıyorum.

Yanağımlı okşuyor, gülümserken o büyük eli inanılmaz derecede nazik.

"Aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim.

"Güzel. İştahını kaybetme. Seni yeni kıyafetinin içinde tıkınırken görmek istiyorum."

"Yeni kıyafetim mi? Sadece iç çamaşırı alacağımızı sanıyordum?" "Ondan da biraz alacağız. Ama önce..."

Araba seçkin, son moda bir butiğin önünde dururken Valentin camdan dışarıyı işaret etti. Burayı hemen tanıdım. Etiket açısından en lüksü değil ama en pahalısı. Ünlü markalardan oluşan bir koleksiyonları var. Eski, yeni ve gelişmekte olan. Tarz eklektik, ancak butikte kıyafetlerini satışa çıkaran herkes sonunda sektörde büyük bir etki yarattı.

Benim markamı onların mağazalarında görmek gizli bir hayaldi ama onlar konferanslara katılmıyorlar. Böyle şeyler için fazla serseriler. Bunun yerine içgüdüleriyle ve tamamen şans eseri hareket ediyorlar.

Valentin kapımı açmak ve çıkmama yardım etmek için yanıma geldiğinde bakışlarım ona kayıyor. Beni oraya götürüyor. Götürmek zorunda. Şu anda caddede açık olan tek dükkan orası.

Hareket edemiyorum.

"Angel, sorun nedir?"

"Burası için giyinmedim. Onlar..." Onlara birkaç kez ulaştığımda hiç cevap vermediler. "Ben buraya ait değilim. Bana bakın."

"Ve? Sen harikasin. Gördüğüm en güzel kadınsın." Elini uzatıyor ama elimi görmezden geliyor ve onun yerine tasmayı alıp çekiştiriyor, böylece dışarı çıkmak zorunda kalıyorum. "Ve ben Valentin Constanov. Hiçbir kapının ya da fikrin beni durdurmasına izin vermem."

"Bu doğru," diye mırıldandım. "Sen Valentin Constanov'sun. Ama ben değilim." "Bu doğru. Sen Yelena Laskin'sin. Ve senin de Böylesine prestijli bir isme yakışacak bir güven" diyor ve beni mağazaya götürüyor.

"Valentin," diye tıslıyorum adını. "Burayı nereden biliyorsun ki?"

Omuz silkiyor, kömür rengi takım elbisesinin içinde tamamen evindeymiş gibi görünüyor. "Ben araştırmamı . Ve burayı size layık gördüm."

Oh, Tanrım. Sadece Valentin.

Kapıdan içeri giriyoruz ve etrafa gergin bir bakış atıyorum, boğazıma bir iç çekiş doluyor. Ama o iç çekiş dudaklarımdan çıkamadan, ağzımın arkasına takılıyor.

Donup kaldım.

" oluyor?"

Mağazanın tam önünde, en iyi konumda, çok tanıdık görünen kıyafetlerden oluşan bir raf var. O rafın üzerinde bir tabela var.

Karanlık Bir Sekiz

Özel ve heyecan verici yeni seri. Çok yakında.

"Valentin. Ne yaptın sen?" Ama ben zaten biliyorum. Beni daha önce terk ettiğinde, sadece işlerini halletmek ve kıyafetlerimi getirmek için evime girmiyordu. Bundan çok daha fazlasını yapıyordu.

Bir adım öne çıkıyorum ve rafı çevreleyen duvarların benim eskizlerimle kaplı fark ediyorum. Çerçevelemişler ve en parlak tasarımcılardan bazılarının eskizlerinin yanına yerleştirilmişler.

"Hayır. Bunu yapamazsın." Mırıldandım.

"Neden olmasın?" Valentin örnek satış için hazırladıkları elbiselerden birine dokunuyor. "Bu kadar çabuk hazırlamalarına şaşırdım." Sonra ellerimi tutuyor. "Yelena, bunları senin evinde gördüğümde yeteneğin karşısında şaşkına döndüm. Natalya'nın burası hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum. Ben de doğal olarak eve giderken durup bir baktım. En hafif tabirle, pek iç açıcı değildi. Sizin çizginizle kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu."

"Ama..."

"Yöneticiyi sordum ve ardından Chicago'da yaşayan sahibiyle konuşmak istedim. Tasarımları ve bu örnekleri gördüğünde sipariş verme fırsatını kaçırmadı."

"Ben... Valentine, yapmak zorunda değildin..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden, kıyafetlerimin diğer bazı tasarımcı aynı odada olmasına şaşırarak etrafa bakıyorum.

Sonra bir şey fark ettim.

"Hiç müşteri yok."

Valentin kıkırdıyor. "Çünkü resmi mağaza saatlerinden sonra geldik. Yine de mağazayı sadece bizim için açık tutmalarını sağladım. Ne de olsa sana yeni bir kıyafet sözü vermiştim."

"Valentin, bu tasarımlardan ne kadar pahalı olduğunu takdir ettiğini sanmıyorum."

"Oh, ben ödemiyorum."

Cebine uzanarak krem rengi kalın bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Nedir bu?"

"Neden açıp ?"

Titreyen parmaklarımla bunu yaptım. İçinde bir çek var. Bana yazılmış.

Sıfırları sayıyorum ve neredeyse bayılıyorum, dizlerim titriyor. "Bir milyon dolar mı? Ne milyonu? Neden? Valentin..."

"Benden değil. İlk iki yıl için tasarımlarınızın münhasır haklarını istiyorlar. Bu sadece onu kapsıyor. Giysiler için de size telif ücreti ödeyecekler. Bunun kendileri için iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyorlar."

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Her şeyi anlamaya çalışırken başım dönüyor. Benimle müthiş bir anlaşma yaptı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok meleğim."

Dolaşıp rafları karıştırıyor ve birkaç elbise seçiyor. Geri dönüyor, hangisinin en iyi görüldüğünü düşünürken onları bana doğru tutuyor.

"Artık param için benimle birlikte olmak zorunda değilsin. Benim yardımım ya da yardımım olmadan hayallerinin peşinden gidebilirsin."

"Para için asla biriyle birlikte olmam."

Beni usulca öpüyor. "Biliyorum. Ama engel olmaması daha iyi, sence de öyle değil mi? Artık zenginsin. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Hâlâ benimle akşam yemeği yemek istiyor musun?"

Gülüyorum, midem bulanıyor. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. "Tabii ki inanıyorum."

"Güzel," diye sırıtıyor. "Şimdi, ne giyeceksin? Ben bunları beğendim ama sen dilediğini seçebilirsin." Gülümsemesi hınzırlaşıyor.

"Aslında, ısrar ediyorum."

"Özel bir mi istiyorsun?"

"İtiraz etmezdim."

Fiyat etiketlerinden birine bakıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Elimde o çek dururken bile fiyatlara inanamıyorum. "Valentin, bunlar çok pahalı."

Eski ben bu parayı gözünü kırpmadan harcardı. Ama şimdi daha iyi biliyorum.

"Hayır," diyor. "Öyle değiller. Mağazalar pahalıydı. Elbiseler bedava."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Hiçbir kelime gelmiyor. Sonunda onları zorladım. "Mağazayı sırf kıyafetlerimi alsınlar diye mi satın aldınız?"

Acıtıyor ve-

"Tam oldu."

"Ama bu çek teknik olarak sizden mi?"

"Yelena." Gülümsemesi soluyor. "Benim başarım senin başarın, bu doğru, ama ben parayla oynayan bir aptal değilim. Senin için pazarlık yaptım çünkü onlar istedi. Sonra buranın ve zincirin değerini anladım ve satın aldım. Ve hazır olduğunuzda, kendi markalı mağazanıza yatırım ."

Onunla bu konuda mücadele etmek istiyorum ama yapamıyorum. Sanki hayallerime ulaşmam için bana bir yol verdi. Ve eğer önce kıyafetleri isteselerdi.

"Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bu iyi bir iş anlaşması. bu." "Kimin için?"

Gülüyor. "Angel, savaşlarını seçmelisin. Bu öyle bir şey değil. Ben sadece daha fazla para kazanmaya çalışıyorum. Senin için iyi olması sadece bir bonus."

Bu kesinlikle doğru değil. Ama ben buna karşı çıkmıyorum. Onun yerine, gerçekte ne söylediğini takdir ediyorum.

Valentin bana inanıyor.

Natalya dışında hiç kimse bunu yapmadı. Ailemin ölümünden beri.

"Eğer için de iyi olacaksa..."

Bir kez kendimi rahatlamaya ve her şeyi olduğu gibi kabul etmeye zorladım.

Aklımdaki tüm şüpheleri bir kenara iterek, Valentin'in seçtikleri de dahil olmak üzere birkaç elbise çıkardım ve onları

Gördüğüm en lüks soyunma odası. Kocaman, kadife koltuklar ve üzerinde içki şişeleri ve bir dizi atıştırmalık bulunan küçük bir masa var.

Bu çılgınlık. Buradaki soyunma odaları bile yemekli.

Valentin bana katılmakta gecikmedi. Tek kelime etmeden oturuyor ve bir bardağa kehribar rengi bir sıvı dolduruyor.

Uzun bir yudumdan sonra bana bakıyor ve sırıtıyor. "Soyun."

Yapıyorum ve ilk başta külotumla orada durduğum için biraz utanıyorum, ama Valentin beni bol bol yönlendiriyor. "Külot da. O zaman buraya gel."

Onları indiriyorum, o dikkatle izlerken kalçalarımın ve ayaklarımın aşağı kayıyorum. Derin mavi gözlerindeki odaklanma ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Tamamen çıplak olduğumda öne doğru eğiliyor ve bir elini tasmaya doluyor. Sonra beni kendine doğru çekti. "Şimdi yukarı tırman ve bana o güzel amcığını göster."

"Valentin!"

"Artık benim mağazam. Benim kurallarım."

Bir çekiş daha beni ona doğru savurdu.

Elini kığımın altına sokarak koltuğa tırmanmama yardım ediyor.

Sonra beni pozisyonuma yönlendirdiler.

Klitorisimi öptüğü anda neredeyse yere düşüyordum. Ama güçlü eli kığımın etrafında geriliyor, beni yerken beni yerinde tutuyor.

Dilinin her hareketinde coşku yükseliyor ve içimin derinliklerinde bir yerde yoğun bir baskı oluşturuyor.

İyi bir önlem için ellerimi saçlarına gömüyorum ve vücudumun iradesine yenik düşmesine izin veriyorum.

"Çok lezzetli," diye homurdanıyor, ıslaklığımı yalayıp yutuyor.

Kalçalarım yüzüne doğru sallanmaya başladı. Mükemmel bir ritimle senkronize olana kadar başını çekip itiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse kendimden geçiyorum.

Bir şekilde aklımı başımda tutmayı başarıyorum. Ama yapamasam bile, düşmeyeceğimi biliyorum. Valentin beni yakaladı.

Güven düşüşünün ahlaksız bir versiyonu gibi.

Ona güveniyorum. Beni tutması için. Beni yakalamasına.

Beni patlatmak için.

Ve yaptığı şey de tam olarak bu.

"Benim için boşal meleşim," . "Boğ beni." Sadece bu sözler bile beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Valentin'in yüzünde patlarken, içimdeki basınç çatlıyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, her santimim titriyor. "Bu harika hissettirdi."

Valentin tasmamı çekiştirerek beni kendisiyle yüz yüze getiriyor.

"Bu gece seni eve götürene kadar bekle," diye uyarıyor beni sert ve derin bir şekilde öpmeden önce.

Onda kendimin tadını alabiliyorum.

"Evet," diye iç geçirdim, memnuniyetle doluydum. "Yalan söylemiyordum, değil mi?"

"Ne hakkında?"

"Ne kadar lezzetli olduğun hakkında." Beni bıraktığında yanaklarım kızarıyor.

"Sanırım yalan söylemiyordun..."

Valentin bakışlarını soyunma odasındaki elbiselerin üzerinde gezdirirken ben titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. Bir süre düşündükten sonra mavi olana başını salladı.

"Şu."

İki bin dolarlık fiyat etiketine dikkat etmemeye çalışarak dikkatlice askıdan alıyorum. Ama ben daha giyemeden eğilip elimden kapıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi, pahalı elbiseyi parlayan dudaklarını silmek için kullanıyor. Sonra, bu da yetmezmiş gibi, beni tasmamdan tutup öne çekiyor ve yere bırakmadan önce bacaklarımın arasını temizlemek için kullanıyor.

"Valentin sen-"

"Burası benim." Saatini kontrol ederek bana hatırlatıyor. "Şuna bak, geç kalıyoruz. Defilenin geri kalanını başka bir zamana saklayacağız. Bu gece gümüş elbiseyi giyiyorsun."

Pazarlık yapmaya zahmet etmedim. Kıyafeti aldım ve geçirdim. "Bu... bu harika."

Abartmıyorum. Bir rüya gibi üzerime yapışıyor, arkaya doğru alçalıyor, neredeyse kıcıma kadar.

Etrafa bakınırken, soyunma odasının köşesinde küçük bir külot yığını görüyorum. Valentin olmalı. Ama onlara doğru bir hamle yaptığımda başını sallıyor.

"Fikrimi değiştirdim. Bu gece başka bir şey giymeni istemiyorum. Eve gitmeden önce tatlıya ihtiyacım olması ihtimaline karşı elbisenin altında güzel ve çıplak olacaksın."

Ayağa kalktı ve kolunu uzattı. Ben de . "Çok güzel bir elbise," diye onaylıyorum.

"Sizin tasarımlarınızla kıyaslanamaz bile."

Tasmayı eline dolayarak beni güzelce kendine çekti. "Şimdi yemeğe gidelim. Sana hava atmak için sabırsızlanıyorum kraliçem." "Ben senin kraliçen isem, bu seni benim kralım mı yapar?"

Gülümsüyor ve o masmavi gözleri parlıyor.

"Öyle."

Yardım edemem ama bu ses hoşuma gitti.

VALENTIN

Chicago'nun en gözde restoranına el ele giriyoruz ve Yelena evindeymiş gibi görünüyor.

Hayır. Bundan daha iyi. Buranın sahibi gibi görünüyor. Ve bir bakıma öyle.

Çünkü benim.

Yaprak. Burası Yelena'nın atıldığı Fransız restoranını çöplük gibi gösteriyor.

Ancak burayı özel kılan sadece dekoru ve yemekleri değil. Burası zengin ve ünlülerin görülmeyi sevdiği bir yer. Ve ben de onun görülmesini istiyorum. Ona kraliçe gibi davranılmasını istiyorum.

Benim daha iyi bir yer olabilir mi?

Buranın ayrıcalığı Yelena'nın gözünden . Geldiğimizde bunu gördüm. Gözlerinde parlıyordu.

Ama elimi tutuşunun gevşemesinin nedeni bu değil. O mükemmel mavi gözlerin neden geniş, ışıltılı ve bir hayalin içinde yarı kaybolmuş olduğu değil.

Hayır. Onun nutkunu tutan benim restoranım değil. Dükkanda olanlar. Hayallerinden birinin sonunda gerçekleştiğinin farkına varması.

Ve gerçek oldular.

Ona yalan söylemedim. Her şey tam olarak ona anlattığım gibi gelişti. Neredeyse.

Bana satmalarını sağladığım, reddedemeyecekleri bir teklif yaptığım kısmı atladım çünkü kimsenin satamayacağından emin olmak istedim.

Meleğimi bir daha asla sömüremeyeceğim, hayatının her ayrıntısına göz kulak olamayacak kadar meşgul olduğumda bile.

Ve her şey yoluna girecek gibi görünüyor.

Herkes mutlu.

Yelena, umarım, en önemlisi.

Benim açımdan da bana mükemmel getiri sağlayacak harika bir yatırımdır. Çünkü kontrolcü bir hayvan olabilirim ama para kazanmayı severim. Özellikle de kirli parayı dengelemek için temiz parayı.

"Etkilendin mi?" Özel asma katta otururken ona soruyorum.

Buradan restoranın geri kalanına ve aşağıdaki alanı dolduran ışıltılı insanlara bakabiliyoruz.

Ve bizi görebiliyorlar, daha onu.

Dünyanın birlikte olduğum bu güzel yarattığı görmesini istiyorum.

"Bu... bu çok etkileyici," diye onaylıyor Yelena, kendini toparlamaya çalışarak. "Ama... dinle, bilmem gerek. Dükkânı bana para vermek için mi satın aldın?"

"Karmaşık bir soru." Özel garsonumuzun bize şarap doldurmasını bekliyorum. Organik portakal şarabının yemek öncesi içki için mükemmel olduğunu öğrendim. "En kolay cevap şu: Senin sorununu çözdüm çünkü bu bana çok para kazandıracak. Ve bu bana çok para kazandıracak çünkü sen çok yeteneklisin."

"Bu yüzden mi beni şehrin en seçkin restoranına götürüyorsun? İş anlaşılmamızı kutlamak için mi?"

"Hayır. Bunun işle bir ilgisi yok. Bu bizimle ilgili."

"Peki biz neyiz?" Sorarken neredeyse gergin görünüyor.

Sadece gülümsüyorum ve bir yudum almadan önce

bardağımı onun kine değdiriyorum. "Kral ve kraliçe."

Şaşkınlık hafif kahkahasını doldururken biraz rahatlıyor.

"İtiraf etmeliyim ki, tasarımlarım bir gün tutsa bile böyle bir yere girebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bekleme listesinin ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?"

"Farkındayım."

"Sonra-"

"Kraliçe gibi yemeni istedim. Burası Chicago'daki en iyi ikinci yemeğe sahip. Ve sen bir taco kamyonu için fazla şıksın."

Gözleri açıldı. "Tacos mu? Ne?"

Parmaklarımı tasmanın sapına ve onu kendime çekiyorum. "Ben buradan daha fazlasına sahibim meleğim. Dekor olarak burası daha iyi olsa da, hiçbir şey taco kamyonumdaki yemeklerin yerini tutamaz."

"Ne kadar eklettik bir iş ," diye takılıyor.

Başımı salladım. "Yemeği severim. Ve parayı. Ve her iki restoranın da son derece kârlı olduğu kanıtlandı. Ürüne para harcamam."

"Ve sen benim tasarımlarıma inanıyorsun."

"Size ve tasarımlarınıza inanıyorum, evet."

Yelena'nın göğsü nihayet gururla biraz kabarırken yüzündeki şok dağılmaya başlıyor.

"Pekala," diyor. "Sana inanıyorum."

"Güzel. Şimdi menüye bir göz at." Biraz daha yaklaşıyorum ve yumuşak dudaklarından bir öpücük yudumluyorum. "Sanırım diğer müşteriler kraliçemi bir gece için yeterince gördüler."

Boştaki elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum. Böylece balkon boyunca uzanan ağır perdeler çekiliyor ve restoranın geri kalanını ve ortamdaki gürültüyü engelliyor.

"Artık sadece benim gözlerim için varsın."

"Sen çok fazlasın," diye kıkırdıyor ve kalkmadan önce koltuğunda kayıyor. "Ama... bayanların odasını kullanmamın sakıncası var mı?"

Başımı sallıyorum ve yanımdan geçip gitmeye başlıyor ama elini omzuma koymak için duraklıyor. "Bu her iki taraf için de geçerli, biliyorsun. Senin dikkatini çekmek için yarışmalarına ihtiyacım yok. Sen..." eğilip beni yanağımdan öpüyor ve sonra dudaklarıma doğru fısıldıyor, "dünyanın en yakışıklı erkeği gibisin. Nefesimi , Valentin."

Göğsümde ısı alevleniyor. Kalbim .

O uzaklaşırken mükemmel kışına bakıyorum. O güzel elbisenin altında komando bilmek sikimi sertleştirmeye yetiyor. Geri döndüğünde onun da benim kadar tahrik olup olmadığını kontrol etmem gerekecek.

O zamana kadar.

Gözden kaybolduğunda telefonumu çıkardım. Ön kapıdan girdiğimizden beri hiç susmadı. Ama görmezden geldim.

Tam sessize almak üzereydim ki Ilya'nın mesajını gördüm.

Haklısın. Kesinlikle o.

Çenemde bir kas kıpırıyor.

Güvenlik kameralarımızın görüntülerini inceledim ama şimdi resmi teyidi aldım. Kendimi aklanmış hissetmiyorum, sadece çok öfkeliyim. O orospu çocuğu kılık değiştirmiş ama bazı şeyler, dövmeler gibi, ele verir.

Sandro, Yelena'nın evine zorla girmiş.

Bunun bedelini ağır ödeyeceğinden emin olacağım.

Ilya şehrin dört bir yanındaki güvenlik görüntülerini koordine ederek nereye gittiğini bulmaya çalışıyor.

Onu yakalayacağım. Meleğimin evine neden girdiğini bulup onu öldüreceğim.

Tamam, belki önce ona işkence eder, ihtiyacımız olan bilgiyi alır ve sonra onu öldürürüm.

Çünkü bunu neden yaptığını bilmem gerek.

Sadece güce aç bir vahşi mi? Civati ile mi çalışıyor?

İtalyan olmaları dışında, ikisi arasında bir bağlantı bulamadım... henüz. Ama bu olmadığı anlamına gelmez.

Bir viski söylüyorum ve içiyorum, parmaklarım yumruk oluyor.

Sandro'nun Yelena'nın dairesinde ne halt ettiğini bilmiyorum. Onun dairesinde kameram yok.

Tek bildiğim, görünüşe göre hiçbir şey almadan gittiği. Yani bir şey almadı, aldıysa da üzerinde saklayabileceği kadar küçüktü.

Ya da onun yerine bir şey koydu. Bir böcek gibi.

Ama neden?

Telefonum yine çalışıyor. Bu sefer arayan Vlad, güvenlik ekibimin başı. Nadiren mesaj atar, bu yüzden hemen meraklandım.

Ama hepsi o söyler Ben o ve çevre o güvenli etrafında restoranda ve evde.

İşte bu yüzden çalışanlarımı özenle seçiyorum. Vlad zeki ve sezgileri güçlü biri ve bu kişisel güvenceye ihtiyacım olmasa da bunu takdir ediyorum.

Yelena döndüğünde hâlâ Sandro'nun bakış açısını anlamaya çalışıyordum. Hemen telefonumu bir kenara bırakıp onu kollarımın arasına alıyorum. "İşte buradasın."

O etraftayken, diğer her şey bekleyebilir.

"Az önce küçük kızların odasındaydım," diye kıkırdıyor. "Orası inanılmaz."

"Döndüğüne . başlamıştım." "Bensiz de sipariş verebilirdin."

Dudakları dudaklarıma değene kadar tasmaını çekiyorum.

Öpüşürken, sertleştiğimi hissettiğinden emin oluyorum.

"Yemek için aç olduğumu kastetmedim."

Karnı gurulduyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Sanırım öyleyim." "O zaman ."

Ayağa kalkarak sandalyesini çekiyorum ve oturana kadar bekliyorum.

"Teşekkür ederim," diye kızarıyor.

Yüzünde doğrudan göğsüme giden rüya gibi küçük bir gülümseme var. Sonra iç geçiriyor. "Natalya aradı, ben de almak zorunda kaldım; yoksa bütün gece rahatsız edecekti."

"Benim de aynı sorunum vardı," diye sırtıyorum. "Ama bunu telefonlarımızı votkada boğarak çözebiliriz."

Gülüyor. "Sen yapmazdın. Değil mi?" "Ben sözümün eriyimdir."

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum." Yelena menüsünü açıyor ama sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Ne var?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey var."

Sandro'nun beni hala rahatsız ettiği o kadar belli mi?

"İş meselesi," diyorum, ona gerçeği söylemeye cesaret edemeyerek. O da artık bu iş saçmalığına bulaşmış durumda. Ve bu tehlikeli.

Yelena başını sallıyor. Daha fazlasını sormak istediğini söyleyebilirim ama artık beni yeterince iyi tanıyor. Bu gece onunla ilgili. Bizimle ilgili. Dış dünyayı tutmak için elimden geleni yapacağım.

"Peki, ne yiyelim?"

Menüyü okumaya başlıyor ve ben de onun seçtiklerini izliyorum.

Menü sık sık değişse de buradaki yemeklerin çoğunu yedim. Onun ne seçeceğiyle ilgileniyorum, bu yüzden zorlamıyorum ya da yönlendirmiyorum. Onun fikirlerini, tereddütlerini, bardaklarımızı doldurmaya gelen garsona sorduğu soruları duymak hoşuma gidiyor.

Ama tüm bunların altında, çok öfkeliyim.

Sandro onu bu işe bulaştırmaya nasıl cüret eder?

Kafaları koparıp ezmek istiyorum. Yelena'nın bunu anladığını biliyorum ama nazlanıyor. Paylaşmak istemediğimden değil. Paylaşmak istiyorum. Dünyamı ona açmak, onu her köşeye davet etmek istiyorum. Ama son birkaç aydır hayatında yeterince endişe var.

Onu tedavi etmek istiyorum, endişelendirmek değil.

Neler olduğunu anlayacağım, sonra da halledeceğim. Umarım, onun bir şey bilmesine gerek kalmaz. Çünkü o benim dünyamın karanlığını hak etmiyor, sadece ışığı ve zenginliği hak ediyor.

Sadece lüks restoranlar ve milyon dolarlık çekler.

Benimle bağlantısı olduğu için evine giren rekabetçi ucubeler değil.

Siktiğimin Sandro Barella'sı.

Kaderi mühürlendi. O yürüyen ölü bir adam.

Peki ya benim kızım? O korunacak. Benim tarafımdan.

Yelena gülümseyerek elime dokunuyor. "Karar veremiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Seçim senin meleğim." Elini tutup öpüyorum. "Kalbin ne arzuluyor?"

"Her şey çok güzel görünüyor."

"O halde her şey alacağınız şeydir."

Yanakları kızarıyor ve güzelliği karşısında yeniden soluksuz kalıyorum. "Hayır, Valentin," diye gülüyor, ciddi olduğumu biliyor. "Bu yemek israfı olur."

"O zaman şefin seçimine ne dersiniz? Sonra da daha fazlasını isteyip istemediğimize karar veririz?"

"Bu kulağa daha iyi geliyor."

Sırıtiyorum ve yüzük parmağını öpüyorum. "Mükemmel."

Sipariş verirken onun heyecanını içime çekiyorum, bundan sonra gelecek olan şeyden pek hoşlanmayacağını biliyorum.

Bu bir süre için dışarıdaki son gecemiz olacak. Bu yüzden çok özel olmalı.

Bir gece. Kendi güvenliği için onu kilitlemek zorunda kalmadan önce.

YELENA

Akşam yemeği .

Dürüst olmak gerekirse, yemekten kaynaklandığını bile düşünmüyorum - şimdiye kadar yediğim en iyi yemek olabilir.

Şirketti. Masamdaki inanılmaz yakışıklı adam. Valentin.

Gecenin üçüncü varış noktasının arka koridorlarında ilerlerken önümde yürüyor. Onun kulübü. Silo247.

"Üzgünüm meleğim," diyor özel ofisinin kapısını açarken. "Küçük bir işi halletmem gerekiyor."

Bekleyip bekleyemeyeceğini sormak istiyorum ama sormuyorum. Benimle zaman geçirmek istediğı belli olan bir adama karşı nankörlük gibi geliyor bu sözler. Natalya'nın telefonda bana mümkün olsa bir günde 48 saat çalışacağını söylemek için büyük çaba sarf ettiği bir adam.

Temel olarak, bana kadar, kocası da dahil olmak üzere gördüğü en büyük işkolik olduğunu söylüyor.

Ve şimdi, Valentin zaman ayırıyor.

Benim için.

Bir kod giriyor, müziğin tınısı salona süzülüyor ve ben güvenlik görüntülerine bakıyorum. Ekranlar aşağıdaki herkesi içerken, dans ederken ve sırada beklerken gösteriyor.

Küçük bir ürperti omurgama doğru ilerliyor. En son buluşmamızdan önce nasıl hissettiğimi kısaca hatırlıyorum, neredeyse birinin beni her zaman izlediğini hissedebiliyordum.

Valentin miydi?

Neredeyse kesin.

Valentin düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi başını çevirip gülümsüyor. "Kameralar sadece bir güvenlik önlemi, meleğim. Burada oturup bütün gece onlara bakmayacağım."

Bakışları üzerimde geziniyor ve sıcaklık .

"Şimdi, belki televizyonda daha iyi bir şey olsaydı..."

"Biliyorsun, bu kulübe daha önce de gelmiştim, değil mi? Şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

"Görüntüleri getirmem gerekecek. İnanılmaz görüldüğüne eminim."

Eli kapıya doğru uzanıyor ve bir an duraksıyor.

Derin mavi üzerimde hissedebiliyorum ama aniden kapıdan başka bir şeye bakamıyorum.

Ağır paneller koyu siyah bir kaplamaya boyanmıştır. Ancak bu simsiyah boya bile çerçeveyi boydan boya geçen ince yara izlerini, kurşun deliklerini ve kan lekelerini tamamen kapatamıyor.

Bu ağır hatırlatma karşısında nefesimi tutuyorum. Kendimi böyle bir şeyin içine sokuyorum.

Valentin buna değer mi?

Bu geceden sonra aklıma tek bir cevap geliyor.

Evet.

"Hadi seni içeri alalım meleğim," diyor, derin sesi iliklerime kadar işliyor.

Kapıyı iterek açıyor ve ofise yuvarlanıyoruz; kapı arkamızdan kapandığında, dışarıdaki yara izlerinden kaynaklanan korku kayboluyor. Onun yerine garip bir rahatlık geliyor.

Şu kapı. Tüm kötü şeyleri dışarıda tutar. Bizi koruyor.

Tıpkı Valentin'in beni koruduğu gibi.

Valentin etkileyici maun masanın ön tarafındaki bir sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," dedi.

Ofiste etrafıma bakıyorum, bu garip rahatlığın sıcaklığına gömülürken, güvenlik duygumu sarsmakla tehdit eden bir şey fark ediyorum.

"Arma..."

Kelimeler ağızımdan kayıp gidiyor.

Elbette, Valentin'in gümüş arması masasının hemen arkasındaki karanlıkta süzülüyor. Çatı katındakiyle aynı. Boynuma dolanan aynı engerek yılanı.

"Doğru," dediğini duyuyorum Valentin'in. Masanın arkasına geçiyor ve armanın arkasındaki paneli açıyor. Başka bir kasa ortaya çıktı. "İçinde ne olduğunu görmek ister misin?"

Sinirlerim derimin altına işliyor ve kendimi başımı sallarken ve ona yaklaşıırken buluyorum, sanki ayaklarımın kendi iradesi varmış gibi.

"Ya da şurada," diyor neredeyse kaçırdığım bir kapıyı işaret ederek, "bundan daha güvenli, daha konforlu bir süit var. Yatak, içki, yemek ve banyo var."

"Kıyamete mi hazırlanıyorsunuz?"

"Bu gece değil. Bu gece sana bir seçenek sunuyorum. Ben daha fazla iş yaparken sen uyuyabilirsin ya da kasaya bakabiliriz."

Gözlerindeki hınzır parıltıyı kaçırmadım. "Etrafta bir dizi gizemli mahzen varken kimse uyumuyor."

"İşte benim kızım," diye sırtıyor. "Kasa ."

Bir kod daha giriyor ve kapı açılıyor. Ama masanın bu tarafından içeride ne olduğunu anlamak için çok karanlık. Tek görebildiğim Valentin'in ne çıkardığı.

Ve bu ağzımın kuruması için yeterli... Ve ayak parmaklarımın kıvrılması için.

Kısıtlamala

r.

Mumlar.

Valentin'le göz göze , ama o sadece kaşlarını kaldırıyor ve masasını toplamadan önce eşyaları sandalyesine koyuyor.

Birdenbire, artık bir masa gibi görünmüyor.

Kurban sunağı gibi görünüyor.

Tanıdık bir basınç geri dönüyor. Tıpkı heyecan verici küçük bir korku sarsıntısı gibi.

"Soyun, meleğim. Ama yakanı ve ayakkabılarını çıkarma, sonra sırt üstü yat ki manzarayı seyredebileyim."

"Ya biri gelirse?"

Gülüyor. "Kimse cesaret edemez. Ayrıca, kapı kilitli."

Derin bir nefes alarak elbiseyi omuzlarımdan ayaklarımın dibine kadar kaydırıyorum. Valentin elini uzatıyor ve bana yardım ediyor.

Masa.

Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor.

"Sen gerçekten mükemmelsin." Parmağını etimin üzerinde, sert meme uçlarımin üzerinde ve kasık kemiğime kadar gezdiriyor, her yerime dokunuyor ama en çok dokunulmak için acı çektiğim yere dokunuyor. "Bir gün sana çatı katındaki kasada ne olduğunu göstereceğim. Ve diğerlerini de. Ama şimdilik bununla başlayalım. Bakalım üstesinden misin?"

Gözden kayboluyor ve ışıklar yumuşak bir parıltıya dönüşüyor. Tavana bakıyorum, sertçe yutkunuyorum ve olacakları kavramaya çalışıyorum.

Zihnim, kelepçeler ve mumlarla neler yapabileceğine dair fikirlerle dolup taşıyor.

Yakında öğreneceğim.

Valentin önce mumları yakıyor, sonra onları masanın dört noktasına yerleştiriyor. Eğer hareket edersem, onları yere düşürebilirim.

Bu yüzden, heyecan verici, erotik bir korku tenimin üzerinde kayarken bile mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum.

"Bana güveniyor musun, Yelena?"

Valentin'in sesi derin ve kendinden emin. "Güveniyorum."

"Güzel."

Üzerime eğilerek deri kelepçeleri gözden uzak bir yere asıyor. Bir kolumu tam mumun üzerine yerleştirirken nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum, kelepçeyi kilitledikten önce bileğimin etrafına yumuşak siyah bir bez sarıyor.

Aynı ritüel diğer kolumda da tekrarlanıyor, sonra ayak bileklerimde, ta ki ben onun ve arzularının kurbanı olana kadar.

"Bu nasıl, meleğim?" Kısıtlamaların çok sıkı olup olmadığını test ediyor, tamamen görev tarafından tüketiliyor. Yoğunluk seviyesi nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Sorun ."

"Eğer bu çok fazla olursa, engerek demeni istiyorum. Bu bizim güvenli kelimemiz. Hayır değil, dur değil, ama engerek."

"V-viper."

"İşte . Söyle ve ben de durayım. Söz veriyorum." Eli boğazıma, boğma tasmaının üstüne . "Ama bence sen güçlüsün"

hepsini alacak kadar."

Bu kez kanımda gerçek bir korku dolaşıyor. "Neyi alayım?" "Bunu."

Valentin bir mum alıp kaburgalarımın üzerinde tutuyor, sonra mumu eğip sıcak balmumunun damlayıp açıkta kalan derimi ısırmasına izin veriyor. Acıdan tıslıyorum - ya da belki de beni ilk etkileyen şok oluyor, çünkü keskin bir şekilde hoşuma giden bir şeye dönüşmeden önce sadece bir anlığına acıyor. Heyecan verici bir şeye.

Tekrar ve tekrar yapıyor, mumu daha yakın tutuyor, böylece alevin sıcaklığını hissediyorum. Vücudum balmumuyla kaplanırken dört mum da kullanılıyor. Yakıcı damlalar meme uçlarımı boyuyor, iç bacaklarımın hassas derisini .

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bu mumlar Rusya'da el yapımı," dediğini duyuyorum Valentin'in. "Andrei ve ben önceki Bratva patronunu devirdiğimizde buraya getirilmişlerdi."

Her damla sırtımı daha da dikleştiriyor. Uzaklaşıyor, yaklaşıyor, emin değilim. Çok iyi hissettiriyor, ama sadece ilk acıdan sonra.

Duygularımı arttırıyor. Beni ediyor. Beni inletiyor. "O adam bu unvana layık değildi. Biz değildik."

Valentin hafifçe eğilerek, sırlıslam olmuş amımı avucunun içiyle örtüyor ve etrafına şakacı bir şekilde sıcak balmumu damlatırken onu koruyor.

İlk başta zıplıyorum ve titriyorum ama elinin sakinleştirici varlığı bir şekilde acıyı hafifletiyor ve zevki yükseltiyor.

"Andrei taç giydiğinde bu mumlar yanıyordu. Hayatım sonsuza dek değiştiğinde."

Valentin'in koruyucu eli usulca kalkıyor ve ben en hassas bölgeme ağdanın damlamasını geriliyorum. Bunun yerine, Valentin beni nazıkçe öperken sadece dudaklarının ıslak sıcaklığını hissediyorum. Hassasiyetine rağmen, bu hareket duyularımı bastırmakla tehdit ediyor.

"İkinci komutan seçildiğimde de yandılar. Ve bizi kardeş yapan kan yeminimizi tekrar ettiğimizde de yandılar. Aile. Kolumdaki yara izleri mi? Onunkiler? Onları yeniden açtık ve bu bağı mühürledik."

Damla. Damla. Damla. Ağdaya ve vurduğu yere odaklanmak için çok uğraşıyorum. Ama Valentin'in dili klitorisimin etrafında dönüyor. Patlamak istiyorum. Çığlık atmak. Ama dudaklarımı kapatıp sessizlik içinde inliyorum.

Bunu bölmek istemiyorum.

Bu çok özel.

"Sen de artık benim ailemin bir parçasısın meleğim. Ama bir daha asla kanını akıtmak istemiyorum." Duraklıyor, sıcak nefesi ıslak dudaklarımı yıkıyor. "Bekâretini ben aldım. Benim olması gerekirken parmağını batırdın. Onun yerine bu ritüeli yapacağız."

Vücudumda yükseliyor ve boğazımdan yakama doğru bir yol yalıyor.

"Balmumu benim sana sunduğum kalkanı simgeliyor. Her zaman ruhunu, bedenini ve kalbini kaplayacak olanı. Ben senin koruyucunum, Yelena. Ve hayatında bir daha asla acı çekmeyeceksin. Bu senin son acın."

"Acı çekmiyorum," diye fısıldıyorum. "Çok kötü değil. İyi hissettiriyor." "Mükemmel. O zaman devam edelim."

Balmumu tekrar meme uçlarıma yakınına damlamaya başlıyor ve ellerim yumruk haline geliyor, heyecanlı ve korkulu bir bekleyişle kenetleniyor.

"Çok güçlüsün meleğim," diyor Valentin, boşdaki eli sıırıslıkla amımı bulurken. "Çok cesursun. Çok. Lanet olsun. Çok güzelsin."

Kalın parmağı klitorisimi buluyor ve neredeyse masadan fırlayacaktım. Ama bağlar beni tutuyor ve ben zevkten titrerken o beni daireler çizerek yönlendiriyor.

," diye nefes alıyorum, her yerim titriyor. "Yap . Benim için boşal meleğim. Şimdi."

Bedenim itaat ediyor.

Patladım. Zevk vücudumda rahatlama ile patlıyor. "Evet!"

Ağlıyorum. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

"Benim için zevktir."

Bu duygunun bitmesini hiç istemiyorum.

Valentin'e içimde ihtiyacım var. Ben de ona tapmak istiyorum. Bana daha fazlasını yapsın. Her şeyi. Her şeyi. Vermek zorunda olduğu her şeyi istiyorum. Ona sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum.

Valentin, "Ne kadar iyi bir kız," diye gürlüyor, ama ben onu zar zor duyuyorum.

İnliyorum. Yüksek sesle. Mumları üfleyip beni çözerken nefesim derinleşiyor, bunu yaparken siyah kumaştan bir parça koparıyor.

Sonra tek kelime etmeden cebinden bir sustalı çıkarır ve yüzük parmağını keser.

Kan beze damlıyor.

Elini tasmaya doladı ve beni kendine doğru çekti. "Seni tekrar kanatmak istemiyorum-"

Ne yaptığını hemen anladım. "Ama kanıma ihtiyacın var."

Kafamı dolduran tatmin duygusu içinde bile bıçağı alıp yüzük parmağımın üst kısmına saplamayı başarıyorum. Valentin beni durdurmuyor. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor, okyanus mavisi bakışlarını gurur ve açlık dolduruyor. Göz temasını kaybetmeden, bezi parmağımın etrafına sarıyor ve kanımın onunkine karışmasına izin veriyor.

"Şimdi doğru yapıldı. Hiçbir yüzüğün asla karşılayamayacağı bir şekilde birbirimize aitiz. Sen benimsin. Ben de seninim." Bezi katlıyor ve cebine koyuyor. "Bu bez olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Bu benim sana sözüm."

Sonra parmağımı tutup kanını emiyor. Hiç düşünmeden ben de aynısını ona yapıyorum.

İnliyor. "İnanılmazsın."

Şaşırtıcı derecede yumuşak elleriyle beni masadan kaldırdı. Beni özel süitine, oradan da banyoya taşıırken kollarında tamamen gevşememe izin veriyorum.

O duşu açarken ben tekrar ayaklarımın üzerine uzanıyorum.

"Hadi seni temizleyelim," diyor soyunurken.

Bir an için onun iri, sıkı kaslı, dövme vücutuna bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

O kadar muhteşem ki nefes alamıyorum.

Beni sıcak suyun altına çekip kurumuş ağdayı vücudumdan temizlemeye yardım ederken hipnotize olmuş bir halde kalıyorum.

Her dokunuşu bir mucize gibi geliyor. Büyük, vahşi elleri hassas tenimi kelebek kanatları gibi okşuyor. O kadar nazik ki, neredeyse ne kadar sert olduğunu fark etmiyorum.

Neredeyse.

Ama o kaçırılmayacak kadar büyük. Görmezden gelinemeyecek kadar ağız sulandırıcı.

"Gözlerindeki o bakışı görüyorum," diyor beni kaygan duvara yaslayarak. "Daha fazlasını kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. İçimde zerre kadar şüphe yok. "O zaman ben de sana bunu vereceğim."

İçime doğru iterken kalçalarım onu sarıyor. Aleti eşiğimi aştığında nefesim kesiliyor ve tırnaklarım sırtına yapışıyor.

Acıyı memnuniyetle karşılıyor, yukarı iterken homurdanıyor.

Zihnim boşalıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, duş buharla dolduğunda yoğunluk artıyor.

Sonra ikimiz birlikte patlarız.

Sıcak su başımızın üzerinde dans ediyor, yüzümüz birbirimizin vücuduna gömülmüş bir halde nefes nefese kalırken yüzümüzden aşağı damlıyor.

Islak tenini kucaklıyorum. Elini sıırılsıklam saçlarımda gezdiriyor ve yüzümü geri çekiyor.

"Hadi eve gidelim."

Tek yapabildiğim

başımı sallamak.

Evine.

Bu tam olarak böyle .

VALENTIN

Çılgınca çalınan kapı zili beni uyandırıyor.

Hemen alarma geçtim. Yelena'yı yatakta uyurken bırakıp iç çamaşırlarımı giydim ve silahımı aldım.

Zavallı meleğim kulüpten, duştan ve buraya döndüğümüzde yaşadığımız eğlenceden dolayı bitkin düştü.

Kapının çalınması durmuyor ve dahili telefonu kontrol ediyorum. "İlya." Düğmeye basıyorum. "Bekle."

Benim adamlarımdan biri olacağını bilsem de, yine de bunu asla hafife almam. Merdivenlerden inip, elimde silahımla aşağıya koştum ve kapıyı açtım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

İlya yanımdan geçip gidiyor ve ben de kapıyı arkasından çarparak çalışma odama doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Telefonumdan saati kontrol ederek bilmek istiyorum.

Bilgisayarımı ele geçirdi, bir şeyler yazdı döndürdü. Bir harita.

"Aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

"Saat sabahın üçü."

"Kötüler asla uyumaz." Parmağını bilgisayara doğru uzatır. "Bak."

Silahımı yere bıraktım ve bilgisayarın üzerine eğildim. "Sandro?"

"Bingo. Yerini tespit etmeyi başardım. Günlerdir orada saklanıyor, tabii ki güvenlik eşliğinde. Ama şu anda, görünüşe göre

yalnız." İly'a gözlerinde vahşi bir bakışla bana bakıyor. "Ya şimdi ya da asla, dostum. Neden bilmiyorum ama Sandro aslında yalnız. Sonunda onu görüş alanımıza aldık."

"Cevaplaması gereken bazı sorular var."

"Aynen öyle."

Bilerek başımızı sallıyoruz ve ben dönüp merdivenlere yönelirken İly'a bilgisayarımı alıyor. Telefonumu açıp Vlad'a mesaj atıyorum.

Sana ve en iyilerinden en az dördüne ihtiyacım var.

Ev koruması mı? Diye soruyor.

Evet. Duraklıyorum. **Yelena.**

, patron. Yola çıkıyoruz.

Yatak odasına geri döndüğümde Yelena yatakta oturuyordu, saçları nefis bir karmaşa içindeydi ve pembe bir meme ucu . Üzerinde bana dün geceyi hatırlatan bir ısırik izi var.

Sıcaklık. Mucize.

Kıyafetlerimi giyerken hepsi durakladı. Pantolon, uzun bir kazak, botlar. İçinde savaşılabileceğim kıyafetler. Kanı saklayacak kıyafetler.

Sandro'nun beni görmesini ve titremesini istiyorum. Banyoda yansımanımı yakalıyorum. Vahşi bir öfke ve acımasız bir buz. Eğer akıllıysa, işeyecektir.

"Sorun nedir?" Yelena sorar.

"Görev çağırıyor. Çıkmam gerekiyor mu?"

"Ben de gelebilir miyim? Hazırlanmam uzun sürmez."

Göğsümde bir gurur kırbağı yayılıyor.

Artık korkmuyor. "Bu güvenli değil, meleğim."

"Yani?"

"Yani burada kalacak ve bir gün daha cesur olmak için yaşayacaksın."

Yanına geçip yanağına dokunuyorum, kafamdaki saatin tik taklarının ve çalışma odamda bekleyen İly'a'nın çok farkındayım. Bu yüzden ayakta duruyorum.

"Eve gidebilirim ve-" "Hayır.

Gitmiyorsun."

Kastettiğimden daha keskin.

Yelena gözlerini kısıyor, çarşafı o güzel memeyi örtecek şekilde yukarı çekiyor. "Peki ya ısrar edersem?"

"Özür dilerim. Sana seçme şansı vermiyorum. Bu senin için-."

"Ben senin tutsağın mıyım?"

Ona nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve haksız da değil. Ama şimdiye kadar, motivasyonlarım netleşmiş olmalı.

"Sen benim kraliçemsin. Ve kraliçeler saray kapılarının ardında kalırlar. Muhafızlarını dinlerler. Benim yerime seni korumak için koca bir ordu geliyor." Nefesimi üflüyorum, ona karşı duyduğum ani sessizlikten nefret ediyorum. "O zaman döndüğümde istediğin yere gidebiliriz."

Çok uzun süre sessiz kaldı. "Anlıyorum."

Anlamadığı çok açık. En azından tam olarak değil.

Onu böyle görmek beni öldürüyor. Katılmak istiyor ama yapamıyor. Kendi giyim markasını kurmanın heyecanını yaşamak istiyor ama yapamıyor. Kendi iyiliği için, tam da dünya onun yönüne dönüyor gibi görünürken oturup beklemesi gerekiyor.

"Hayır, anlıyorum," diye onu temin ediyorum ve öpmek için eğiliyorum. Ama dudakları şaşırtıcı derecede soğuktu. Kendimi bunu yorgun olmasına yormaya zorluyorum. Ancak bu şekilde çekilebiliyorum.

İlyâ acele etmem için bana bağıyor.

"Gitmek zorundayım. Burada ihtiyacın olan her şey var ve geri döndüğümde her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor, hayal kırıklığına rağmen.

Yanaklarını avuçlarımın arasına almaktan kendimi alamıyorum. Dudaklarına son bir şefkatli öpücük kondurarak kokusunu katalogluyorum.

O kadar güzel kokuyor, o kadar yumuşak ve sıcak ki içim burkuluyor ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum meleğim."

Bu kelimeler oradaydı, bekliyordu ve bana öyle geliyor ki, doğru zaman gelene kadar özgür olmalarını istemedim. Kabul etmediler.

Ve şimdi çıktılar. Eskisinden daha hafifim.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar. "Gerçek bu."

Nefesini içine çekiyor, elleriyle beni kavırıyor ama karşılık vermiyor. Acıtıyor.

Ama çok şaşkın olduğu için mi, onu burada tuttuğum için bana çok kızgın olduğu için mi, yoksa hâlâ yarı uykulu olduğu için mi bilmiyorum.

Ya da belki beni sevmiyordur.

Henüz değil.

Öğrenmek için zamanım yok ve söyleyene kadar söylemenin ne kadar zor olduğunu da biliyorum.

Ilya aşağıdan bağılıyor.

Doğrudum.

"Hoşça kal, meleğim."

Yataktan yatak odasının kapısına kadar olan yürüyüş hayatımın en uzun yürüyüşü. Tam dışarıda duruyorum, geriye bakmak istiyorum. Ama kendimi durduruyorum.

Bunların hiçbirini beklemiyordum.

Ne lanet bir felaket.

Kalbim göğsümde ağırlaşarak antreden aşağıya iniyorum. Ilya bekliyor, kılıfımı benim için tutuyor.

Diğer silahımı ondan alıp ceketimi giyiyorum. "iyi uyudun mu?" diye alay ediyor, kendi silahını kontrol ediyor.

Silah.

Ama hiç havamda

değilim. "Hadi gidelim."

Meseleyi anlamış gibi görünüyor.

Arabaya bindiğimizde telefonuna bakarak, "Andrei'yi yolda alacağız," diyor. "Görünüşe göre Vlad da bize katılıyor."

Kaşlarımı çatıyorum.

O orospu çocuğunun buraya gelmesi gerekiyordu. Bakması gereken değerli bir paket var.

Dikiz aynasını kontrol ederek konağa bakıyorum ve tüm bu avdan vazgeçmeyi düşünüyorum.

Ilya aklımı okuyor gibi.

"Merak etmeyin. Vlad hâlâ en iyi adamlarını gönderiyor. Ve iyi bir güvenlik sisteminiz var, değil mi?"

"En iyisi," diye .

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Yelena'yı tehdit eden Sandro'ysa, ben onu köşeye sıkıştırırken Yelena güvende olmalı.

"Gidip şu pisliği yakalayalım, Valentin. Bunun için çalışıyorduk. Sonra buraya dönüp uzun ve güzel bir tatil yapabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Alay ediyorum. O haklı. Yapmam gereken bir iş var... Ayrıca Yelena'nın biraz alana ihtiyacı var gibi görünüyor. Ben dışarıdaki dünyayı onun için daha güvenli bir yer haline getirirken, o da burada güvende olacak.

"İyi bir plana benziyor," diye homurdanıyorum, boynumu kırarak. "Gidip şu lanet fareyi öldürelim."

YELENA

Valentin'in sözleri kafamın içinde sekiyor.

Sadece sevgi sözcükleri değil, aslında bana bir sonraki emre kadar burada kapana kısıldığımı söylemesi.

O olabilir boyaya ve sahne ancak o sever, güzelo yukarı ya da her neyse, ama yine de içeride kilitli bir evcil hayvan gibi olduğum açık.

Ve bu beni huzursuz ediyor. Sanki beni bilerek seçti çünkü ben onun için kriterleri işaretledim.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Gelenekler.

Natalya'ya olan da buydu. Elbette, şimdi mutlu görünüyor. Ama ne pahasına?

Ürperiyorum.

Tamamen saygı görmek için Valentin'in bir eşe ihtiyacı var. Bratva'nın çalışma şekli bu. Kendin yap gelecek hanedanlığı gibi. Doğru bebekleri doğuracak doğru kadını bul ve-

Nefes almak acıtıyor.

Sözlerinin acımasız gerçekliği sert bir şekilde çarptı.

Bir adama aşık olmak ve onun da size aşık olması başka bir şeydir. Kasıtlı bir seçim olması, bu pozisyona yönlendirilmesi başka bir şey.

Belki de sadece uyum var. Belki de beni birçok kez yüzüstü bıraktı, belki de mantıksızım, ama boğazımın arkasında bir atamadığım karanlık bir safra var.

İlham verdiği ev hissinde o kadar kayboldum ki, pencereleri çevreleyen hapishane parmaklıklarını görmedim.

Dikkatim dağılmıştı. Savunmasız. Aptalca.

Adam çok yakışıklı, çok çekici ve beni çağıran bir şekilde gerçek ve ben birbirimize doğal bir şekilde aşık olduğumuzu düşündüm. Öyle görünmesini sağladı.

Seni sevdiğini söyledi.

Ama kariyerimi satın aldı, hayallerimi ve geleceğimi satın almak için para kullandı. Beni güzel şeylere boğdu. Seks ve hayranlıkla.

Hava sıcak. Bunu inkar edemem. Ve ona aşık olduğumu da inkar edemem. Belki de çoktan aşık oldum.

Ancak kısa süre önce bir rüya gibi hissettiren şey şimdi sarsılmaz bir dehşetle damlıyor.

O milyon dolarlık çek, iş, kariyerim; Valentin bana sadece başarıya giden hızlı bir yol satın almadı. Beni satın aldı.

O bana sahip.

Benim kıyafetlerim. Benim tasarımlarım. Benim işim.

Ona rapor vereceğim, onun için çalışacağım, ona cevap vereceğim, ne isterse boyun eğeceğim. Sözleşme bitene kadar -ki benim adıma imzaladığına eminim. O Bratva, kurallara uymaz. Onun merhametine kalmışım.

Şimdi bile altındayım. Onun tutsağıyım.

Bir yere gitmek istediğimden değil. Sadece gitmesini istemiyordum. Yine. Sonra aramızda bir şey geçti ve sanki bir an için onun gerçek yüzünü gördüm.

Bu, onun düşünülemez sözlerini sığ hissettirdi.

Seni sevdiğini söyledi.

Neredeyse karşılık verecektim. Ama korku bana izin vermedi.

Ağırlaşmış gözlerle yorganı geriye atıp giyiniyorum. Neden bana söylemek zorundaydı ki? Kalbim hızla çarpıyor. Eğer söylemeseydi, belki de dışarı çıkmayı asla düşünmezdim ya da... Bilmiyorum.

Ama mutfağa indiğimde bunun ne kadar yanlış olduğunu anladım. Hiçbir yere gitmemem gerektiği açık.

Burası muhafız kaynıyor. Ön kapı ile mutfak arasındaki alanda en az dört kişi dolaşıyor.

Çünkü ben yaklaştıkça hepsi yere bakıp kaçıyorlar.

Kalbim sıkışıyor. Valentin kimsenin bana bakmaması için emir vermiş olmalı.

Mutfağa doğru süzülürken tuhaf bir yalnızlık hissi oluşuyor. Kendimi çarpık, gotik bir peri masalında sıkışıp kalmış bir cüzzamlı gibi hissettiriyor.

Boğucu.

En azından Ilya burada olsaydı, konuşacak biri olurdu. Bunun yerine bir kase granola ve yoğurt yapıp meyveleri üzerine yığıyorum. Çok aç ama bir şeyler yapmam ve bir şeyler yemem gerekiyor. Bir süre daha aşağı inmek istemiyorum ve bu... şey, beni idare eder.

Yatağın yanına bir şişe su koyup tekrar yatağa tırmanıyorum, her ne kadar yakınlarda oturmak için mükemmel bir kanepe ve sandalyeler olsa da.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için telefonumdaki e-postaları okumaya başlıyorum. Bunların çoğunlukla gereksiz olduğu ortaya çıkınca, Instagram'da ve tüm moda bloglarında . Elbette, özel mağazanın satışı orada, ancak gizemli alıcı hakkında bir bilgi yok, sadece heyecan verici yeni bir çizgiye ev sahipliği yapmak dışında işlerin pek değişmeyeceği söyleniyor.

Gülümsemeye başlıyorum ama alıcının kim olduğunu ve belki de bu yeni serinin o kadar da heyecan verici olmadığını hatırlayınca gülümsemem donuyor.

"Kes ," diye mırıldanıyorum, ünlülerin dedikodularına göz .
"Sadece sakın ol."

Kolay tavsiye, uygulaması zor. Ama kendi iyiliğim için elimden geleni yapıyorum. Belki de Natalya'yı aramalıyım, ama o zaman ne işe yarar ki? Bratva hayatına o kadar karışmış ki Valentin'i benim için iyi bir şey olarak görüyor.

Ve eminim bana onun sadece koruyucu olduğunu söyleyecektir. Andrei'nin ona yaptığı gibi. Sanki ben çocukmuşum gibi.

Korumalar olmasaydı, gitmeye çalışırdım, sadece eve gider ve kendi alanımda nefes alırdım.

Bunun yerine, moda TikTok'larını açıyorum, kafamda parlak bir şey ortaya çıkaracakları için değil, umutsuzca

biraz zararsız, akılsız eğlenceye ihtiyacım var-

Telefonum aniden bir mesajla yanıp sönmeye başladı. Kira.

Kaşlarımla çatıyorum. Haber alacağımı düşündüğüm herkes o listenin altında. Görüşmenin nasıl gittiğinden, nasıl ayrıldığımdan sonra, benimle iletişime geçmeye cüret ediyor.

Küçük bir hırıltı kaçar.

Umarım tekrar bir görüşme yapmaya çalışmaz. Titreyerek mesajını okudum.

Yelena, olanlar için tekrar özür dilerim. Seni üzmem istememiştim. Açıkça izin almadan senin hakkında hiçbir şey yayınlamam. Sen aksini söyleyene kadar her zaman kayıtlı dışıdır. Eğer konuşmak istersen, ben buradayım. Ama seni uyarmak zorundayım.

Mesaj aniden bitiyor, sanki yarıda kesilmiş gibi ve ben kalbim yerinden fırlayacakmış gibi bakıyorum.

Beni ne hakkında uyaracaksın?

Telefonumu sıkıca kavriyorum, parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken bir mesaj daha .

Tehlike hakkında. Sanırım konferansta olanların şifresini çözdüm. Tehlikedesiniz. Lütfen ara ya da mesaj at. Buradayım ve yardım edebilirim.

Korku ve kafa karışıklığıyla kıvılcımlar saçıyorum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

Yaşadığım onca şeyden sonra, onun bunu inanmak zor geliyor.

Yine de bir yanım onu aramalı ya da mesaj atmalı mıyım diye merak ediyor. Belki de bu bir çeşit tuzaktır. Bilemiyorum.

Bir süre sadece telefonuma bakıyorum. Sonra sosyal medya hesaplarıma geri dönerek dikkatimi karar vermekten uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama Kira'nın mesajı beni dürtüyor.

Derin bir nefes alarak mesajını bir kez daha okudum.

Sonra onu aramaya karar verdim. Belki de sadece sıkıldım. Belki de burada kapana kısılmış olmanın korkusudur. Satın alınmış ve ödenmiş. En iyi arkadaşım bu hayatın bir parçası. Kaçmak için yardıma ihtiyacım olsaydı, başka kime ?

Kira.

Söyleyecekleri hoşuma gitmezse, ben-

Bağırışlar ve çığlıklar odanın sessizliğini bozuyor. Telefonumdan başımı kaldırıyorum... sonra art arda gelen gümbürtüler havayı sarsarken neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyorum.

Midem bulanıyor.

Bu sesi biliyorum.

Silah sesi.

Sanki bu beni koruyacakmış gibi yataktan çığlık atıyorum.

Silah sesleri artıyor. Daha hızlı. Sonra insanlar bağırmaya başlıyor.

Çığlıklar duyuyorum.

Adrenalinim yükselirken ve kanım soğurken çılgınca etrafımda bir silah arıyorum.

Ne haltlar ?

Yatak odasının kapısı sallanıyor ve donup kalıyorum. Birisi içeri girmeye çalışıyor. Banyoya baktım. İçgüdülerim beni ayağa kaldırdı. Kaçmaya ve orada saklanmaya çalışıyorum.

Ama artık çok geç.

Yatak odasının kapısı çarparak açılır ve içeriye duman dolmaya başlar.

Kan ve ölüm kokusu da öyle. Yere düşüyorum. Kafamı kaldırdığımda bir çift bot görüyorum. Yırtık tabanlarının etrafında siyah sıvı birikiyor.

Bir anda Sweetwater'daki banyo gözümün önüne geldi. Ölü özel dedektif.

Kan. Bu kan. Oh

Tanrım.

Biri kapı aralığından içeri adım attığında duman dağılıyor.

Midem lanet olası yere düşüyor.

"Hayır..."

Ben Alex.

"Merhaba, *fahişe*. Seninle burada karşılaşmak ne güzel," diyerek tertemiz takım elbisesini güçlendiriyor ve tehditkâr bir adım daha atıyor. "Söylesene, seni siktiği yatak bu mu? Ne yazık. Ne kadar sefil. Daha iyisini hak ediyordun. Ama sanırım sıradan bir orospu gibi davranılmayı seviyorsun. Bunu da yapabilirim. Aslında, ısrar ediyorum. Ya da belki, kullanılmış mallara dokunmam."

Birden arkasındaki dumanın siyah taktik teçhizatlı dört iri yarı adam belirir. Ellerinde büyük silahlar var. Ölüm kokusu

onları takip eder.

O kadar korkuyorum ki hareket edemiyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Alex dilini şaklatır ve başını sallar. "ağız.

Sabunla temizlemem gerekecek... ya da belki daha kötü bir şeyle."

Yutkunuyorum, soğuk bir ürperti tenimde çakıl taşları oluşturuyor.

"Valentin. O... O seni öldürecek."

Kelimeler ağızımdan kaçıyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir şey açık.

Valentin burada cinayet işlemiyor.

Çünkü burada değil.

Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Tamamen boku yedim.

VALENTIN

İnşaat alanı terk edilmiş. Mezarlık gibi hissettiriyor.

Ya da bir tuzak.

Bizim projelerimizden biri değil, hatta bir İtalyan projesi bile değil - en azından Ilya'nın anlayabildiği kadarıyla. Sadece Chicago'yu neredeyse hiç ziyaret etmeyen bir milyarder tarafından finanse edilen bir proje.

Yine de, bizden biri olmadığı için, her şeye dikkatle yaklaşıyoruz, özellikle de içi boşaltılmış, yarı bitmiş bir ofis alanındaki beton merdivenlerden yukarı çıkarken.

Andrei ile göz göze geliyorum ve o da başını sallayıp iki parmağını kaldırarak işaret ediyor. Adamlarımız alt katı tarıyor ve Vlad kapıda, askerlerin binanın etrafındaki alanı güvende tuttuğundan emin oluyor.

Ya yaparsın ya da ölürsün.

Hafifçe nefes alarak adrenalinimi kontrol altında tutuyorum. Odağımı kaybedemem. Her ses filtreleniyor ve kataloglanıyor. Biz hareket ederken insanlarımızın adımları ve hafif çınlamaları ve sonra başka bir şey.

Yukarıda.

Böyle şeyler için yaşıyorum, beni başka hiçbir şeye şekilde canlandırıyor.

Ya da . Şimdi bunu başka bir şey yapıyor. Yelena.

Lanet olsun. Yelena. Ben uzaklaşırken yüzündeki ifade.

Ona onu sevdiğimi söyledim ve o...

Hayır. Şimdi olmaz. Onu aklımdan çıkarıyorum. Onu burada düşünmek çok tehlikeli. Kendi oyunumda olmalıyım.

Andrei ve Ilya dışarı çıkar, açık beton odaya doğru ilerlerler.

Bekliyorum, yukarı çıkmak için bir yol arıyorum. Çorak merdiven boşluğu en bariz yol ama aynı zamanda en tehlikelisi. Yukarı baktığımda, yukarıdaki karanlığın yoğun olduğunu görüyorum.

Orada her şey olabilir.

Yine o şüpheli sesi duyuyorum. Yukarıdan gelen sıyrık ve yumuşak çınlama.

Boş alanlardaki seslerin sekerek kafa karıştırıcı olma gibi bir özelliği vardır, ama bu... hayır. Yukarıda.

Sikeyim.

Boş bir kapıya doğru ilerleyip tozlu tavanı tarıyorum.

Andrei ve Ilya arkamda, silahlarını çekmiş, saldırmaya hazırlar.

Sesi onlar da duydu. Andrei, Ilya'ya sesin bu kattan geldiğini düşündüğünü söylüyor ve şu anda bulunduğumuz yerde durduğunuzda da öyle geliyor. Tereddütlü ve hafif çıtırtılar ve çınlamalar, sanki biri yer değiştiriyor, hareket ediyor, saklanmaya çalışıyor. Ama bu kattan gelmiyor.

Yukarı bakıyorum.

Orada, birkaç metre önümüzde, tavanın dev bir bölümü eksik. Karanlığa bakıyorum, gölgelerde şekiller arıyorum.

Sonra bir şey parladı, metal üzerinde ışık, bir kolun kayması.

Sallanıp silahımı doğrulttum. "Yukarıda!"

Andrei ve Ilya hemen harekete geçip silahlarını benimkiyle aynı yöne doğrultuyorlar.

Gergin bir saniye boyunca hiçbir şey olmaz. Kimse ateş etmiyor. Kimse bağırıyor.

Sonra, meseleyi kendi ellerime aldım.

"Hemen buraya gel, Sandro. Biraz konuşmak istiyoruz. Kelimeler, kurşunlar, seçim sizin," diyorum.

"Burası bizim adamlarımızla kaynıyor," diye ekliyor Andrei. "Önce bizi vurmayı başarsanız bile asla çıkamayacaksınız."

"Ve inan bana, biz seni yakalamadan önce sen bizi yakalayacak kadar hızlı değilsin. O yüzden silahını bırak ve buraya gel."

Karanlıktan derin, boğuk bir kahkaha yankılanıyor. "Yalancılar.

Başka kimsen yok, yoksa burada olurlardı."

Andrei, "Belki de desteğe ihtiyacımız yoktur," diye blöf yaparak telefonumun arama düğmesine basmam için bana zaman kazandırıyor. Bu Vlad için bir işaret.

"Büyük, kötü Rusların benim yardımım olmadan beni bulamamaları beni hayal kırıklığına uğrattı. Şehir daha iyisini hak ediyor. Yeraltı dünyası daha iyisini hak ediyor." Karanlıktan bir silah sesi geliyor. "Yeraltı dünyası beni hak ediyor."

"Kendini biraz takdir edilmemiş hissediyorsun, ha? Seni lanet olası," diye . "Anlıyorum. Göz ardı edilmişsin, katılmaya çalıştığın birçok mafya ailesinde istediğin pozisyona kabul edilmemişsin. Bir avuç adam. Avara adamlar liderlik etmez. Takip ederler. Ölürlər."

Onu kızdırmaya çalışmamalıyım ama değil. Yelena'yı ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışırsam çalışayım, tek düşünebildiğim onun dairesinde nasıl olduğu. Konferanstaki şansını nasıl mahvettiği.

Onu lime lime edeceğim.

"Uğruna çalıştığın her şeyi yok edeceğim," diye tıslıyor Sandro. "Doğal düzeni paramparça edeceğim. Sizler acınacak haldesiniz. Zayıfsınız. Tıpkı son adamı devirdiğiniz gibi sizi de devireceğim. Ve bu kolay olacak. Ne de olsa kendinizi bana sundunuz. Ve siz üçünüzü sonra, gerisi yıkılacak. Bratva ve mafyanın sahibi ben olacağım."

"Adamlarımız seni takip etmeyecek." Onu vurmaya çok istiyorum ama yukarıda hâlâ bir bok göremiyorum. Sürekli yer değiştiriyor ve çorak mimari sesleri o kadar uzağa taşıyor ve uzatıyor ki onu tam olarak tespit edemiyorum.

"Belgeleri FBI'a sızdırmayı nasıl başardınız?" Ilya soruyor.

"İtalyanlar yardım etti mi?" Andrei ekliyor.

"Hayır," diye tükürür Sandro, "O amcıklar da batacak. Bir avuç . Bana yardım edemeyecek kadar efendilerinden korkuyorlardı. Yeraltı dünyasındaki herkes çok korkuyordu. göre yeraltı dünyasına ihtiyacım yokmuş. Benim kurbanım olacak kadar aptal bir yordakçı buldum. Ve şu anda pazarlığın kendi payına düşen kısmını tamamlıyor olmalı..."

Yelena'nın dairesine girme zahmetine neden girdiğini sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Senin gibi bir pisliğe kim yardım eder ki?" Andre onun yerine sorar.

"Her şeyin zamanı var," diye kıkırdıyor Sandro, çılgınca eğlenmekle öfkelenmek arasında gidip geliyor. "Siz Bratva'lar, etrafınızı silahlarla, kas gücüyle ve parayla kuşattınız, bu yüzden sizi kafa kafaya getirmek hiç kimse için işe yaramazdı. Akıllı olmak zorundaydım. Kutunun dışında düşünmeliydim. Sabote etmeli ve dikkatlerini dağıtmalıyım. Ve bunu yapmak için sizi en büyük ve en güçlü düşmanınızla karşı karşıya getirmekten daha iyi bir yol var mı? Hükümet."

"Peki ya belgeler?"

"Fotoğraf çekmesi için birine ödeme yapmak kolay. Bağlantısı olan eski bir bilgisayar aracılığıyla erişim sağlamak." Yine gülüyor. "Ne kadar da uzmansın, Ilya."

"Seni parçalara ayıracağım, sıçan," diye Ilya.

Sandro duymamış gibi görünüyor. "Ama belgeler elime geçtikten sonra yakalanmadan onları sızdırmak zordu. Hatta itiraf edeyim, neredeyse imkânsız görünüyordu. Kimse Bratva'nın gazabına uğramak istemiyordu. Korkaklar. Ben de hepinizi zayıflatmanın başka bir yolunu buldum. Ve bu yolu da örgütünüzün en ilkel, en canavar üyesinde buldum."

Sözlerinin bana yapıştığını hissedebiliyorum.

Bir an için kanım dondu. Neyi kaçıyorum? Sandro'nun üstünlük izin verecek bir şeyi mi berbat ettim?

"Bir bok yapmadın," diye bağıryorum, gözlerim tavandaki delikte bir ileri bir geri gidip . Oraya çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Ilya'yla birlikteyim. Bu fareyi paramparça etmeliyiz.

Sandro yine gülüyor. "Valentin'in bir moda konferansında ortaya çıktığını ve sarışın bir hatunu kokladığını düşünün. Belli bir milyarderle olan ilginç etkileşimini gördüm. Önce sarışın sürtüğünü kaçırmayı, hırpalamayı, yem olarak kullanmayı, hatta rehine olarak tutup eğlenmeyi düşündüm. Valentin'in aptal gibi aşık olduğu belli ve eğer kız kirlenir ya da incinirse, kendini kaybeder. Haksız mıyım?"

Öfkeden neredeyse kör olacaktım. "Seni lanet hayvan-"

"Ama sen sadece kas gücünden ibaret değilsin," diye yüksek sesle sözümü kesiyor Sandro. "O şişmiş yüzün arkasında bir beyin var ve sen onu kilitledin."

değil mi? Ben de kurbanımı buldum. Tek, tek..."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Alex Civati," birden fark ettim.

Sandro kahkahalarla uluyor. "Gördün mü, zeki olduğunu biliyordum. Sadece kandırılabilir kadar zeki."

Silahımı yukarıdaki karanlığa doğrultuyorum ve şarjörümün tamamını ateşliyorum.

Mermilerim çimento ve çelikten zararsızca sekerken Sandro dengesiz bir palyaço gibi kükrüyor.

"Sakin ol, kovboy. Henüz ovalamayı bitirmedim." "Buraya gel ve benimle bir erkek gibi dövüş!"

"Seni bir kral gibi öldüreceğim!" diye kükrüyor. Öksürerek, melemeye devam etmek için manik öfkesini bastırıyor. "Görüyorsun, bir anlaşma yaptım. Dünyamızın dışındaki bir adamla bir anlaşma. Senin asla yapamayacağın bir anlaşma. Sarışın amcık her ne pahasına olursa olsun hayatta kalacak... ve dev Rus domuzu ölecek. Sen, Valentin, öleceksin."

Bir mermi ayaklarımın yanında yere çarpıyor ve ben yana sıçrayıp çatışma için şarjörümü yeniden dolduruyorum. Andrei ve Ilya karanlığa doğru ateş ediyor. Silah gürültülü alkışları beton kolezyumda yankılanıyor.

Ama karanlıktan başka mermi çıkmıyor. Sandro bizimle taşak geçiyor.

Umurumda değil. Beklemekten bıktım. Dinlemekten. Yelena hakkında konuşamaz. Onu tehdit edemez.

"Sana acı çektireceğim," diye hırlıyorum. "Ben-"

"Valentin." Andrei'nin neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle yaptığı uyarıyı duymazdan geliyorum. "Bırak da bitireyim!" Sandro gürleri. "Bütün bu işler için bir kabul konuşması. Bu kadarını hak ettim, değil mi?" "Kafana bir kurşun hak ettin," diye karşılık veriyor Ilya.

"Hayır. Senin tacını hak ettim, Andrei Zherdev. Gücünü kazandım, Valentin Constanov. Ve bilgini kazandım, Ilya Rykov. Hepsini kazandım. Ve hepsini alacağım... sadece acınası bir hayat ve kullanılmış bir amcık karşılığında. Sence de iyi bir anlaşma değil mi? En azından benim için."

Yelena hakkında söyledikleri... Onunla yeri silip süpüreceğim, ölüm için yalvarmasını sağlayacağım.

Ama belli ki beni bilerek yemliyor. Sandro yine aklımı kaybetmemi istiyor. Temel dürtülerime teslim olmamı. Bir hata yapmamı.

Kazanmasına izin veremem. Sadece benim ya da imparatorluğumuzun iyiliği için değil.

Daha da önemli bir şey tehlikede. Yelena.

Benden nefret etse bile. Beni sevmese bile. Onu koruyacağım. Her zaman koruyacağım.

Ve şu anda, bu durumun kontrolünü yeniden ele geçirmenin tek bir yolunu görüyorum. Yelena umurumda değilmiş gibi davranmak .

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Al onu," diyorum, öfkemi kontrol etmeye çalışırken titriyorum, sesimden iğrenmeyi uzak tutmaya çalışıyorum. "Bana sadece Bratva'nın gücünü nasıl alacağını düşündüğünü söyle? Bu bizden daha fazla. Parmaklarımıza dolanmış koca bir ağ var. Ve zavallı hükümetinizin şu anda sizi desteklediğini göremiyorum."

Yanımda, Andrei ve Ilya bakışıyorlar, sonra bana bakıyorlar. Anında anladım.

"," sessizce.

Başlarını sallıyorlar. Ve olabildiğince sessiz bir şekilde, yukarıya doğru bir yol arayarak uzaklaşmaya başlarlar.

Benim işim Sandro'yu konuşturmak. Nedense sadece benimle ilgileniyor gibi görünüyor.

Ben ve Yelena. Piç kurusu.

Silahımı daha sıkı kavriyorum.

"Hükümet," diye kahkaha atıyor Sandro. "Senin de ölmeni istiyorlar. Milyarderin kendi hükümet bağlantıları var. Artık onlar benim. Yakında, senin yozlaşmış ağların da benim olacak. Bu sadece bir zaman meselesi."

Göz ucuyla Ilya'nın Andrei'ye el hareketi yaptığını görüyorum. Sandro'ya giden yolu bulmaya çok yaklaşmışlar gibi görünüyor. Sadece dikkatini bir süre daha çekmem gerekiyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye dilimi ısırarak alay ediyorum. "Bu hiç de senin planın değildi. Beyin Civatı'de. Sen gerçek bir kurbansın. Kiralık yardımcı. Onun bağlantıları var. Sen sadece kirli işleri yapmak için buradasın."

O şerefsiz Alex'e herhangi bir iltifatta fiziksel olarak acı veriyor. Yoğun bir şekilde. Ama bunun bitmesine ihtiyacım var. Eğer bunu savaştan halledebilirsek - eğer onu açık bir atış için kendini göstermeye teşvik edebilirsem, bunu kabul edeceğim. Ona bir kurşun sık ve Civati'yi indir.

"Saçmalık." Sandro'nun ses tonundaki tiksinti neredeyse benimki kadar derin. "Ben beyinim, o ise lanet olası bir sıçrama taşı. Onu manipüle ettim. Hükümeti bu işe bulaştırmak istemedi. Çok korkuyordu. Ama ben onu ikna ettim. O da gidip bana bir general buldu. Bunu biliyor muydun? Bildiğini biliyorum. Ben, Sandro Barella, kirli işlerimi bir generale yaptırdım. Belgeleri FBI'a sızdırdı. Masasına düştüğünü söyledi. Ama onları yanlış ellere verdi. Yozlaşmış ellere."

"Ellerimiz," diyorum. "Pek akıllıca değil."

"Haklısın. Akıllı değil. Dahice. Ama piyonlarım aptal. Bana çok fazla koz verdiler. Her şey bittiğinde..."

İlerideki köşeden İlya'nın kafasının çıktığını gördüğümde Sandro'yu duymazdan geliyorum. Silahını tavana doğrulttu. Yukarı çıkmanın bir yolunu bulmuşlar.

"Beni dinliyor musun?" Sandro bağılıyor. "Sana bir soru mu sordum?"

"Dinlemekten bıktım. Aptal gibi saçmalıyorsun. Sorularımdan birine cevap vermenin zamanı geldi."

Sandro hemen, "Vur bana," diye karşılık verir.

"Madem bu kadar zekisin. Neden burada tek başınasın?"

Gülüştü küçükten başlıyor, sonra büyüyor, tüm binayı dolduracak kadar genişliyor. Sanki etrafımız sırtlanlarla çevrilmiş gibi.

"Zavallı aptal. Gerçekten körsün. Öfkeyle. Hırsla... Aşkla.

Ben yalnız değilim, Valentin Constanov. Ama sen ."

Ben cevap veremedim yakınlarda bir yerden bir korna sesi duyuldu. Ardından sayısız ayak sesi geliyor, duvarlardaki hamamböcekleri ya da fareler gibi.

"Bu bir tuzak!" Andrei Rusça bağılıyor.

Onu göremiyorum ama kendimi kan dökmeye hazırlarken beton bir duvarı siper olarak kullanarak yana atlıyorum.

"Rusça anlamıyorum ama ne dediğini tahmin edebiliyorum," diye histerik bir şekilde gülmeye devam ediyor Sandro. "Ama sana söyleyeyim

Bu, her ne olacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ben artık senin gibi değilim. Haydutlardan oluşan bir ordum yok. Paralı askerlerden oluşan bir ordum var. Hepsi sizin sayenizde. Bay Para Çuvalı'nın kendisi. Alex Civati. Benim. Patsy."

İlk silah sesi karanlığı yırttı. Sonra, dünya patlar.

"Güle güle, seni lanet dinozor." Sandro'nun tiz sesi mermi koridorunun arkasında kaybolur.

"Lanet olsun," diye gürledim, silahımı kaldırdım. " tarafa!" Andrei bağıyor.

Yere çömeliyorum ve onun sesine doğru koşuyorum. Bu pusudan kurtulacaksak, bunu birlikte yapmalıyız.

"Arkanda!" Ilya bağıyor, ben köşeyi dönerken silahını bana doğrultuyor.

Güverteye çarptım ve kurşunu başımın üzerinden vızıldayarak geçti. Bir şey yere çarptı. Omzumun üzerinden bakıyorum ve tamamen siyah taktik giymiş, seğiren bir beden görüyorum.

Taze bedenler çoktan fırtınaya kapıldı.

"Sizi şerefsizler!" Onlara ateş etmek için dönerek bağıyorum.

Bir duman bulutu içinde kayboluyorlar ve ben ayağa fırlıyorum, Andrei'nin başındaki belayı görmek için tam zamanında Ilya'ya katılıyorum.

Silahını yeniden doldurmak zorunda kaldı. Ve yeni keşfedilen bir merdiven boşluğunda yaklaşan kafaların üstlerini görebiliyorum.

"Abi!"

Andrei tam önüne atladığımda kafasını ve ilk kurşunlar duvara saplanırken onu yere düşürüyorum.

Ilya olduğu yerde kalır ve ilk birkaçını gafil avlamayı başarır, kapıdan geçmeden onları yere serer. Ama daha fazlası geliyor.

"Bu taraftan," diye bağıyor Ilya, duvarı işaret ederek.

Kurşunlar başımızın üstündeki betonu delerken Andrei'yi güvenli bir yere sürüklüyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor Andrei, silah seslerinden çatırdayan duvara . Çoğunlukla boru ve ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Ama en azından bir an için nefes alma şansımız var.

"Ne? Kıçını mı kurtarayım?" Silahlarımı yeniden doldurarak . "Kendimi kurtarabilirim."

"Seni bırakırdım-" Duvardaki bir delikten bakıyorum ve şarjörümü birkaç pisliğe daha boşaltıyorum, sonra eğilip yeniden dolduruyorum. "Ama Natalya beni öldürür."

Ilya diğer tarafı, Andrei de sol tarafımızı tutuyor.

"Kahretsin," diye hepimiz aynı anda homurdanıyor gibiyiz.

"Etrafımız sarıldı."

"Oh iyi," diyor Ilya, neredeyse gülerek. "Sanırım tüm mermilerimi kullanmam . Yazık."

Andrei' de benzer şekilde hafif bir tonu var. İlk defa böyle bir durumla karşılaşmıyoruz.

"İtiraf et," diyor siyah taktik teçhizatlı başka bir adamı bize doğru koşarken vurarak. "Sadece Yelena'ya geri dönmek istiyorsun."

"Sağa, Ilya!" diye bağıriyorum ve başının üzerinden sola doğru ateş ediyorum. Etrafımız sarılmış olabilir ama henüz işimiz bitmedi.

Yalnız gelmedik. Tek yapmamız gereken Vlad ve adamlarımızın buraya kadar savaşmasına yetecek kadar hayatta kalmak. Andrei şüphesiz şimdiye kadar ona işaret göndermiştir. Göndermemiş olsa bile, silah sesleri onu harekete geçirmeye yeter.

"İkimiz de kızlarımıza dönecek kadar uzun yaşayalım," diyorum, keskin bir ağrı göğsümü doldururken köşeden bakıyorum.

Yelena artık gerçekten benim kızım mı?

Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini sanıyordum ama ben gidince... Göğsüme hüznün doluyor, sonra yerini öfkeye bırakıyor.

"Buna bir son vermeliyiz," diye homurdandım.

Burada olduğum her saniye Yelena'nın tehlikede olabileceği bir saniye daha demek. Onun benim için aynı şeyleri hissetmemesi umurumda değil. Yalan söylemiyordum. Onu seviyorum. Ve evim bir kale, ama onu bu seviyede paralı bir saldırıya dayanacak şekilde kurmadım. Karşımızda lanet olası bir paralı asker grubu var. Bunu daha önce yaptığımı söyleyemem.

Bu kadar çok şey tehlikede olmasaydı eğlenceli olurdu.

"Bir dahaki sefere," diyor Ilya, "sadece dondurma yemeye gitmeliyiz."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ederim," diye kıkırdıyor Andrei. Bana bakıyor ama yüzümde bir gülümseme görmeyince anlıyor. "Hey, eğer eğlenmiyorsan, kaleyi biz koruyabiliriz."

Başımı salladım. "Zaten bir kez kışını kurtarmak zorunda kaldım."

Andrei dudaklarını büzüyor. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi çok iyi biliyorsun."

"Peki ya Natalya?"

"O güvende. Size söz veriyorum. Güvenlik önlemlerini anlıyor. Onu günlerdir kilit altında tutuyorum. Sandro bunu biliyor olmalı. Ama Yelena?"

"Buna alışık değil..."

"Sandro'nun elinde daha fazla paralı asker varsa, sizin oraya doğru yola çıkmış olma ihtimalleri var."

Panik vücudumu sarıyor. "Seni bırakamam-"

Kalmam gerek. Gitmem gerekiyor. Hayatımda hiç bu kadar parçalanmamıştım. Aile ve aile, çünkü Andrei bu. Yelena da öyle.

Aile.

Benim

kini.

Andrei beni tuttu. "Git. Güvende olduğundan emin ol. Birkaç yabancıyla başa çıkabiliriz."

"Bize inanmayın," diye alay ediyor Ilya, bir şarjör daha boşaltmak için dönmeden hemen önce. Yere daha fazla ceset düşer.

Haklılar.

Bu piçler kendi başlarının çaresine bakabilirler.

Andrei parmaklarını üstüme geçiriyor. "Kan yeminimizi hatırlıyor musun? Biz kan kardeşiyiz. Herhangi bir ortak soyun ifade edebileceğinden daha güçlü. Birbirimiz için ölür ve öldürürüz. Git hadi. Bu bir emirdir."

"Onu koruyacağım." Ilya sürünerek ayağa kalktı, neşesi kaçmış, ağzı incelmışti. "Şimdi git buradan. Ve tüm bunlar bittikten sonra dondurma yemek için buluşabiliriz."

"Biz seni koruruz," diye başını

sallıyor Andrei. Ben de başımı

sallıyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüyorum ve deli gibi ateş ederek çıkış yapıyorum. Cesetler düşüyor, ama hepsini vuramıyorum ve ana kata geri döndüğümde bütün bir filonun arkamdan geldiğini hissedebiliyorum.

Acele etmem lazım. İhtiyacım var.

Birden bir kurşun kolumu sıyırdı.

"Lanet olsun." Dönüyorum ve nişancıyı ikinci bir el ateş edemedi yere . Ama beni yavaşlattı ve diğerleri bana yaklaştıkça kolumdan sıcak kan akıyor.

İt dalaşına hazırım.

Sonra, aniden, beni takip eden piçler düşmeye başladı. Teker teker ceset oluyorlar. Kimin ateş ettiğini göremiyorum ki kim olduğunu bileyim.

Vlad. Adamlarımız. Ilya ve Andrei. Arkamı kolluyorlar. Ne yapmam gerektiğini biliyorlar.

Ben de öyle.

Yelena Laskin.

Beni sevmemesi umurumda .

Başka kimsenin ona dokunmasına izin yok. Tehdit edemez. Onu arzulamak. Bunu yapan herkesi dünyadan sileceğim.

Umarım onlardan önce ona .

YELENA

Çoktan unuttuğum kötü bir rüyadan sarsılarak uyandım.

Bu yeterince kötü. Sonra ne olduğunu hatırlamaya başladım.

Parçalar halinde geliyor. Zihnim hala

bulanık. Uyuşturulmuştum. Çekildi.

Tarafından.

kırıpıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum.

Panik orada. Yüreğimi hoplatan, pantolonumu ıslatan türden, ama garip bir şekilde uzakta, sanki ondan, duygulardan, beynimi dolduran garip yumuşaklık dışında her şeyden ayrılmışım gibi.

Elimi başıma götürüyorum ve bu beni keskin şekilde his dünyasına sokuyor.

Yutuyoru

m. Alex.

Bana ilaç verdi. Oh, Tanrım. Alex. Valentin'in evini darmadağın etti ve üzerime atladı, yüzüme kokuşmuş tatlı ve delici bir şey vurdu ve sonra keskin bir şey koluma saplandı.

İşte o zaman her şey karardı. Ve şimdi

hareket edemiyorum.

Ama sadece uyuşturulduğum için değil. Bir sandalyeye bağlıydım.

Yavaş nefes alıyorum. Ama panik şimdi bastırıyor, kaburgalarım ve damarlarıma sertçe çarpıyor.

Etrafıma bakıp, yönümü bulmaya çalışıyorum.

Büyük, süslü bir oturma odasıdayım. Dev kemerli pencereler duvarları dolduruyor. Uzakta, Chicago silüetini seçebiliyorum.

Neredeyim ben?

Bağlandığım ahşap mutfak sandalyesi dışında oda çok güzel. Ve garip post-modern siyah-beyaz duvar kağıdı, asimetrik, gerçek bir desen yok ve...

Bekle.

Duvar kağıdı değil.

Fotoğraflar.

Büyük bir fotoğrafım. Samimi, sanki çok uzaktan zoom özelliği ile çekilmiş gibi.

Korku paniğime katılıyor.

Duvarlar benim resimlerimle kaplı. Farklı boyutlarda yüzlerce siyah beyaz fotoğraf.

Midem bulanıyor ve kusmak istiyorum.

Ben. Daireme giriyorum, çıkıyorum. Pencereimde. Sokakta yürürken.

O lokantada Kira ile konuşurken. Kira kolumu tutuyor. Yüzümün yakın çekimi var. Mutsuz görüyorum.

Sonra ben ve Valentin şık bir tasarım mağazasının önündeyiz. Ben parlayan gözlerle ona bakarken yakası ışıktaki göz kırpmıyor.

Yüzünün tamamı . Gözlerim etrafta geziniyor.

Valentin'le ya da başka bir erkekle herhangi bir fotoğrafta adamın yüzü karartılmış. Valentin'inki ise özellikle şiddetli darbelerle oyulmuş.

Kalbim sıkışıyor. Parmaklarım uyuşuyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. İzlendim. Takip edildim. Takip edildim.

Ve aşık olduğum adam tarafından değil.

Başka biri takıntılı. Kindar biri. Valentin'i bana yaklaştığı için hor gören biri. Beni yatağından alıp bağlayan biri.

Alex.

"Güzel . sen için Sonunda uyanmak kalk. I umut
sen vardı hoş rüyalar... çünkü bundan sonra olacaktan
hoşlanmayacaksınız."

Ses arkamdan geliyor ve daha iyi görebilmek için ellerim bağılyken sarsılıyorum.

"Seni piç kurusu."

Elbette, Alex bir kapının yanında durmuş, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bakıyor.

"Belki de ," diye başını sallar. "Belki de öyleyim."

"Hayır. Sözümü geri alıyorum. Sen bir piç değilsin. Sen ölü bir adamsın.

Valentin gidiyor-"

Alex yüksek sesle, sahte bir kahkaha atarak sözümü kesiyor. "Valentin artık hiçbir şey yapmıyor. Kötü haber vermekten nefret ediyorum-oh, bekle, bu durumda, buna bayılıyorum- ama o canavar öldü."

"Hayır!" Ağladığımı , inanamıyorum. "Yalan söylüyorsun. Böyle bir adamı asla öldüremezsin."

"değildim. Diğer yandan ortağım..."

O kadar kendinden emin görünüyor ki ona inanmaktan kendimi alamıyorum.

Hayır. Yapma. Doğruyu söylüyor olamaz. Valentin yenilmezdir.

"Seninle kim çalışır ki?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak mırıldanıyorum. "Sen bir yalancısın."

"Öyle miyim? O neden burada değil?" Alex omuz silkiyor ve gözlerini deviriyor. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi. Sikini senin yıpranmış amına bıkmış olabilir. Aptal küçük sürtük, değil mi? Senin için her şeyi yaptım ve sen kendini başkasına teslim ederek beni mahvettin. O CANAVARA."

"Canavar sensin." Gözlerimi kırıştıyorum ve gözyaşlarımı elimden geldiğince geri çekiyorum. Ağlamanın faydası olmaz. Asla olmadı ve olmayacak. Ve bu adam, o bir canavar. Gerçek . Ve doğasını saklıyor. Valentin hiç . Bana her zaman ne olduğunu söyledi.

Ve kalbim onu düşündükçe parçalanıyor.

"Birlikteyken bir canavar değildim. Ama şimdi öyleyim. Beni bu hale sen getirdin."

"Lanet olası yalanlar..." Mırıldandım.

"Bana yalanı söyle. Yap şunu!"

"Sen deniyordun..." Duruyorum. Yut. "Doğum kontrol haplarımı bulmuşsun. Onları sadece cildim için aldım. Bunu sana söylemiştim. Ama sen zaten şehirdeki her erkek tarafından beceriliyorsam, senin de biraz söyledin. Sana bakire olduğumu söyledim.

Sen inanmadın. Kendin görmek gerektiğini söylemiştin. Sana hayır dedim..."

Alex huffs.

"Senden bir şey almışım gibi davranma. Şimdiki gibi bir adam , alırdım. Ama şövalye gibi davranmam gerektiğini düşündüm. Senin onayını kazanmam gerektiğini düşündüm. Safmışım. Bir aptaldım. Şimdi daha iyi biliyorum. Senin onayına hiç ihtiyacım yok. İstediyimi alırım, senden çoktan alınmış olsa bile. Hayır, hepsini almış olamaz. Söyle bana Yelena, o canavar diğer deliklerini de denedi mi?"

Ani bir öfke patlaması korku ve paniğimi yarıp geçiyor.

"Sikişmek için yanlış kızı seçtin!" Bağıríyorum. "Valentin seni parçalara ayıracak."

"Valentin öldü," diye hatırlatıyor Alex bana acımasızca.

"O zaman Bratva'sı senin için gelecek. Andrei. Natalya. Ilya. Onlar benim arkadaşlarım. Seni domuz gibi avlayacaklar."

Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. Tüm hayatımı Bratva'dan kaçarak geçirdim. Şimdi, sahip olduğum tek şey onlar. Tek dostlarım.

Ve bununla gurur duyuyorum.

Ama Alex sadece başını sallıyor. "Yeraltı umurumda değil. Ama yeni arkadaşım Sandro'nun umurunda. Onun da senin adamınla ve birlikte çalıştığı değerli suçlularla sorunu var. Bana sana ve o çirkin Rus canavarına küstahlıklarının bedelini ödetmek için bir planla geldi. Nasıl karşı koyabilirdim ki?"

"Sandro?"

Bu da kim?

"Erkek arkadaşın onu tanıyor. Mesele şu ki, yeraltı dünyasının yeni kralıyla yakın olmak sadece pastanın üzerindeki krema." Alex yanıma geliyor ve beliriyor. Pahalı parfümü duyularımı istila ediyor. "Aslında heyecan verici. O adamlara Valentin'in malikânesini basmalarını emretmek hoşuma gitti. Güvenliğini öldürmelerini emretmek oldukça heyecan vericiydi. Kendimi olduğum gibi hissettirdi. Büyük. Güçlü. Gerçek bir erkek. Benden almaya çalıştığın bir şey."

Kollarını yukarı itiyor.

"Başka ne bana kendimi büyük, güçlü bir adam gibi hissettiriyor biliyor musun?" Elini kaldırıyor ve sertçe yüzüme indiriyor.

Başım geriye savrulurken acı içime işliyor ve bir an nefes alamıyorum. Her şey parlak beyaz ve acıtıyor.

"Sana boyun eğdirmek için dövmek. Kimin yetkili olduğunu ve kimi sevdiğini öğretmek. Ve eğer bu işe yaramazsa, önemli değil. Sanırım seni incitmek hoşuma gidecek."

Bana tekrar vuruyor ve acı dışa doğru yayılıyor.

Dudağım zonklarken kanın metalik tuzlu sıcaklığını tadıyorum.

"Seni küçük amcık. Bana ait olan bir şeyi vermeye hakkın yoktu. I-"

Biri kapıya vurduğunda bana tekrar vuracaktı. İlk başta bulanıklaşan gözlerimden hiçbir şey göremiyorum. Ama biraz kan tükürdüğümde her şey daha netleşiyor.

Bu adamı tanıyorum.

Ama nereden?

Birden fark ettim. Moda konferansında Valentin'le dövüşen pislik.

Alex'in bahsettiği Sandro bu muydu? "Ne?"

Alex hırlıyor. "Burada biraz meşgulüm."

Adamın gözleri düz ve cansız. Alex'e dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyorlar. "Bitti."

"Sikeyim evet!" Alex havayı yumrukluyor ve dönüp saçlarımdan tutarak başımı acıyla geriye çekiyor. "Valentin öldü. Duydun mu? Öldü."

"Hayır, hayır, hayır!" Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama gözyaşlarım sertçe dökülüyor. İçimdeki her şey parçalanıyor ve bu acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Buna dayanabileceğimden emin değilim.

Valentin ölmüş olamaz, olamaz. Ben... Tanrım, ona söylemedim.

Neden ona onu sevdiğimi söylemedim?

Orada, şu anda. Aşk. Ve onu tüm saçmalıklar olmadan, saf tatlı keskinliğiyle görebiliyorum. Onu seviyorum. Onunla savaştım çünkü... çünkü onun gibi bir adam asla istemese de her şeyi talep eder. Bu sadece o. Valentin bunu talep ediyor çünkü verdiği şey bu: her şey.

Onu tanımak için önümüzde bir ömür vardı ve şimdi...

Valentin öldü.

Ona paylaştığımı söylemediğim aşk için yer yok. Bir
ömür ya da bir gelecek için yer yok.
Gerçek çok geç ortaya çıktı.
Valentin benim ailem.
Öyleydi.
Ve ben bunu
mahvettim. Artık
çok geç.
Benim için ne ifade ettiğini ona asla anlatamayacağım.
Alex konuşuyor ama ben dinleyemiyorum. İçimdeki her şey .
Yukarı bakıyorum, dudaklarım sarkıyor.
Sandro hâlâ orada ve aniden kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor.
Kaşlarını çatmasında ve hareketsizliğinde dikkatimi çeken bir şey var.
Sıkıntıyla iç geçiriyor.
Sonra silahını çekip Alex'e dönüyor ve onu siyah bir noktadan
vuruyor.
Alex'in sözleri cümlelerin ortasında kesiliyor ve ölü gibi yere düşüyor.
Çığlık atmaya başladım.
Sandro bana vurdu ve neredeyse .
Bu sefer burnumdan kan akıyor. Acı içinde gözyaşlarımı ve
çığlıklarımı durduruyorum. Ona bakıyorum.
"Kapa çeneni, seni sinir bozucu küçük sürtük? Düşünmem gerek."
Alex'in cesedine bakıp omuz silkiyor. "Ne? O artık işe yaramaz.
Görünüşe göre hayatta kalmışlar. Şimdi bir rehineye ya da en azından
daha fazla yeme ihtiyacım var ve o seni almama izin vermezdi."
"Ne-"
"Kapa çeneni dedim!"
Silahını çıkarır ve kemerli dev pencerelere doğru ateş eder.
Paramparça oluyorlar. Yeterince yükseğe çıktık, şiddetli bir rüzgar geliyor.
Panik ve korku daha da derinlere iniyor. Ama umutsuzluğumun
derinliklerinden başka bir şey yükseliyor.
Umut.
Valentin'in kurtulduğunu mu söyledi?
Sandro alay ediyor. Sonra kuru dudaklarından manyakça bir kıkırdama
kaçıyor ve ben umudu unutuyorum.
Tek hissedebildiğim korku.

"Şimdi," diyor parmaklarını , "hadi seni bağlayalım."

VALENTIN

"Bana lanet olası iyi bir şey ver."

Tepeden tırnağa silahlı bir iblis gibi çılgınca malikanemden uzaklaşırken çaresizlik beni pençesine aldı.

Öfkeliyim, aklımı kaçırarak kadar korkmuşum. "Özgürüz."

Ilya'nın sesindeki alaycı notayı görmezden geliyorum. Bunun altında stres var ve evet, sağ çıktıkları için çok mutluyum. Onları ve Yelena'yı kaybetmek mi? Gezegeni yok ederdim. Öyle bir çılgınlık yapardım ki deliler kollarını açıp ikinci geliş hazırlanırdı.

" ne var lan?" İçimdeki öfke vahşileşti.

Bu şerefsizler kaleme saldırdı, adamlarımı öldürdü. Kızımı aldılar. Civati.

Acı çekecek. Sandro da öyle. Ama önce onları bulmalıyım.

"Konuş benimle."

"Buradayız Valentin," diyor Andrei, sesini kaybetmek üzereymiş gibi çıkararak, "kendini toparla."

"Sandro, biz onu kovalamakla meşgulken Civati'nin Yelena'yı almasını planlamış olmalı. Biz düştük-" Hayır. Bu benden başka kimsenin suçu değil. "Buna kandım."

Elimi direksiyona vuruyorum.

"Hangi ?"

"Arabadayım," diyor Ilya, "Onu bulmak için güvenlik görüntülerini koordine etmeye çalışıyorum. İşi bitirdiğimde seninle buluşuruz-"

"Zahmet etmeyin." Şehir merkezine doğru giderken direksiyonu sertçe kavriyorum, "Bana Civati için bir adres bul. İkinci bir yer. Şehir sınırları içinde. Yakınlarda. Bana bunu bul, ben de ona ulaşayım. Bundan eminim."

Ilya birkaç saniye sonra "Anladım," diyor. "Çatı katı, en üst kat, şehir merkezinde. GPS'ine adresi gönderiyorum. Seninle orada buluşuruz."

Zamana karşı bir yarış.

Trafiğe girip çıkıyorum, kırmızı ışıklardan ve trafik sıkışıklığından geçerek oraya varıyorum.

Andrei ve Ilya çok geride değiller.

"Valentin, bak-" Bunu ilk fark eden Andrei oldu.

Yukarı baktığımda binanın yolunu yarılamıştım bile.

Ve durdum.

Dehşete düştüm.

Bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeye odaklanıyor.

Yelena.

Bir sandalyeye bağlı.

Ve sandalye binanın kenarından aşağı sarkıyor, ince bir iple zar zor tutunuyor. Parçalanmış çatı katı penceresinin hemen arkasında bir şeye bağlı olmalı.

Kancadaki yem.

Lanet olsun.

"Andrei. Ilya." Hızlı Rusça konuşuyorum. "Dikkat dağıtın. Sahip olduğumuz ya da iyilik yapabileceğimiz her lanet adamı çağırıp sokakları doldurun. Öyle bir hale getirin ki bu puşt gözlerini onlardan alamasın. Ben oraya gidiyorum. Civati ve Sandro'yu öldüreceğim. Yelena'yı alacağım."

"Adamları olacak."

"Getir lanet şeyi. Ben hazırım."

Uzaktan siren sesleri .

Sandro ve Civati buraya geldiklerinde kaldırımda toz içinde olmazlarsa, başarısız olmuş olacağım.

Ve ben başarısız değilim.

Yelena'nın hayatı olmaz.

"Sıkı tutun, meleğim. Senin için geliyorum."

Kısa sürede içeri girdim, fuayede iki adam vardı. Biri bana ateş etti ama ben daha hızlıydım. Onu vurup öldürdüm ve resepsiyona koştum. Diğer adamın ben onu vurmadan önce silahını dolduracak zamanı bile olmadı.

Kemerine takılı anahtarları aldığımda hâlâ ölümünü düşünüyordu.

Sonra alarm zilleri çalmaya başlar.

Asansörlere doğru koşarken şarjörümü boşaltıp yeniden dolduruyorum. yakındaki tam ben ulaştığımda açılıyor.

Silahlı adamlarla dolu.

Neler olduğunu anlayacak zamanları bile yok. Fıçıdaki balığı vurmak gibi bir şey.

Hepsi aşağı indi, asansörü kanlı bedenleriyle doldurdular. Yandaki asansörü denemeye karar verdim. Birkaç adam daha ana kata ulaştığında kapanıyor. Ben kaldırılırken izlemekten başka bir şey yapamıyorlar.

Tekrar ve en üst kata çıkarılırken kendimi hazırlıyorum.

Burası onun katı değil. Alex'in çatı katı buranın üstünde ama acil kaçış merdivenlerini bulmakta gecikmedim. Merdiven boşluğuna giden kapıyı açmak için yüzükteki en büyük anahtarı kullanıyorum.

Tuhaf bir şekilde, Alex'in katının kapısını da açıyor.

Bir anda çatı katı koridoruna daldım, orada kimin olduğu umurumda bile değildi.

Biri ateş ediyor ve kurşun omzuma isabet ediyor. Ama yanığı görmezden ve ona ateş ediyorum. Yere düşüyor, bir ceset daha.

Aniden başka bir adam üzerime atladı. Beni yere düşürerek kolunu boynuma doladı. Silah sesinden gelen acı sesini duymazdan gelerek geriye uzanıyorum ve başparmaklarımı gözlerine sokuyorum.

Çığlık atıyor.

Takla atıyorum ve ağırlığımı kullanarak onu tekrar yere yapıştırıyorum. Sonra serbest bırakıyorum, üzerine biniyorum ve yüzünü pudinge çeviriyorum.

Bu çok uzun sürüyor. Daha hızlı hareket etmeliyim.

Silahlarımı kılıflarına geri sokarak koridorun sonundaki kapıya doğru ilerliyorum. Bu benim giriş yolum olmalı. Ama doğru anahtarı aramaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, hızımı koruyup omzumu indiriyorum ve kalın ahşabı hiçbir şey yokmuş gibi patlatıyorum.

Vücudumda patlayan acımasız acıdan kurtulmak için zamanım yok.

Çünkü kapı lanet Sandro Barella'nın ayaklarının dibine düşüyor. Silahı doğrudan yüzüme doğrultulmuştu.

"Silahlar yerde," diye sırtıyor.

Şansımı denemek için dişlerimi sıkıyorum. Yapamam. Ama bunun tek nedeni Yelena'yı kurtaramadan Sandro'nun beni öldürebilecek olması değil.

Çünkü onu ölümüne düşmekten alıkoyan tek şey Sandro'nun ayağı. Sandalyenin tehlikeli bir şekilde bağlı olduğu ipe basıyor.

Yanlış bir hareket ve biter. Lanet olası manyak.

"Hata yapıyorsun," diye homurdanarak silahlarımı dikkatlice yere bıraktım.

"Hepsi öyle diyor," diye omuz silkiyor. "Şimdi onları kaydırın."

Dediğini yapıyorum, ondan hayatımda hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum. Ceplerimi boşaltıyorum. Silahlar. Bıçakları. Her şeyi. O gece ofisimde ondan kopardığım kumaş parçası hariç. İkimizin de kanıyla lekelenmiş olan.

Bu benimle kalır. Sonuna kadar.

"Bırak onu, Sandro. Bu seninle benim aramda." Beni görmezden geliyor.

"Artık o kadar büyük ve cesur değilsin, değil mi? Aptal herif. Küçük Bratva'ndan ilk düşen sen olacaksın. Seni milyarderin yanına gömeceğim. Bu nasıl-"

Aniden aşağıdan bir patlama sesi gelir ve zemin sarsılır. Sandro başını çevirir.

Bu benim için yeterli.

Yeterince uzun olduğunu umarak ileri atılıp kumaş parçasını çekip çıkarıyorum.

Sandro tam zamanında arkasını dönüyor ve ben de ayağımı onun ayağına vurarak onu yerine sıkıştırıyorum. Silahı karnıma doğrulttu ama ben silahı elinden alıp siyah bezi boğazına doladım.

"Seni lanet-"

Mücadele ediyor ve ikimiz de kayıyoruz. Ayaklarımız ipten çıktı.

Yelena'nın çığlığını duyuyorum. Midem bulanıyor. "Hayır!"

Bir kükremeyeyle ileri atıldım.

Kenardan düşmeden önce ipi zar zor yakaladım. Kanlı kumaşın içinden bile ip avuçlarımı yakıyor ama yüzümü buruşturacak zamanım yok. Yelena'yı tekrar yukarı çekerek hızla dönüyorum.

Ama Sandro'nun buna tahammülü yoktur. "Bu kadar yeter," diye bağırıyor.

Bana saldırırken ipi bileğime doluyorum, gözlerinde ateş yanıyor. Düğümü bitirmek için ilk yumruğunu almak zorunda kalıyorum. Dudağımı çatlattı. Tökezliyorum. İp biraz daha kayıyor.

Yelena çığlık atıyor.

"Onu kaybetmeyeceğim..." diye gürlüyorum, ayaklarımı yere basıyorum.

Sandro bana tekrar vurmaya başlıyor, umutsuzca ayağımı çemberden çıkarmaya çalışıyor ama yumruklarını alıp yana doğru açı yapıyorum.

Beni bir kez ıskalaması yetiyor ve bezi tekrar boğazına dolayabiliyorum. Onu bedenime doğru çekerken şaşkınlıkla homurdanıyor.

Her yerim acıyor ama umurumda değil. Bu iş bitmeli.

Gözleri şişmeye başlar, nefes almakta zorlanırken yüzü kızarır.

Sonra, bıçağı karnıma saplamadan hemen önce gümüşün parıltısını yakalıyorum.

Acı patlıyor, ama onu uzaklaştıramıyorum, gitmesine izin veremiyorum. Onu hemen burada boğmam gerekiyor. Yoksa düşürdüğüm silahlardan birini kapabilir.

Bıçağı defalarca içime saplanırken onu boğmaya çalışıyorum.
Kan elbiselerimi ıslatıyor ve başım dönüyor. Ama bu kan kaybının, acının içinde meleğimi tutmaya odaklanıyorum.

Öleceğim, bu grilikte ve acının içimde soğumasında . Ama onu kurtarabilirim.

Onu kurtarmam gerek.

Elim biraz kayıyor, ama onu tekrar tutuyorum ve daha sert boğuyorum.

Önemli olan tek şey o.

Onu düşünmek beni tutuyor.

"Hayır... dur..." Sandro boğuluyor. Sonra aniden bıçaklamayı bırakır.
Bıçak elinden düşer. Dönmeye ve sarsılmaya başlar.

Ve sonra hareketsiz kalıyor. Onu yere bırakmadan önce hayatının son kırıntılarının da gittiğinden emin oluyorum.

yanına yığılıyorum.

Ayağım kayıyor ve ilmek çözülüyor.

Görüşüm bulanık. Bulanık. Tek ihtiyacım olan uyumak.

... Ama Yelena.

Sebeğim. Kalbim. Her şeyim.

İp kayıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve pencere çerçevesinin bir parçasını çektiğini görüyorum. Parça zeminden dışarı fırlıyor ve tabandan bükülüyor.

Yelena çığlık atıyor.

İçimde derinlerde bir yerden kendimi halata atacak gücü buluyorum.
Ama ip kanlı ellerimin arasından kayıyor ve kırık pencereye doğru sürükleniyorum.

Ayağımı uzatıyorum. Çıkıntıdan aşağı düşmeden hemen önce bir şekilde bir giriş buluyor. Yakıcı bir acı vücudumu sarıyor.

, çünkü bir saniye sonra gözlerimi açıyorum. Mucizevi bir şekilde ip hala ellerimdeydi.

"Yelena."

Acıyla ısıyorum, çekiyorum... ve çekiyorum...

Ve sonra, ipin gerginliği gevşiyor... Ve sandalye çatı katına dökülüyor. "İşte buradasın," diye gülümsüyorum.

"Valentin!"

Çıglıkları giderek daha da uzaklaşıyor.
dokunmaya, çözmeye çalışıyorum ama ellerimi hareket
ettiremiyorum. O orada. . Hıçkırarak ağlıyor. Muhteşem. "Ağlama
meleğim.

Güvendesiniz."

"Valentin, Valentin." Nefesi yüzümde sıcak ve tatlı. "Yaşıyorsun."
Karanlık başlar.

"Hmm." Sıcak bir dalga soğuğu bastırıyor.

"Valentin, gözlerini aç, seni seviyorum. Lütfen! Beni duyuyor musun?
Seni seviyorum. Benimle kal."

Öksürüyorum. Kanın tadı dudaklarımı kaplıyor. Kendimi karanlıktan
sürüklüyorum ve zayıfça gülüyorum. "Beni seviyor musun?"

"! Seni çok seviyorum. Lütfen."

Tembelce kanlı göğsüme bakıyorum. "Hepsi bu kadar mı? Bunu
daha önce yapmalıydım..."

Kelimeler dünyayla birlikte kaybolup gidiyor.

"İyi olacaksın, beni duyuyor musun? İyi Artık her şey bitti."

Ağırlaşan gözlerimi tekrar Yelena'nın yüzüne kaldırıyorum. Ölmeden
önce görmek istediğim son şey bu. Ama...

"Yüzün."

İncinmiş.

"Ben iyiyim. Beni kurtardın. Ben... Ben seni seviyorum, Valentin.
Benim güzel erkeğim. Seni seviyorum."

"O zaman mutlu ölebilirim."

Dünya kararmadan önce son bir kez o güzel mavi gözlerde
kayboluyorum.

YELENA

Her şey değişti.

Konak neredeyse normale dönmüş olsa bile, buraya ilk geldiğim zamanki gibi hissettirmiyor.

Ve Valentin.

"Sadece önündeki şeye odaklan," diyorum kendime. Tek yapabildiğim bu.

İyileştiğinde giymesi için bir dizi ısmarlama takım elbise tasarlıyorum. Muhteşem kumaşlar ve renklerde, silahları için her türlü ilaveyle birlikte. Böylece kolayca ulaşabilecek ve hatları bozulmayacak.

Adamımın gururu var.

Ve takım elbiselerini seviyor. Güzel şeyleri sever. Kaliteli şeyleri. Yiyecek, silah, kıyafet.

Tabii ki beni seviyor ve-

Son kıyafetime bakarken dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor.

Daha iyi *olacak*.

"Yelena?"

Ses arkamdan geliyor. Natalya. Sırtımı dikleştiriyorum.

"Özür dilerim," diye sessizce teklif ettim. "Kapıyı duymadım."

Uyuduğum ve çalıştığım oturma odasında birkaç derin nefes alıyorum ve dönüp en iyi arkadaşıma gülümsemeden önce kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Ama bunu yaptığımda, Nat mutlu görüntümün ardını görebiliyor. "Tatlım." Koşarak gelip bana sıkıca sarıldı. Ağlamamaya çalışarak ona sarıldım.

Son zamanlarda gözyaşlarımı mesai bitimine, herkes gittikten sonraya saklıyorum.

Ama bunu kendime saklıyorum.

Kalbim milyonlarca parçaya bölünmüş durumda, yanlış bir kelimeyle yıpranabilecek iplerle bir arada tutuluyor. Aslında iki kelime.

Yine de onları düşünmeye cesaret edemiyorum.

"Çünkü kocam tam bir canavar ve hiç görgüsü yok," diyor Natalya, etrafındaki düzenli kaosa bakarak. Bakışları yastığa kayıyor ve kanepenin üzerine atıyor. "Evin anahtarları onda ve kendimizi içeri alabileceğimizi düşündük. Ama ön tarafta birkaç takım elbise gördük." Yakındaki bir sandalyeye oturuyor. "Sanırım Valentin için. O...?"

"Farklı değil."

Kelimelerim donuklaşıyor ve o sadece başını sallıyor. "Andrei de kendinden geçmiş durumda. O çocuklar kardeş gibidir, bilirsin. Ve... O iyi olacak, Yelena."

Bir çift yeni ses konağa süzülürken dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum. Ilya ve Andrei.

Yüzümü saklamak istiyorum.

Hepsi çok güçlü ve ben burada sürekli gözyaşlarının eşiğindeyim. Natalya'ya korktuğumu söyleyecek cesareti bile kendimde bulamıyorum. Yutkunuyorum ve parmaklarımı önümdeki görkemli kumaş parçalarında gezdiriyorum. Onu kaybedemem.

"Daha fazla takım elbise mi?"

"Başka bir şey düşünemiyorum ve onun için kıyafet tasarlamak beni korkunç düşüncelerden uzaklaştırıyor..."

"Uyanacaktır," diye beni temin ediyor Natalya. "Valentin güçlü ve inatçıdır. Biliyorum. Seni kazandı."

İç çekiyorum.

"Son bir haftadır tıbbi olarak komada."

"Ve sen de dağınıksın." Bakışları kanepeye, tüm tasarımların çılgınlığına geri dönüyor.

Yandaki gösteriyorum. Burası özel bir hastane odası kurdukları yer. Günün her saati onunla ilgilenen doktorlar ve hemşirelerle dolu. "Ona yakın olmalıyım."

"Onu gerçekten seviyorsun, ha?" "Evet."

Kelime o kadar basit ki dudaklarımdan çıkmasının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Ve şimdi, sadece daha fazla zaman istiyorum.

"Anlıyorum," diyor Yelena, dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle boyayarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli. Daha sonra biraz yiyecek göndereceğiz. Hizmetçinin yaptıklarını yemediğini duyduk."

"Aç değilim."

"Yemek yemeniz gerek. Gelip tabakları kontrol edeceğim." Boş bir kahkaha buluyorum.

Kapı çalındı ve ben kalbim ağzımda döndüm. Ama gelenler sadece Ilya ve Andrei'ydi. Ilya yanıma geliyor ve bana sarılıyor. "O iyi olacak, Yelena. Bana dondurma borcu var ve bunun için burada kalacak. Ayrıca, sanırım senden hoşlanıyor."

Natalya'ya el sallıyor ve Andrei'yi selamlıyor.

"İşte, bugünlük iyiliğimi yaptım. Şimdi işe geri dönmeliyim. Güzel çocuk içeride kaydardığı için birilerinin boşluğu doldurması gerekiyor."

Gidiyor ve ben onun da endişeli olduğunu biliyorum. Üzgün olduğunda bir sürü şaka yaptığını fark ettim.

Andrei sandalyenin koluna oturur, bir kolunu karısına dolar. "Takımları senin için astım." Yan masadan bir tasarım alıyor. "Biliyor musun Yelena, bir tanesine göz attım. Gizli bir kılıf yaptın mı?"

"Evet, yapacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"İşte sana yapacak bir şey. Ben de takım elbise istiyorum."

Natalya ona vurur.

Onun elini tutuyor ve parmaklarını ısıırıyor. "Ne? Valentin'e olan aşkımdan yararlanmama izin yok mu? Ödeyeceğim. O bana ödetecek."

Gözlerimden yaşlar akarken dilimi çiğniyorum. Bilmiyorum ne kadar-

". "

Doktor yan kapıdan görüldüğünde dünyam başıma yıkıldı.

Andrei hemen ayağa kalkar.

Doktor asla ortaya çıkmaz.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bilmek istersiniz diye düşündüm... Bay Constanov uyandı. Dün gece onu komadan çıkardım ve şu anda komadan yeni çıkıyor."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Söylemedin!"

"Resmi bir açıklama yapmadan önce tekrar ameliyata girmesi gerekip gerekmediğini görmek istedim. Ama her şey yolunda. Ormandan çıktı, durumu stabil ve uyanık.

Andrei benimle aynı anda kapıya . Natalya onu durdurdu. "Andrei."

"Önce onu görmek istiyorum," diyor.

Başını sallıyor. "Önce Yelena."

Onu ve doktoru iterek geçerken sadece belli belirsiz dinliyorum. Andrei'nin büyük, korkunç Bratva patronu olması umurumda bile değil. Tek umursadığım Valentin'im ve son sürat odaya koşuyorum.

O dönüyor ve benim kalbim kabarıyor.

Elbette solgun ve tıraşa ihtiyacı var, gözlerinin altında morluklar, kesikler ve koyu halkalar var ama o gördüğüm en güzel adam.

Ben de onun gibi .

"Angel."

Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. "Valentin." Kendimi onun üzerine atmak istiyorum ama o kadar çok tüp ve sargı bezi var ki bir öpücükle yetiniyorum. "Yaşıyorsun. Tanrı'ya şükür. Düşündüm ki..."

Gülüyor. Ama bu kahkaha hızla öksürük nöbetine dönüşüyor. "Elbette, ölmeyi düşündüm," diye gülümseyerek dudaklarını siliyor. "Ama sonra seninle biraz daha zaman geçirmek istediğime karar verdim. İşte buradayım."

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Çok özür dilerim. Her şey hakkında. Kendimi başka saçmalıklara kaptırmıştım ama sen beni sevdiğini söylediğinde..."

"Seviyorum. Seni seviyorum ve sorun yok. İnişli çıkışlı bir yoldu ama işte buradayız."

"Bana bir söz verir misin?"

"Neymiş o?"

"Sakın ölme."

Tekrar gülüyor, acıdan kıvranırken eli kaburgalarına düşüyor.

"Buna söz verebileceğimden emin değilim. Ama elimden geleni yapacağım. Senin için."

"İyi edersin." Onu tekrar öpüyorum, morarmış yüzüne biber sürüyorum. "En azından hayatımın geri kalanında yaşa."

"Ama hayatta kalmak çok sıkıcı," dedi

çocuklar. "Benim için yap."

"Senin için

mi?"

Başımı

salladım.

Valentin'in masmavi gözleri parlıyor. Yüzündeki acı eriyor. "Senin için her şeyi yaparım, meleğim."

Valentin odaya girdiğinde kalbim küt küt atıyor.

Adımlarında hala bir aksama var ve vücudunun açık, ama düne göre daha iyi olduğunu söyleyebilirim. İsteyebileceğimiz tek şey de bu.

Her günümüz bir öncekinden daha iyi olsun. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Bana gülümserken o masmavi gözler parlıyor. Tek kelime bile etmiyoruz. Aramızdaki bağ bundan çok daha derin. Sadece dizüstü bilgisayarını alıp kanepeye oturuyor ve beni çekerek çalışırken birbirimizi ısıtıyoruz.

Son birkaç aydır, tatlı bir boşluk bulduk. Çoğunlukla evden çalışıyor. Büyük lansmanıma hazırlanırken ona eşlik ediyorum.

Az önce yeni moda şirketimle büyük bir video toplantısından çıktım. Her şey biraz bunaltıcı ama Valentin'in desteğiyle her şeyi yapabileceğimi biliyorum - en azından eninde sonunda.

Ne de olsa başlangıçta tüm şirketi benim yönetmemi istiyordu. Ama bunun için geliştirmem gerekiyor ve ipleri öğrenmekten memnunum.

o zamana kadar tasarımlarımı oluşturdum.

"Ne düşünüyorsun meleğim?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarından başını kaldırırken gerinerek.

"Sadece hayal mi
kuruyorsun?" "Tatlı
mı kirli mi?"
Gülüyoruz.

"Seninle hiçbir fark yok."

Bana gülümsüyor ve karnım hala ilk seferki gibi sertçe çarpıyor.

"Tahmin et ne düşünüyorum."

"Böyle harika bir kız arkadaşına sahip olduğun için çok mu şanslısın?"

"Kız arkadaş mı? Hayır," diye dilini tıkırdatıyor. "Seni gelecekteki karım olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Gelecekteki çocuklarımızın annesi. Ve-"

"Yani düğünler ve bebekler hakkında hayaller mi kuruyorsun?" Alay ediyorum. "Ne kadar erkeksi."

"Erkekliğimi sorgulamaya nasıl cüret edersin?" diye sırtarak bir elini bel kemerimin altına kaydırıyor.

İç çekişim hınzır bir kıkırdamayla

"Evlenene kadar bebek yok," diyorum dudağımı ısırarak.

"O zaman sanırım seninle evlenmem gerekecek." Boynuma nazik bir öpücük konduruyor ve ben de onun tutunuyorum.

"Acele etsen iyi olur. Natalya her an doğabilir ve çocuklarımızın aşağı yukarı aynı yaşta olmalarını istiyorum, böylece arkadaş olarak büyüyebilirler."

"Sadece dokuz ay gerideyiz."

"Her zaman bir sonrakini bekleyebiliriz."

"Beklemeyi sevmediğimi biliyorsun. Ayrıca, onlara bu işin nasıl yapıldığını göstermeliyiz."

"Her zaman rakip."

"Ya da belki sadece içine bir bebek koymak istiyorumdur. Güzel karnının şişmesini izle. Kaç bebekle başlamalıyız?"

Lobumu ısıyor ve ben eriyorum, kıkırdıyorum ve inliyorum.

"Kaç kişi olacağını kontrol edemezsin-" Daha sert ısırdığında nefesim . "Tamam. Bir bebek."

"Başlamak için," diye karşı çıkıyor. "Ve şimdi başlıyoruz." "Yüzüğüm nerede?"

Gülüşü derin ve sıcak.

"Pekala, önce sana yüzyılın düğününü yapacağım. Sonra da sürü bebek."

"Valentin."

Kıpırdanıyorum, ama bu sadece elini bel kemerimin altından daha da içeri kaydırmasına izin veriyor. Parmakları külotumla kaplı yarığım boyunca nazikçe oynuyor.

Zaten sırlı sıklamım.

"Anlaştık. Seninle evleneceğim. Ve sana ciddi olduğumu göstermek için, o bebekleri doğurmak zorunda değiliz."

"Ama... Ben senden bir bebek istiyorum."

Ağzı kulağıma geliyor ve gülümsediğini hissediyorum. "Güzel, meleşim. Çünkü evlenme teklif etmek için bekliyorum. Mükemmel olmalı, tıpkı senin gibi." Parmağı külotumun kenarından kayıyor ve ben onun dokunuşunun sıcaklığında eriyorum. "Ama hata yapma. Sen zaten benimsin. Sen bana aitsin. Sonsuza kadar."

Kalçalarımı ayırıyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için pantolonumun düğmelerini açmak için hareket ediyorum. "Ve hiç hata yapmıyorsun," diyorum elimi kalçasından sertleşmiş sikine doğru götürerek. "Sen bana aitsin."

"Sonsuza kadar."

Dudaklarımız buluşuyor ve ben ciddi olduğunu biliyorum. Bu, ömür boyu sürecek türden bir aşk.

Ve o ömrü birlikte geçireceğiz.

EPILOG

VALENTIN

3 ay sonra.

"Çatı katı mı?"

Arabayı tanıdık binaya doğru çevirirken Yelena'nın bakışları bana kayıyor. İfadesinde bir parça eğlenmiş kızgınlık var. "Bu şu anlama geliyor olmalı..."

Omzunun üzerinden bakarak Sweetwater tatil köyünün izlerini bulmaya çalışır.

" etmeyin," diye alay ediyorum. "Buraya sadece bir şey için geldik." "Neymiş o?"

"."

Aylar önce burada ilk kaldığımızdan bu yana çok şey değişti; en önemlisi de bina. Sonunda bitti.

"Sır saklıyorsun ha?" diye dalga geçiyor. "Ben sürpriz terimini tercih ederim."

Ön tarafa park edip onu kapıdan geçirdim.

Yelena pırıl pırıl lobiye bakarak, "Vay canına, böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor.

"Ne kadar ilerlediğimizi düşünmek oldukça çılgınca." "Yukarı mı çıkıyoruz?"

"Henüz değil." Bileğinden tutup onu bedenime çektim. "Bu ."

"Valentin!" Yelena onu sırtımın üzerine kaldırdığımda şaşkınlıkla bağıyor. Can havliyle tutunurken kolları ve bacakları beni sarıyor. "Yavaşla!"

"Asla olmaz. Beklemekten yoruldum." "Ne için?"

"Sabır, meleğim."

"Bakın kim konuşuyor."

Lobinin uzak tarafında çift kapılı dev bir set var, özel bir konferans odası. İçeri daldık ve onu yere bıraktım.

"Ne yolculuktu ama," diye gülüyor ve kıyafetini düzeltirken nefes almaya çalışıyor. Muhteşem mavi gözlerinin dev odanın içinde dolaşmasını izliyorum. "Şimdi, ne yap-"

Onu gördüğünde durur.

İleride dev bir pankart var. Elli ayak yüksekliğindeki tavandan sarkıyor ve arka duvarın neredeyse tamamını kaplıyor.

"Kendi moda şovunuz," diyorum arkasından yaklaşıarak. "... Dark One Eight'i içeriyor. Benim markam..."

Onu daha fazla şok edemeyeceğimi düşündüm. Ne kadar da yan.

"Buranın yeni bir başlangıç için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

"Mükemmel," diye fısıldıyor. "Burada çok fazla oda var. Sığabileceğiz-"

"Oh, konferans burada yapılmıyor. Bu tabela sadece sizin için. Bundan daha büyük bir yere ihtiyacınız var. Sanırım yolun tatil köyü işinizi görebilir..."

"Sweetwater?"

Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. Burada paylaştığımız tüm güzel anıların yanında bir kadar da kötü anı var.

Ama kötü anıları bastırmak istiyorum. Onları yeni değiştirmek istiyorum. Daha iyi anılarla.

"Sweetwater," diye başımı salladım. "Yine de adını değiştirmeyi düşünüyorum." Yelena arkasını döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, tesisi satın aldığım anlamına geliyor. Buldozerle yerle bir edeceğiz. Natalya şimdiden onun yerine yapılacaklar üzerinde çalışıyor. Bu etkinliğe ev sahipliği yapmak için mükemmel bir yer olmasını sağlayacak. Moda endüstrisi bir sonraki kraliçesinin ilk gerçek tadına burada varacak. Seni."

Gözleri dev pankarta geri dönüyor.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, Valentin. Çok fazla olmadığına emin misin? Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Kalbinle."

"O zaten sende var."

"Peki ya elin?"

Cebime uzanıp küçük siyah bir kutu çıkardım ve tek dizimin üzerine .

"Elim mi?" Yelena sorar.

Yavaşça arkasını dönüyor.

Gözlerindeki maviliği gördüğümde kutuyu açıyorum.

"Yelena Laskin, benim biriciğim, tekim, ortağım, kraliçem olma onurunu bana bahşeder misin? Karım olur musun?"

Nefes nefese kalıyor, elini ağzına götürüyor. "Valentin."

O parlak mavi gözler şimdiden yaşlarla dolmaya başladı. Yanakları pembeleşti.

"Sen benim kalbimsin, aşkımsın, hayatımsın. Angel, benimle evlenir misin?"

Eli düşüyor ve koca oda saf bir sevinç çılgılığıyla doluyor. Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan kollarını sırtıma doluyor.

"Evet! Bin kere evet!"

Öpüşüyoruz ve ben neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir kraliçe gibi öpüyor. Unvanın getirdiği tüm güç, kuvvet ve aşkla.

Ama o herhangi bir kraliçe

değil. O benim kraliçem.

Geri çekilerek başparmağımla yüzünden akan mutluluk gözyaşlarını siliyorum.

"Bakalım uyacak mı?" diye gülümsüyorum.

Elini tuttum ve yüzüğü taktım.

"Bir rüya gibi," diye fısıldıyor, elması huşu içinde seyrederken. "Bu muhteşem."

"Tanıdık geliyor mu?"

Daha yakından bakarken kaşları çatılıyor.

"Aslında, şimdi sen . Daha önce nerede görmüştüm?"

"Kutumda bulduğun boğma tasmaından." Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Kalbim kabarıyor. "Seni şeytan," diye gülüyor, gözyaşlarını koklayarak uzaklaştırıyor. "Bir melek ve onun şeytanı. Kulağa doğru geliyor.

"Bayıldım," diye gülümseyerek kollarını boynuma doluyor. "Ben de seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum meleğim. O kadar çok ki bir yüzük yetmedi."

Geri çekildi, yine kafası karışmıştı.

"O yakada yedi elmas vardı. Ben de yedi yüzük yaptırdım. Hepsi farklı, muhteşem kesimler."

Çenesi düştü.

"Bunlardan benim için altı tane daha var mı?" "Yedekler mi?"

Şakacı bir şekilde ofluyor.

"Bu yüzüğü asla kaybetmeyi planlamıyorum."

"Bizim kadar vahşi ve pervasızca yaşadığınızda, yedeklerinizin olması her zaman akıllıca olacaktır."

"Beni şımartıyorsun."

"Oh, bu sadece başlangıç. Sırada ne olduğunu görene kadar bekle." "Sıradaki mi?"

Onu kollarımda döndürüyorum ve bir kumanda çıkarıp afişe doğru tutuyorum. "Örneğin..."

Tıklıyorum ve afiş düşüyor, arkasındaki gizli sanat eserini ortaya çıkarıyor

o.

Yelena'nın nefesi kesiliyor.

"Hayır. Valentin. Bu mu?"

"Bekâretini aldığım pencere," diye sırtıyorum. "Lekeler ve hepsi."

Çatı katındaki tavandan tabana camı buraya getirdim. Şimdi, ölümsüzleşti. Aşkımızı temsil eden büyük bir sanat eseri.

"Valentin, sen..."

"Dur tahmin edeyim," diyorum kulağına eğilerek. "Şeytan."

Dönüyor ve yakama yapışıyor.

"Hayır. Şeytan değil," diye başını sallıyor. "Benim ." "Ve hep öyle olacağım meleğim. Sonsuza kadar."

Öpüşüyoruz ve Yelena'nın elması kapalı göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta parlıyor.

Ona sıkıca

sarıldım.

Kraliçem.

Karım.

Benim

meleğim.

Sonsuza

kadar.

EPILOG

YELENA

2 aylar sonra.

Club Silo247'de çalışan Valentin'in ofisindeki kasaya bakıyorum.

Nişanlımın çalışma anlayışı, beni kucağına oturtup öpmek, ısırarak ve boynuma sokulmak için verdiği aralarla beni eriyen bir arzu havuzuna çevirmektir. Bazen sevişiriz, yarı giyinik ya da ben çıplak... Ama bu gece değil.

O telefonda biriyle yaklaşan defilemin güvenlik detaylarını konuşurken ben de lanet şeye bakıyorum. Muhtemelen Vlad'dır.

Muhtemelen dikkatimi vermem gerekiyor ama kasa dairesi beni tamamen büyülüyor.

Sonunda içimde başka neler olduğunu sormaya cesaret edip edemeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Seks hayatımız sapkınlığa doğru gidiyor, ama bunu gerçekten ne kadar ileri götürebiliriz?

Tenimde ılık bir ürperti dolaşıyor.

Sadece hayal edebiliyorum.

"Tamam, gönder onları, sonra konuşuruz."

Valentin'in çağrısı sona eriyor ve sormak için cesaretimi toplayarak yutkunuyorum. "Hey," diye fısıldıyorum neredeyse, sandalyesinde dönüp kollarını belime doladığında. Kıcıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve

ellerim elbisemin altından .

"Aklında ne var meleğim?" diye sorar.

"Ben... Sanırım görmek istiyorum-"

Birden ofisin kapısı açıldı. İkimiz de İlya'nın içeri daldığını görmek için arkamızı döndük. Bulunduğumuz pozisyonu görünce olduğu yerde durdu.

"Oh, . Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor.

Valentin ters ters bakıyor ve ben gülmemek için dudakımı ısıyorum.

Hiç böyle bir ailem olmamıştı. İlya kendini bir nevi ağabeyim olarak atadı - amacı Valentin ve beni kızdırmak. İyi bir eğlence tabii ki.

"Ne oldu?" Valentin homurdanıyor.

"Bölmek istemezdim," diyor İlya, "ama seninle iş konuşmam gerek, Valentin. Acil bir durum."

Valentin oflayıp pufluyor ama itiraz edemeden dönüp onu alnından öpüyorum.

"Siz işinizin başına dönün. Ben dışarıda olacağım."

Koridora girerken Valentin'in, "Bunu ödeyeceksin," diye tehdit ettiğini duyuyorum, yanından geçerken İlya'ya göz kırpmıyor.

"Çek kabul ediyor musunuz?"

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve dans pistine bakan asma kata yöneliyorum.

Valentin'in iki adamı yakınlarda duruyor. Keşke Nat burada olsaydı, ama o evde bebek Konstantin'le birlikte, ki kendisi muhteşem ötesi ve Andrei de-

Büyük kötü Bratva patronu beni duymuş gibi yanağımdan öpmek için durdu. "Valentin?"

"Ofiste." Ceketindeki bebek tükürüğünü siliyorum, kalbim sıkışıyor. "Konnie nasıl?"

"O mükemmel biri. Çocuklarla bazı şeyleri konuşmam gerekmeseydi hâlâ evde onunla olurum. Natalya sevgilerini yolladı."

Başımızı salladık ve o da . Yardım edemem ama gidişini izlerim. Böylesine büyük, kötü ve korkutucu bir mafya babasına göre, aynı zamanda şefkatli bir baba ve sevgi dolu bir koca. Valentin'in baba olarak nasıl biri olacağını düşünüyorum. Koruyucu, eminim. Ama aynı zamanda destekleyici ve şefkatli, hiç şüphem yok.

İçimi çekiyorum ve korkuluklara yaslanıp aşağıda dans eden insanları izliyorum.

Eskiden onlardan biri olduğumu düşünmek çok garip, görüş alanımın hemen dışında yatan karanlık ve harika dünyaya karşı çok naiftim.

O dünya artık benim. Ve onu hiçbir şey için terk etmezdim. Ama bunu bana bir yıl önce söyleseydin, sana deli derdim.

Bir zamanlar Natalya'yı bu kulübe sürükleyen Yelena, kulübün Bratva tarafından işletildiğini bilseydi anında arka kapıdan kaçardı.

Şimdi dans pistine bakıyorum, şükrediyorum ki- Birden kalabalığın arasında tanıdık bir figür görüyorum.

Kalbim durdu. Yüzümdeki belli belirsiz gülümseme kayboluyor. Kira.

Parmaklıklara tutunuyorum.

Dans pistinin ortasında duruyor, etrafı dansçılarla çevrili ve yukarı bakıyor. Tam bana.

Gözlerimiz buluştu.

Kira konuşmak için yanıp tutuşuyormuş gibi bana çılgınca el sallamaya başlayınca nefesimi tuttum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Etrafa göz gezdirirken Valentin'in muhafızlarına dikkat ediyorum. Şimdiden yüksek alarmda görünüyorlar. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama her zaman biliyor gibiler.

Ya da belki vücut dilimi okuyorlardır. Tekrar aşağı bakıyorum ve Kira sadece çılgınca dikkatimi çekmeye çalışmıyor, içinde gerçek bir stres titreşimi var. Buradan okuyabiliyorum.

Ama aşağı inemem. İnebilir miyim? O bir muhabir. Bratva'yı alaşağı etmekle ilgilenen biri.

Bu aptalca ve aptalca bir şey olurdu.

Ama Kira çok iyiydi, Valentin ve Bratva hakkında ona hiçbir şey söylemediğimde bile. Gerçekten sadece beni güvende tutmaya çalışıyor gibiydi.

Ve şu anda, başı dertte olan o gibi görünüyor. Belki iyiliğinin karşılığını verebilirim.

"Bir içki almaya gidiyorum," diyorum korumaların yanından geçerken. Patronlarının nişanlısını sorgulamaktan daha iyisini biliyorlar, ama beni yakından izleyeceklerini de .

Şimdiye kadar alıştım.

"Umalım da bu aptalca bir fikir olmasın," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda müzik daha yüksek ve kulüp daha kalabalık görünüyor. Kira'yı artık göremiyorum. Ama bara gidersem beni bulur diye düşündüm.

Yeterince

eminim...

"Yelena!"

Yanımda beliriyor, insan arasından kendine yol açıyor.

"Beş dakika, Kira," diyorum, kimin izlediğini görmek için etrafıma bakmamaya çalışarak. "Sana beş dakika verebilirim."

Kira'nın bakışları yüzüğüme düşüyor ve eğiliyor. " döndüğünü biliyorum. Yeni nişanlının kim olduğunu ve gerçekte ne olduğunu biliyorum. Ama başka nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Bilgiye ihtiyacım var. Umutsuzca."

"Ne hakkında bilgi?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bir şeyler bildiğini biliyorum ve konuşmaktan korktuğunu da biliyorum."

"Hayır, ben-"

"Sorun değil," diyor Kira. "Bak, seni korumaya çalışacağım ama senin de yardımına ihtiyacım var."

Başım dönüyor çünkü bir anda neden bahsettiğinden emin olamıyorum.

"Kira-"

"Bratva'yı yakalamalıyım, onları alaşağı etmeliyim. Onlara bunu ödetmeliyim." Gözlerim kocaman oldu. "Onlara ödetmek mi? Sen ne-"

"Bu kişisel bir şey. Ağabeyimi benden çaldılar. Onu öldürdüler. Ailemi yok etti. Yani-"

"Kira." Elim koluna koyuyorum ve ne dediğimi gerçekten anlamasını sağlamak için sıkıca kavriyorum. "Olanlar için çok üzgünüm ama sana yardım edemem. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ve benim korumam var. Nişanlımdan. Paraya ihtiyacın , yardım edebilirim."

"Kan parasına ihtiyacım yok."

Onu içeri aldım. Sadece telaşlı değil, sanki günlerdir uyumamış gibi buruşuk, dağınık görünüyor. "Ben iyi olacağım."

Sen... eğer bu her neyse gitmesine izin verirsen. Lütfen, kendine iyi bak. Ve eğer-"

"Hayır." Kira'nın sesi düzleşirken omuzları çöküyor. "Sorun değil. Gelmemeliydim. Özür dilerim." Dönüyor ve başını eğerek kalabalığın arasından ilerliyor. Yenildi.

Kötü hissediyorum ama onun peşinden gidemeyeceğimi biliyorum.

Ona yardım etmek Bratva'ya zarar vermek anlamına geliyorsa, bunu yapamam.

Nefes alarak bir içki sipariş ediyorum. Geldiğinde bir yudum alıyorum ve yukarı çıkmak için arkamı dönüyorum.

Ama asma kata baktığımda kanım donuyor. Ilya orada duruyor, izliyor.

Ne görmüş?

"Lanet olsun," diye sessizce küfrediyorum.

Şüpheli davranmamaya çalışarak kalabalığın arasından geçip parmaklıkların yanında ona katılıyorum.

"Toplantı nasıl geçti?" O daha konuyu açmadan konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

Ama Ilya aptal değil.

"Kimdi o?" diye soruyor, başıyla dans pistini işaret ederek. Yakışıklı yüzüne yoğun bir ifade hâkim.

"Neden?" Sakin davranmaya çalışıyorum. "Sana bir randevu ayarlamamı ister misin?" Mizah girişimim boşa çıktı.

Garip bir ilgiyle Kira'nın bulunduğu yere bakmaya devam ediyor. "O kız... İyice bakamadım ama tuhaf bir şekilde tanıdık geldi. Neden bilmiyorum. Kim o kız?"

Kahretsin, Kira'nın başını belaya sokmak istemiyorum. "Moda sektöründen tanıdığım bir kız."

"Önü de arkası kadar güzel mi?"

Midem bulanıyor.

Ilya'nın bir muhabirle ilgilenmesi kimsenin isteyeceği son şey değil.

"Çok güzel ama sana göre değil.

"Onun için endişeleniyor musun?" diye sırtıyor, yüzündeki gerginlik azalıyor.

"Senin için endişeleniyorum," diye karşı çıkıyorum. "O bir bela."

Beni dehşete düşüren bir şekilde, Ilya'nın sırtışı genişliyor. "Bela tam da benim sevdiğim gibi."

Kahretsin, kahretsin.

"Demek şimdi beladan hoşlanıyorsun, ha? Kadınları elde etmek için gerçekten yardımına ihtiyacın varsa..." Aşağı bakıyorum ve güzel bir sarışın seçiyorum. "Eğlenceli ve sade görünüyor."

"Sıkıcı!" Homurdanıyor. "Hayır, sorunlu kadınlar hakkındaki konuşmamızı düşünüyordum ve belki de hayatımı renklendirmek için birazına ihtiyacım vardır. Senin moda arkadaşın gibi."

"O bir moda muhabiri. Son kısmını anladın, değil mi? Muhabir mi?" Boştaki elimle kolunu tutuyorum. "O yüzden onu rahat bırak. Senin yardımın olmadan da yeterince şey yaşıyor."

"Yardım edeceğimi hiç söylemedim. Onunla tanışmak istediğimi söyledim."

"Hayır, Ilya." Şimdi kimi koruduğumu bilmiyorum. Belki ikisini de. "Muhabirler ve Bratva birbirine karışmaz. Senin gibi bir belaya ihtiyacı yok ve... eğer imparatorluğun içine çok fazla girmesine izin verilirse imparatorluğumuz için de tehlikeli olabilir."

Ilya gözlerini kısıyor ve içkimi alıyor.

"İlginç," diyor. "Belki de bu tehdidi bizzat etkisiz hale getirmem gerekecek. Hem de çok yakından. Bana onun hakkında her şeyi anlat, isminden başlayarak. Ve eğer söylemezsen, bunu kendim öğrenebileceğimi biliyorsun..."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

